

Карън Менс

Тризована от сениките

Касандра
Пампър
2

КАРЪН ЧЕНС ПРИЗОВАНА ОТ СЕНКИТЕ

Превод: eli_uz

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Всеки ден, който започваше в пълния с демони бар, в казиното, проектирано да изглежда като Ада, не бе вероятно да завърши добре. Но всичко, което си мислех в този момент беше, че в един бордей би трябвало да е по-забавно — особено такъв за дами, обслужвани от красиви инкубуси. Но демоните любовници се бяха отпуснали нещастно по масите си, държейки главите си, сякаш имаха болки и тотално игнорираха своите събеседници. Дори Казанова, изтегнат пред мен, не изглеждаше щастлив. Неговата поза бе непреднамерено прелъстителна — предполагам, че това е въпрос на навик — но неговото изражение не бе толкова приятно.

— Добре, Каси — сопна се той, когато едно от неговите момчета започна да ридае неудържимо. — Каж ми какво искаш, след което ги махни, по дяволите, от тук! Трябва да въртя бизнес!

Той имаше предвид трите стари жени, които се бяха настанили на столовете на бара. Те бяха натъжили сатирите, които сервираха, и то на място, където цялото внимание бе съсредоточено към някой от вида им. Това не беше изненадващо: никоя от тях не изглеждаше на по-малко от 100 години и най-характерният им признак бяха сплъстените, мазни кичури — сиви от раждането им — които се спускаха в оплетена мрежа към пода. Аз се опитах да измия косата на Енио — чието име значеше „ужас“ — миналата вечер, но шампоанът на хотела не подобри особено положението. Отказах се, след като открих нещо, което приличаше на полуизгнил озъбен плъх зад лявото ѝ ухо.

Косата им беше едно предимство, което отвличаше вниманието от лицата им, така че не се забелязваше веднага, че имаха едно око и един зъб помежду си. Енио се бе опитала да вземе окото от сестра си Дено (страх), защото искаше да огледа ужасения сервитър. Междувременно Пемфредо (тревога) използва зъба, за да отвори пакетче фъстъци. Най-накрая тя се отказа и напъха цялото целофанено пакетче в устата си, дъвчейки го доволно.

Някога смятах, че Греите^[1] са мит, измислен от отегчените (и доста чудати) гърци няколко хиляди години преди изобретяването на телевизията. Но очевидно това не беше така. Наскоро се бях сдобила — добре де, откраднала — няколко нещица от Вампирския Сенат, органът, който контролираше действията на всички вампири в Северна Америка, и се опитвах да разбера какво представляват. Първото от тях, което изследвах, многоцветна сфера в черно дървено ковчеже, бе започнало да блещука в момента, в който го бях извадила. Едно кратко проблясване на светлина и имах вече посетители.

Не можех да разбера защо триото беше затворено, особено в такова важно място като вътрешното светилище на вампирската крепост. Те бяха изключително дразнещи, но не и особено опасни, освен може би за рум сервиза. Затова аз помъкнах момичетата с мен, защото трябваше или да направя това, или да ги оставя в хотелската стая без наблюдение. Те бяха доста енергични за възрастни жени, а аз няхах достатъчно време, за да ги забавлявам.

Оставих ги в преддверието на три никелови стола, докато отивах да си свърша работата, но разбира се, те не останаха там. Като три древни деца, тяхното внимание трудно можеше да бъде задържано за дълго от нещо. Те влязоха в бара малко след мен, носейки няколко, без съмнение придобити нечестно, сувенира. Дено беше сграбчила малко червено плюшено дяволче в ръката си и ми бе дала снежен глобус, преди да се насочи към бара. Той съдържаше пластмасов макет на казиното, който вместо от сипещ се сняг, бе обграден от малки пламъчета, които започваха да танцуват, когато разклатиш глобуса. Помислих си, че това щеше да бъде точно моят тип късмет — да бъда арестувана за кражба на нещо толкова безвкусно.

Въпреки раздражението ми от това, че трябваше да съм бавачка на странните сестри, изражението на Казанова, когато ги посочи, ми подсказа, че може би, те щяха да се окажат полезни. Усмихнах се и погледнах към пламъците на Ада, които отново поглъщаха миниатюрното казино.

— Ако не ми помогнеш, мога просто да ги оставя тук. Могат да използват малко грим, за да се разкрасят.

Изобщо не си направих труда да изтъкна колко лошо щеше да е това за бизнеса.

Казанова потръпна и изхвърли остатъка от пиетието си, разкривайки силно загорялата си шия под разхлабената яка на ризата. Технически, разбира се, той не бе историческият Казанова. Обсебването от инкубус обикновено удължаваше продължителността на живота на смъртните, но не и толкова много. Италианският духовник, който бе запомнен с многобройните си успехи сред жените, бе умрял преди векове, но неговата репутация все още съществуваше. И нямаше за какво да се оплачеш от новото му превъплъщение. Непрекъснато трябваше да си напомням, че съм тук по работа, а и той дори не направи опит да флиртува.

— Не ме интересуват твоите проблеми — каза ми свирепо. — Колко искаш, за да ги махнеш оттук?

— Не става въпрос за пари. Ти знаеш какво искам.

Опитах се дискретно да издърпам шортите, които носех в поудобно положение, но си мисля, че той забеляза това. Трудно бе да изглеждаш заплашителен в костюм на дявол, украсен с пайети и комбиниран със заострена опашка. Порочната Скарлет не изглеждаше добре с моите ягодиворуси къдрици и най-бялото от белите лица. Приличах на купидонова кукла, която се опитва да си играе с лошите момчета — не се учудвах, че той не беше впечатлен. Но аз трябваше да измисля някакъв начин да стигна до него, без да бъде разпозната и заех костюма от стаята за почивка на служителите, тогава ми изглеждаше добра идея.

Казанова запали цигарата си с малка златна запалка.

— Ако ти имаш желание да умираш, това си е твоя работа, но аз няма да си пъхна главата в торбата, като раздразня Антонио. Този човек е вманиачен на тема отмъщение. Ти би трябвало да си наясно с това.

Имайки предвид, че Тони, господар вампир и мой стар настойник, беше начело на списъка от хора, които ме искаха погребана, не можех да оспоря това, което Казанова каза. Но аз трябваше да го намеря, както и човекът, който подозирах, че е с него или гробът нямаше да е нужен — от мен нямаше да е останало нищо, което да се погребее. И тъй като някога Казанова бе вторият човек на Тони, се обзалагах, че той знаеше къде се крие това лукаво старо копеле.

— Мисля, че Мира е с него — казах кратко.

Казанова не попита за детайлите. Не беше особена тайна, че Мира беше последният човек, който се опита и ми помогна да се отърва от смъртната суета. Това не беше лично — може би бихте казали, че това е повече бизнес ход — докато не направих няколко дупки в тялото ѝ. Не би било трудно да се предположи, че сега нещата бяха станали лични.

— Моите съболезнования — промърмори Казанова — но това е единственото, което мога да предложа. Разбираш, че моето положение е малко... нестабилно.

Това беше начинът да отклони молбата ми. Това, че Казанова бе заел толкова важно място в криминалната организация на Тони, бе необикновено, да не кажа нещо повече. Обикновено демоните не бяха желани съперници от вампирите, но пък инкубусите не бяха на върха на силовата скала на демоните. Всъщност, по-голямата част от демоните ги смятаха за нещо като пречка. Въпреки това Казанова беше необикновен инкубус.

Преди векове той превзел тялото на привлекателен испански дон, мислейки си, че ще може да замени остаряващото тяло на приемника си за по-нова версия. Той не бил осъзнал, докато вече не станало късно, че всъщност е превзел новороден вампир, който бил прекалено млад, за да знае как да го изгони. Преди вампирът да открие как да направи това, те стигнали до споразумение. Опитът на вековете, който Казанова имал в прелъстяването, помогнал на вампира да се храни полесно, а това да има на разположение тяло, което не остарявало и нямало да умре, напълно устройвало Казанова. И когато Тони решил да организира инкубусите на щатите в печеливша за него спогодба, Казанова бил перфектният избор да я оглави.

Неговото спа Decadent Dreams^[2] се намираще в уродливата сграда на Тони — казиното Данте. Докато съпрузите залагаха съдбата на семействата си на рулетката, техните пренебрегнати съпруги се утешаваха с екстравагантните спа процедури, измежду другите неща, предлагани в съседното помещение. Тони забогатя от тези процедури, инкубусите получаваха повече похот, отколкото можеха да поемат, а дамите излизаха с руменина, която траеше с дни. Всъщност това беше една от дейностите на Тони, която заслужаваше най-малко порицание, само дето беше абсолютно незаконна — въпреки че повечето хора не вярваха, проституцията във Вегас бе абсолютно забранена. Но пък

вампириците никога не бяха обръщали особено внимание на човешките закони.

— Какво е наказанието сега за търговията с роби? — попитах аз спокойно. — Обзалагам се, че това прави примката доста поносима.

За пръв път Казанова изгуби надменния си вид. Той изпусна цигарата и гореща пепел се поръси по костюма му, като остави малки дупчици по коприната, преди да успее да ги изчетка.

— Никога не съм имал нищо общо с това!

Не бях изненадана от реакцията му. Тони бе нарушил и вампирските и човешките закони, като се бе заел с изключително доходоносната, но доста опасна търговия с магически същества. Сребърният кръг — съветът на маговете, който бе като Сената на вампирите, но за магическата общност — се бе противопоставил бурно на идеята, а и техният договор с вампирите не допускаше подобна търговия. Да игнорираш договора означаваше да рискуваш да предизвикаш война и Сенатът само за това би пробол Тони с кол, ако вече нямаха толкова много други причини да го искат мъртъв.

— Ще имаш доста проблеми с убеждаването на Сената, ако твоят шеф реши да прехвърли вината върху теб. — Съдейки по изражението му, Казанова смяташе, че това бе доста вероятно. Той познаваше работодателя си толкова добре, колкото и аз. — Но ако аз го намеря първа, Тони вече няма да представлява заплаха и всичко ще се изясни. В твой интерес е да ми помогнеш. — Очаквах това да проработи — себелюбието винаги бе най-добрият начин за съдействие от страна на вампирите — но Казанова се свързе бързо.

Той запали друга цигара със стабилни пръсти.

— Защо си толкова сигурна, че знам къде е? Сега той има помощта на Алфонс.

Алфонс беше вторият човек в бандата на Тони и личният му бодигард. Той беше най-грозният вампир, който някога бях виждала, а личността му не бе по-привлекателна от лицето му. Но въпреки това предпочитам него пред шефа му. Не че Алфонс ме харесваше особено, но се съмнявах, че той щеше да ме преследва, ако Тони го нямаше да дава заповеди.

— Тони е трябвало да остави някой, който да се грижи за бизнеса, когато е изчезнал. Обзалагам се, че това си бил ти и че ти

знаеш къде е той. За една дълга минута той се втренчи в мен през кълбетата цигарен дим.

— Временно аз контролирам нещата — най-накрая проговори — но само във Вегас. Трябва да се свържеш с Фили.

Поклатих глава категорично. Това беше нещо, което определено не исках. Във Филадельфия, където бе разположена главната квартира на Тони, имаше прекалено много хора, които не си спомняха за мен с добро. Много повече от това.

— Хм. Те, може би, биха ми дали нещо, но това няма да е информация. Устните на Казанова се разтеглиха встрани и удивлението в тези очи с цвят на уиски бе дори по-привлекателно в сравнение притаената му прелъстителност. Аз преглътнах и се опитах да покажа безразличието си, което всъщност ми спечели ухилване, но не и информация.

— Ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че семейството не приема добре нелоялността — промърмори той. — Това важи особено за един хибрид между демон и вампир, който е считан за луд. А фактът, че наскоро поех контрола на този бряг не ми донесе други привилегии. Има много хора, които само чакат да направя грешната стъпка и определено това ще се представи като предателство на шефа.

Аз не бях подготвена за такава откровеност и тя ме стъписа. Втренчих се в него, докато в мен нахлуваше страхът, който тръгна от стомаха и обхвана и гърлото ми. Потиснах го. Не можех да си позволя сега да покажа несигурност. Ако не намерех някакъв начин да накарам Казанова да се разкрие, много скоро Мира щеше да направи същото с мен — с нож. Аз се наведох през масата и изиграх най-добрия си коз.

— Наясно съм напълно с манията на семейството за отмъщение. Но помисли добре. Ако Тони бъде убит от мен или от Сената, ти ще бъдеш в перфектната позиция да спечелиш някои привилегии. Не искаш ли ти да си собственик на това място?

Казанова прокара ръка през кестенявата си, дълга до раменете коса, която падаше на прекрасни вълни без никаква зрителна измама. Той бе облечен в костюм от сурова коприна с наситено кафяв цвят, който подходеше прекрасно на очите му. Не бях експерт по мъжка мода, но неговата жълтеникава вратовръзка изглеждаше скъпа, както и златният му часовник и съответстващите копчета за ръкавели. Казанова имаше различен от общоприетия вкус и се съмнявах, че Тони

му плащаше достатъчно за това — щедростта не беше една от характерните му черти.

Той се огледа наоколо с копнеж.

— Какво ли не бих дал, за да преобзаведа това място — каза той. — Имаш ли някаква идея колко е трудно да бъдеш собственик в подобна атмосфера? Разбирах го. Мрачният, наподобяващ пушалня на опиум, интериор и подобния на драконова глава бар, изпълнен обикновено със струйки пара, които се отделяха от извитите му ноздри, не предразполагаха към романтика.

— Моите момчета трябва да работят два пъти по-здраво от всеки друг. Миналия месец построих водно езеро, което щеше да ми послужи като извинение за унищожаването на преддверието, но има още толкова много да се направи, а дори не мога да оправя входа! Той ужасява половината от потенциалните ни посетители, преди да са прекрачили прага.

— Тогава ми помогни.

Той поклати глава със съжаление, издишвайки малка струя дим с въздишката си.

— Невъзможно, пиленце. Ако Тони разбере, ще ме унищожи. Ще трябва да си търся ново тяло, след като прободя това, а аз някак си се привързах към него.

Беше ясно, че Казанова не иска да рискува. Изчаквателната позиция, да видиш кой ще спечели, беше нещо нормално — а практичността бе една от отличителните черти на вампирите. За съжаление, тази възможност не беше отворена за мен.

Завещанието на една ексцентрична ясновидка наскоро ме направи Пития, титлата на главния пророк на света. Подаръкът на Агнес бе придружен от огромно количество мощ, която всеки искаше или да монополизира, или да унищожи и за момента аз я притежавах, защото тя прибързано умря, преди да открия как да ѝ я върна. Надявах се, че ще премине в някой друг, ако оживеех достатъчно дълго, но междувременно Тони искаше да ме убие, Сенатът искаше да ме направи тяхно подставено лице, о, и успях да вбеся маговете. Какво мога да кажа? Аз преизпълних плана си.

— Тони няма да спечели срещу шестима сенатори — казах равно. — Те имат споразумение, че ако един от тях го преследва, значи всички са по петите му. Рано или късно ще го заловят и той ще започне

да обвинява всекиго другото, освен себе си за това, което се случи. Така или иначе те ще го прободат, но се обзалагам десет към едно, че преди това той ще те обвини, както и много други. Помогни ми и, може би, аз ще стигна до него първа.

Казанова ме изучаваше, докато гасеше цигарата си в черен лакиран пепелник. Тъмните му очи се плъзнаха по облеклото ми и лека усмивка се появи на устните му.

— Мълвата гласи, че сега ти си Пития — най-накрая каза той, като помилва леко с ръката си моята. — Не можеш ли да използваш силата си, за да се справиш с това? Това ще означава много за мен.

Кожата ми се затопли там, където ме докосна, чувство, което се разпространи по цялата ми ръка. Гласът му се понижи с една октава и стана дрезгав.

— Аз мога да бъда много добър приятел, Касандра.

Той повдигна ръката ми, обръщайки я обратно, за да прокара пръст по средата на дланта ми. Щях да направя някакъв саркастичен коментар за така наречената ми сила, когато той сведе главата си. Неговите устни минаха по линията, която бе начертал, копринената им мекота остави гореща следа и аз забравих какво щях да кажа. Той ме погледна през тъмните си мигли и това беше, сякаш да гледаш лицето на непознат с красив външен вид и хипнотичен поглед. Спомних си, че по-възрастните казваха, че единствената разлика между Дон Жуан и Казанова — двамата най-големи любовници на света — е, че когато Дон Жуан прекъсвал една връзка, жените го намразвали, а когато Казанова си тръгвал, те все още го обожавали. Започнах да разбирам защо.

Отдръпнах ръката си, преди да я използвам, за да го притегля през масата.

— Спри!

Той премигна изненадано и отново се протегна към мен. Този път топлото чувство бе по-силно, когато се докоснахме, и пламъци затанцуваха по кожата ми. Внезапно пред мен се разкриха картини от знойни испански нощи, аромат на жасмин и гореща, златна кожа се плъзгаше по моята. Затворих очи, като преглъщах трудно, опитвайки се да се отърся от усещанията, но това само помогна да станат по-истински. Някой ме бутна назад върху дебел пухен матрак, като практически ме зарови в пухкавите му гънки и аз усетих меката тъкан

на чаршафите под ръцете си. Водопад от копринена коса се разпиля около мен и силни ръце се плъзнаха отстрани на тялото ми, едно закачливо докосване, което бе едва доловимо, но разгоря огън във вените ми.

След това, без никакво предупреждение, усещането се промени от прелъстяваща топлина в изгаряща жегга. За момент си помислих, че докосването на Казанова ще ме изгори, но той пусна ръката ми, преди да усетя истинска болка. Отворих очите си и видях, че все още сме в бара. Единственият знак, който показваше, че нещо се е случило, беше зачервеното ми лице и препускащият ми пулс.

Казанова въздъхна и седна обратно на мястото си.

— Който и да е направил проклятието, е знаел какво прави — каза ми той, поръчвайки си още едно питие. — От чисто любопитство кой е той? Бих могъл да кажа, че няма нещо, което да не мога да разруша.

— Нямам никаква идея за какво говориш. — Изтрих ръката си, тъй като я усещах така, сякаш той бе оставил отпечатък от пръстите си върху нея и се втренчих в него. Не оцених този опит за отвличане на вниманието — аз не бях следобедната му закуска — нито това, че всичко бе завършило болезнено.

— Проклятието. Не познавам никой, който може да направи нещо подобно иначе не бих...

— Какво е това проклятие?!

Той го изговори бавно, което обаче не помогна. Сервитьорът ни донесе по едно питие и аз погълнах част от моето, настроението ми още повече се помрачи.

— Не играя игрички, Каси. Ти знаеш какво съм аз. Мислиш ли, че не мога да го видя? — попита той нетърпеливо. Тогава нещо в изражението ми накара очите му да се разширят. — Ти наистина не знаеш, нали?

Аз го погледнах сърдито. Още усложнения. Точно от това имах нужда.

— Обясни ми или...

— Някой, могъщо магическо същество или господар вампир, ти е направил заклинание за притежание — каза той търпеливо, след което се поправи. — Не, не точно такава заклинание, по-скоро огромен знак СТОП, висок около миля.

Седях там и усещах как топлината отново плъзва по врата ми. Аз си припомних изтънчен, развеселен глас, който ми казваше, че аз му принадлежа, че винаги съм му принадлежала и че винаги ще бъде така. Щях да го убия.

— Какво точно значи това?

— Проклятието е магическа връзка и обикновено представлява табу или забрана върху поведението на някой. — Той видя объркването ми. — Спомняш ли си историята за Мелюсин?

В главата ми се появи някакви спомени от детството, но бяха доста мъгляви.

— Приказка. Мисля, че е френска. Тя бе някаква полуфея, която се бе превърнала в дракон, нали?

Казанова въздъхна, поклащайки глава при моето невежество.

— Мелюсин била красива жена шест дни в седмицата, но била прокълната на седмия ден да се превръща в полудракон. Омъжила се за Реймънд от Лусинан, след като се бил съгласил да му бъде направена магия, която му забранявала да я вижда в събота, въпреки че тя отказала да каже защо. Те преживели много щастливи години заедно, докато един от неговите братовчеди убедил Реймънд, че в събота тя прекарва деня с любовника си и той я шпионирал, за да разбере истината. Това разрушило заклинанието, в резултат на което Мелюсин се превърнала за постоянно в дракон, а Реймънд загубил любовта на живота си.

— Искаш да ми кажеш, че тази история е истина, така ли?

— Нямам си и идея. Просто ти казвам как действа този тип магия. — Ръката му се колебаеше над моята, но той не се опита да ме докосне отново. — Тази, която е върху теб, е най-силната, която някога съм усещал, и тя е създадена преди известно време. Има доста голяма власт.

— Конкретизирай се кога е направена.

— Преди години — каза той, след като се концентрира. — Най-малко декада, може би повече. А декадата не е просто десет години. За целите на заклинанието тя се измерва с процент от продължителността на живота ти. На колко си, двайсет?

— Утре ще навърша 24.

Той сви рамене.

— Е, добре. Тогава през половината ти живот някой те е притежавал. Нова струя кръв нахлу в лицето ми. Припомних си един изтънчен, удивителен глас, който ми казваше, че му принадлежа, че винаги съм му принадлежала и че винаги ще бъде така. Щях да го убия.

— Никой не ме притежава — казах кратко, но Казанова не беше впечатлен. — Какво друго може да прави това заклинание, освен да отблъсква хората? Скоро ми се прииска да не бях попитала.

— Заклинанието *du tracht* представлява силна магическа връзка — една от най-силните. По време на Средновековието параноични магове, които били женени за жени без магически способности, са го използвали като пояс на целомъдрието на съпругите си. Чувал съм, че е било използвано и при уговорените бракове, за да намали първоначалната несръчност. Той се замисли за момент, преди да продължи.

— Доколкото мога да определя, то позволява на този, който го е сложил, да узнава емоциите ти — истинските такива, а не тези, които се опитваш да си припишеш — така че да не можеш да го излъжеш. Освен това му дава груба представа за това къде се намиращ по всяко време. Той може и да не знае точното ти местоположение, но със сигурност ще стесни периметъра до град, а може би и повече.

Припомних си арогантния глупак, който подозирах, че стои зад това, как ми казваше, че вече ме намерил веднъж, защото са му помогнали мрежата от шпиони на Сената. Може и така да беше, но явно имаше нещо повече. Започнах да се чудя колко ли пъти още той ми е казал само част от истината.

— И последно, но не и най-маловажно, заклинанието засилва привличането между вас, като с всяка среща то става все по-силно. В края на краищата, ти няма да поискаш да избягаш.

Усетих как кръвта ми се смразява.

— Тогава нищо от това, което чувствам, не е истинско. — Не можех да повярвам, че е паднал толкова ниско. Той знаеше дяволски добре как се чувствах, ако някой манипулираше мислите или чувствата ми. Този глупак, за когото ставаше въпрос, беше Мирча, 500-годишен вампир, чиято най-голяма претенция за слава беше фактът, че е по-възрастният брат на Дракула. Той бе моето първо увлечение. Не ми пукаше за фамилното му име или за това, че бе господар първо ниво и

член на Сената. Аз бях много по-заинтересувана от начина, по който неговите наситено кафяви очи се набръчкваха в ъглите, когато се засмееше, от махагоновата коса, която се разстиляше върху широките му рамене и порочно перфектната му уста — най-чувствената, която някога бях виждала. Наред с другите му титли Мирча беше и вампирът, който Тони наричаше „господарю“. Това беше нещо, което трябваше да ме накара да се запитам за искреността на това лице доста по-рано.

— Du tracht не създава емоции — поправи ме Казанова. — То не е любовно заклинание. То може само да увеличи това, което е вече там. Ето защо е странно, че някой го е използвал върху теб. То е направено на колко, на единайсет, на дванайсет?

Кимнах сковано, но истината беше, че изобщо не го намирах за странно. Майка ми е била наследница на трона на Пития, преди да избяга с баща ми. Фактът, че тя е била детронирана, не означаваше нищо що се отнася до моите възможности, защото старата Пития не избираше наследника. Последният избор се правеше от самата сила. С малки изключения, тя винаги се прехвърляла в избрания наследник, този, който е бил подготвян като приемник от старата Пития. Но Мирча бе зложил, че аз ще бъда едно от изключенията и не бе пестил сили, за да е сигурен, че все още ще бъда подходяща, когато настъпи моментът.

Поради причини, които не разбирах напълно, наследницата трябваше да остане целомъдрена, докато не започне ритуалът по прехвърлянето, а Мирча не искал да рискува да се отърва от тийнейджърското си увлечение заради някакво съперничество. Така че той ме е маркирал като забранена територия, като е поставил заклинание върху мен. Копеле.

— Ти каза, че тази магия подсилва емоциите — попитах, мислейки си за първия път, когато срещнах Мирча като възрастна. — Само за моите ли говориш?

Мирча не изглеждаше точно незаинтересуван, когато го срещнах последния път, но не можех да бъда сигурна. Повечето вампири бяха перфектни лъжци, но безспорно той беше шампионът, вероятно защото такава бе работата му. Той е главният дипломат на Сената, човекът, който изпращаха в сложни ситуации, за да получи това, което искаха чрез силата на убеждаването, прелъстяването или измамата. Той бе много добър в това, което вършеше.

— Не, това е двустранен процес, според хората това е един от най-големите недостатъци на заклинанието. — Казанова се наведе напред, очевидно радвайки се, че ме поучава. — Мисли за него като за вид ускорител: всяка среща изостря зъбите. Ти трябва да дадеш нещо, за да започне, но след като веднъж се включи и заработи, ти вече си обсебена от другия, независимо дали ти харесва или не.

Аз се обърнах така, че да не може да види изражението ми и се опитах да игнорирам тежестта в гърдите си и мъчителната болка в гърлото си. Не знаех защо се чувствам толкова предадена. Никога не съм вярвала напълно на Мирча. Аз знаех, че никой господар вампир, особено член на Сената, не спадаше в категорията на готините хора. Той не можеше да постигне желаната позиция, ако не е безскрупулен. Но никога не съм очаквала, че ще направи нещо подобно. Тони, да. Това бе нещо, което щях да разбера, но винаги наивно съм смятала, че неговият шеф е различен. Глупачка. Кой си мислех, че го е обучил?

Аз се обърнах и открих, че Казанова ме гледаше безизразно.

— Казваш, че това е опасно.

— Всяка магия е опасна, пиленце — каза ми той нежно — в зависимост от обстоятелствата.

— Без увъртания! — Нямах нужда някой да щади чувствата ми, имах нужда от отговори. Исках нещо, което щеше да ми помогне да се отърва от това.

— Не увъртам — настоя той. Една жена нададе висок писък и очите му се преместиха към мястото зад мен. — По дяволите!

Погледнах през рамо и установих, че моите три съквартирантки бяха решили да играят дартс, въпреки че в бара нямаше дъска. Докато аз бях разсеяна, Дено бе застанала на единия край на бара, а Пемфредо на другия, докато Енио стоеше отпред, хвърляйки клечки за зъби към сервитьора. Преди да успеем да мръднем, Енио избълва друго количество от малките снаряди, оставяйки горкия сатир да изглежда като много нещастен игленик. Жената изпищя отново, когато гора от малки червени точки се появи по гърдите му и Казанова махна на придружителя ѝ да я изведе. Той отиде да спаси служителя си и аз го последвах, за да спася него. Момичетата понякога ме слушаха — когато им харесваше — въпреки че имах впечатлението, че им развалям удоволствието.

Казанова изпрати треперещия сервитьор на заслужена почивка, докато аз успокоявах момичетата, като вадох карти от чантичката си. Те бяха стандартни карти Таро, които бях получила като подарък за рождения ми ден преди много години, бяха омагьосани да функционират като метафизичен пръстен на настроението. Не бяха нещо специално, но техните предсказания за климата на заобикалящата ме ситуация бяха доста точни. Не бях щастлива да видя картата, която изскочи от тестето в момента, в който го докоснах.

Въпреки всеобщото погрешно схващане, Любовниците рядко имаха нещо общо с това да си намериш сродната душа или дори да си прекараш добре времето. Двойка Купа обикновено показваше, че се очаква някаква романтика, но Любовниците бяха по-сложни. Ставаше въпрос за надвиснал избор, такъв, който води след себе си съблазън и болка. И подобно на рисунката върху картата — Адам и Ева били изхвърлени от Рая — окончателното решение щеше да има огромни последствия върху всичко след това. Ненужно е да казвам, че това никога не е била една от любимите ми карти.

Докато конфискувах останалите клечки за зъби и давах на момичетата новата им играчка, Казанова уреди друг сервитьор. Най-накрая ние седнахме отново на нашата маса.

— Всичко зависи от твоята гледна точка — каза той, продължавайки разговора, сякаш нищо не се бе случило. Предполагах, че той е срещал много по-лоши неща през вековете в сравнение с трите отегчени баби. — Само по себе си, този вид магия е безопасна. Или поне дотогава, докогато не бъде разрушена, както се случило с Мелюсин. Твоята разновидност предизвиква привързаност към дадена личност. Ако нищо не се намеси в тази връзка, вие двамата ще живеете щастливо до края на дните си.

Фактът, че аз, може би, не исках да живея — щастливо или не — в причинено от магия състояние на ума явно не бе толкова важен.

— А какво ще стане, ако някой се намеси?

Казанова изглежда се почувства леко некомфортно.

— Любовта е величествена, доколкото знам. Но тя има и своята грозна страна. Ако някой или нещо се възприеме като заплаха към връзката, то заклинанието ще отстрани тази заплаха. — Той видя нетърпението ми и обясни по-подробно. — Да кажем, че някой човек, очевидно без магически способности, се интересува от теб. Той няма

да е в състояние да почувства магията, така че предупреждението ще остане незабелязано. — Какво ще се случи?

— Зависи. Ако връзката е нова и двамата не сте прекарвали много време заедно — или с други думи, ако амплитудата е ниска — може би нищо. Но колкото повече увеличаваш звука, толкова повече намесата ще е нежелана. Накрая, единият от вас или и двамата ще елиминира заплахата.

— Елиминирате? Имаш предвид да бъде убит? — Аз зяпнах. Мирча трябва да си е загубил ума.

— Вероятно няма да се стигне до това — увери ме Казанова и аз усетих как стомахът ми леко се отпуска. — Повечето ухажори ще напуснат достатъчно бързо, когато ти започнеш да ги ругаеш или когато твоят любовник започне да ги заплашва.

Супер, помислих си аз, докато стомахът ми отново се свиваше на топка. Можех да откача всеки момент благодарение на подсигурияването на Мирча.

— Но какво ще стане, ако създателят на заклинанието иска някой да ме прелъсти?

Това не беше случаен въпрос. Мирча бе изпратил вампир на име Томас, който трябваше да се сприятели с мен, когато здравето на Пития започнало да се влошава. Пития, позната за мен като Агнес, осъзнала, че умира и започнала ритуалите, които щели да освободят силата, която да се прехвърли в приемника. И така започнала цялата тази игра. Агнес можеше да започне древния ритуал, но само аз можех да го довърша — като загубя девствеността си, която Мирча толкова грижливо пазеше. Той наредил на Томас да се погрижи за тази малка подробност, за да избегне да падне в собствения си капан. Мирча бе роден, преди да се появи схващането, че е модерно, жената сама да избира партньора си, а Томас бе слуга на друг господар вампир и от него се очакваше да следва заповеди. Разбира се, не се бяха консултирали с никой от нас относно това.

Томас бе един от онези рядко срещащи се вампири, които можеха толкова прекрасно да наподобяват човек, че ние живяхме като съквартиранти в продължение на 6 месеца, без да заподозра нищо. Ние станяхме близки, макар и не толкова близки, колкото искаше Мирча. Аз не бях склонна да въвличам в лудия си живот никой и си мислех, че

защитавам Томас, като го държа настрана. Но всичко, което постигнах, бе да принудя Мирча да се жертва заради ритуала.

Връщайки се назад, ние бяхме прекъснати точно преди да стигнем до същината, нещо, от което бях доволна, тъй като главата ми се проясни малко. Завършването на ритуала означаваше, че аз ще бъда Пития за цял живот — без съмнение това ще е доста кратък период, имайки предвид каква мишена ме правеше за много хора. Не че в момента очаквах нещо повече от живота си.

— Създателят на заклинанието може да го вдигне за определен човек — потвърди Казанова. Чувал съм за отделни случаи, когато заклинанието било прилагано на богати наследници от техните настойници, за да са сигурни, че тя ще остане непорочна, докато се появи подходящият кандидат. Привързаността в заклинанието гарантирала, че те ще приемат с удоволствие този, който бъде избран.

Не ми хареса изражението на Казанова.

— Какво става?

Той затършува да си извади друга цигара от тънката златна табакера. Имайки предвид колко грациозни бяха движенията му обикновено, аз имах усещането, че няма да ми хареса отговорът.

— Заклинанието вече не е популярно, защото има неочаквани резултати — обясни той, докато палеше цигарата си. — Понякога проработва, но има случаи, когато момичетата предпочитали да се самоубият, вместо да се омъжат за друг, освен настойника им.

Като видя ужасеното ми изражение, той побърза да обясни.

— Много е трудно едно заклинание да се накара да работи правилно, Каси. Страстта може да означава толкова много неща. Заклинанието е създадено, за да осигурява лоялност, но колко човешки емоции познаваш, които имат само един аспект? Лоялността лесно се превръща във възхищение — защо, мислиш си ти, да бъда лоялен към някой, който не е по някакъв начин възхитителен? Възхищението се превръща в привличане, привличането прераства в любов, а любовта обикновено води до желание да притежаваш този, когото обичаш. Схващаш ли?

— Да. — Очевидно тялото ми беше няколко стъпки пред ума ми, защото ръцете ми внезапно бяха настръхнали.

— Чувството за собственост обикновено се превръща в обсебеност — този човек трябва да принадлежи на мен и на никой

друг, ние сме създадени, за да сме заедно и други подобни неща. — Той махна с ръка, при което димът от цигарата му залъкатуши по пътя си към тавана. Почувствах, че някак си това също ми допадаше. Умът ми се луташе, опитвайки се да извлече някакъв смисъл от тази каша, а емоциите ме бяха превзели.

— Това води до ненаситност — каза Казанова — което може да се превърне в отчаяние или омраза, ако му се попречи. Дори и когато заклинанието действа правилно, то често причинява проблеми, като броят им и видът им зависи от личностите на тези, които са свързани. И поради това, че то е толкова комплексно, често може нещо да се обърка. Повечето магове дори не се опитват вече да го правят. Твоят обожател или е могъщ магьосник или познава някой, който е.

— Той може да си позволи най-добрите — казах аз разсеяно. Това трябва да е било перфектното решение: да ме остави при Тони, един от предполагаемите му лоялни слуги, и да ме омагьоса, така че да остана непорочна, докато той разбере дали силата ще се прехвърли в мен. Това беше велик план, ако не се брояха чувствата ми. Но, разбира се, те съществуваха. Вампирите господари третираха слугите си като пионки, местейки ги, без да се интересуват от малките неща, като например какво иска самата пионка.

— Не може да е Антонио — започна да размишлява Казанова, гледайки ме несигурно. — Ти беше при него в продължение на години преди да избягаш. Заклинанието нямаше да ти позволи да го напуснеш, нито пък щеше да искаш.

Аз потреперих. Дори само мисълта да бъда увлечена по Тони беше достатъчна да ме накара да ми се догади.

— Може ли да бъде премахнато?

— От човека, който го е създал, със сигурност.

— Не, без него.

Казанова поклати глава.

— Аз не успях, а съм много добър, *chica*^[3]. — Той повдигна веждата си нагоре. — Разбира се, ако знам повече за този, който обсъждаме, това може да помогне. Може би някой от контактите ми...

Не исках да му казвам. Тони бе неговият непосредствен шеф, но Мирча бе господарят на Тони. Ето защо той имаше права върху всичко, което притежаваше Тони и към всеки, който му дължеше лоялност. Обикновено имаше известно количество маневри, които трябваше да

се предприемат преди по-старшият господар просто да вземе някой от неговата собственост, особено ако подчиненият му бе стигнал трето ниво господар, както беше Тони. Но тъй като Тони открито не се подчиняваше нито на Мирча, нито на Сената, всичко, което притежаваше се връщаше под контрола на неговия господар. Кое то беше заобиколен начин да кажа, че Мирча беше господарят на Казанова. На Казанова нямаше да му хареса да се изправи срещу него, но беше очевидно, че той няма да продължи без повече информация.

Аз въздъхнах. Не ми харесваше да бъда притисната в ъгъла, но кого друго можах да попитам?

— Мирча — казах аз, след като проверих дали някой не ни подслушва.

За момент Казанова изглеждаше незаинтересуван, след което скочи, сякаш някой го бе ритнал.

— Трябваше да споменеш това по-рано, Каси! — изсъска той с притеснен глас. — Одирането на това тяло докато е живо не е в дневния ми ред!

— Седни! — казах му раздражено. — Кажи ми как да се отърва от това.

— Не можеш. Нека да ти дам съвет, chica — каза той сериозно. — Прибери се при красивия господар вампир, помоли го да ти прости за това, че си му причинила неудобство и направи това, което той иска. Определено не искаш той да ти се ядоса.

— Виждала съм Мирча вбесен — казах. Това беше вярно, въпреки че никога не бе насочено към мен. Аз побутнах стола на Казанова с крак. — Седни. Хората започнаха да ни гледат.

— Да, така е — съгласи се Казанова — ето защо отивам направо в офиса си, вдигам телефона и се обаждам на големия шеф. Ако не искаш да те намери, предполагам, че ще използваш времето между сега и тогава и ще бягаш така, сякаш Адът е по петите ти. Не че това ще ти е от особена полза.

— Ти се страхуваш от него!

— Нека да помисля — каза той саркастично. — Да! Както и ти би трябвало.

Аз го гледах объркано. Вампирът, когото познавах, не беше някой, който можеше да пренебрегнеш, но никога не го бях виждала да

прави нещо, което да обяснява, защо древен демон трепереше като листо в дизайнерските си обувки.

— Ние говорим за Мирча, нали?

Казанова се огледа, след което се плъзна на мястото до мен, изглеждайки толкова сериозен, че беше почти комично.

— Слушай, малко момиченце, и внимавай, защото никога няма да повторя това отново. Мирча е най-великият манипулатор, когото познавам. Има причина, поради която той е главният преговарящ на Сената — той винаги получава това, което иска. Моят съвет е: улесни го и най-вероятно и той ще го направи лесно за теб.

Сграбчих го за вратовръзката, за да не допусна да побегне за телефона и придърпах лицето му близо до моето. Обикновено не съм агресивен тип — бях видяла прекалено много насилие, докато растях, за да съм такава — но в момента бях прекалено бясна, за да ми пукаше.

— Ти каза това, което искаше, сега слушай мен. Знам всичко за манипулирането. Не е минал и ден, без някой да се опитва да ми дърпа конците. Дори и тази работа с Пития не е моя идея. Но знаеш ли какво? Това променя нещата, нали? Мирча не може да ме притеснява, независимо какво си мисли. Никой не може. И всеки, който се опита да ме баламосва от сега нататък, ще открие, че съм много лош враг. Схвана ли?

Казанова изигра даване и аз го пуснах. Той се облегна назад в стола си, като изглеждаше повече учуден, отколкото изплашен.

— Ако си толкова могъща, защо се нуждаеш от помощта ми? — попита той дяволито. — Защо не премахнеш сама заклинанието и не излееш гнева си върху Антонио?

— Пития не действа така — казах аз сухо. — И какво, по дяволите, е толкова смешно?

Усмивката, която Казанова се бе опитал неуспешно да задържи, се разля по лицето му.

— Това е шега — каза той — която би разбрала само ако си инкубус.

— Дай ми съкратената версия.

Той изглеждаше свенлив. Изражението беше странно върху това изсечено лице и бързо го промени.

— Очакване, би могла да кажеш. Сякаш гледаш напред към следващия боксов мач за титлата. В този ъгъл — каза той, неговият

глас се понижи до този на опитен водещ — се намира лорд Мирча, който никога не е бил побеждаван през последните 500 години в политическото и социално маневриране. А в другия ъгъл, неговият опонент, измамно прелестната Касандра, наскоро възкачена на трона на Пития. — Той се ухили още по-широко. — Трябва да разбереш, Каси. За един инкубус нещата не могат да се подобрят особено. Ако не бях толкова загрижен за това тяло, щях да си купя билет за първия ред.

— Говориш глупости — казах отвратено. — Каж ми нещо, което мога да използвам!

— Защо ти не ми кажеш нещо за разнообразие? — възрази той. — Какво точно си решила да направиш, ако намериш Тони? Той е наоколо от доста време. Няма да е лесно да го убиеш. Защо не си починеш и не оставиш Мирча да се справи с това? Той ще го намери рано или късно и тогава „ти и аз двамата...“

— Мирча не може да се справи с Мира! — Не можех да повярвам, че Казанова все още не схващаше. — Той може да ме предпази тук и сега, но не настоящето ме притеснява.

Мира беше наследницата на Агнес, докато не се замеси с доста лоша компания и беше детронирана. Но това не ѝ отне способностите, което означаваше, че можеше да се промъква в миналото и да ме атакува дълго преди да знам коя е тя. Дори можеше да убие един от родителите ми, като по този начин се подсигурияваше, че никога няма да се родя. А Мирча не можеше да направи нищо по този въпрос.

— Но ако Антонио я защитава, как очакваш...

— Имам няколко изненади за Тони! Това, което искам от теб...

— Явно ще ми струва скъпо. Ти не можеш да повярваш... — Той спря при вида на изражението ми. — Какво е това?

Аз скочих, като леко се олюлях на токчетата си и погледнах през него към входа на бара.

Моят най-малко любим маг влизаше през преддверието със смъртоносна бързина. Неговата къса руса коса изглеждаше така, сякаш е била отрязана с мачете, а неговите ледени, зелени очи бяха ядосани. Не че това беше необикновено: никога не го бях виждала да се усмихва и обикновено смятах, че денят е добър, ако не се опитва да ме убие. Имайки предвид, че той носеше дългото до коленете кожено палто — това, което бе изпълнено със скрити оръжия — не изглеждаше, че този ден щеше да е един от добрите.

---

[1] Греи (гр. Γρηαι — старица, старици) — в Древногръцката митология са трите дъщери на бурното море Форкин и морското чудовище Кето. Трите имали общо едно око и един зъб, с които си служели на смени. Съгласили се да помогнат на Персей да намери и убие горгоната Медуза, след като героят откраднал единствените им око и зъб. Показали му пътя и му дали в замяна на окото и зъба крилати сандали, вълшебна торба и шапка — невидимка. — Б.пр. ↑

[2] Decadent Dreams — упадъчни фантазии. — Б.пр. ↑

[3] chica — (исп.) момиченце, момиче. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Това този, който си мисля, ли е?

Казанова хвърли паникьосан поглед на мага, чието палто се разтвори и се разкри достатъчно огнева мощ, която можеше да отнесе цял взвод. Дори вампирите се държаха предпазливо около маговете воини — вълшебници и вещици, тренирани от Кръга в човешки и магически методики за водене на битки. Те разсъждаваха така: Първо стреляй, а след това питай, ако мислиш, че е необходимо, а тази тактика вече бе отживелица заедно с Дивия Запад след създаването на човешките закони. Разбира се, полицейските служители не се изправяха пред подобни заплахи, с каквито се срещаха често маговете. Вече бях видяла достатъчно от това, което можеше този маг, а явно и Казанова се чувстваше по подобен начин. Без да ме изчака да му отговоря, той престана да се държи на ниво и прелетя през масата. Аз се зачудих дали това беше опит за бягство, когато Енио скочи от стола си на бара и се затътри. Тя махна към мага и повдигна рунтавите си вежди, които в нейния случай предпазваха само празни гънки кожа. Не бях сигурна доколко знам какво си мисли тя, защото не беше казала и дума, но имах лошо предчувствие. Аз поклатих глава категорично. Не знаех какво точно е той, но „приятел“ не беше точната дума.

Енио се обърна, за да посрещне мага, който беше през няколко маси. Той замръзна по пътя си и след секунда осъзнах защо. Трите сестри не бяха красиви според никой стандарт, но те изглеждаха достатъчно безобидни. Размазаното лице на Енио — то съдържаше толкова много бръчки и гънки, че липсата на очи дори не беше толкова забележима — беззъбата ѝ уста и провисналата ѝ коса я караха да прилича на обикновена грозничка стара дама. Но тя не изглеждаше така сега.

Знанията ми по гръцка митология не бяха големи, съставени главно от отделни парченца, останали ми от преподаваните от Юджийн, моята гувернантка, преди много години уроци. Това беше един от случаите, когато ми се искаше да съм внимавала повече. На

мястото на малката стара дама се извисяваше Амазонка, обвита само със сплъстена, дълга до глезените коса и голямо количество кръв. Трансформацията на Енио бе толкова бърза, че не я бях забелязала, но лицето на Приткин, което бе пребледняло, изглеждаше истински ужасено и ми казваше, че има нещо повече в нейната история, отколкото си спомнях. Реших, че не искам да знам.

Никога не съм претендирала, че съм героиня. Освен това Казанова се беше измъкнал, използвайки масите като прикритие, а аз все още не знаех къде е Тони. Аз се хвърлих на пода и го последвах. В следващата секунда сякаш целият Ад се сгромоляса зад нас, но аз не бях толкова откачена, че да погледна зад себе си. Имах голяма практика в бягането и бях научила, че е най-добре да останеш съсредоточен върху целта си.

Част от черен лакиран стол профуча над главата ми, но аз само залегнах по-ниско и продължих да пълзя. Казанова ме водеше към изглеждащо празно пространство на стената, но аз знаех, че това не е така. Това беше едно от местенцата на Тони, а той никога не е построявал нещо, което да няма поне дузина изхода за спешни случаи. Бях абсолютно сигурна, че някъде там имаше врата, скрита чрез вълшебство, така че, когато половината тяло на Казанова изчезна в червения китайски тапет, не бях изненадана. Сграбчих палтото му, стиснах очите си и го последвах. След като отново ги отворих, установих, че бяхме в утилитарен коридор с флуоресцентни светлини.

Казанова се опита да се измъкне, но аз го стисках толкова здраво, сякаш животът ми зависеше от това. Това не беше лесно, тъй като импровизираното бягство ме бе оставило със сериозни наранявания, а и той беше по-силен от мен. Но той беше най-добрата ми връзка с Тони и няхах намерение да го загубя.

— Уф, добре! — каза той, издърпвайки ме на краката ми. — Насам!

Ние се втурнахме към врата, която ни отведе в много по-люксов коридор, покрит с дебел червен, плюшен килим. Върху златните, брокатени тапети се забелязваха неприлични рисунки и воняха на мускусен парфюм. Аз се задъхах, но Казанова бе прекалено зает да натиска бутона за повикване на асансьора, за да забележи. Той най-накрая дойде, когато почти се бях примирила с идеята, че ще се задуша и ние скочихме в него. Казанова натисна копчето за петия етаж и аз

успях да изхъркам някакъв протест. — Не трябва ли да слизаме надолу към нивото на паркинга? Ако останем в сградата, той ще ни намери.

Той ме погледна.

— Наистина ли си мислиш, че е дошъл сам?

Аз свих рамене. Никога не бях виждала Приткин да работи с други магове, така че това беше вероятно. Той нанасяше достатъчно поразии и сам.

— Почти със сигурност има подкрепление — информира ме Казанова, прокарвайки треперещи ръце по леко измачкания му костюм. — Остави вътрешните защити да се справят с тях.

Асансьорът ни остави в просторен кабинет, който много приличаше на будоар. Навсякъде имаше огледала и fat chaises и бар покрай едната стена, който беше почти толкова голям, колкото този долу. Добре изглеждащ секретар, който можеше да се присъедини към групата на инкубусите, ако вече не беше, се опита да ни предложи освежаващи напитки, но Казанова го отпрати с махване на ръка.

Ние преминахме бързо през редица врати и се озовахме във вътрешен, облицован с плюш, офис.

Казанова игнорира голямото легло, което бе разположено нелепо в ъгъла, и двете жени само по бельо, изтегнати върху него. Той премина през многоцветна модернистична картина, която покриваше по-голямата част от едната стена и аз го последвах, като пренебрегнах намръщените погледи, които ми хвърлиха момичетата. От другата страна имаше тясна стая, която беше празна, с изключение на една маса, стол и огледало, което висеше на стената. Той махна с ръка пред повърхността на огледалото и то заблестя подобно на мираж в пустинята. Аз се досетих, че по този начин той проверяваше своите подчинени.

Бях виждала и преди подобни устройства. Тони никога не бе използвал охранителни камери, тъй като всичко, което се охраняваше от електричество, не работеше добре съвместно с могъщите магически защити и в крепостта му във Филаделфия беше пълно с такива неща. Аз трябваше да науча всичко за неговото охранително оборудване, за да го избегна, когато исках той да не узнава определени неща, като кражбата на персоналните му файлове и изпращането им на федералните. Не че това проработи особено, но поне не ме хванаха при подготовката. Аз открих, че всяка отразяваща повърхност може да

действа като монитор на други блестящи повърхности на определен радиус. Имайки предвид броя на огледалата и всички полирани мрамори навсякъде в това място, вероятно Казанова можеше да проверява всичко, с изключение на спа центъра.

Той промълви някаква дума и се появи изображение на бара. Аз се зачудих на деформацията в картината, докато не разбрах, че използва като шпионка огромният китайски гонг зад бара. Той бе изпъкнал, така че такава бе и картината с лека отсянка на бронзово. Видях гърбовете на трима души, които идентифицирах като магове воини по количеството оръжия, които носеха. Не видях Приткин и леко се притесних, че Енио го е изляла.

Тя определено изглеждаше способна на това. Съмнителната стара жена бе заменена от покрита с кръв дивачка, чиято глава докосваше края на украсените с ресни фенери, които висяха от главния полюлей. Косата ѝ все още бе сива, но тялото и определено бе променено и сега тя имаше пълния набор от очи и зъби. Зъбите ѝ бяха по-дълги и остри от тези на вампирите, а очите ѝ бяха жълти и приличаха на котешки. Тя изглеждаше вбесена, може би, защото бе държана от магическа мрежа, изработена от магове. Тя я разряза с дългите си 4 инча нокти и тя се съдра като хартия, но преди да успее да помръдне, тънките нишки се изплетоха отново от само себе си, задържайки я.

За мен положението изглеждаше като без изход и са зачудих защо сестрите ѝ, които все още безделничеха на бара, не се намесват. Едва си помислих това, когато Пемфредо погледна нагоре към гонга. Тъй като беше неин ред да носи окото, тя успя да ми намигне, преди да се отпусне отново.

Спомних си, че когато търсех информация за сестрите след тяхното освобождаване Пемфредо бе наречена „господарката на тревожните изненади“. Не бях сигурна какво означава това, но тъй като на тези трите им бе възложено да пазят Горгоната, считах, че може би имат някакъв военен талант. Но имайки предвид какво се бе случило с Медуза, явно не бяха достатъчно ефективни.

Сякаш ме бе чула, Пемфредо внезапно обърна погледа си към най-близкия маг, деликатна азиатска жена, която дори нямаше време да изкрещи преди тежкият лакиран полюлей да се стовари върху главата ѝ. Парченца разцепено дърво се разхвърчаха навсякъде и жената

изчезна под купчина червени, копринени фенери. Изглежда, че момичетата бяха практикували това.

Магът се опита да изпъзни от купа няколко секунди по-късно, смачкан и кървав, но поне все още дишаше. Тя не беше в състояние да се присъедини отново в битката, а нейните спътници имаха проблем с това да задържат сами Енио. Тя разкъса мрежата по-бързо, отколкото те можеха да я възстановят и сякаш започна да се пита кой да бъде пръв. Не можех да кажа дали тя изглеждаше отегчена, но дори и с гръб към мен маговете бяха напрегнати, а вдигнатите им ръце видимо трепереха.

— Имаме проблем — каза Казанова.

— Пфу.

Аз наблюдавах как Пемфредо се втренчи в друг от маговете, който изведнъж бързо се простреля в крака. Дено сърбаше бира и се опитваше да флиртува с новия сервитьор, който бе легнал на земята зад бара с ръце върху главата си. Казанова сигурно щеше да иска репарации след битката днес. Аз реших, че мога да живея и без да научавам какъв талант притежаваше Дено.

— Не. Имам предвид, че наистина имаме проблем.

Аз вдигнах погледа си при тона на Казанова, за да видя как един вбесен маг седеше на вратата и беше насочил пушката си към нас.

Въздъгнах.

— Здравей, Приткин.

— Отзови харпиите си или това ще е много кратък разговор.

Аз въздъгнах отново. Приткин имаше този ефект върху мен.

— Те не са харпии. Те са Греи, древногръцки полубогини. Или нещо подобно.

Приткин се подсмихна. Той правеше това най-добре, с изключение на убиването на разни неща.

— Естествено, че ще вземеш страната на чудовищата. Отзови ги.

Гняв се прокрадна в думите му, който заплашваше да се превърне в нещо по-реално в най-скоро време.

— Не мога.

Това беше истина, но не бях изненадана, че не ми повярва. Не можех да кажа, че Приткин вярваше на нещо, казано от мен; това ме караше да се чудя защо изобщо говореше с мен. Разбира се, разговорът едва ли беше на челно място в списъка му. Той трябваше да е някъде

след завличането ми при Сребърния кръг, където щеше да ме хвърли в наистина дълбока тъмница и щеше да изгуби ключа.

Открих, че зареждането на рязаната двуцевка прозвуча много силно в малката стая.

— Направи, каквото ти казва, Каси — заприглася и Казанова. — Аз харесвам това тяло такова, каквото си е. Ако то получи голяма дупка, ще бъде много разстроен.

— Да, и това е всъщност това, което ни тревожи.

Коментарът дойде от призрака, който току-що премина през стената. Казанова замахна в негова посока, сякаш искаше да размаже досадна муха, но го пропусна.

— Мислех си, че се предполага, че инкубусите трябва да бъдат очарователни — каза Били, отдръпвайки се от пътя.

Казанова не можеше да види Били, но демонските му сетива очевидно го чуваха. Върху красивото му чело се появи раздразнителна бръчка, но той не благоволи да отговори. Аз бях доволна от това, което значеше, че Приткин не можеше да бъде сигурен, че той е тук.

Били Джо беше това, което беше останало от Ирландско-американски комарджия, който обичаше разпуснатите жени, мръсните памфлети и маменето на карти. Именно поради последното, той бе убит на 29 години. Двама каубои не бяха харесали лекия му ирландски акцент, ризата му с жабо или фактът, че момичетата са му обръщали много внимание. Но истинският удар бил, когато той спечелил прекалено много ръце на карти и те го хванали, че крие едно асо в ръкава си. Малко след това Били се запознал с вътрешността на един чувал, който на свой ред опознал дъното на Мисисипи.

Така щял да приключи един колоритен, макар и скъсен, живот. Но няколко седмици по-рано Били бил спечелил доста неща от една контеса, която го била посетила — или поне той твърдеше, че тя притежава титла — едно, от които била грозна рубинена огърлица, която действала като талисман. Тя извличала магическа енергия от природата и я предавала на нейния собственик или в нашия случай на нейния притежател призрак. Духът на Били се вселил в огърлицата, която събирал прах в един антикварен магазин, когато я открих, докато търсех някакъв подарък на моята всеизвестно придирчива гувернантка. Аз виждах духове през целия си живот, но дори аз бях изненадана от моя подарък, който бях закупила.

Скоро открихме, че не само бях единственият човек, който можеше да го види през всички тези години, но и бях единственият притежател на огърлицата, който можеше да доставя енергия в излишък на съществуването, което тя осигуряваше. С редовни дарения от моя страна аз получих помощта му за моите разнообразни проблеми. Или поне на теория.

Той улови погледа ми и сви рамене.

— Това място има прекалено много входи. Не можех да наблюдавам всичките. — Той погледна зад мага. — Той е довел помощник със себе си. Той гледаше към нещо, което приличаше на глинена статуя с човешки размери. Аз я бях объркала първия път, когато я видях, но в действителност това беше голем. Равините бяха обучени в магията кабала и те бяха изобретили тези създания, но в днешни дни те вече бяха популярни сред маговете воители като техни асистенти — може би, защото бе трудно да нараниш нещо, което нямаше вътрешни органи.

Аз обмислих няколко стратегии, но никоя от защитите ми не изглеждаше добра идея. Несиметричният пентаграм, който бе татуиран на гърба ми, в действителност представляваше страж, който можеше да спре повечето магически атаки. Той бе изработен от самия Сребърен кръг и аз го бях виждала да върши някои наистина изумителни неща, но не знаех дали може да спре немагическото нападение от този вид. Времето не беше подходящо да го пробвам.

Аз имах и гривна, направена от малки включени една в друга ками, която изглежда харесваше Приткин по-малко и от мен. Някога бе принадлежала на един тъмен маг, който я бе използвал да разрушава разни неща. Той беше зъл и предполагам, че така беше и с гривната, но не можех да се отърва от нея. Аз се бях опитала да я заровя, да я хвърля в тоалетната или на боклука, но нищо. Независимо какво правех на следващия път, когато погледнех, тя отново беше на китката ми, цяла и блестяща, проблясвайки към мен безочливо. Понякога тя вършеше работа и в повечето случаи се подчиняваше на командите ми, но никога не пропускаше да си припомни старите времена. Съвсем сама тя бе изпратила два призрачни ножа, които да прободат Приткин последния път, когато се бяхме срещнали. В момента ръката ми с гривната бе дълбоко заровена в джоба ми; нямаше нужда нещата да ескалират дотолкова. За щастие имах и друга възможност.

— Хей, Били. Мислиш ли, че можеш да обсебиш голем?

Очите на Приткин не се разколебаха, но раменете му леко потръпнаха.

— Никога не съм опитвал.

Били се понесе и фиксира голема без ентузиазъм. Той не обичаше обсебванията. Те източваха енергията му и често не проработваха.

Вместо това любимият му трик беше да премине през някой, събирайки и разсейвайки мислите му и оставяйки един или два знака за своето присъствие след себе си. Но това нямаше да ни помогне сега.

— Предполагам, че и ма само един начин да разберем — промърмори той. В момента, в който Били влезе в нещото, открих защо експериментите се извършваха в контролирани условия. Големът започна да се накланя към външния офис, събаряйки няколко саксии с цветя и карайки момичетата да се разпицят. След това той смени курса и се блъсна в Приткин, който се просна на земята.

Не можех да кажа дали това беше възхитително, но се съмнявах, тъй като съществото започна да рикошира из стените на тесния кабинет като топче за пинг-понг. Той ме удари, без да иска и ме запрати, препъвайки се, върху мага. Започнах да крещя на Били да излезе нещото, но въздухът ми бе изкаран от коленете на Приткин, които ме удариха в корема, когато паднах върху него. За да бъде честна, моите високи токчета май нараниха някои негови чувствителни места, но това си беше случайно. Не мисля обаче, че неговите колена ме удариха случайно.

Докато се борех да си поема достатъчно въздух, за да кажа на Били да излезе, ме обля много познато и крайно нежелателно чувство. Пътуването през времето трябваше да бъде под контрола на Пития, а не обратно, но някой трябваше да обясни това на моята сила. Единствено имах време да си помисля „О, не, не точно сега.“ преди да попадна в студената, сива зона между времената.

След моето кратко свободно падане, земята връхлетя върху мен и аз се строполих с лице върху нея. Когато погледът ми се проясни, идентифицирах повърхността като килим с червени и черни ориенталски мотиви, опънат върху много твърд дървен под. За секунда си помислих, че отново съм в бара, но след това забелязах два чифта

крака пред мен. Те не изглеждаха така, сякаш принадлежаха на някой турист.

Жената носеше малки, черни, копринени обувки пръснати, блестящи мъниста върху пръстите. Те подхождаха на украшението на натруфената ѝ черна, вечерна рокля, подгъвът на която бе на около фут от мен. Украшената с мъниста тъкан стигаше отпред до изключително тънка талия, след което изчезваше и аз предположих, че това беше, за да не разсейва погледът от диамантите, които жената носеше, повесени около тънката ѝ шия и захванати за златните ѝ къдрици. Аз се загледах в прекрасните ѝ сини очи, свити от антипатия, които тя бе насочила към мен и бързо погледнах настрани. Не беше добра идея да се вираш дълго в очите на вампир, а тя беше точно това.

Изправих се на крака и тогава получих нов шок. Почти паднах отново — само Тони би бил достатъчно садистичен да накара сервитьорка да носи триинчови токчета — но една ръка се протегна да ме задържи. Много позната ръка.

Подобно на жената и нейният придружител бе облечен вечерно, с черен фрак върху ниско изрязана жилетка, бяла риза и бяла папийонка. Неговите излъскани обувки блестяха по-силно от малкото му на брой бижута — обикновени златни ръкавели, които подхождаха на шнолата, с която косата му бе прибрана в конска опашка на тила. Дискретните аксесоари не ме изненадаха — Мирча никога не бе обичал показните дрехи. Това, което ме изненада, бе обзелото ме чувство на радост, което ме обля, когато очите ни се срещнаха.

Внезапно бях ударена от неговата абсолютна мъжка красота. Той бе толкова елегантен, че задържах дъха си, от главата до петите, подобно на някой танцьор или бегач на дълги разстояния — или това, което беше, продукт на благородна кръв, предавана от поколения. Само една черта не подхождаше на тази картина: устата му не беше с тънки устни, а имаше пълни, прекрасно оформени такива.

Явно в родословното дърво имаше повече селска кръв, отколкото фамилията можеше да признае, хора, които може и да не притежаваха външността и грацията на техните господари, но които знаеха как да се смеят, танцуват и пият със страст, която аристократите бяха забравили. Предполагаше се, че Дракула е роден от едно страстно циганско момиче, но понякога се чудех дали мълвата не бе объркала и вместо

него Мирча не беше този, който имаше циганска кръв. Ако това бе така, то му отиваше.

Ръцете му бяха обхванали лактите ми леко и безучастно, но поради някаква причина това докосване накара цялата ми ръка да изтръпне. Опитах се да почувствам магията, за която ми говореше Казанова, но не можах да открия нищо. Ако не знаех, можех да се закълна, че няма никакво заклинание.

Смътно осъзнах, че ръцете ми бяха започнали да пригладжат плътната коприна на жилетката на Мирча. Тя бе тъмночервена с избродирани червени дракони върху нея и изглеждаше малко крещяща за неговия вкус, въпреки че тоновете, наложени един върху друг, правеха мотивите почти невидими, освен ако светлината не паднеше директно върху тях. Усещах бродерията гладка под връхчетата на пръстите си, прекрасен, сложен дизайн. Можех да видя дори малките люспи на драконите. И тогава моите бродещи ръце напипаха нещо далеч по-интересно, лекото изпъкване на зърната, едва доловими под няколкото слоя дрехи.

Проследих ги нежно с върховете на пръстите си, като цялото ми тяло вибрираше от удоволствие от това незначително усещане. Близостта ми с Мирча не предизвикваше вцепеняването, което се бе появило в резултат на опита за съблазняване на Казанова. Можех да се отдръпна; само че не можех да се сетя за нищо друго, което да исках по-малко от това.

Мирча също не бе тръгнал за никъде. Той просто седеше там, като изглеждаше объркан, но ръката му, която бе обхванала моята, започна нежно да ме придърпва към него.

Аз не се съпротивлявах, тъй като се бях изгубила във възхищение към начина, по който светлината играеше в косите му и голямо количество енергия внезапно пропълзя нагоре по ръката ми. Тя разтърси рамото ми, след което се пусна отново надолу, за да изригне от върховете на пръстите ми под формата на електричество. Мирча леко потрепна, когато чувството го заля, но не се отдръпна. Чувството отекуваше, задържайки и двамата ни, впримчени в усещането, което накара косъмчетата по ръката ми да настръхнат, а тялото ми да се стегне. Тъмните очи ме изследваха толкова бавно и старателно, както аз го бях изучавала. Усещането от този поглед ме накара да потръпна и веждите на Мирча се повдигнаха леко при моята реакция. Ръцете му се

придвижиха надолу по гърба ми, но срещна единствено твърдата рамка на корсета ми. Докосването му се плъзна надолу до извивката на хълбоците ми, а пръстите му обходиха тънкия сатен на шортите ми, докато той ме придърпа по-близо.

Поех си дълбоко въздух и се опитах да се справя с вълните от емоции, които ме заливаха, но не успях. Мирча не помогна особено, когато внимателно докосна бузата ми с гърба на пръстите си. Златни искри играеха в очите му, цвят, който знаех от опит, че показва силата на емоциите му. Когато той бе наистина ядосан или възбуден, жълто-кафява кехлибарена светлина изпълваше очите му, придавайки им извънземен блясък, които другите намираха за плашещ, но аз винаги си бях мислила, че прекрасен.

Някой прочисти гърлото си. Гласът на Приткин прозвуча иззад рамото ми. — Моите дълбоки извинения, сър, мадам. Страхувам се, че една от актрисите ни не се чувства добре. Надявам се, че не ви е обидила?

— Ни най-малко. — Мирча звучеше разсеяно и той не се помръдна, за да ме освободи.

— Ще я отведа зад сцената, където ще може да си почине.

Приткин постави ръка върху моята, за да може да ме изтегли, но ръката на Мирча се стегна около хълбока ми. Очите му започнаха да блещукат, зелените и светли петънца вече не се виждаха, заменени от нарастващото червеникаво злато.

— Това дете не изглежда добре, граф Басараб — каза жената вампир, поемайки свободната му ръка, отразявайки хватката на Приткин. — Нека да не я задържаме.

Мирча я игнорира.

— Коя си ти? — попита той.

Акцентът му бе по-силен, отколкото някога бях чувала, а тонът му бе изпълнен със същото изумление, което бях почувствала.

Аз преглътнах и поклатих глава. Нямаше безопасен отговор. Аз не знаех нито къде, нито кога се намирах, но тъй като жената вампир имаше на роклята си турнюр, не мислех, че съм на някое познато място. Имаше голям шанс още да не съм се родила.

— Никой — прошепнах аз.

Придружителката на Мирча издаде нещо, което от по-малко елегантна личност щеше да прозвучи като сумтене.

— Ще пропуснем началото — каза тя, дърпайки ръкавите си.

След забележима пауза Мирча ме освободи, невидимата енергия се разтегли между нас като нишки карамел, когато ръката му се отдръпна. Той позволи на придружителката си да го поведе надолу по коридора, но той погледна назад към мен няколко пъти с объркване. Енергията се изви между нас, но не се разруши, сякаш имаше невидима връзка, която се разтегляше в пространството, свързвайки ни. След това те изчезнаха в малък, тапициран проход към нещо, което смътно разпознах като театрална ложа.

В момента, в който червените кадифени завеси се спуснаха след тях, скривайки ги от погледа ми, връзката между нас прекъсна. Веднага ме заля такъв копнеж, че усещането беше почти болезнено. Коремът ми се сви, сякаш някой ме удари с юмрук, а зад очите ми започна да пулсира болка. Едва забелязах, че Приткин ме завлече до края на коридора, където се изкачихме по стълби, които вероятно водеха към други ложи. Оркестърът започна да свири някъде близо до нас, което обясняваше защо вече не се виждаха хора. Представлението беше започнало.

Стълбите бяха осветени от поредица малки фенери по дължината на стената, а зоните между тях бяха потънали в дълбоки сенки. Те бяха перфектни някой да се укрие в тях, но аз бях прекалено разсеяна, за да ми пука. Ръцете ми трепереха и пот се стичаше по лицето ми. Чувствах се като наркоман, на когото му бе показана иглата, но му бе отказано убождането. Беше ужасно.

— Какво правиш?

Приткин се втренчи в мен, неговата къса коса беше настръхнала, сякаш беше ядосан. Изражението му бе свирепо, но аз го бях виждала и друг път. И в сравнение с това, което се бе случило, то беше почти тривиално.

— Щях да ти задам същия въпрос — отговорих аз, масажирайки врата си, за да прочистя малко главата си. Другата ми ръка бе обвита около стомаха ми, където чувствах, че сякаш има дупка, която бе в резултат на отсъствието на Мирча. Това не можеше да се случва — нямаше да го позволя. Нямаше да прекарам остатъка от живота си, точейки лиги по него подобно на някой тийнейджър, който мечтаеше за някоя рок звезда. По дяволите, това не беше добре!

Приткин леко ме разтърси и аз го погледнах недоброжелателно. В другите случаи, когато бях замъкната назад във времето, пътуването бе отключено от близостта на човек, чието минало бе заплашено.

— Трябва да ти кажа — казах откровено — че ако някой се опитва да се набърка в твоето зачеване или нещо подобно, изобщо не изпитвам належаща нужда да се намеся.

Неговото лице, което обикновено си беше червендалесто, се зачерви още повече.

— Върни ни обратно там, където принадлежим, за да не променим нещо! — изсъска той.

Не ми харесваше някой да ми дава заповеди, но той имаше право. А и фактът, че изпитвах силна нужда да се спусна надолу по стълбите и да се хвърля в ръцете на Мирча беше друга добра причина да се махаме оттук. Затворих очите си и се концентрирах върху офиса на Казанова в Данте, но въпреки че можех да го видя ясно, нямаше никакъв прилив на сила, който да ме залее. Опитах отново, но предполагах, че батериите ми имат нужда от презареждане, защото нищо не се случи.

— Може да има леко забавяне на този полет — казах аз, чувствайки се несигурна. Всички видове страхове се струпяха в главата ми. Какво щеше да стане, ако имаше времево ограничение за ритуала, което предишната Пития бе забравила да спомене? Какво ако не можех отново да се пренеса, защото силата се беше уморила да ме чака да сключи сделка с нея и бе преминала в някой друг? Ние можеше да се окажем заседнали тук, където и да беше това, завинаги.

— За какво, по дяволите, говориш? — настоя Приткин. — Заведи ни обратно веднага!

— Не мога.

— Какво имаш предвид с това не мога? Всяка минута, която прекарваме тук е опасна!

Приткин ме разтърси отново и аз си помислих, че е притеснен, защото гласът му загрубя. Не му съчувствах — каквото и да изпитваше, то не можеше да се сравни с моето настроение. Не беше ли животът ми достатъчно объркан и без да поемам задълженията на Пития? Не можеше ли този, който ме забъркал в това шоу, да ме оставеше първо да реша някои от моите проблеми, преди да решавам

тези на другите хора? Не беше честно и ми идваше в повече! Ако трябваше да направя нещо, добре! Дайте го насам!

— Нека да ти го кажа бавно — казах на Приткин, игнорирайки хватката му. — Не съм ни довела тук. Всичко, което знам, е, че не мога да ни върна, или защото силата е решила, че вече не ме харесва, или защото иска да направя нещо, преди да си тръгна.

Обзалагах се, че е последното, тъй като приземяването ми в краката на Мирча едва ли беше инцидент.

Приткин не изглеждаше така, сякаш ми вярва, но не ми пукаше. Аз се отдръпнах от него с намерението да разбера дали Мирча имаше някакви блестящи идеи, но ръцете на Приткин сграбчиха китката ми като в менгеме.

— Никъде няма да ходиш — каза той неумолимо.

— Трябва да открия какъв е проблемът и да се справя с него или никой от двамата ни няма да отиде никъде — изсъсках аз. — Така че ако не можеш да ми кажеш къде сме и защо сме тук, не виждам друг избор, освен да отида да разузная, нали?

— Ние сме в Лондон, в края на 1888 или началото на 1889.

Повдигнах вежда. Не бях забелязала други доказателства за това заключение, освен облеклото на жената — облеклото на Мирча беше стандартно, което можеше да бъде типично за голям период от време. Беше леко обезпокоително да науча, че Приткин е познавач на женската мода. Когато казах това, той изръмжа и мушна в ръцете ми парче хартия.

— Ето! Някой изпусна това!

Аз отклоних поглед от вечно намръщеното му изражение, за да разгледам внимателно черно-жълтия флаер, който ми беше подал. Той показваше един мъж, който гледаше нагоре към три стари вещици. Нещо в тях ми напомняше за Греите, само дето косите им бяха похубави. Флаерът ме информираше, че това беше сувенир от представлението на Макбет в Лицейния Театър, което бе започнало на 29 декември 1888.

— Окей, супер. Знаем датата, това е начало, но едва ли ще ни отведе далеч. — Опитах се отново да се отскубна, но той ме спря, този път с думите си.

— Колкото повече захранваш магията, толкова по-силна ще става. Да не споменавам, че проститутките в тази епоха са носели

повече дрехи от теб на гърба си. Не можеш да отидеш никъде, без да причиниш размирици.

— Откъде знаеш? — Аз бях разстроена да откроя, че в продължение на години съм носела еквивалент на знак на гърба си. Всеки ли можеше да го види, освен мен?

Приткин сви рамене.

— Знаех от първия път, в който ви видях заедно.

Обмислих ситуацията и реших, че си струва да опитам.

— Да предположа ли, че не можеш да направиш нищо за това? В края на краищата ние сме в това заедно и вероятно ще мога да мисля много по-ясно, ако...

— Само Мирча може да го премахне — каза Приткин, отнемайки ми малката надежда, която имах. — Дори и магът, който я е създал, не би могъл да я махне без помощта му. Най-доброто, което можеш да направиш, е да стоиш надалеч от него.

Аз се намръщих. Това беше почти същото, което Казанова каза, но не го приемах.

— Не знам много за магята, но дори и аз съм наясно, че няма такива заклинания, които да не могат да бъдат разрушени. Трябва да има някакъв начин! — Изражението на Приткин не се промени, но моментното проблясване на очите му ми каза, че бях права. — Ти знаеш нещо — казах му аз обвинително.

Той изглеждаше уклончив, но най-накрая отговори. Предположих, че е решил, че е по-добре да отстъпи.

— Всички подобни заклинания са различни, но имат нещо общо. Всяко от тях е направено... с така наречената подсигурителна мрежа, ако искаш. Мирча не би искал да попадне в капана си, така че той трябва да е създал заклинанието и да е оставил някаква вратичка за излизане от него, ако нещо се обърка.

— И това е?

— Само Мирча и магът, който го е създал, знаят това.

Аз се втренчих в него, опитвайки се да разбера дали лъже. Думите му звучаха истински, така че защо имах чувството, че не ми казва всичко? Може би, защото никой никога не ми беше казвал цялата истина.

— Ако сме в 1888, то тогава Мирча все още не създал това заклинание. Няма магя. Или поне не би трябвало да има — допълних

аз, тъй като очевидно нещо се случваше.

— Ти имаш навика да се забъркваш в невероятни ситуации — каза Приткин, мръщейки се. — Никога не съм чувал за подобен сценарий. Не знам какво би се случило, ако двамата прекарате известно време в тази епоха, но се съмнявам, че последиците ще ти харесат. — Той нагласи палтото си така, че да прикрие зловещите изпъкналости отдолу. — Стой тук. Ще огледам наоколо да видя дали нещо ще ми се стори необичайно. Аз съм живял в този период и по-лесно ще забележа нещо необикновено в сравнение с теб. Ще се върна бързо и тогава ще обсъдим нашите възможности.

Той излезе, преди да мога да реагирам, оставяйки ме да гледам глупаво след него. Магическите същества живееха по-дълго от обикновените хора, но не достатъчно, че да изглеждат на 35 след около век живот. Скоро след като срещнахме, аз знаех, че има нещо повече в Приткин, отколкото простото око можеше да види, но това беше наистина странно. Седнах на едно от стъпалата и обгърнах коленете си и се взрях в петната на износения килим. С оскъдното облекло ми бе студено, а рогата допълнително усилваха главоболието ми. Аз ги свалих и се загледах в тях. Златното покритие се посипа на частици, разкривайки твърдата бяла пяна отдолу. Почувствах се леко зле заради това. Ако изобщо се върнехме в нашето време, момичето, на което бях взела костюма, щеше да плати за нови. Разбира се, ако изобщо не се върнехме, тя щеше да се нуждае от цял нов костюм.

Забелязах, че стълбището стана по-студено, но не се разтревожих, докато една жена не се появи внезапно пред мен. Тя беше облечена в дълга синя рокля и изглеждаше толкова плътна, колкото и всеки нормален човек, но аз веднага разбрах, че е призрак. Това не се дължеше толкова на познатото ми усещане за паранормалното, колкото на това, че тя носеше под мишница отрязана глава. Главата, която имаше брада, подхождаща на тъмната кафява коса, втренчи в мен бледи сини очи.

— Издигане на Фауст! — каза тя, завъртайки очите си към този, който го носеше.

Жената се втренчи в мен безизразно, но когато заговори, гласът ѝ изобщо не беше доброжелателен.

— Защо ни безпокоиш?

Въздъгнах толкова дълбоко, колкото ми позволяваше този проклет корсет, който ме преряза на две. Точно от това имах нужда, разстроен дух. Аз бях благодарна, че поне не се носех и аз като призрак или щях да имам много повече причини да се тревожа. Преди известно време пътувах през времето без тялото си и се озовах в ера като дух или обсебила тялото на някой. Но и двете състояния създадоха повече проблеми, отколкото простия факт, че бях облякла за кратко неудобен костюм.

Оставяйки тялото ми назад, означаваше да рискувам смъртта си, въпреки че бях намерила друг дух, който да се грижи за него, докато ме нямаше. И тъй като единственият на разположение обикновено бе Били Джо, това беше нещо, което се опитвах да избягвам. Особено във Вегас, където всичките му любими пороци бяха под ръка. Друг недостатък на това да пътувам в духовна форма беше това, че тя изсмукваше енергията ми прекалено бързо и не ми позволяваше друго, освен да обсебя някой и да изтегля енергия от него. Но на мен не ми харесваше да пия от една и съща чаша като някои други, а още по-малко да използвам чужди тела. След като станах наследница на Пития, придобих способността да запазвам формата си по време на тези пътувания, въпреки че това също беше недостатък. Веднъж обсебването на една жена доведе до нараняването ѝ — почти ѝ отрязаха пръста на крака — но нараняването не ми се отразяваше, когато напуснех тялото, за да се върна в моето собствено. Но ако сега нещо ми се случеше, то нараняването щеше да остане и след като се върнех в настоящето. Едно от предимствата на сегашната ситуация беше, че духовете не притежаваха много сила. При определени условия те можеха да канибализират други духове, но нападението на живо тяло обикновено извличаше от тях много повече енергия, отколкото получаваха. Но въпреки това нямаше нужда да я провокирам.

— Скоро ще се махна оттук — казах аз, надявайки се, че това е истина. — Трябва да изпълня една поръчка и след това изчезвам.

— Тогава ти не участваш в шоуто? — попита главата, като изглеждаше разочарована.

— Аз съм само посетител — казах бързо, тъй като очите на жената започнаха да хвърлят искри. Това не беше добър знак за духовете — това означаваше, че те събират сила си, за да я освободят

върху теб. — Наистина, искам да се махна, но все още не мога. Надявам се, че това няма да продължи дълго.

— Другият каза името — произнесе тя напевно, нейната тъмна коса се развяваше нежно около лицето ѝ, докато силата ѝ нарастваше. — Но след като отрови виното, тя не може да напусне. Сега ти си тук. Това трябва да спре.

— Тя? — Това не ми хареса. — Единственият човек, който дойде с мен, е мъж. Може би сте го видели? Около метър и осемдесет, рус, облечен като терминатор? Съжалявам — казах, когато тя сбърчи леко чело. — Имам предвид, че той носеше дълго палто, което покрива всевъзможни оръжия. Той ще се върне скоро и ние ще разрешим случая.

— Не ни интересува мага — каза призракът сурово. — Ти и другата жена сте заплаха. Трябва да напуснеш това място.

— Страхувам се, че тя е един вид териториална — каза главата съчувствено. — Ние сме тук от много дълго време. Тази земя е принадлежала на семейството ми много преди да построят театър върху нея и тя ни подхранва. — Той ми хвърли дяволит поглед. — Напоследък е доста забавно. Проклетите пуритани затвориха всички театри, както и клубовете, публичните домове и всичко друго, с изключение на църквите. Те дори забраниха спортните събития в събота! Те бяха така мили първо да ме обезглавят, преди да преживея всичко това. Но накрая ние спечелихме, нали?

— Ъхъм.

Аз почти не слушах. Всеки дух, който някога бях срещала, искаше да разкаже историята на живота си и ако не се бях научила как да кимам и да се усмихвам, докато си мислех за други неща, отдавна щях да полудея. А аз имах много неща за обмисляне.

От малкото, което бях открила за новата си длъжност, повечето от слуховете, които ми носеше Били Джо, структурата функционираше по този начин: ако някой от собствената ми епоха се замесеше с времевата линия, топката беше в моята половина. Това беше мой проблем и трябваше да го оправя. Но ако някой от друго време се опиташе да се намеси, това беше в сферата на Пития от онова време. Ако това беше истина, намесата, която ме бе довела тук, би трябвало да е от моето време. Но единственият човек, който познавах и който можеше да прескача през вековете, не беше в състояние да прави това.

Били с помощта на някои от неговите призрачни контакти беше проверил и ме увери, че раните, които нанесох на духовната форма на Мира, са се проявили като физически наранявания, когато тя се върнала в тялото ѝ. А тя нямаше начин как да излекува подобни рани за една седмица.

Но ако жената, за която духът говореше, не беше Мира, то тогава тя можеше да бъде само друга Пития. Може би моята сила се беше объркала или аз бях призована да помогна да бъде разрешен сложен проблем. И тъй като не бях наясно как работи тази машина, всичко беше възможно. Ако можех да я намеря, бих могла да помоля за малко внимание и да я накарам да изпрати мен и Приткин обратно там, където принадлежахме.

— Можеш ли да ми покажеш другата жена? Може би ще я убедя да напусне и да ме изпрати у дома.

Жената изглеждаше несигурна, но главата изглеждаше готова да помогне. — Разбира се, че можем! Тя не е далеч — забърбори жизнерадостно. — Тя беше в една от ложите преди малко.

Явно ентузиазмът на мъжа помогна на жената да вземе решение и тя кимна отсечено.

— Тогава побързай.

Призраците ме последваха надолу по стълбите, като учтиво не ме изпревариха и ме заведоха в ложата до тази на Мирча. Дръпнах завесите и надникнах вътре, но ложата беше празна. Върху сцената жена в средновековна зелена рокля с големи ръкави на червени ивици жестикулираше драматично. Едва я забелязах. Очите ми фокусираха върху Мирча, който гледаше претрупаната позлатена рамка на сцената със съсредоточения поглед на някого, който в действителност не забелязваше нищо. Един поглед към него и всичко друго внезапно започна да ми се струва незначително. Аз знаех, че всичко е измислица; просто не ми пукаше. Но дори и знаейки, че това се дължеше на заклинанието, все още всичко бе невероятно истинско. Би трябвало да го мразя, че ми бе причинил това, но не можех. Самата мисъл бе абсурдна.

— Там. — Оризракът посочи с пръст пред лицето ми. — Виното е почти доставено.

Тя ми посочи табличка с бутилка и няколко чаши, които бяха поставени на малка маса, която се намираще зад седалките, заети от

Мирча и блондинката.

— За какво говорите? — Насилих се да погледна призрака вместо Мирча и в главата ми се появи някаква рационална мисъл. — Искаш да ми кажеш, че виното в бутилката е отровено?

— Тя каза, че може да остане, докато виното бъде изпито, но най-вероятно силите ѝ са недостатъчни. — Духът за пръв път изглеждаше доволен. Почти можех да чуя мислите ѝ: Един отпадна, остава още един.

Аз я игнорирах, тъй като паниката, че нещо може да случи на Мирча, така ме изпълни, че едва я понасях. Излязох от ложата и се сблъсках с Приткин, който стоеше там и изглеждаше раздразнен. Той ни задържа и двамата, иначе щяхме да свършим на пода.

— Хайде! — Аз се заборих в ръцете му, които ме бяха стиснали почти болезнено. — Трябва да отида там!

— Казах ти да стоиш далече от него. Искаш да бъдеш безвъзвратно влюбена в него ли?

— Тогава ти го направи — казах аз, като реших, че той може би имаше право. Исках толкова много да вляза в тази ложа, че, може би, наистина не бе добра идея. — Там има бутилка с вино и може би е отровена. Трябва да я вземеш! — Аз не знаех дали отровата може да убие вампир, но няхах намерение да разбирам.

Той опита за секунда неговият обичаен поглед, след което изражението му се промени и аз знаех, че бях загазила.

— Ако направя това, обещавах ли да говориш с мен, докато аз искам това, без да пътуваме през времето, без да се опитваш да ме убиеш или да ми поставиш някакви заклинания, проклетия или други спънки?

Аз премигнах.

— Искаш да говорим? — Ние никога не говорехме. Прободени, простреляни и опитвайки се да се взривим един друг, но никога не говорехме. — За какво? — Попитах нервно, но Приткин ми се усмихна дяволито. Той ме беше хванал и го знаеше. — Добре. Както и да е. Ние ще говорим толкова дълго, докато ти не се опиташ да ме убиеш, да ме затвориш или да ме завлечеш в Кръга — или при някой друг. И също така нямаш неограничено време. Един час, приеми или забрави.

— Съгласен.

Трябва да му го призная, че той изобщо не се мотка, след като сделката беше сключена, а веднага ме остави и се провря през завесите. Няколко минути чаках неспокойно, но нищо не се случи. Накрая аз вече не можех да издържам и се върнах обратно в празната лежа, за да мога поне да виждам какво се случва. Нещата не бяха на добре.

Върху сцената един мършав Макбет с увиснали мустаци бе започнал убийствен монолог, докато Приткин имаше истинска кама в гърлото си, благодарение на блондинката. Тя бе защитила Мирча, който стоеше до нея, но моята лежа бе по-близо до сцената и аз не можех да видя ясно какво става.

Преди да мога да измисля как да помогна на Приткин, нещата станаха още по-лоши, когато Мирча започна да отваря бутилката. Очите му бяха върху мага и върху устните му играеше лека усмивка. Не ми харесваше този поглед. Мирча винаги е вярвал силно, че наказанието трябва да съответства на престъплението. Ако решаха, че Приткин е искал да ги отрови, той бе напълно способен да излее цялото съдържание на бутилката в гърлото на Приткин и да чака да види какво ще се случи. Обикновено Приткин би трябвало да е в състояние да се измъкне от подобни ситуации, но той се опитваше да не привлече внимание към това, което се случваше. Аз симпатизирах на неговата отдаденост на цялото това нещо с интегритета-на-времето, но да се оставиш да те убият, беше малко фанатично. Аз бях Пития, или поне временно, и не исках да се стига до там. Обичайно не бих загубила съня си заради смъртта на Приткин, но той влезе в тази лежа, защото го помолих. Ако умреше, част от вината щеше да бъде моя.

Въздъгнах и вдигнах ръката си. Замъглена, блестяща кама изскочи на практика от гривната ми и се понесе около ръката ми. Тя бръмчеше от възбуда от предстоящата битка, но аз не бях сигурна, че това беше добър план. Наред с другите неща имах чувството, че можеше да реши да намуши Приткин, вместо да счупи бутилката. Те имаха история и доколкото знаех, сега трябваше да се сражават на една страна.

— Счупи само бутилката — казах аз сурово. — Не нападай мага — знаеш как го приема. Внимавай.

Получих леко поклащане, за което се надявах, че е съгласие, преди да отлети. Тя прелетя през балкона, насочена към бутилката,

която Мирча бе надигнал към устните на Приткин. Тя лесно разби дебелото стъкло и червеното вино се разля по палтото на мага и изпръска девствено бялата риза на Мирча. Мирча се завъртя, все още стискайки гърлото на бутилката и ме видя. Той отвори уста, сякаш искаше да каже нещо, след което спря и просто стоеше там и гледаше смаяно.

За съжаление моят нож не последва неговия пример и реши да го шаржира. Върху сцената Макбет питаше дали това е камата, която виждаше пред себе си. Моят блестящ, луминесцентен нож се потопи и връхлетя изплашената тълпа, причинявайки ахвания и дори няколко писъка, преди да спре пред смаяното лице на актьора. Тя се люлееше напред-назад за около минута, сякаш правеше поклон, след което се върна при мен. Оглушителни аплодисменти взривиха театъра, заглушавайки речта на актьора. Малко след като камата потъна отново в гривната ми, аз усетих как дезориентацията ме залива, което показваше, че скока във времето приближаваше.

— Бързо хвани ръката ми! — извиках на Приткин. — Пренасянето ще настъпи всеки момент.

Той използва момента на разсейване, за да се отскубне от блондинката. Тя стоеше между него изхода, но той преодоля препятствието като скочи върху неизползваната седалка и се хвърли в пространството между ложите. Той почти се плъзна по ръба, но аз хванах ръката му. В следващата минута ние отново пътувахме през времето.

ТРЕТА ГЛАВА

Ние се приземихме на купчина върху белия фаянсов под и нещо се пръсна пред носа ми. Фиксирах погледа си, за да се опитам да идентифицирам бледорозовото нещо. В момента, в който успях, извиках и отскочих назад, нарушавайки отново баланса на Приткин. Изкривена ръка, чиято кожа бе с цвета и консистенцията на стар камък, сграбчи противното нещо и го постави обратно на сребърна табличка.

— Гостите не са позволени — бях информирана аз от дрезгав баритон. Аз не отговорих, тъй като бях прекалено заета да се вирам в подноса от отрязани пръсти, който се държеше от собственика на гласа с дългите му, изкривени нокти. Би трябвало да бъде по-обезпокоена от зеленикаво — сивото лице, подобно на плесенясал камък, което ме наблюдаваше от подноса. То имаше дълбок белег, който вървеше от слепоочието до врата и останалите му очи, тесни, жълти орбити, се бореха за място на челото с два черни, извити рога — това не беше нещо, което можеше да видиш всеки ден. Но аз не можех да откъсна погледа си от отрязаните пръсти. Имаше около дваисет или повече, всичките показалци, доколкото можех да кажа, които бяха намушени между парчета хляб. Кората бе отделена и между всяко от тях грижливо бе поставено по парче къдрава маруля. Част от мозъка ми отбеляза, че това бяха сандвичи с пръсти. Аз преглътнах, уловена между позив за повръщане и истеричен смях.

Моят поглед обходи наоколо и аз разбрах, че се намирам в препълнена кухня. Друго нещо с цвета на камък — то беше с блестящи зелени очи и крила на прилеп — седеше на стол наблизо и притискаше нещо с малки, подобни на пръсти молари. Моят втрещен мозък най-накрая се отпусна достатъчно, за да разпознае миризмата.

— О, слава на Бога — аз се отпуснах върху Приткин с облекчение. — Това е пай! — Къде сме? — настоя той, изправяйки ме на краката ми.

Аз имах проблем да се задържа права, от една страна, защото бях изгубила обувката си, а от друга, защото голямо сиво нещо профуча

покрай мен, събаряйки ме обратно с развятата си опашка. То носеше колосаното бяло, ленено облекло на управителя, комбинирано с малък червен шал и висока шапка. Върху гърдите на туниката имаше много познат герб, украсен в светло червено, жълто и черно — цветовете на Тони.

— В Данте.

Когато Приткин падна върху мен в театъра, явно концентрацията ми се бе нарушила. Ние се бяхме завърнали на малко по-различно място.

— Сигурна ли си, че това е казиното?

Магът наблюдаваше близката чиния, която съдържаше репички, които бяха частично обелени, за да наподобяват човешки очи. За зеници имаха маслини и изглеждаше така, сякаш сирене с червен пипер блещукаше срещу нас. Погледнах по-отблизо щита, копие от който украсяваше всяка униформа, която виждах, и бе поставен над няколкото люлеещи се врати в стаята. Той ми беше много познат.

Антонио Галина бе роден в семейството на фермери извън Флоренция по времето, когато Микеланджело е издялал своя елен за стария Медичи. Но около 200 години по-късно, когато нехайният английски крал Чарлз Първи започнал да продава благороднически титли, за да финансира своята обсебеност от изкуството, незаконният фермерски син, който вече бил станал господар вампир бил спестил повече от достатъчно, за да си закупи титлата баронет. Аз лично мислех, че херолдите, мъжете, които бяха изработили герба на Тони, бяха прекалили малко с клубовете предната вечер. Предполагах, че можеше и да е по-зле — като бедният френски аптекар, който бил доволен да показва три сребърни нощни гърнета — но смешният жълт петел в средата на герба на Тони беше достатъчно зле. Най-вероятно това бе закачка с фамилията му, тъй като на италиански тя означаваше пиле, но угоената птица необичайно много приличаше на неговия собственик.

— Доста — казах аз. — Щях да обясня, но едно от съществата, което готвеше, един дребосък с оплетена коса, която обрамчваше неговите дълги магарешки уши, се защура насам-натам. Той прегазил босия ми крак с извитите си нокти на краката, карайки ме да потръпна и да се дръпна назад. В резултат на това Приткин се блъсна в количка,

претрупана с чинии от фин черен калдерон. — Какви са тези неща? — настоях аз.

Изритях настрана другата обувка, за да не си счупя врата, ако трябваше да бягаме. Държах под око съществото, което беше пред нас, но то не изглеждаше враждебно, въпреки вида му. Единственото нещо, което правеше, за да подкрепи искането си, бе да посочва убедително люлеещите се врати с една лъжица.

— Торта с ром — изкроя малкият шеф, минавайки.

Той носеше само горната част на костюма, който обикновено се състоеше от туника и панталони, която в неговия случай се влачеше по пода. Дълга, гущероподобна опашка се показваше изпод туниката.

Той приличаше на другите създания в стаята, мнозинството от които имаха крила на прилеп, ноктести ръце и дълги опашки, но тук свършваха приликите. Главите им бяха от птичи до влечугоподобни, тук-там с козина по тях. Някои имаха рога, други — клюмнали уши, а височината им варираше от около две стъпки до височина, която беше достатъчна, за да ме гледат в гърдите. Очите им варираха по цвят и размер, но всички блестяха, сякаш бяха осветявани отвътре от мощна електрическа крушка. Това беше доста разстройващо, тъй като ми напомняха на нещо, а аз не можех да се сетя на какво.

— Гаргойли — каза Приткин, докато се препъвахме през люлеещата се врата към малкото преддверие.

В края имаше врата, която изглеждаше така, сякаш беше издялана от старо дърво, но бе прекалено лека, за да е истинско, ни отведе в друг много по-дълъг и много по-широк коридор. От двете му страни се простираха редици със средновековни оръжия и покрити с паяжини доспехи и бе слабо осветен от трепкащи факли — които не бяха истински, разбира се. Заклинанията в Данте бяха минимални по горните етажи, така че електричеството работеше добре, с изключение на случайното цвъртене. Аз спрях и погледнах мага, който се оглеждаше наоколо така, сякаш очакваше някой да му се нахвърли всеки момент. Щеше да бъде наистина хубаво, ако вселената можеше да спре да бълва срещу мен създания от приказките, митовете и кошмарите.

— Няма такива неща като гаргойли! — казах аз, докато две от малките чудовища избутваха количката през вратата и започнаха да я теглят надолу по коридора.

Подът, изрисуван така, че да изглежда като закален камък, бе покрит с тясна лента от стар износен плюшен килим около две стъпки широк, който се спускаше към средата. Декорацията не бе особено сполучлива и заплашваше да преобърне количката, когато едно от колелата се оплете в него.

— Това е просто име на една измислица — настоях аз, въпреки че очите ми ми казваха друго. — Всеки знае това.

— Как може да си живяла толкова дълго в нашия свят и да знаеш толкова малко? — настоя Приткин. — Трябва да си виждала и по-странни неща. Израснала си в дом на вампири!

Междувременно сервитърите бяха преминали коридора и се спряха пред асансьора. Един от тях натисна копчето за повикване с крайчеца на заострената си опашка. Той имаше лице на куче и тяло на прилеп, докато неговият спътник бе покрит със сивкави люспи и се облизваше с две стъпки дълъг език.

— Най-странното нещо при нас във Фили — казах аз на Приткин смаяно, — беше нашият готвач, който бе почти глух от годините слушане на хеви метъл. Но той беше човек. Добре де — поправих се аз след малко — по онова време Тони обеща на важен посетител фетучини, но готвачът по някакъв начин чул бекон, маруля и домат... Както и да е, те не трябва ли да украсяват някъде катедрала?

— Създанията от средновековните катедрали не са гаргойли; те са гротески — отвърна той педантично, докато ние следвахме пътя на количката.

— Спри! Ти знаеш какво имам предвид! Защо те са тук?

— Нелегални съюзници — каза той кратко. — Евтина работна ръка.

Аз се втренчих в него подозрително, но ако магът имаше някакво чувство за хумор, все още не бях видяла някакъв знак от него.

— Съюзници? От къде?

— От Феерия — отвърна той със стържещ глас, който се появяваше, когато беше ядосан. А това беше през по-голямата част от времето или поне докато беше около мен. — Те идват в нашия свят от векове. Но наскоро броят им се увеличи доста, защото Светлите феи направиха нещата по-трудни за Тъмните, към които се отнасят съществата, които наричаме гаргойли. Маговете, които се занимават с

делата на феите, се оплакваха от броя неоторизирани новопристигнали, които се появиха като резултат.

— И така те дойдоха тук и сега са сервитьори?

Асансьорът дойде и гаргойлите избутаха тяхната отрупана количка в него, като игнорираха разтакаващите се хора.

— Обикновено те били наемани като пазачи на храмове в древния свят и на магически постройки в по-късните векове. Но предимствата на защитните магии намалило нуждата от тях. За разлика от Светлите феи те не могат да минат за хора, така че техният достъп е ограничен. — Той се намръщи. — Техният легален достъп — поправи се той.

— След като се мотаят тук, тогава предполагам, че те някак си се сливат с околните — казах аз, но Приткин не ме слушаше. Той се бе навел и претърсваше ъгъла толкова внимателно, сякаш очакваше да открие армия от другата страна.

— Стой тук — заповяда той. — Отивам да проверя района. След като се върна, ще трябва да си поговорим, както обеща или следващата ни среща няма да е толкова приятна.

— Приятна? Каква странна дефиниция имаш за тази дума... — аз спрях, защото той беше изчезнал, разтваряйки се зад ъгъла и в сенките подобно на герой във видео игра. Явно този тип беше смахнат, но му бях обещала да го изслушам. И ако имаше някакъв шанс да склуча сделка, чрез която да разкарам него и Кръга му от преследването ми, аз го исках.

Тъй като не смятах, че връщането ми в кухнята е добра идея, останах да си вися в коридора. Доспехите бяха украсени с грозни гоблени, като най-близкият изобразяваше Циклоп, който си проправяше път, изяждайки хората на една човешка армия — във всяка една ръка държеше войник, а от устата му стърчеше кървава ръка. Реших да се концентрирам върху доспехите.

Това се оказа по-забавно, отколкото очаквах. Всеки един комплект стоеше върху индивидуална дървена платформа с месингова табелка, върху всяка от които имаше латинско описание. Докато растях, трябваше да уча латински благодарение на схващането на моята гувернантка за подходящо обучение, но единственият път, когато го бях използвала извън училище, беше, когато Лаура, един приятелски дух, и аз се забавлявахме, като измисляхме латински девизи за Тони.

Нейният любим беше *Nunquam reliquiae redire: carpe omnem impremis* (Никога не се връщай за секунди: вземи всичко още първия път). Аз предпочитвах *Mundus vult decipi* (На всяка минута се ражда по един духач), но ние се спряхме на *Revelare pecunia!* (Покажи ми парите!), защото подходеше по-добре на щита. Бях позабравила латинския, но не ми отне много време да открия това, подобно на нашите усилия, че описанията в Данте не бяха толкова сериозни, колкото изглеждаха.

Prehende uxorem meam, sis! (Отнеми живота ми, моля!), така гласеше афиша на близкия рицар. Аз се ухилих и продължих надолу по коридора, превеждайки, докато минаваха покрай тях. Някои от най-забавните бяха *Certe, toto, sentio nos in kansate non iam adesse* (Знаеш, Тото, имам чувството, че вече не сме в Канзас), *Elvem vivere* (Елвис е жив) и *Estne volumen in amiculum, an solum tibi libet me videre?* (Това свитък ли е под пелерината ти или просто се радваш да ме видиш?).

Аз се наведох пред един рицар на половината път надолу по коридора, опитвайки се да разбере шегата, когато Приткин се върна, тичайки наведен иззад ъгъла. Знаех, че има някакъв проблем, преди да си отвори устата — фактът, че той бе следван от носещи се оръжия ми подсказа това.

— Ставай — извика той, когато един от летящия арсенал — нож, достатъчно дълъг, че да се приеме за къс меч — го удари силно. Ако той не се бе отдръпнал в последната секунда, той щеше да отреже главата му. Въпреки това обаче потече арка от светла червена кръв от неговото полуотрязано ухо.

Допуснах, че съм останала на място за момент. В моя защита, последният път, когато видях Приткин, заобиколен от левитиращи оръжия, те бяха негови. Преди да успее да разбере защо неговият нож го атакуваше, две други фигури се появиха иззад ъгъла. Аз ги разпознах като маговете, които се бяха изправили срещу Енио при Казанова малко по-рано.

— Те не са ли с теб? — попитах аз глупаво.

Той не си даде труд да отговори.

— Махни ни оттук! — извика той, махайки с ръка, сякаш някой играеше лош диско танц.

Другите магове внезапно спряха. Не знаех защо, докато не се протегнах и не срещнах материална стена от енергия с ръката си.

Щитовете на Приткин блещукаха около нас, светло сини и наподобяваха вълни на блещукащата светлина на близките факли.

— Направи го!

— Дай ни измамницата, Приткин — настоя един от маговете. Той бе висок, с изпъкнала адамова ябълка, бледа кожа и бумтящ глас, който не подходеше на кожата му. — Така тя няма стойност.

— Тя ще получи честно изслушване — добави огромният афроамерикански маг от неговата страна, въпреки че погледа, който ми хвърли не беше приятелски. — Ела доброволно, докато можеш.

— Какво става? — попитах аз.

Единственият отговор, който получих, беше нещо огромно, което профуча покрай лицето ми, на милиметър от носа ми. Отскочих назад с вик точно, когато тежкият боздуган се сблъска с близкостоящите доспехи. Това беше абсолютен късмет, тъй като купчината стар метал бе насочила към главата ми меч. Боздуганът удари нещото в гърдите, оставяйки голяма вдлъбнатина и карайки го да се олюлее назад към гоблена.

Огледах се диво наоколо, без да разбирам какво се случваше. Боздуганът се бе промъкнал през щитовете на Приткин, сякаш не бяха там. По-притеснителен бе фактът, че маговете не бяха хвърлили това нещо — то беше дошло отнякъде зад нас — но там нямаше никой. На един от рицарите му липсваше оръжието, но нямаше никой наоколо, който да го е хвърлил. Силен звънтящ звук ме накара да обърна главата си бързо назад и за секунда си помислих, че маговете атакуват. Но въпреки че те изглеждаха дори по-сурови отпреди, аз вече не бях фокусиран на техния интерес. Техните очи и оръжия бяха насочени към повредения комплект доспехи. Вместо просто да паднат, те сякаш си проправяха път навън от гоблена. Когато отхвърли тежката материя, той започна да се оглежда наоколо за меча си, който контактът с боздугана беше изхвърлил някъде. Но Приткин сграбчи оръжието пръв и въпреки че той беше толкова висок, колкото си беше, го размаха застрашително към създаването.

Рицарят не бе особено впечатлен. Той се изправи, след което изтръгна щита си от стената и го захвърли към нас подобно на 100-килограмово фризби. Приткин се хвърли към мен, запращайки ни в стената, точно когато тежката метална сфера разсече въздуха там, където стояхме. Тя се блъсна в цветното стъкло на прозореца в края на

коридора, в резултат на което се посипа облак от многоцветни късчета върху задното стълбище.

Аз нямах дори време да си задържа дъха преди Приткин да удари пода и да ме издърпа под него, натискайки главата ми толкова ниско, че носът ми откри от опит колко твърд можеше да бъде камъкът. Въпреки това не се оплаках, защото в следващия момент косата ми се разроши от следващия щит, който разсече въздуха точно над нас. Той се заби в стената на преддверието, заклещвайки се в мазилката и камъка отдолу. Двамата мага трябва да бяха направили нещо, което да привлече вниманието на рицаря, защото тази антична реликва внезапно се насочи към тях, като зад нея се посипа облак ръжда върху земята. Сграбчих ръката на Приткин, зашеметена и невярваща.

— Как това нещо преодоля моя страж?

Първият щит бе дошъл на около крачка от нас и за секунда ме бе пропуснал на около инч. Колко близо трябваше да дойде заплахата, за да може моята звезда да ѝ обърне внимание?

Приткин ме игнорира. Той скочи на крака, сграбчи меча, който беше изпуснал, когато ние се запознахме със стената лично и от близо. Явно това щеше да се окаже лош ход. Покритото с шлем лице на рицаря веднага се обърна в наша посока. Предположих, че не му харесваше някой да му пипа оръжието. Той можеше да се бие едновременно с тримата мага, но това не ме караше да се чувствам по-добре.

И стана още по-зле, когато секунда по-късно коридора се огласи от звука на няколко дузини метални фигури, които слязоха от техните платформи. Явно вътрешните защити, за които Казанова беше говорил, бяха решили да се задействат. Приближаващата метална армия наподобяваше средновековна хорова група, всички се движеха в перфектен синхрон и носеха оръжия.

— Кръгът намери начин да блокира твоя страж — той не работи — каза Приткин кратко, докато се изправях на крака, игнорирайки болката в натъртения ми нос и обелените ми колена. Той оглеждаше приближаващия строй за някаква проява на слабост. Наистина се надявах, че е видял някаква, защото най-близките рицари бяха започнали да въртят тежки боздугани около главите си толкова бързо, че почти се забелязваха, а тези, които бяха точно след тях бяха извадили изключително остри мечове. След това думите на Приткин

ме накараха да замръзна. Аз се пресегнах през рамо, за да докосна върха на несиметричната ми звезда. Тя бе все още там, но тънките ѝ очертания лежаха неподвижно под пръстите ми.

— Кръгът не може да го премахне, освен, ако не си под тяхната власт — добави той. — Но той не гори. Не разчитай на него.

— И кога планираше да ми кажеш това?

Приткин не отговори, тъй като бе зает да измъква от колана си овехтял 45-и калибър и изстреля пълнителя в най-близкия рицар. Всички куршуми стигнаха целта си, оставяйки забележими дупки, но от тях не изтичаше кръв или друга телесна течност. Светлината на факлите се процеждаше през малките дупчици в най-близката рицарска глава и разкри защо това бе така — всичко, което можеш да видиш, бе празната вътрешност на шлема и част от тапицерията на далечната стена. Вътре нямаше никого, когото да нараниш.

Приткин трябва да се бе досетил за това, защото той вмъкна обратно пистолета в кобура си и вместо това изпрати ярко оранжево огнено кълбо. То беше достатъчно могъщо, за да изпепели едно от знамената, висящи от тавана, оставяйки от него само няколко изгорели парчета. Но когато пламъците се разсеяха, видях, че то бе имало много по-малък ефект върху рицарите. Двама от тях, които бяха най-близо до нас, се появиха, приличайки на участници в състезание и наклонени на една страна, тъй като телата им бяха стопени от хълбоците надолу. Но въпреки това те продължаваха да напредват, а другите бяха само леко обгорени, като тропаха с крака.

— Техните оръжия са омагьосани — каза Приткин сурово. — А аз използвах моите щитове почти през целия ден. Те няма да издържат, а само няколко заклинания ще подействат при всички тези защити в казиното. Пренеси ни някъде другаде!

Нищо не би ми харесало повече, но имаше лек проблем. Може и да притежавах огромно количество сила, или поне временно, но наистина не исках да я използвам. Силата не е свободна, особено в толкова голямо количество. Бях се срещала с достатъчно магически същества, за да знам, че ако заемеш сила, евентуално ще трябва да си платиш. А на мен не ми харесваше да не знам каква щеше да бъде сметката или пък на кой трябваше да бъде платена.

— Защо рицарите ни атакуват? — попитах аз, надявайки се да намерим друго решение — каквото и да е. — Ние не сме направили

нищо!

Може би не бях преценила правилно ситуацията и защитите на казиното се опитваха да ни отърват от маговете. В такъв случай всичко, което трябваше да направим, е просто да се махнем от пътя им.

Приткин бързо разруши тази надежда.

— Андрю и Стивън включиха автоматичните защиты, като нападناха в казиното. Аз не отговорих, така че би трябвало да сме защитени, но те дойдоха прекалено близо. Защитите ни объркаха с агресорите и сега всички сме мишени. Пренеси ни някъде другаде!

Нямах време да обясня моята гледна точка относно новата ми сила, защото трябваше да избегна едно копие, хвърлено от един от рицарите. Аз отскочих настрана точно преди да се удари в пода там, където стоях допреди малко, като се разхвърчаха цветни късчета около мен. Усетих как течност се стече по лявата ми буза и вдигнах трепереща ръка към нея. Върховете на пръстите ми се оцветиха в червено, но моят страж така и не се активира. Аз гледах недоверчиво обагрената ми в кръв ръка. Толкова за свръхестествената защита.

— Направи го! — извика Приткин.

— Не мога!

Щях да пренебрегна решението си, но само ако бях сигурна, че единствената друга алтернатива е смърт. Ако някой ми изпратеше сметката за Лондон, с основание можех да изтъкна, че измъкването ми от бъркотията е било против волята ми. Но сега нямах подобно извинение и нямах намерение да приключа живота си като някой друг, ако можех да го избегна. Такъв вид дългове в магическия свят можеха да бъдат много опасни.

Приткин можеше и да се опита да спори, но овъглените рицари бързо си възвърнаха краката. Той изпрати своя оживял арсенал към тълпата, диво летящите ножове се превърнаха в нова мишена за рицарите. Аз присъединих и моите ками към купчината, точно навреме, за да попречат на един боздуган, който летеше към черепа на Приткин. Той не го бе забелязал, защото той използваше меча, за да блокира една пика, която летеше към него от друга посока. Последният път, когато бях видяла Приткин да се бие, той се наслаждаваше на битката. Сега обаче нямаше никакви емоции, изписани върху лицето му. Разбира се, висящото му ухо, може би, имаше нещо общо с това.

Огледах се за някакъв изход, но нямаше такъв. Задното стълбище бе заобиколено от минно поле от счупени стъкла, не че това беше голяма спънка. На моите голи крака това нямаше да им хареса, но ако Приткин хвърлеше този огромен меч, може би, щеше да успее да ме пренесе. Но се съмнявах, че ще успее, докато се бореше с рицарите, които стояха между нас и тази част от преддверието. Същото важеше и за вратата към кухнята. Тя бе блокирана от паднал рицар, който бе насечен от моите въздушни ножове, и неговите три придружителя, които все още бяха на краката си.

— Има ли скрити стълби? — попита Приткин със спокоен глас, който наистина не звучеше подходящо в този момент. — Те трудно ще се задържат върху тях.

— Откъде да знам? — Аз се огледах наоколо обезумяло, но вниманието ми бе привлечено от един рицар, който размахваше заплашително една отвратително изглеждаща двуглава брадва. Алфонс, който колекционираше оръжия от всякакъв вид, имаше подобно нещо в неговата обезопасена стая. Тя изглеждаше достатъчно заплашителна и само като си висеше там; сега беше много по-зле, когато беше достатъчно близо, че да отсече главата на Приткин — или моята.

— Провери тапицерията! — заповяда Приткин, насочвайки се напред, за да подсече колената на един рицар. — Там трябва да има скрита врата! Неговото острие отсече крака на един от нападателите ни, което го накара да се прекатури. Но той продължи да приближава, издърпвайки се напред с ръцете си и останалия си здрав крак. Още по-объркващо беше фактът, че отсеченият му крайник се придвижваше сам по земята зад него, опитвайки се да се присъедини към главната купчина. За да спрем едно от тези неща, ние трябваше напълно да ги насечем, а имаше прекалено много тях и прекалено малко от нас, за да може това да се изпълни в действителност. Ние щяхме да бъдем на парчета много преди това.

Аз дръпнах силно най-близката завеса, но очите ми не срещнаха нищо друго, освен още камъни. Опипах наоколо, надявайки се да намеря скрита врата, но нямах такъв късмет. Погледнах към асансьора, но индикаторът показваше, че той е 5 етажа над нас. Да не споменавам, че двамата мага бяха в разгара на битка точно пред него.

Докато аз се промъквах настрани, за да проверя другите тапицерии в нашата непрекъснато намаляваща безопасна зона, оглеждайки за несъществуващи изходи, откъснатият крака на рицаря се съедини с останалата част на тялото. Металът върху горната част на бедрото се втечни, подобно на живак, и двете части се съединиха без шевове. Най-накрая приех, че се намираме невъобразима ситуация. Дори разсичането не бе нищо повече от леко неудобство за тези неща. Тони беше скръндза, но не и когато се отнасяше до сигурността. По дяволите.

— Няма стълби! — извиках аз.

Приткин се обърна, отсичайки крак на друг рицар и ме обгърна с лакътя си. Паднах пред празен плинт, ушите ми звъняха. Мозъкът ми автоматично преведе фразата пред очите ми: *Medio tutissimus ibis* (Ти ще бъдеш на най-сигурно по средата). Това беше цитат от Овидий, който съветваше за умереност и изглеждаше доста странно в Данте, домът на екстремното. Докато се борех да седна, шест рицаря от далечния край на коридора, които бяха започнали тромавия си поход към нас, стигнаха атакуваща позиция. Това ни даде избор да бъдем да бъдем прободени от тях или да бъдем разчленени от техните приятели от другата страна, тъй като беше ясно, че не можем да ги задържим надалеч още дълго време. Бях почти готова да прокълна обстоятелствата и да ни пренеса някъде другаде, когато забелязах нещо интересно.

Един от най-големите ножове на Приткин беше зает да реже близкия рицар. Той загуби оръжията си, които бяха хванати в юмрука му, който току-що бе отрязан от китката. Но той не направи никакво усилие да си го върне, въпреки че то лежеше само на няколко стъпки върху покрития с килим под. Отсечената ръка също беше неподвижна и не се опитваше да се присъедини към тялото, както правеше кракът на другия рицар. Внезапно осъзнах, че виждам всичко ясно, защото нито един друг рицар не беше близо до центъра на залата.

Те бяха групирани от двете страни на тесния килим, като се бяха отклонили от пътя си, за да избегнат досега с него. Аз погледнах към битката зад гърба ми и там беше същата история. Рицарите от едната страна бяха последвали маговете, тези от другата бяха тръгнали след нас, но никоя от групите не влизаше в контакт със средата. За един кратък момент се почувствах така, сякаш щях гръмко да поздравя

параноидния Тони, който винаги си оставяше изход от всеки капан, дори и от неговия собствен.

Приткин падна на колене, отбивайки друга атака, а секунда по-късно трети рицар се приближи към неговото място с вдигнати мечове. Аз не изчаках да видя дали той ще е достатъчно бърз, за да се справи с опасната ситуация, а се хвърлих към него, събаряйки го, което ни изхвърли върху ивицата килим. Ние се приземихме в ъгъла, като кракът на Приткин и цялата ми дясна страна висяха на ръба. Преди да успея да направя нещо за това, рицарят замахна надолу с меч, пробождайки пресеца на Приткин, който се подаваше измежду краката ми.

— Не мърдай! — извиках аз, когато магът ме бутна настрани и заби меч си в корема на рицаря. Ударът изблъска нещото назад, но и разпори жестоко крака на Приткин. Той се задъха, но скочи след рицаря, сякаш нямаше още дузина от тях в непосредствена близост, които ни приближаваха от двете страни. Аз се покатерих и седнах върху него, сграбчвайки косата му, за да обърна лицето му към мен. — Тук е безопасно! — изкрещях аз, за да бъда чута над звънките звуци на битката. — Ние сме в безопасност в средата! Изтеглих кървящия му крак върху износения плюш и се отпуснах с цялата си тежест върху ненаранената част от тялото му. Дори това го нарани и аз нямаше да мога да го задържа за дълго, но след като вече не докосвахме пода, рицарите сякаш не ни виждаха. Те започнаха да се придвижват надолу по коридора към мястото, където другите магове се оттегляха зад ъгъла. Приткин изглеждаше объркан, но проследи насочения ми към описанието върху плинта пръст и най-накрая разбра за какво става въпрос.

— Трябва да се върнем обратно в кухнята — каза той, изправяйки се на краката си. Той внимаваше да не докосва нищо, освен килима, но се олюля леко, което ме изплаши. Погледнах надолу и разбрах проблема. Крачолът на панталона му бе обагрен в червено и съответстваше на частта от якето му под почти откъснатото му ухо. Имаше толкова много кръв, че подозирах, че беше засегната главна артерия. Той се облегна на мен тежко, докато се движехме по тясната безопасна пътека, затвърдявайки впечатлението.

Звуци от яростна битка идваха иззад ъгъла, без съмнение от маговете, но ние ги пренебрегнахме. Аз лично търсех казиното. Сега

знаех как да се справя със ситуацията, но маговете нямаха зона, в която да си починат. Ние нахлухме обратно в кухнята.

— Имаме нужда от линейка! — извиках аз, оглеждайки се наоколо. Беше ми трудно да виждам, тъй като стаята беше ослепително осветена след преддверието, но получих смътна представа за група тантурести фигури, които се бяха втренчили в нас с огромни, блестящи очи.

— Не. Мога да се оправя с това. — Приткин рухна, точно след като прекрачихме вратата. Той свали ботуша си и съсиреци от възморава червена кръв избликнаха върху девствено чистия под. Лицето му загуби и малко останалия си цвят.

Аз сграбчих близката кърпа за чинии и я притиснах към раната. Решително или не нямаше да го гледам как кърви до смърт.

— Ще ни пренеса в някоя болница — казах аз, но той се отдръпна от докосването ми.

— Не! Мога да излекувам това.

Той промърмори нещо под носа си и потокът на кръв намаля, но на мен не ми харесаха повърхностните, задъхани вдишвания, които си поемаше или студената белота върху лицето му. Освен това от факта как неговото висящо ухо бавно се връщаше на мястото си и се оздравяваше, ме побиха тръпки.

— Защо не искаш да отидем в болница? — настоях аз, опитвайки се да игнорирам ухото, което с едно последно движение застана на същото място като другото. Внезапно някои парчета от пъзела си дойдоха на мястото. — Чакай малко. Тези магове не преследваха само мен, нали? Кръгът преследва и теб!

Приткин не отговори, тъй като беше прекалено зает да си повтаря нещо, което не можех да чуя. Усетих как нечие присъствие се мержелееше над нас и погледнах нагоре и видях един гаргойл с червени очи и с неуместно елегантни рубинови обеци на неговите заострени котешки уши. Той ме бутна настрана нежно, но решително.

Аз стоях там непохватно, несигурна дали да протестирам или не. Не казах нищо, главно защото нямах чувство, че това същество е зло. Това можеше да има нещо общо с бижутата или с факта, че имаше шоколадова глазура по мъхестата му брадичка. Изглежда, че това беше правилното решение. Ръка, която повече изглеждаше като лапа покри

за момент крака на Приткин, след което назъбената рана започна да се затваря.

Явно, че процесът му помагаше да оздравее, но съдейки по това как очите му изпъкнаха, явно не беше приятно. Той изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, така че аз се наведох малко, но стоях извън обсега на стиснатите му в юмруци ръце.

— *Me oportet propter praesceptum te nocere* (По принцип би трябвало да те нараня) — каза той на пресекулки.

— Много забавно.

— През цялото време можеше да ни махнеш оттам!

— Не и без да платя определена цена.

Погледът на Приткин се промени.

— Каква цена? Можеше да бъдеш убита! Както и аз!

— *Stercus accidit* (Случват се такива неща).

Докато той дешифрираше моя лош латински, аз започнах да търся друг изход навън. Нямах намерение отново да пристъпя в този коридор, нито пък планирах да се пренеса по цялата му дължина, за да го избегна. Това, което открих, беше доста задоволително. Ако не бях толкова изумена от гаргойлите, може би щях да се огледам наоколо порано и да ни спестя цялата тази сцена в залата. След редица огромни, вградени фризери, хладилна стая и склад за трайни продукти, аз открих товарителен док, който водеше зад казиното.

Аз огледах огрения от слънцето паркинг и бях истински изкушена да избягам, докато магът се лекуваше. Нямах време за това, каквото и да беше. Трябваше да убедя Казанова да ми каже къде се крие неговия шеф. Не че бях 100% сигурна, че Мира беше с него, но беше добро предположение. И двамата работеха за един и същи човек, лидерът на руската вампирска мафия, познат в историческите книги като Распутин. Това, което книгите не казваха, бе, че той бе намерил друго приложение на неговите способности, след като руски принц го бе „убил“. След като за известно време се бе снишил, той пое под контрола си голяма част от трафика на наркотиците, фалшификациите и нелегалните магически ракети. Наскоро той реши да присъедини към своя разрастваща се бизнес империя и северноамерикански вампири, като се опита да превземе Сената и успя да убие четирима от неговите членове. Но това нямаше да му донесе нищо, докато не убиеше техния лидер, а Консултът се оказа по-корав, отколкото той очакваше. Цялото

това нещо приличаше на Студената война и не ме интересуваше особено, като се изключи факта, че аз инцидентно се оказах в центъра ѝ.

След неуспеха си Распутин просто изчезна. Хиляди вампири и магове го търсеха, но досега не бяха открили нищо. Тъй като нямаше много добри места за криене и тъй като Тони и Мира бяха изчезнали по едно и също време, аз се обзалагах, че те всички бяха заедно. Но където и да беше, аз трябваше да я намеря, преди да се възстанови от последната ни среща или тя със сигурност щеше да ме намери. А аз се съмнявах, че това преживяване щеше да ми хареса. Или да го преживея.

Но аз бях обещала и беше интригуващо да си мисля, че аз и Приткин бяхме от един отбор. Враговете на моите врагове в този случай можеше и да не са точно приятели, но бях понесла достатъчно враждебност. Можех да използвам цялата помощ, която можех да получа, а Казанова изглеждаше доста нервен, когато Приткин беше наоколо. Това можеше да бъде полезно. Избегнах двойка гаргойли, които носеха щайга зеле нагоре по рампата и тръгнах да влизам вътре. И тогава започна истинското забавление.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Каси!

Казанова се спусна по товарната рампа, опитвайки се намали излагането си на слънцето. Секунда по-късно се появиха моите три нарушителки, които го следваха бавно по петите. Супер. Всъщност за малко бях забравила за тях.

Гаргойлите хвърлиха един поглед на триото и започнаха пронизително бърборене, което ме накара да искам да си запуша ушите.

— Видя ли какво направиха твоите глупави магии? — попитах яростно Казанова, когато той спря пред мен. — Можех да бъда убита!

— Имаме по-лоши проблеми.

Дръпнах Енио от най-малкия гаргойл, който тя бе мушнала с щека. Треперещото от страх, подобно на птица същество и неговите спътници се втурнаха навътре, грачейки високо.

— И къде бяхте вие? — настоях аз, прекалено ядосана, за да ме е грижа, че да ядосваш древни богове не бе разумно. — Вие винаги имате желание за битка, но когато за пръв път имах нужда от вас, вие си правехте маникюра! Това беше истина — Дейно имаше чисто нови светло червени нокти. Макар че от моя страна това не беше особено честно, имайки предвид, че те помогнаха в бара. Но не бях в настроение и не ми пукаше. Това, че Кръгът бе блокирал моя страж, ме плашеше сериозно и сега имах време да помисля за това. Това беше единственото ми защитно оръжие, което имах и липсата му ме караше да се чувствам крайно уязвима.

Енио изглеждаше обидена, но ми позволи да запазя стика. Пемфредо и Дейно обикаляха наоколо, докато аз държах реч на Казанова.

— Сега Приткин е полумъртъв — информирах го аз, а маговете сигурно...

Той хвана ръката ми толкова здраво, че извиках.

— Къде е той? — Той започна да пребърква сакото си като обезумял. — Защо никога не мога да си намеря проклетия клетъчен телефон, когато имам нужда от него? Трябва да извикаме медицинска помощ, бързо!

За момент си помислих, че е саркастичен, но един поглед на лицето ми беше достатъчен, за да разбера, че не е така. Той изглеждаше абсолютно ужасен.

— Какво става с теб? От кога ти пука, освен ако...

Казанова ме остави да си говоря сама, докато той се спусна навътре. Аз го последвах, а Греите вървяха по петите ми. Енио взе една метла по пътя и я оформи като оръжие, като откъсна главата и остави нащърбен край. Не се опитах да се преборя с нея, за да ѝ я взема. Тя отново бе във формата на старица, но въпреки това щеше да спечели.

Влязох отново в кухнята и видях как посинелия Приткин бе мачкан от полуделия Казанова. Магът отблъсна настрани вампира достатъчно силно, така че той се просна на земята и се втрени в гаргойла, който му помагаше. Тъй като той отново бе на крака, трябваше да приема, че лечението действаше.

— Махни го от мен — излая той. — Сега!

Казанова сам се надигна от пода. Не само, че не отговори подобаващо, но като че ли трепереше леко.

— Мога да доведа лекувател тук за 5 минути!

Аз се втрених във вампира, сякаш той си бе загубил ума, което може и да беше така. Вампирите и маговете имаха враждебни отношения един към друг, които бяха породени от факта, че и двете фракции претендираха да са водещи в свръхестественния свят. Гледката на вампир, стар колкото Казанова, умилквац се около маг воин, който го бе ударил, беше сюрреалистична.

— Нямам нужда от лекувател. Имам нужда проклетото заклинание да изчезне — каза Приткин сериозно.

Това привлече вниманието ми.

— Тя не може ли да го премахне?

Аз се приближих напред, като ми беше трудно да повярвам, че всичко бе толкова просто и Греите се преместиха с мен. Аз не отговорих, защото гаргойлите внезапно започнаха да пищят, сякаш бе настъпил Армагедон, техните преплитащи се гласове бяха достатъчно силни, че да счупят няколко близко разположени стъкла.

Покрих ушите си и паднах на колене в шок и в този момент Дейно се срина върху мен. Не бях сигурна дали тя се спъна или просто се опитваше да ме предпази от града от храна — топчици, сладкиши и части от плесенявали пайове — който не заливаше от всички страни. Независимо от причината площадката удари окото и то падна от лицето и то се затъркаля по пода. Тя изпищя и започна да пълзи след него, разблъсквайки гаргойлите по пътя си наляво и надясно. Сестрите ѝ се включиха в свадата като подкрепление, а аз намерих убежище по главната маса, където открих Казанова и Приткин.

— Можеш да бъдеш наранен! Не мога да ти позволя да отидеш там! — На практика Казанова крещеше, за да бъде чул и бе сграбчил и с двете си ръце дясната ръка на Приткин. — Гаргойлите приемат кухнята като свещен завет, тъй като те са построили храмовете, които ги хранят. Те приемат Греите като заплаха, но аз ще обясня...

— Не ми пука изобщо за твоите лични проблеми — изръмжа Приткин, сграбчвайки вампира за предницата на дизайнерската му риза. — Накарай я да премахне заклинанието или ще ти създам повече проблеми, отколкото някога си сънувал.

— Хей, аз тази със заклинанието — прекъснах ги аз. — Спомняте ли си? Ако някой ще премахва нещо, то тогава това ще е моето проклятие.

— Не става въпрос за теб! — каза Приткин, когато нещо тежко удари масата и се претърколи на пода. Това беше малкият гаргойл с коса като мрежа и магарешки уши, който след падането не помръдна.

Аз го издърпах под масата при нас, но не бях сигурна как да проверя пулса му и дори не знаех дали има такъв. Това, за което бях сигурна, че зеленикавата кръв, която се просмукваше в опашката не беше на добре. — Окей, достатъчно.

Аз изпълзах изпод масата и се изправих. Нивото на шума бе невероятно и за няколко минути вниманието ми бе привлечено от кухнята, която беше тотално унищожена. Дейно си бе възвърнала окото, но се клатушкаше в далечния край на стаята, четири гаргойла висяха на всяка от ръцете ѝ, докато друг се бе настанил върху гърба ѝ, удряйки непрекъснато главата ѝ с точилка. Енио, в нейната окъпана в кръв слава, бе вдигнала гаргойла с обещието над главата си и го запрати през стаята. Самото мятане можеше да я убие, но ако това не се случеше, приземяването ѝ върху ножовете, които държеше ухилената

Пемфредо, със сигурност щеше. Поех си дълбоко въздух и изкрещях по-силно, отколкото си мислех, че е възможно. Гаргойлите ме пренебрегнаха, но трите Греи спряха и ме погледнаха въпросително. Никоя от тях не изглеждаше особено разстроена. Единственото изражение бе ухилената физиономия на Пемфредо.

— Спрете — казах аз с малко по-нормален тон. — Когато ви казах, че имам нужда да се биете заради мен, нямах предвид тях.

Пемфредо се закикоти и размаха юмрука си във въздуха. Енио ме гледаше вкиснато, но постави гаргойла долу, който изсъска към нея и се отдръпна, като изглеждаше зашеметен. Дейно се опита да се наведе към Енио, за да ѝ подаде окото, но сестра ѝ махна към нея благосклонно. Пемфредо дойде, подскачайки, и го издърпа от ръката на Дейно, гледайки триумфиращо. — Хващате ли се на бас с мен?

Енио се плъзна по масата, разблъсквайки няколко очни ябълки от репички, като изглеждаше обезсърчена. Аз не бях сигурна защо — очевидно беше, че тя можеше да вижда и без окото или нещо приблизително на това — но тя беше много депресирана за това, че е пропуснала реда си.

Гаргойлите спряха веднага атаката, след като техният лидер беше в безопасност, но гледаха Греите с разбираемо безпокойство. Няколко от тези, които бяха в непосредствена близост, започнаха да проверяват повалените си приятели, а един издърпа магарешките уши надалеч. Прическата му се бе развалила, но поне беше започнал да идва на себе си. Надявах се, че ще се възстанови, но единственото, което можех да направя за него, е да се уверя, че няма да причиним повече злини. Аз се протегнах и измъкнах Казанова изпод масата, като го хванах за луксозната му вратовръзка.

— Обясни им, че сега ние си тръгваме.

— По дяволите, няма! — изпълзя Приткин, като изглеждаше като някой луд с окървавените му дрехи и сплъстена коса. Той се мръщеше, докато не фиксира женския гаргойл, който Енио бе освободила. — Няма да ходим никъде, докато тя не премахне заклинанието!

— Миранда! — каза Казанова с приглушен гласа и аз осъзнах, че, може би, бях хванала връзката прекалено здраво.

Гаргойлът се приближи, но въпреки че ми бе трудно да прочета покритото ѝ с козина лице, езикът на тялото ѝ издаваше, че няма намерение да съдейства особено. Ако някой можеше да ходи

враждебно, то тя успяваше. Тя мушна Приткин в корема, може би, защото не можеше да стигне гърдите му.

— Ти добре. Ние бббезопасност. Добра сделка.

Той се опита да я сграбчи, но той отблъсна ръцете му с плавно движение, което изглеждаше невъзможно, освен когато не разкъсваше нещо. Може би това беше така, тъй като ушите ѝ се свиха назад и тя изсъска към него и се показа доста некотешки раздвоения ѝ език. Тя кръстоса ръце и застана с разкрячени крака зад Казанова, нейната опашка метеше пода зад нея.

— Няма да търгувам с феи — каза Приткин надменно, сякаш подобни неща стояха под нивото му. — Не ме засяга дали вие сте тук законно или не. Няма от какво да се страхувате. Сега го свали!

— Какво става? — попитах Казанова, който оправяше вратовръзката си. Той ми хвърли доста неприятелски поглед, което предполагам, беше честно предвид обстоятелствата.

— В замяна на това, че го е излекувала, Миранда му е направила магия, която няма да му позволи да разкрие на никой за тяхното съществуване. Ако Кръгът открие, че те са тук, те ще бъдат депортирани.

— Това ли е всичко? — Аз се обърнах с присвити очи към Приткин, който не забеляза, тъй като цялото му внимание бе приковано в Миранда. Имайки предвид голямото заклинание, за което ме беше грижа, не намирах много съчувствие към това нищожно нещо. — Ако така или иначе не възнамеряваш да ги предадеш, то тогава каква е разликата? Хайде. Онези магове могат да се завърнат всеки момент.

— Никъде няма да ходя, докато не го премахне — повтори той упорито. Тонът му ме накара да ми се прииска да го изритам. Вместо това мушнах Казанова, който завъртя очи.

— Миранда — започна той със страдалчески тон, но тя стегна челюсти. Тя не каза нищо, но и нямаше и нужда.

— По дяволите, Приткин! — казах аз ядосано. — Няма да стоя тук, докато Кръгът прати още някой след нас. Искаш да говориш, добре. Хайде да говорим. В противен случай се махам от тук.

— Имам идея — каза Казанова весело. — Ще ви повикам кола.

Били Джо влетя през вратата и по пътя си удари половин дузина гаргойли. Нормално щях да бъда изненадана, че те го виждат, но след

деня, който бях имала, дори не ми мигна окото.

— Той е с мен — казах аз на Миранда, която въпреки това започна да съска срещу Казанова на странния език, който гаргойлите използваша. Явно, че за един ден тя бе имала достатъчно посетители.

— Не с кола — каза Били, като изглеждаше притеснен. — Има ли изход, който да заобикаля предните, страничните и задните врати? Защото всички те се наблюдават.

— От кого? — Сега какво не беше наред?

— О, не знам — отговори Били саркастично. — От кои магове се измъкнахте преди малко? Кръгът знае, че си тук и силите има са съсредоточени отвън. Има може би две или три дузини — спрях да ги броя. Триото, което срещнахме в бара, бе техният авангард, техният начин да те помолят учтиво да излезеш. Но имайки предвид начина, по който ги изпързала, не мисля, че те вече са заинтересуван от преговори.

— Те ни атакуваха първи — казах аз в своя защита, след това замълчах и се зачудих дали това беше истина. Аз не бях видяла какво се бе случило междуременно в бара и когато аз и Казанова настроихме канала, видяхме как Енио се справя с маговете. Ако Приткин не беше с тях, то тогава те се забъркаха в тази каша не по собствено желание. Нямаше какво да се чудя защо тогава те не бяха в добро настроение, когато се срещнахме за втори път.

— Няма значение — каза Приткин, сякаш беше прочел мислите ми. — Те те искат мъртва. Ако ги улесниш, това няма да промени нещата.

Аз преглътнах. Предполагах, че Кръгът нямаше да тъжи особено, ако нещо ми се случеше, но да чуя, че нещата бяха толкова зле, беше доста трудно. Да си мислиш, че ще бъдеш използвана от хората, които искаха да те убият, не правеше нещата по-лесни.

— Звучиш сигурен.

— Така е. Това е част от нещата, за които исках да поговорим. — Той погледна Казанова, който въздъхна.

— Има няколко спешни изхода, но никой от тях не е подходящ. — Той махна с ръка към мен. — Не можеш ли да направиш това, което направи по-рано и да се прехвърлите другаде? С вътрешните защити, които ви преследват като маговете, мога да твърдя, че сте дошли да ме тормозите за информация за Антонио, след което сте напуснали, като

сте преобърнали мястото нагоре с краката. — Той се огледа наоколо. — О, чакайте, това е дори истина.

— Говорейки за това, ти щеше да ми казваш къде е Тони.

— Не, доколкото си спомням, аз върша доста добре работа, като не ти казвам. — Той се опита да ми подаде кърпичка, предполагам, за да изтрия кейка, който бе полепнал по косата ми, но аз пренебрегнах това. — Ще ти помогна да се махнеш от тук, чика, и с удоволствие ще наговоря лъжи на Кръга, за да ви изгубят дирите, но що се отнася до Антонио...

— Този вампир — Миранда се изплю на пода. — Той във Феерия. Той нни доведе тук, след това предаде. Ние работим като ррроби.

Казанова изглеждаше втрещен. Аз се усмихнах на гаргойла, който всъщност бе доста по-привлекателен, ако се концентрираше върху наклонените му червени очи.

— Благодаря ти, Миранда! Каж ми още.

Тя сви рамене по котешки.

— Няма какво толкова да кажа. Той е във Феерия. — Тя погледна Казанова. — Този Кръг, тук ли ще дойдат?

Той прокара ръка по леко разрошената му коса. По някакъв начин той бе успял да избегне цялата хвърчаща храна. Единствената видима щета бяха няколкото гънки, които аз бях причинила на вратовръзката му.

— Вероятно. Явно днес е нашият ден за неочаквани посетители.

— Не! — каза тя, сочейки крака му с извадени нокти. — Имаме работа! Без повече бъркотии!

Забелязах, че двойка малки смели гаргойли се опитваха да бутат натоварена количка, която по някакъв начин бе избегнала настъпилата катастрофа, през бъркотията към вратата, а другите мърмореха по телефона и драскаха поръчки върху един бележник. Аз бях съгласна с Миранда, че трябва да им се махнем от главата — или от рогата, както и да е — когато се появи друг посетител. Големът на Приткин влезе през вратата и пронизителният шум започна отново от всички страни. Аз изстенах и запуши изтормозените си уши с пръсти. Приткин за момент гледаше съсредоточено голема, сякаш извършваха някакъв вид невербална комуникация, след което ме погледна. Той направи някакъв жест и настъпи блажена тишина. Знаех, че това беше някакъв вид

заклинание, защото шумът не бе отслабнал, но какофонията бе затихнала до лек шум.

— Те идват. Трябва да тръгваме.

Кимнах.

— Добре. Тогава накрая онзи любовник там да ни каже къде е порталът на Тони към Феерия. И без лъжи — казах на Казанова. — Знаем, че има такъв.

— Да, има, но не знам къде е — каза Казанова разсеяно. — Миранда! Можеш ли да успокоиш хората си, моля? То няма да унищожи нищо! — Той погледна Приткин. — Нали?

— Така ще стане, ако не ни кажете истината — казах аз намръщено.

Той погледна подозрително голема, който отвърна на погледа дотолкова, доколкото можеше да се каже, че неговите неясни вдлъбнатини, които се наричаха очи, позволяваха. То нямаше рога, зъби или други притурки. То беше просто лошо направена статуя, подобно на нещо, което грънчарят бе започнал и след това забравил. Но не ми хареса повече, отколкото на Казанова, когато обърна тези празни очи към мен.

— Не знам къде е проклетият портал! — настоя Казанова. — Тони продаваше вещици на феите, но той имаше специална група, която се занимаваше с тази част на бизнеса и аз не бях един от тях. Той взе повечето от тях със себе си, когато изчезна, а последните напуснаха преди седмица с последния кораб. Те не са тук.

Погледнах Миранда.

— Ти трябва да си дошла през портала. Трябва да знаеш къде да го открием! Тя поклати глава.

— От другата страна, аз виждам. Но тук, не. — Тя метна престилката на близкия гаргойл върху главата му. — Ето така.

Слепият гаргойл се блъсна в Приткин или по-точно в краката му, което беше максимално далеч, където малкото нещо можеше да стигне. Магът махна престилката и го изпрати обратно при Миранда с леко побутване. — Те трябвало да бъдат с превръзка на очите, преди да бъдат изпратени през него — преведе Казанова. — Предполагам, че Тони не е искал да знаят как работи устройството, в случай че маговете ги хванат.

— А ти? — попитах Приткин. — Кръгът би трябвало да има достъп до портала.

— Ние използваме този в МАГИЯ.

Аз въздъгнах. Естествено. Имаше смисъл, че МАГИЯ — съкратено от Метафизичен алианс за Велико Междувидово Сътрудничество — има такъв портал. Това е един вид свръхестествени Обединени нации с представители на магове, вампири, превръщачи и феи, а делегатите от Феерия би трябвало да пристигат там по някакъв начин. Освен това тази сграда беше близо, в пустинята извън Вегас. Като недостатък можеше да се изтъкне, че МАГИЯ бе заобиколена от много хора, които ме търсеха и не за да ме поздравят с рождения ми ден. Все още предстоеше да се види дали щях да оцелея достатъчно дълго, че да празнувам 24-я си рожден ден, но да се навра в свърталището на враговете ми не беше най-добрия начин да оживея дотогава. За нещастие порталите за Феерия не се срещаха под път и над път, а и другите също щяха да бъдат охранявани. На теория беше по-добре да танцуваш с дявола, който познаваш, за това реших да отида в МАГИЯ. Поне бях ходила там и преди и познавах нейното разположение.

— Знаеш ли точно къде е? — попитах аз.

МАГИЯ бе доста сложно построена. Щеше да бъде хубаво, ако можеше да стесни малко територията.

Приткин ме погледна недоверчиво, но каквото и да искаше да каже, бе прекъснато от воя на сирените. Той бе като слаб, отдалечен клаксон в бълбукащата тишина, но Казанова изруга високо.

— Маговете са влезли със сила — това е главната аларма.

— Махни хората от тук — нареди Приткин.

Казанова кимна, без да протестира за сграбчването на ръката му от Приткин.

— Това вече е направено — стандартният протокол е да се каже, че има изтичане на газ, независимо дали има опасност и всички да се евакуират. А и се предполага, че маговете ще избягват да правят фокус-бокус пред хората, нали?

— При нормална ситуация, да. Но те я искат изключително силно. — Приткин ме посочи с глава.

Казанова сви рамене.

— Всеки фойерверк ще е част от шоуто, докато някой от хората не бъде наранен. Това място е построено така с причина — преди са ставали няколко инцидента. — От мръщенето на Приткин можех да се досетя, че те не са били уведомени за това. — Хайде всички да ви изведем на безопасно място, след което ще мога да се концентрирам върху контрола на щетите.

— Къде е най-близкият аварийен изход? — попитах аз.

— Благодарение на теб повечето са унищожени. Твоето най-добро предположение е, че единият води до мазето на един магазин за напитки в Спринг Маунтин. — Казанова отиде до телефона на рум сървиза и го издърпа от ноктите на гаргойла, който приемаше поръчки. Той погледна през рамо. — Ще има кола, която ще ви чака отзад на магазина, но това е всичко, което мога да направя.

— Чакай малко. Ти имаш сейф в къщата, нали?

— Защо? — попита Приткин подозрително.

— О, по дяволите — каза Били.

— Ти искаш да рискуваш да ги вземем с нас във Феерия? — настоях аз.

Били изпъшка и погледна към Греите, които дъвчеха сандвичите пръсти.

— Имайки предвид какво се случи последния път? По дяволите не.

Аз погледнах Казанова, който беше по средата на телефонен разговор.

— Те преминаха системите за сигурност, сякаш не бяха там — ни информира той, препредавайки рапорта. — Група от магове са били спрени от Хедлайнерите, но има още две групи и — mierda! Те са простреляли Елвис. Кажете ми, че това не е било показано — настоя той към някой от другата страна на линията.

— Те са простреляли изпълнителя? — Аз бях изненадана или точно шокирана. Предполагаше се, че маговете трябва да пазят хората, а не да ги използват като мишени, въпреки че изглежда те забравяха това, когато се отнасяше до мен.

Казанова поклати глава.

— Не истинският. — Той отново се съсредоточи върху телефона. — Не, не! Оставете некромантите да се притесняват за мръсната

работа; за какво иначе им плащаме. И нека да вдигнат отново Хендрикс, ще имаме нужда от подкрепление.

Аз изгубих нишката на разговора, защото люлеещите се врати на кухнята излетяха от пантите, насочвайки се право към мен. Пемфредо, която дори не бях видяла да помръдва, ги улови и ги хвърли обратно към групата магове воители, които се изсипаха през входа. Енио се опита да ме замъкне под масата, но аз улових китката ѝ.

— Дали ще ти хареса да се позабавляваш?

Тя ми хвърли смразяващ поглед. Очевидно тя бе разбрала, че нашите понятия за забавление се различават.

— Сериозна съм.

Кимнах към маговете, които бяха атакувани от група съскащи гаргойли, които очевидно не бяха оценили разрушаването на вратите. Маговете бяха на практика заровени в море от биещи криле и режещи нокти, но знаех, че това няма да продължи дълго.

— Забавлявай се. Просто не убивай никого.

Огромна усмивка се появи на лицето на Енио, подобно на дете в Коледната утрин, и следващото нещо, което видях бе как тя вдигна масивната подготвителна маса и я хвърли към нарушителите, останали при липсващата врата. Тя и сестрите ѝ пробягаха стаята и я прескочиха, кикотейки се, докато нападаха втората вълна от магове, които се опитваха да влязат.

— Спечели ни малко време — казах на Приткин, който се бореше със себе си. Той можеше и да има проблеми с Кръга, но определено не харесваше идеята те да бъдат играчки на Греите. Тъй като понятието на маговете за справедливост бе да ме завлекат на импровизиран съд и бързо да ме осъдят на смърт, аз нямах подобни проблеми. — Хайде!

Приткин ме игнорира и издърпа един маг изпод три гаргойла, които бяха запознали лицето на мъжа с рендето за сирене. Изненадващо се оказа, че щитовете не работеха толкова добре срещу Феите — съдейки по агонизиращото му изражение, това беше урок, който най-вероятно той нямаше да забрави.

Приткин го изпрати в безсъзнание, след което сграбчи Миранда. Тя се опита да го захване, но той я беше хванал за гърлото и я дръпна от лицето на мага. Това не помогна на останалата част от него да бъде лошо издрана, но той продължи неумолимо. Явно обаче неговата

концентрация се наруши, защото привидната тишина се наруши. Той каза нещо, но аз не можах да чуя какво при цялата тази шумотевица, която заглушаваше дори гаргойлите.

Не можех да повярвам, че Приткин все още се бе фокусирал върху глупавото заклинание. То ми изглеждаше безопасно, особено сега, когато Кръгът бе разбрал за гаргойлите от тях самите. Но го познавах достатъчно, за да не се опитвам да споря.

— Миранда! — извиках аз, буквално с всички сили. — Премахни заклинанието! Казанова ще ви скрие от маговете!

Това привлече вниманието ѝ и тя обърна котешките си очи към мен. Не махна ноктите си от Приткин, но в действителност не ми пукаше особено.

— Обещавах ли? Няма да се върнем? — попита тя, гласът и по някакъв начин проряза врявата.

— Обещавам — извиках аз, сръгвайки Казанова, който си бе пробил път през битката до нас. Той изглеждаше обезпокоен, но аз не му дадох възможност да протестира. — Знаеш, че можеш да го направиш. Тони има всякакви скривалища тук.

Той завъртя очи.

— *Claro que si!* Просто вървете!

Миранда се усмихна, това бе наистина странно изражение върху нейното обрасло с козина лице, тъй като проблеснаха доста кучешки зъби.

— Ще запомня това — каза ми тя и внезапно Приткин държеше фучаща, съскаща и гърчеща се топка от козина. Няколко дълбоки драскотини се появиха по лицето му и аз го ударих по рамото.

— Остави я и тя ще ти помогне!

Приткин най-накрая я пусна и за кратко Миранда пригладдаше и почистваше козината си. След това тя махна с лапа към него с изненадващо елегантно движение. Не забелязах никаква промяна, но предположих, че има такава, защото той сграбчи ръката ми и ме задърпа след Казанова, като изглеждаше толкова раздразнен, сякаш аз бях единственото нещо, което го забавяше.

— Ще ви покажа тунела, но трябва да побързаме. Не трябва да бъда видян с вас — каза вампирът.

Огледах се наоколо за Били Джо, но той беше изчезнал. Надявах се, че той върши някаква работа за мен, а не седи някъде да се

забавлява, като хвърля зарове. Той можеше да мести малки неща, ако наистина се концентрираше, а беше изключително забавно да нагласяш игрите в казиното.

Големът се появи пред нас, а от гърдите му стърчеше касапски сатър, но той очевидно не го забелязваше. Ние се втурнахме в хладилната стая, а Казанова премести голяма щайга с маруля. Той посочи към това, което изглеждаше като солидна бетонна стена.

— Оттам. Колата вече е на местото и шофьорът ще ви чака, за да ви даде ключовете. Дайте ми, каквото искате, за да го сложа на сигурно място и тръгвайте!

— Ще ги дам на шофьора! Виж, наистина оценявам...

Казанова ме прекъсна с един жест.

— Просто се увери, че няма да свърша, оправяйки това място отново за този *bidonista* — каза той строго.

— Така да бъде — отвърнах му аз. Само се надявах, че ще мога да спазя моята част от сделката.

Мъжът, който ни чакаше в края на дългия, задушен коридор, се бе облегал небрежно на луксозно БМВ, с кръстосани ръце и очевидно отегчен. Аз зяпнах, като съзнанието ми се изпълни с картини на горещи нощи, намачкани чаршафи и невероятен секс. Не само страхотните черни къдрици, блестящи като колата зад него, които умоляваха всяка жена под осемдесет да прокара ръце през тях. Не беше само слабото, мускулесто тяло, облечено в тесни дънки и тениска и прекрасно загорялото тяло, цветът на което притежаваше само маслинената кожа. Имаше мигновено привличане от тези бистри тъмни очи, за които знаех, че не може да са истински. Можех да се дивя на погледа на мъжа, но не бях заинтересувана от това, докато не го познавах малко по-дълго от десет секунди. Инкубус, помислих си аз, а устата ми пресъхна. И съдейки по нивото на интерес, тялото ми беше силно заинтригувано. Преглътнах и се опитах да се усмихна.

Той моментално отвърна на усмивката ми, оглеждайки късата ми униформа с оценяващи очи.

— Чу ли за нашата сделка, *querida*? Двайсет процента за услугата.

— Казанова ни изпрати — поясних аз.

— О, разбира се. Аз съм Чавез. Това означава този, който изпълнява желания...

Аз го прекъснах, преди да може да ми предложи да сбъдне всичките ми мечти.

— Ние, хм, наистина трябва да тръгваме.

Забелязах, че си беше довел приятел, който най-вероятно щеше да го върне обратно, след като ни дадеше ключовете. Красивият блондин носеше бейзболна шапка с надпис Данте и мрежеста блуза, която разкриваше възбуждащи части от мускулестото му тяло. Той ме дари с весела усмивка като на някой плажен гларус от седалката на шофьора на ослепителен кабриолет. Изражението му предизвикваше усещането за пясък, миришец на морска сол вятър и знойни, изпълнени със страст нощи. — Аз съм Рандолф — каза той с отчетлив акцент на човек от Средния Запад, хващайки ръката ми здраво с неговата голяма, загоряла такава. — Но ти можеш да ми казваш Ранди. Всеки може.

— Обзалагам се.

Накрая трябваше да взема картата на Чавез, три брошури и флаер, който рекламираше предстояща две-за-една нощ, преди да ме изслушат. Убедих Ранди да заведе Приткин в тату студио, където той каза, че има приятел, който може да го закърпи. Намерих тази история откровено съмнителна, тъй като повечето от неговите рани се бяха затворили, но може би неговият приятел можеше да ни предостави други дрехи или душ. Цялата тази кръв го правеше доста подозрителен, а ние отчаяно се нуждаехме да останем незабелязани.

— И къде отиваш? — настоя Приткин, изглеждайки подозрителен.

— Казах, че ще говорим и тогава ще тръгнем — уверих го аз, качвайки се в БМВ-то на седалката до Чавез. — Ще се видим по-късно. Но не мога да обикалям наоколо, облечена така.

Били се появи, докато си говорехме и се опита да влезе през открития прозорец, но аз го спрях с поглед. Не вярвах на мага. Звучеше като Приткин и Кръгът беше по петите му, но все пак това можеше и да е капан. Имах нужда чифт очи да го следят, докато бях заета другаде, а и очите на призрак също вършеха работа. Били се нацупи, но полетя към Приткин, след като пусна нещо малко и метално в ръката ми.

— Не можеш да се върнеш в хотела си — каза Приткин. Неговият тон направи думите му да звучат по-скоро като команда,

отколкото като препоръка.

— Така ли мислиш? — бутнах го назад, за да мога да затворя вратата. Чавез може да заведе в мола. Имам нужда от дрехи — дори и във Вегас, това облекло е прекалено натрапващо се. — Да не споменавам, че беше наистина неудобно. — Дори ще ти донеса обяд, ако помолиш учтиво.

Приткин се намръщи, но нямаше никакъв начин да ме принуди да отида с него и изглежда, че осъзнаваше това. След кратка пауза той се отдръпна, така че Чавез да не мине през краката му. Аз реших, че за него това беше направо цивилизовано, така че щях да му донеса храна.

— Трябва да отида на ледена пързалка — казах на Чавез, докато ние излизахме от паркинга покрай магазина за напитки, салса звучеше от перфектната уредба на колата. Той ми хвърли питащ поглед, но не настоя. Предположих, че работата за Казанова го бе научила да приема нещата такива, каквито са.

Вегас имаше много добър градски транспорт, но нямаше обществени шкафчета в търговската част на града, така че трябваше да бъда изобретателна, за да скрия няколко неща. Оставянето им в хотела не беше добра идея, имайки предвид, че маговете и вампирите можеха да открият стаята ми всеки момент. Ние сменяхме хотелите всеки ден и използвах фалшиви имена, но с ресурсите на МАГИЯ това не значеше нищо. Подскачах при всеки звук и се оглеждах в продължение на всички тези седмици, въпреки че част от това бе предизвикано от чувството ми за вина от новата ми професия като казино мошеник.

Били ми помогна да събера необходимите ми за живот пари, като се уверяваше, че заровете и топчето на рулетката щяха да паднат на мястото, което исках. Не се чувствах добре от това, но не смеех да проверя банковата си сметка или кредитна карта, тъй като се страхувах, че някой ще ме проследи. Сега можех да предположа, че всеки, като и братята им, знаеха, че съм в града, но аз излъгах за нуждата да пазарувам. Аз бях скътала дрехите си в един чувал заедно с чантата ми и плячката от Сената, преди да отида в Данте. Торбата бе в едно шкафче на ледената пързалка, а ключът бе прибран в най-тъмното кътче на фойето на Данте. Фактът, че Били не възропта да го донесе, показваше, че той споделя моя ентузиазъм да се отървем от някои неща.

Ледената пързалка е популярно място в горещите пустинни дни и свободното каране на кьнки бе започнало току-що, когато пристигнахме. Тълпа туристи, търсеца семейно забавление и повърхностни познания за местните, се втурнаха през вратите задно с нас и издадоха колективна въздишка на облекчение при смяната на въздуха. Пързалката имаше магазин, така че Чавез предложи да се погрижи за бързата закуска, докато аз взимах чантата си. Предложих да платя за храната, но той се засмя и отказа.

— Въпреки че бих бил щастлив да ти предложи оферта за други неща, querida.

Аз избягах, преди да се изкуша да приема офертата му. Вмъкнах се в дамската тоалетна и си обух гуменки, износени шорти цвят каки и светло червено горнище. Облеклото ми не беше образец за еlegantност, но поне вече не бях боса и отрупана с пайети. Дори във Вегас то щеше да привлече няколко погледа, въпреки че кръвта на Приткин бе почти невидима върху тъмноревения сатен.

Когато се върнах, Чавез флиртуваше с една омаяна касиерка, която очевидно бе забравила, че би трябвало да получи нещо повече от усмивка в замяна на двете големи торби, които бе подала. Бях готова да се обзаложа, че разходите за живот на Чавез бяха доста ниски.

— Добре ли изглеждам? — попитах аз, чудейки се дали щях да успея да надвия за по-голямата част от храната.

— Разбира се, че не. — Той ме дари с кратка усмивка, докато разглеждаше новото ми облекло. — *Estas bonita!* Винаги ставаш!

Тъй като косата ми беше лепкава от остатъците от пая, а дрехите ми бяха достатъчно измачкани, сякаш принадлежаха на някой бездомник, аз приех тази реакция такава, каквато си беше — рефлексивна реакция. Вероятно Чавез не бе в състояние да обиди жена, независимо от това как изглеждаше. Това нямаше да е добре за бизнеса.

— Благодаря, може ли... — аз спрях, сърцето ми се качи в гърлото, а аз зяпнах пързалката, където се пързеляше един мъж. За част от секундата си помислих, че е Томас. Той имаше същото слабо атлетично тяло, същата дълга до кръста черна коса и същата медена кожа. Това продължи, докато едно малко момиче не се препъна на леда зад него и той се обърна, за да я хване, при което видях лицето му. Не

беше той, разбира се. Последният път, когато го бях видяла, той се опитваше да задържи главата си върху счупения си врат.

— Какво има, querida? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Можех да му кажа, че срещата ми с Томас щеше да е много по-травматична, отколкото среща с някой призрак, но не го направих. Старият ми съквартирант не беше любимата ми тема за разговор. Той даде на Распутин ключовете за защитата на МАГИЯ в замяна на две неща: да му се помогне да убие господаря си и контрол върху мен. Двете вървяха заедно, тъй като причината да се отърве от сегашния си господар бе след това да убие стария си такъв. Имайки предвид, че въпросния господар, Алехандро, бе главатар на Латиноамериканския Сенат, Томас бе решил, че ще има нужда от помощ. Може би някой ден щях да срещна човек, който нямаше да ме възприема главно като оръжие. Или, знаейки късмета си, може би, нямаше да се случи така.

Нещата не потръгнаха така, както си мислеше Томас. Предполагах, че бе оцелял в битката, тъй като не бе лесно да се убие господар вампир първо ниво, но дали се бе измъкнал от гнева на МАГИЯ, не знаех. Но ако той бе на свобода, щеше да е беглец и нямаше да се пързая в публични места следобед.

— Няма нищо — казах аз.

Чавез се облегна на перилата до мен.

— Красив мъж. Муу predido, страхотен, както казвате американците. Стрелнах го с поглед, изражението му бе преценяващо, дори леко хищническо, докато следеше пързаящата се фигура.

— Ти инкубус ли си? — Аз бях останала с впечатлението, че те предпочитат женски партньори. Със сигурност не бях виждала мъжки покровители да се мотаят при Казанова.

Чавез сви рамене.

— Инкубус, сукубус, всичко е едно и също.

Аз премигнах.

— Може ли отново?

— При нашия вид полът не вроден, querida. В момента аз съм в мъжко тяло, но мога да обсебя и женско. Това е едно и също за мен. — Неговите очи проблеснаха, когато той се приближи към мен, прокарайки горещ пръст надолу по бузата ми. Докосването беше леко,

но ме накара да потръпна. — Удоволствието си е удоволствие преди всичко.

Заедно с думите му се появи и внезапен поток от чиста похот. То не беше толкова обсебващо като докосването на Казанова, нито пък привлече вниманието на заклинанието. Беше просто покана, нито повече, нито по-малко — знание, че каквото и да изберах, щеше да се приеме с радост и да завърши с наслада. Това ме вбеси, но не на него. Аз осъзнах, че както стояха нещата, аз имах по-малък контрол върху любовния си живот, отколкото една монахиня. Дори да си загубех разсъдъка и да решах да заменя живота си като робиня на Пития за кратко забавление, не можех. Буквално не можех, освен ако не исках да полудея. Мирча бе видял това.

— Шокирах ли те? — Той по-скоро се забавляваше, отколкото да се разкайваше. Можех да му кажа това, че след като бях израснала при Тони, нямаше много неща, които да ме шокират, но просто вдигнах рамене. — Няма да бъде за пръв път — увери ме той. — Моят любовник е едновременно мъж и вампир, така че развих... как е думата? Дебела кожа?

— Не мислех, че инкубусите и вампирите имат какво толкова да правят заедно.

— Така е. Аз съм доста перверзен — каза той весело.

Аз се усмихнах въпреки себе си.

— Можем ли да тръгваме?

Чавез се опита да вземе палтото ми, но аз го задържах с извинението, че той щеше да носи двете торби с храна. Ако това нарани неговата мачо чувствителност, той не го показа. Веднъж, след като бяхме на сигурно в колата, аз махна откраднатия костюм от торбата, след като го увих около черните кутии. Оставих обаче празната кутия на Греите. Имах планове за нея.

— Казанова каза, че ще прибере тези неща на сигурно в дома му и че няма да обвинява момичето, което, хм, ми даде тези дрехи назаем. — Подадох вързопа на Чавез, когато включи двигателя.

— Ще му го предам, въпреки че той може да е зает за известно време. — Той ми хвърли един флиртаджийски поглед. — Определено оставяш следа, queerida. Мисля, че Данте никога няма да бъде отново същият.

Той небрежно хвърли вързопа на задната седалка и аз потиснах потрепването, когато той отскочи от кожената седалка. Чудех се, не за първи път, дали не мога да заключа отново кутиите в шкафчето и да кажа на МАГИЯ тяхното местоположение. Но тъй като Сенатът бе на прага на война, не им вярвах, защото можеха да решат, че се нуждаят от допълнителна помощ и да освободят това, което беше вътре, каквото и да беше то. Казанова нямаше да иска повече подобни на Греите гости да се разхождат насам-натам, така че вероятно кутиите бяха в безопасност при него. Или поне докато не откриех какво да правя с тях. Чавез спря пред съмнителното студио за татуировки, където се предполагаше, че Приткин трябваше да се почисти. Той хвана ръката ми, когато тръгнах да слизам от колата.

— Не знам какво планираш, *querida*, но внимавай. На маговете никога не може да се има пълно доверие, разбираш това, нали? А особено на този. Когато се договаряш с него, помни: „Изглеждай като невинно цвете, но със змия под него.“ — Аз зяпнах, когато чух поговорката и той се засмя. — Какво си мислеше, че имам само добър външен вид?

Започнах да заеквам, отричайки това, въпреки че той имаше право, а и двамата го знаехме.

— Имаш визитката ми, нали? Обади се, ако имаш нужда от помощ. — Той се ухили, а зъбите му бяха изумително бели на фона на маслинената му кожа. — Или за каквото и да е друго. За теб, Каси, тарифите ми подлежат на преговори.

Аз се засмях, а той потегли със свистене на гумите. Хрумна ми чак след като потегли да се чудя откъде знае името ми. Всъщност никога не се представям. Свих рамене; Казанова трябва да му е казал.

ПЕТА ГЛАВА

Влязох в студиото, влачейки торбата си и чантите с храна. Тук беше почти толкова топло, колкото и навън — с прозоречен климатик, който заплашваше да издаде последния си дъх всеки момент. Отчайващият звук подхождаше на останалата част от декора, който се състоеше от изцапани плочки на тавана, кафяв — с цвета на тор — килим и очукан, ламиниран тезгях. Само стотиците светло оцветени рисунки на татуировки, залепени на почти всяка повърхност, придаваха някакъв живот.

Тезгяхът разделяше предната от задната част, която не можех да видя, защото бе скрита от погледа ми от кафява завеса. Наоколо нямаше никакъв служител, така че позвъних на звънеца, мръщейки се на издание на *Crystal Gazing*, което се виждаше върху тезгяха. Самообявилите се защитници на свободното слово в свръхестественото общество имаха своето обичайно крещящо заглавие: „Дракула, забелязан във Вегас — бичът на Европа е жив!“ Да, той най-вероятно стоеше край басейна в Цезар, ядейки Лунен пай с Елвис. Бутнах списанието под тезгяха, за да не го виждам, благодарна, че все още никой не е изровил моето име. Имах достатъчно проблеми — няхах нужда и от папараци.

Няколко секунди по-късно мършав, плешив мъж с дълги, сиви мустаци се появи иззад завесата. С изключение на частите, скрити от чифт отрязани дънки, той бе покрит с татуировки от слабия му врат до върховете на пръстите на неговите обувки в джапанки крака. Но имаше нещо по-странно — мастилените рисунки мърдаха. Кобрата се увиваше около врата му, спирайки се да покаже езика си към мен, докато нарисуваният гуцер обхождаше челото му, хвърляйки ми по един поглед и оттегляйки се зад лявото му ухо. Орелът върху гърдите му размахваше мързеливо разтворените си крила, наблюдавайки ме с единственото си тъмно око. Изглеждаше така, сякаш бях попаднала на правилното място. Изрисуваният мъж хвърли един поглед на изуменото ми изражение и се разсмя.

— Студията, които правят пеперуди и цветя са в другия край на града, любима. — Въпреки че изглеждаше като пенсиониран ангел от Ада, той имаше лек акцент. Помислих си, че може би е австралиеца. — А и аз отложих всичките си ангажименти за днес — появи ми се спешна работа.

— Не съм тук за татус — казах му аз, опитвайки се да не гледам кинжала, нарисуван на корема му, от който на всеки няколко секунди капваше капка червено от върха и се стичаше надолу по кожата към разръфаните му дънки. — Приткин каза да се срещнем тук. Нося му обяд. — Вдигнах чантите и изражението на мъжа просветна.

— Тогава ти си Касандра Палмър — каза той, като изглеждаше изненадан. Кимнах, чудейки се какво ли е очаквал. Реших да не питам как ме е описал Приткин. — Добре, защо не каза така? Аз съм Арчи МакАдам, но приятелите ми ме наричат Мак.

— Каси — казах, поемайки протегнатата ръка. По цялата ѝ дължина бе изрисувана гора от листа и лози, които шумоляха леко, сякаш имаше вятър. От тъмните зони под зеленината, чифт тесни оранжеви очи ме наблюдаваха злобно.

Мак повдигна завесата и аз заобиколих щанда, за да се вмъкна вътре. Първото нещо, което видях отзад, беше Приткин, който лежеше с лицето надолу върху покрита с възглавници пейка, ризата му беше свалена, а главата обърната настрани. Имайки предвид в колко неприятности се забъркваше, очаквах гърбът му да е осеян със стари и нови белези, но не беше. Само тънки резки от бели ивици обезобразяваха едната му плешка, наподобявайки следи от нокти. Иначе безупречна кожа покриваше доста по-развити, отколкото очаквах, мускули, чисти — с изключение на бледовиолетовите очертания на татуировка, която украсяваше лявата му страна. Очертанията бяха наполовина оцветени с мастило, въпреки че все още не бе добавен никакъв цвят. Тя представляваше стилизиран меч, много красиво изрисуван, почти деликатен. Помислих си, че сега беше странен момент за боди арт, но това си беше неговото време. Можеше да го прекара, както иска.

Мак вдигна едно огледало, за да покаже на своя клиент рисунката и Приткин се намръщи.

— Продължавам да твърдя, че е прекалено претенциозна. Всичко, от което имам нужда, е простичък меч.

— За какво ми говориш? — попита Мак скептично. — Погледни линиите, артистичността. Всичко съм направил сам!

Приткин изсумтя и аз, някак си, му съчувствах. Изглеждаше така, сякаш е имал дълъг ден. Острието на меча се простираше по цялата дължина на лявата му страна, завършвайки в началото на хълбока. Дънките му бяха свалени достатъчно надолу, че да разголят горния край на едната буза на задника му. По-голямата част от гърба му изглеждаше като лицето и ръцете, със светло златист тен, сякаш бе прекарал много време на слънце, но не бе почернял в действителност. Но долната част на гърба му и хълбоците преливаха от праскова в сметана, въпреки че нямаше видима линия. Осъзнах, че се чудя дали има разлика в консистенцията на зоните и как щяха да се усещат под върховете на пръстите ми преди внезапно да се отърся от това.

Погледнах настрани, ужасена, че от всички хора избрах точно Приткин. Очевидно близостта на инкубусите имаше някои странни странични ефекти.

— Поеми си дъх, Джон — каза Мак сърдечно. — Това прекрасно младо същество ни е донесло обяд.

Приткин седна, мръщейки се, и остана с гръб към нас, докато вдигаше дънките си. Той или си бе купил нови или ги бе заел от Мак, защото по тях нямаше кръв. Аз му се ухилих, за да прикрия неловката ситуация.

— Джон?!

— Това е добро, честно английско име — изсъска той, ядосан поради някаква причина, която не можех да открия.

— Извинявай! — вдигнах чантата с храната помирително. — Просто не звучи като за теб.

— Коя част? — попита Били Джо. Той влетя от задната част на стаята, близо до мястото, където стоеше големът, изправен до стената, тих като статуя, каквато не беше. — Доброто, честното или английско?

Игнорирах го и сграбчих един сандвич, преди да подам останалата част от храната на Мак. Ароматът в колата ми напомни, че единствената ми храна за целия ден бе шепа фъстъци при Казанова. Сандвичът допринесе много за подобряване на настроението ми и след няколко хапки бях в състояние дори да пусна още една усмивка на Приткин, който обличаше зелена тениска.

— Забрави ли, че ще се отбия?

— Не бях сигурен, че ще го направиш — каза той кратко.

Реших, че или ще си загубя времето, привеждайки аргументи за стойността на думата, която давам, или пък можех да си доям сандвича. Избрах второто. Един поглед наоколо ми показа, че задната стая не бе по-интересна от предната и не предоставяше особено много забавления. По голите тухлени стени имаше метални неща, които приличаха на миялни машини, но вероятно не бяха. Мини фризер, кошара, отрупана с купчина стари книги, препълнено кошче с отпадъци и тату маса с оборудване. Преглътнах последната хапка и облизах кетчупа от брадичката си.

— Тик-так. Имаш още 50 минути. Ако искаш да ги прекараш в ядене или татуиране, давай! Но когато ти изтече времето, изчезвам.

— И къде ще отидеш? — попита Приткин, взирайки се в сандвича, сякаш си мислеше, че може да съм поставила нещо гадно вътре. — Ако имаш абсурдната идея, че можеш да отидеш във Феерия сама, позволи ми да ти изтъкна един малък факт. Твоите сили няма да действат там или пък ще бъдат много непредвидими, ако действат. Поради тази причина Пития има навика да оставя феите да се оправят абсолютно сами. Можеш да тръгнеш срещу традицията, но при положение че не можеш да разчиташ на силата си, а и твоят страж е блокиран, няма да оцелееш и ден.

Той седна на кушетката и започна да изследва сандвича си, докато аз смислах нещата, които ми каза. Мак бе седнал на един стол до масата, дъвчейки другата половина от сандвича и запазваше мълчание. Били прелетя над него и го бодна в гърба с призрачния си пръст.

— Той е наясно с нещата — каза.

Били се подпря на края на масата и ме погледна сериозно. Това беше изражение, което толкова рядко използваше, така че, привлече вниманието ми.

— Не харесвам този тип повече от теб, Каси, но ако наистина си решила да направиш това, един маг воин е наистина голямо предимство. Помисли за това. Ние ще трябва да отидем във Феерия, което никога не е било особено лесно и ще бъде особено трудно при всичките предохранителни мерки, които са взети заради войната. Освен това ще трябва да избягваме феите, които определено не харесват нарушители, докато търсим един дебел мъж и тази сладка ясновидка. И дори и да предположим, че успеем да се справим с

всичко това, най-накрая ще трябва да се справим и с тях. А ако феите ги крият, никак няма да е забавно. Ще ни трябва малко помощ.

— Все още нямаме предложение — напомних му аз.

Мак изглеждаше изненадан при очевидно неуместния ми коментар, но Приткин го игнорира. Предполагам, бе научил, че където и да бях, Били не беше далеч.

— Ако нямаше намерение да помогне, можеше да отстъпи и да те остави на маговете в казиното.

— Мога да се справя и сама — казах отсечено. Дори и в моите уши това прозвуча ядно, но не значеше, че не е истина. Нямах нужда нито от Приткин, нито от някой друг, да ме спасява.

— Да, но аз си мислех, че се опитваш да избягваш да използваш силата си.

Този разговор започваше да ме дразни.

— Само ще седиш там и ще ядеш ли или какво? — попитах Приткин отсечено.

Той вдигна поглед, а върху лицето му бе изписана антипатия. Не бях сигурна дали се отнасяше за мен или за сандвича, така че не й обърнах внимание.

— Ние сме работили заедно и преди, когато обстоятелствата го изискваха. Можем да го направим пак. Предлагам ти да обединим силите си, докато се справим с нашата дилема.

— Ядосан си на Тони? Откога? — Това беше ужасно удобно.

— Кръгът издаде заповед, но това не е моето желание.

Смачках салфетката от сандвича и я метнах към кошчето. Пропуснах.

— Тогава какво става?

Приткин взе една от колите, която Мак му подаде и изгримасничи.

— Искам да ми помогнеш да намеря пророчицата, наречена Мира — информира ме той.

— Какво? — аз го зяпнах. Това беше доста смущаващо и дори подозрително, че първото име в моя списък, бе също и в този на Приткин.

— Никое от нашите заклинания за намиране не проработи. Поради това има предположение, че тя се крие във Феерия, където нашата магия не действа. В замяна на твоята помощ, ти обещавам, че

няма да те предам на Кръга и ще ти помогна да се справиш с бившия ти господар.

Присвих очи.

— Дори не знам откъде да започна. Първо, никъде няма да ме водиш и второ защо да ти помагам да върнеш обратно моята съперница? Така че, твоят Кръг да може да ме убие и отново да я възстанови? По някаква причина това не ми харесва.

— Кръгът няма планове да я възстанови на твоето място — каза той ядосано. — Колкото до другото, не надценявай способностите си, нито подценявай моите. Ако исках да те хвана, можех да го направя. Дори ще се поправя — всеки, който поиска може. Кръгът никога няма да спре да те преследва и някой път ще успеят. От друга страна ти ще трябва да избягваш всичките им капани с много малко знания за магическия свят, които да ти помогнат. Само с моята помощ можеш да се надяваш, че ще избегнеш съдбата, която Кръгът е предопределил за теб — и за нея.

— О, добре! Те ще убият единствената напълно обучена пророчица, която имат. Защо ли това ме съмнява? — Кръгът можеше и да ме иска мъртва, но имаха хиляди причини да запазят Мира жива и здрава. Водеше се война и те отчаяно имаха нужда от помощта, която можеше да осигури една податлива Пития.

Той погледна Мак, който се бе намръщил.

— Някои от нас забелязаха доста притеснителни склонности в ръководеното на Кръга напоследък. Изглежда, те се интересуват много по-малко за нашата традиционна дейност и повече за силата с всяка изминала година. Сребърният кръг винаги се е различавал от Черния, не само по начина, по който се сдобиваме със силата си, но и по това какво правим с нея. Страхувам се, че съветът е забравил това.

Мак кимна.

— А сега имат нов кандидат за мястото на Пития, един от множеството послушни последователи. Ако и двете, ти и Мира, умрете, Кръгът вярва, че тя ще наследи силите. — Той поклати главата си уморено, като това накара водното конче, което бе кацнало на лявото му рамо, да отлети с проблясващи зелени криле. — Знам, че имаме някои недостатъци, но нещата са много по-зле, отколкото някой предполагаше. Силата избира Пития. Така е било стотици години наред, защото ако тя се прехвърли на неподходящия човек, това

означава бедствие. Тъмните магове винаги са търсили начини да пътуват през времето, да пренаредят света, както те искат и всеки път някой за малко е успявал. Без подходящата Пития на трона, нашето цялостно съществуване е застрашено! Съветът трябва да бъде спрян!

— О-хо. — Погледнах приятното, искрено лице на Мак и се опитах да го оправдая. Но беше трудно. Светът, в който бях израснала, бе изграден на строги принципи: всичко, което се правеше, бе за да се спечели някаква награда или да се избегне наказание. И колкото по-рискована е работата, толкова по-висока е наградата или по-жестоко наказанието. Имайки предвид нивото на риск, за което говореше Мак, възнаграждението трябваше да е дяволско високо.

Приткин стоеше притихнал по време на вдъхновената реч на приятеля си, задоволявайки се само да гледа намръщено в далечината. Щракнах с пръсти пред лицето му.

— И така каква е твоята история? И ти ли си замесен в това, въпреки желанието ти?

Обикновеното му мръщене се задълбочи.

— Както каза, аз съм замесен, защото възнегодувах срещу това да бъда превърнат в убиец. Беше ми възложена задачата да намеря Мира, за да я съдя, въпреки че присъдата в нейния случай бе предрешена. Други търсеха теб и нямаше съмнение, че те бяха получили същите инструкции като моите. Ако установях, че не може да бъде доведена жива, аз имах свободата да използвам крайни мерки, за да се уверя, че тя няма да бъде повече заплаха за интересите на Кръга.

Една дума от всичко, което каза, привлече вниманието ми.

— Съд? — Беше трудно да се повярва, че някой щеше да съди Мира, само за да се опитат да ме убият. По-скоро изглеждаше така, сякаш Кръгът щеше да ѝ даде медал. — Какво е направила?

— Тя бе замесена в смъртта на Пития.

За момент си помислих, че въпреки всичко той говори за мен. Изведнъж ми проблесна.

— Имаш предвид Агнес?

— Покажи малко уважение! — каза Приткин гневно. — Използвай подходящото и звание.

— Тя е мъртва — изтъкнах аз — едва ли ще възрази.

— Но Мира не би могла да е извършила това! — прекъсна ни Мак. — Аргументите на Съвета нямат никакъв смисъл. Какво щеше да спечели от това?

Помислих си, че това беше доста очевидно.

— Тя вероятно си е мислела, че ще стане Пития, ако Агнес умре, преди да може да прехвърли силата в мен.

— Но това е така, Каси — настоя Мак. — Както Джон изтъкна пред Съвета, силата няма да се прехвърли в убиеца на друга Пития или на наследника, който тя е посочила. Това е старо правило, което да предпазва посветените от това да се избият една друга за длъжността.

Мозъкът ми крещеше за почивка.

— Може ли още веднъж да повториш?

— Силата никога не би се прехвърлила в убиеца на Пития или на нейния наследник — повтори Мак бавно.

— Няма откъде да знаеш това? — настоя Приткин.

— Не. — Не бях сигурна, че мога да повярвам на това. Наистина исках, защото това означаваше, че отстраняването ми можеше и да не е в дневния ред на Мира. Но бях преживяла трудни времена с тази идея, за да приема, че тя възнамерява да забравим лошото и да сложим пепел на миналото. Това не изглеждаше като нейния стил, особено след двете рани от моя нож в тялото ѝ. Да не споменавам и това, че дори и да беше решила да поеме по трудния път, едва ли Распутин щеше да приеме поражението ѝ. Той имаше нужда от това да стане Пития, ако имаше шанс тя да спечели или дори да преживее войната. Тук нещо не беше, както трябва.

— Агнес не умря ли поради възрастта си? — попитах Мак, тъй като той изглеждаше по-общителен от двамата.

— Първоначално така предполагахме. Но по тялото ѝ бяха забелязани странни рани, докато го приготвихме за погребението. Беше извикан доктор, за да ги разгледа и тъй като станахме подозрителни, бе наредена аутопсия. Тя не е умряла поради възрастта си, Каси. Била е отровена. А имайки предвид всички предпазни мерки, които се взимат за опазване на живота на Пития, едва ли е било лесно.

— Използвали са арсеник, а не отвара или проклетие, които щяха да се засекаат от стражите — добави Приткин, очевидно ужасен, че Агнес е била убита от нещо толкова обикновено. — Ето! Какво долавяш от това?

Отстъпих бързо назад, още преди да съм погледнала какво държи.

— Обещах да говоря с теб, нищо друго — напомних му аз.

— Без да имаме свидетели, това е най-добрият ни шанс да намерим убиеца!

Втренчих се в малкия амулет в ръката му. Той изглеждаше изключително невинен, просто един кръгъл, сребърен диск, украсен с някаква фигура, люлеещ се на потъмняла верижка. Не получих никакви предупредителни сигнали от него по начина, по който обикновено ги получавах от други предмети, когато щеше да последва видение, но нямаха намерение да поемам рискове.

— Е? — Приткин го хвърли към мен, но аз бързо отстъпих назад.

— Това си е твой шанс — поправих го, като се подсигурих, че това малко нещо няма да ме докосне. — Това не е мой проблем.

— Не бъди толкова сигурна в това — каза той завоалирано.

Отстъпих зад Мак за прикритие и отказах да налапам стръвта. Погледнах към несъществуващия си часовник.

— Упс, погледни колко е часът. Предполагам, че е време да вървя. Нека да не правим това отново, окей?

Преди да успея да помръдна, Приткин беше до мен, притискайки медальона към кожата на ръката ми.

— Оу! — Приткин ме гледаше очакващо. Аз го погледнах гневно. — Това болеше!

— Какво видя?

— Голям червен отпечатък — казах раздражено, търкайки мястото, което вероятно беше натъртено. — И престани да ме удряш с това нещо!

— Ако ме лъжеш...

— Ако бях имала видение, щеше да разбереш! — казах му гневно. — Не само виждам лошите неща, имам запазено място на първия ред. А напоследък завличам и всеки, който стои наблизо на това пътешествие! Или вече забрави за това?

Приткин не отговори. Просто продължи да стиска амулета, въпреки че вече нямаше намерение да ме белязва с него. Въздъхнах и взех проклетото нещо.

— Как точно работи?

— Това е просто — каза Мак, звучейки така, сякаш се наслаждаваше на някакъв ментален пъзел. — Не знаем! Съдържа арсеник — отворихме го предната вечер. Но той е обграден от метал, без да има начин да докосне кожата.

— Отговорът трябва да е тук! — настоя Приткин. — Тя го е стискала, когато е умряла и, освен това, съдържа същата отрова, като тази, която я е убила. А и откъде другаде би могла да дойде отровата? Никой не е в състояние да се добере до нея и да ѝ я даде или поне не непрекъснато! Внимателно проучих дребното нещо. От едната страна имаше закопчалка, подобно на медальон. Каквото и да бе съдържало някога, сега беше празно. Кое то вероятно обясняваше защо не долавях нищо от него. Вмешателството бе нарушило неговия физически интегритет и по време на процеса беше разкъсана психическата обвивка, която би могла да се отбележи. Но тъй като Приткин изглеждаше така, сякаш кръвното му се бе качило до небесата, реших да не споменавам това.

— Непрекъснато?

— Никой не заподозря нищо, тъй като отровата не е била дадена наведнъж — обясни Мак. — Тя е била давана в продължение на шест месеца или повече, разпределена в малки дози, които постепенно са разрушавали организма ѝ, докато най-накрая не са я убили. Влошеното ѝ здраве се отдаваше на възрастта ѝ и на напрежението поради загубата на наследника ѝ.

— Шест месеца? — По същото време сенатът бе изпратил Томас да се грижи за мен. Не ми хареса съвпадението, но не казах нищо. За нещастие, или моето лице ме издаде, или просто Приткин беше направил връзката сам.

— Мира не би могла да ѝ е давала отровата — каза той решително. — Тя бе изчезнала месец по-рано, дълго преди Агнес да се разболе, а и няма мотив. Съветът иска да я премахне, така че те използваха измишльотината за нейната намеса за собствени цели. Други биха били доста по-подходящи заподозрени, но Съветът не може да си позволи да ги предизвика.

Не, не мислех така. Кръгът се бе съюзил със Сената за войната, те не можеха да рискуват да обвинят своите приятели в убийство. Не исках да мисля за това, но наистина нямаше да бъда изненадана, ако Сенатът имаше вина за това. Съответстваше на начина на действие на

вампириите — да премахват спънките по възможно най-категоричния начин. И щяха да го направят, дори и само да си бяха помислили, че силата може да се прехвърли в мен. Те вярваха, че аз можех да бъда тяхната опитомена Пития — първата от векове под техен контрол, а не под този на Кръга. За този вид сила, те биха направили много по-лоши неща от това да убият една стара жена. Разбира се, имаше и друг силен съперник.

— А какво ще кажеш за Кръга?

Очите на Приткин се свиха.

— Какво имаш предвид?

Свих рамене.

— Ти намекваш, че Сенатът е виновен, но не само те преследват единствените две кандидатки, стоящи на пътя на избраницата на Кръга.

Мак гледаше отвратено, но Приткин го пренебрегна.

— Кръгът нямаше причина да иска промяна на ръководството. Лейди Фимона беше превъзходна Пития.

— Е, да, това е смисълът. Това, че Агнес е била добра в работата си, вероятно би могло да бъде проблем, ако Съветът действително отслабва. Може би им се е противопоставяла твърде много пъти и някой е решил, че една по-млада, по-отстъпчива Пития ще бъде...

Приткин ме прекъсна с яростен жест.

— Не знаеш какво говориш! Съветът никога няма да падне толкова ниско!

Зяпах го изумена, че вече е забравил сутринта ни в Ада. Неговият скъпоценен Кръг не изглеждаше да има проблем да ме ликвидира или да го изпрати по следите след Мира. Но явно това не се броеше.

— Добре. Защо я преследваш? Защото мислиш, че знае нещо ли?

— Отказах да я убия без разследване — каза Приткин — но досега Кръгът несъмнено е определил друг изпълнител. Ако той я намери пръв, тя няма да има възможност да представи нейната гледна точка.

— Трябва да си им отказал доста убедително. Защото не изглеждаха твърде добре настроени към теб.

— Разбрах, че един информатор е бил поставен да те следи тази сутрин в Данте. Трябваше да се преборя с екипа на Кръга, за да стигна

до теб първи и един от тях ме разпозна.

И, разбира се, те го бяха видели и в коридора с мен. Това вероятно, не е било много добре за репутацията му.

— Да речем, че я намериш. После какво?

— Обвиненията са отправени, така че тя трябва да отговаря — каза той накратко. — Нейната съдба ще зависи от отговорите ѝ.

Погледнах надолу, за да не види неверието в очите ми.

— Звучи сякаш имаш някакъв план. Сега, когато знаеш къде е Мира, защо имаш нужда от мен? Както сам изтъкна, няма да съм особено полезна във Феерия, ако предположим, че изобщо можем да стигнем там.

— Защото има вероятност тя да се пренесе във времето далеч от мен, ако някой не я задържи — каза ми Приткин неохотно. — Част от силите ти позволяват да ограничиш пророческите ѝ способности. Обикновено това се използва при обучението, за да се позволи на Пития да върне пророчицата от времевата линия, ако тя попадне в затруднение. Би трябвало да си в състояние да упражниш същия контрол, за да сме сигурни, че Мира няма да ми се изплъзне.

Отпих от содата, за да скрия изражението си и Били се сля с мен, за да можем да говорим насаме.

— Или тези двамата са най-тъпите заговорници, които някога съм срещал — каза той с възмущение, — или пък нямат особено високо мнение за теб.

— И двете — казах му. — Може ли да се вселиш поне в единия от тях, за да откриеш какво всъщност замислят?

— Не! И двамата са защитени изключително добре. Но ние нямаме нужда от това, за да разберем, че лъжат. Ако твоите сили не действат във Феерия...

— ... тогава няма да мога да задържа Мира за тях, дори и да знаех как. Да, схванах! Така че, какво искат те от мен?!

— Това е също нещо очевидно, нали?

— Мислиш ли?

Били се засмя и смехът му отекна в главата ми.

— Отивам да проверя Данте и да разбера какви неприятности е забъркал Кръгът, ако смяташ, че можеш да се справиш с тези двама гении без мен.

Помислих си нещо грубо и получих още една порция от смях, преди внезапно да изчезне. Погледнах Приткин и той отвърна на погледа ми с безизразно изражение. Имаше лице на играч на покер, но това нямаше значение. Не повярвах на скалъпената му история и за минута.

Приткин знаеше много добре, че Мира се опитва да ме убие. Той вероятно залагаше, че рано или късно тя ще се появи отново за нов опит. Всъщност, аз бях стръвта! Ето защо той и Мак искаха да я намерят — това също беше очевидно. Привличането и на тяхна страна щеше да им даде мощно оръжие, което да използват в преврата срещу ръководството на Кръга. Може би се възприемаха като революционери, борещи се срещу корумпираната система или може би, бяха просто опортюнисти, които си мислеха, че тя ще бъде техния билет към властта. Нямаше значение за мен кое от двете беше вярно, но аз се тревожех от факта, че тя никога нямаше да им помогне за нещо по-малко от титлата на Пития. Единственият въпрос беше дали Приткин щеше да ме убие собственоръчно, щом изпълня предназначението си или щеше да накара Мира да го направи за него.

Разбира се, знаех, че се зальгват, ако мислеха, че тя ще се съгласи с техния план. Както каза Агнес, когато неохотно ми предаде силата, нейната наследница се беше присъединила към Распутин, или защото беше зла, или защото беше слаба, като и двете вероятности я правеха лоша Пития. Фактът, че малко след това Мира ме нападна, ме караше да предположа, че е зла. Може и да не исках работата, но това психо нямаше да я получи, така или иначе.

Взех решение. Били беше прав — нуждаехме се от повече помощ, отколкото той можеше да осигури и двойка магове воители бяха перфектните съюзници. Дали Приткин искаше да ме използва и да играе двойна игра? Добре, но и двамата бихме могли да играем тази игра. Щях да му позволя да ми помогне да преодолее пречките по пътя и веднага щом намерехме Мира, щях да го зарежа и да използвам капана, в който бяха настанени Греите преди, за нея.

Усмихнах се на мага.

— Звучи интересно. Може да постигнем споразумение, в края на краищата. Този следобед беше доста образователен. Въпреки че съм израснала във вампирски благороднически двор, знанията ми за магията не бяха големи.

На ясновидците се гледаше като на утайката на магическия свят — хора с малко истински талант, които си изкарват прехраната, казвайки неща, които другите искаха да чуят. Сещате се, от сорта на: „Името на твоята сродна душа започва с Т... или С, или Р, или някоя друга по-често срещаща се буква от азбуката.“, но ясновидците се нуждаят от още сеанси, за да открият коя точно е тя. Скъпи сеанси. Никога не съм правила това, дори и когато бях много закъсала за пари. Може и да мамех в казината от безизходица, но никога не бих се подиграла с дарбата си. Повечето от маговете на Тони, обаче, смятаха, че някои от моите предсказания се сбъдват само по чиста случайност и не искаха да имат много общо с мен. Вампирите, разбира се, притежаваха естествена магия и нямам предвид само силата, която ги поддържаше живи. Много от тях придобиваха полезни способности, ако оцелееха достатъчно дълго и някои от тях можеха да бъдат доста ефективни. Виждах със вампири да левитират и да се издигат и други, които можеха да те съблекат от другия край на стаята и да изтръгнат биещо сърце от гърдите само с малко повече от мисъл. Но магията на маговете е друг вид и те губят способностите си, ако бъдат превърнати, затова няма магове вампири.

Мисля, че тази сутрин научих за магията много повече, отколкото през десетте години обучение при Тони. Всичко започна, когато Приткин се съблече отново, за да може Мак да довърши татуировката му и аз го попитах защо е необходимо всичко това сега. Питах го главно, за да отвлека вниманието си от тялото му, което изведнъж беше станало много по-привлекателно, отколкото би трябвало. Наистина се надявах, че страничните ефекти от съприкосновението ни с инкубусите скоро щяха да отшумят.

— Както твоята, така и моята магия няма да действат във Феерия — каза Приткин.

Той звучеше така, сякаш предпочиташе да ми каже да отида по дяволите, но тъй като току-що бяхме станали партньори, трябваше да се държи добре. Реших да се възползвам от предимството, докато го имам, тъй като се съмнявах да продължи дълго.

— Какво сега, надяваш се да блеснеш пред феите с мъжествената си татуировка ли?

Мак се засмя, но въпреки че главата на Приткин не бе обърната към мен, можех да кажа, че се мръщеше. Раменете му се напрегнаха и

стегнаха надолу по интересен начин. Станах да си взема още една кола.

— Това е специална татуировка — каза Мак весело, вземайки нещо, приличащо на електрическа четка за зъби без косъмчета. — Ако я направя правилно, тя би трябвало да отпечатва аурата му — неговата магическа кожа — както и телесната. Когато премахне щитовете си, тя ще може да действа като истинско оръжие. И тъй като сме се учили от уменията на феите, би трябвало да работи още по-добре във Феерия, отколкото тук. — Той постави главичката на нещото, подобно на четка за зъби, на върха на меча и започна да го оцветява с мастило. Приткин дори не потрепна, но мускулите на ръцете му изпъкнаха малко повече. Отпих от колата си и се отказах да се опитвам да не го гледам.

— Не разбирам — казах след минута — Ти имаш оръжия — това си беше доста сериозно подценяване на фактите — защо не разчиташ на тях?

Мак отговори — въпреки че вниманието му продължаваше да е насочено към гърба на жертвата му — и той поспря, за да избърше малко кръв.

— Нормалните оръжия, не могат да направят много срещу феите. Нужни са магически пособия, за да попречат донякъде на нещата, които те могат да ви сервират, но както Джон вече каза, нашата магия не действа във Феерия. — Той продължи с татуирането и този път Приткин потрепна леко. — Или поне повечето от способностите ни няма да действат, а до тези, които биха проработили, нямаме достъп.

— Какви заложи имаш предвид?

— О, различни — каза Мак, неговият малък инструмент избръмча, сякаш разкъсваше кожата на Приткин. Той се спря, за да се консултира с голяма книга за магии, подпряна на табуретката до него, след това измърмори нещо над частично завършената татуировка. Изображението блесна за момент и след това изчезна отново. Мак изсумтя и продължи със заниманието си.

— Това, което наистина ще помогне са няколко нулеви бомби. Само че е трудно да се намерят и има заплахата от смъртна присъда, ако се използват без разрешение. И дори бяхме склонни да рискуваме, по някаква причина от Черния пазар не ни се доверяват — предполагам,

че това се дължи на факта, че прекалено много години ги държахме настрана от бизнеса.

— Какво е Нулеви бомби?

— Лоши неща, но е добре да ги имаш под ръка навсякъде, където има магия, на която не знаеш как да се противопоставиш. Никой не знае кой ги е измислил, но съществуват от векове. Тъмните магове залавят Нула-маг роден с дарба да разрушава магията — и изцеждат жизнените му сили в сфера. Това убива мага, но затваря неговите способности в изключително мощен контейнер. Ако той експлодира, включително и във Феерия, цялата магия ще изчезне или за кратко ще бъде абсолютно неконтролируема. Колко дълго зависи от мощта на Нулата и на колко години е бил, когато е бил изцеден.

— Интересно. — Почувствах смътно, че ми прилява. — Как точно изглеждат? — Внимавах да не поглеждам към торбата си, която стоеше невинно на пода до хладилника.

Мислех, че гласът ми звучи небрежно, но Приткин трябва да бе забелязал нещо в тона ми, защото главата му се извъртя рязко към лицето ми:

— Защо? — Очите му се бяха присвили, дали от болка или от съмнение, толкова, че само тънка зелена линия се показваше през бледите му мигли. Свих рамене.

— Просто се чудех. Тони имаше навик да държи всякакви оръжия наоколо. Може би съм виждала някоя.

Мак поклати глава, с лице наведено към гърба на Приткин.

— Едва ли, любима. Те струват цяло състояние, защото Нулите, които са достатъчно силни, за да се направи такава бомба, са рядкост и са добре защитени. Повечето от тях, достигнали до наши дни, са останали от миналите векове. Вампирите имали навика да ловуват Нули преди примирието, затова няма почти никакви оцелели от тях сега. Повечето са били унищожени, цели фамилни линии били изтребени, за да се създаде вампирският арсенал.

— В такъв случай, сигурно никога не си виждал такава бомба.

— Оо, попадал съм на няколко през годините. Кръгът купува всяка, до която се добере, за да не попаднат в ръцете на вампирите. Аукционна къща „Донован“ се сдоби с една в Лондон през 63-та. Кръгът не беше щастлив, когато отказаха първоначалната ни оферта и я предложиха за публично наддаване. Хм, старият Донован ги

уведоми, че е напълно законно. Нещото беше антика — проучих го и то датираше поне от дванайсети век — и, разбира се, тогава още не е имало закони срещу създаването им. — Той спря, за да избърше татуировката отново и направи гримаса към количеството кръв по парцала. — Искаш ли да си починеш? — попита Приткин.

— Не, довърши я. — Челюстта му бе стегната, но очите му бяха върху мен. Не ми харесваше съмнението в тях.

— Какво стана на търга? — попитах Мак, надявайки се, че с кръжене около темата, той ще опише бомбата, рано или късно.

— Оо, купихме я — каза, връщайки се към работата си. — Всъщност, нямахме избор. Струваше цяло състояние, все пак, ако искаш да знаеш. Продължавах да им звъня за разрешение да наддавам на търга, докато Съветът не ми каза да престана да ги притеснявам и просто да купя проклетото нещо, без значение от цената. Не мисля, че все пак бяха планирали разходи от четвърт милион за малка сребърна топка, имайки предвид оплакванията, които чух, когато се върнах. Но нямаше за какво да ме упрекнат. — Бях следвал заповеди.

Фразата „малка сребърна топка“ кънтеше в главата ми, докато опитвах да запазя изражението си равнодушно. Вероятно не го бях направила много добре.

— Ти си виждала Нулева бомба! — обвини ме Приткин.

Исках да кажа: „О, да! Има две в торбата, ей там“, но не знаех доколко мога да се доверя на новите си „съюзници“. Приткин се нуждаеше от помощта ми, така че се съмнявах, че ще грабне чантата и ще избяга, но какво да кажем за Мак? Четвърт милион паунда през 60-те — колко ли ще струват днес? Не знаех, но отговорът може би би бил — достатъчно, че да накарат лоялността на добрия стар Мак да се разколебае. Неговият бизнес не изглеждаше точно проспериращ, освен това, дори и маговете могат да се изкушат от ранно пенсиониране.

— Може би. Преди известно време.

Погледнах бегло Мак и Приткин ме изгледа възмутено.

— Той рискува живота си в това начинание. Можеш да му вярваш, както вярваш на мен! — каза нетърпеливо.

Повдигнах вежда и той избухна. Лицето му се зачерви, както татуировката му беше оцветявана, сантиметър след агонизиращ сантиметър и мисля, че имаше нужда да крещи на някого.

— Ако не ми вярваш, това никога няма да проработи! Наближава моментът, много скоро, когато животът ни ще зависи от това дали можем да работим заедно! Ако не можеш да ми се довериш, кажи го сега! Предпочитам да го направя сам, отколкото да умра, защото ти допускаш, че съм неискрен!

Отпих от колата и останах спокойна.

— Ако не мислех, че мога да ти се доверя, донякъде, щях да съм си тръгнала досега. Твоят час изтече преди няколко минути. — Гледах между него и Мак. — Хипотетично, да речем, че знам откъде могат да се намерят някои оръжия. Ще ви ги опиша, а вие ще ми кажете какво правят. Ако решим, че биха могли да ни бъдат полезни, може би ще ви кажа къде да ги намерите.

Приткин погледна свирепо, но Мак сви рамене.

— Звучи честно. — Спря, за да сложи друг цвят мастило, след като беше завършил всички златисти части на меча. — Давай.

— Добре. — Нямахше защо да го обмислям, тъй като единственото нещо, което бях взела от Сената, освен капана на Греите и Нулевите бомби, беше малка кадифена торбичка. Вътре се намираха шепя пожълтели дискове от кост, щамповани с груби руни. Имаха издълбани дупчици в горната част и кожени каишки, нанизани през тях, сякаш обикновено бяха по-скоро носени като накит, отколкото използвани за призоваване. Описах ги на Мак, който спря заниманието си, за да се втренчи в мен изумен.

— Това не е възможно — каза той. Приткин не продума нищо, но се чувствах сякаш очите му могат да пробият дупка в мен всеки момент. — Не те наричам лъжец, Каси, но ако дребен гангстер като Антонио притежава Руните на Лангарн, аз ще...

— Не ги притежава. — Приткин го отрязва — Къде ги видя?

— Това е хипотетично.

— Мис Палмър!

— Можеш да ме наричаш Каси. — Като се има предвид, че вероятно имаше намерение да ме убие накрая, формалностите изглеждаха малко странно.

— Отговори на въпроса! — Приткин изпъшка през стиснати зъби. Тъй като Мак не беше подновил ровенето в гърба му, предположих, че аз бях причината.

— Ще ти кажа, каквото знам — вметна Мак — но не е много. Легендата разказва, че са били изработени от Егил Скалагримсон в края на десети век. — В отговор на неразбиращия ми поглед, той поясни. — Той е бил викинг поет и hell-raiser — отнел е първия си живот на шестгодишна възраст, когато убил друго дете, което го измамил при игра с топка — но той бил един от най-добрите майстори на руни, живели някога. Разбира се, някои легенди разказват, че е откраднал руните от Гунхилд — вещицата-кralица на Ерик Блъдакс, крал на Норвегия и Северна Англия. И тъй като се говори, че Гунхилд е имала предци феи, възможно е руните да са изработени много преди това във Феерия от някой изключително...

— Мак! — Приткин го прекъсна, когато изглежда, сякаш, приятеля му почти се отплесна.

— О, добре. Е, има много легенди за Егил, повечето от които са разказани в неговите собствени поеми. Той обрисова себе си с по-едро-от-естествен-ръст, който прави невъобразими неща — изправял се срещу огромен брой противници и ги убивал без чужда помощ, подпалвал хамбари с поглед, покорявал крале под властта си само със силата на думите и оцелял при многобройни покушения срещу живота му.

Той се превърнал във враг на Гунхилд или с кражбата на руните, или с убийството на сина ѝ — легендите се различават. Изглежда, доживял до осемдесетгодишна възраст във времена, когато повечето хора умирали на четиридесет. Интересен човек, винаги съм го мислел.

— Добре. И какво правят руните? — опитвах да не звуча нетърпелива, но се нуждаех от полезни факти, а не от урок по история.

— Носи се слух, че е имало пълен комплект в един момент, но е бил развален преди векове. Няма значение, понеже те се използват самостоятелно. Всяка има различна способност, свързана с нея, и тяхното единствено ограничение е, че трябва да се презареждат за месец след употреба. Тези, които продължават да съществуват, са високо ценени оръжия. Говори се, че не може да им се противодейства и че дори и Нулевите бомби нямат особен ефект върху тях.

Метнах на Мак скептичен поглед. Никога не бях чувала за някоя магия, на която да не може да се противодейства. Казанова се беше опитал да прокара тази идея, отнасяйки я за моето проклятие, но дори

Приткин призна, че почти сигурно има изход от него. Просто все още не знаех какъв е той.

Мак поклати глава.

— Това звучи невероятно, нали? Но Кръгът притежава два камъка от комплекта и аз бях там преди двадесет години, когато използваха единия, за да тестват нов страж, който щяха да разработват. Това нещо беше мечка — нищо не можеше да мине през него и наистина имам предвид — нищо! Двадесет от нашите най-добри магове работиха непрестанно по стража през по-голямата част от сутринта, удряха го с всичко, което имаха, но той единствено потрепваше. Тогава старият Марсдън — той обикновено ръководеше съвета — извади руните. Реши да призове Турисаз. Никога няма да забравя това, до края на живота си.

— Какво стана? — казах с нетърпение.

— Ако не си виждала Марсдън, трудно би си придобила понятие за това, но си представи най-възрастния, най-мършавия, най-безобидния човек, който някога си срещала. Неговата магия беше все още силна тогава — той се оттегли преди няколко години — но беше стар. Ръцете му трепереха и почти винаги имаше разлята храна по себе си, защото зрението му не струваше и пет пари. Продължаваше да се блъска в мебелите, но нямаше да сложи очила или да използва магия, за да подобри зрението си. Продължаваше да твърди, че не се нуждае от тях, а в следващия момент опитваше да се ръкува със закачалка за дрехи. Изглеждаше така, сякаш би трябвало да е в старчески дом, докато не се сблъскаш с него. Тогава разбираш, защо беше ръководил Съвета от седем десетилетия.

— Мак!

— Да, да, добре! Е, Марсдън призова Турисаз към себе си и следващото нещо, което всеки от нас осъзна, бе, че го нямаше и на неговото място стоеше огромно — и наистина имам предвид огромно! — страшилище. Беше толкова високо, че трябваше да се прегърбва, за да се побере в стаята, а залата на Съвета бе висока почти шест метра! То сграбчи масата на Съвета, която беше изработена от вековна дъбова дървесина и тежеше Бог знае колко и я запрати по протежение на залата. Когато тя отскочи от стража, без да нанесе каквато и да е вреда, съществото нададе такъв рев, че изцяло ме оглуши за десет минути, после атакува. Стражът беше създаден да пази малка ваза и до този

момент, дори и листенце от цветята не беше повредено. По-малко от минута, след като Турисаз беше призван, стражът беше свален и вазата беше на прах.

— Колко... удивително! — Бях нахлула в Сената, надявайки се да открия оръжия и изглежда накрая съм имала късмет и съм намерила няколко. Познавайки склонността на Тони към неприятни изненади, щях да се нуждая от тях.

— Да, добре. Дотук всичко беше наред, но в следващия момент имаме вилнеещо чудовище на главите си, нали? И не можехме да го убием, без да убием и ръководителя на Съвета. Не че някой от нас се беше и замислил да направи такова нещо. Ние се прегазвахме един друг, излизайки през вратата, след това се разбягахме като подплашени зайци. Събрахме се отново отвън и спорихме близо час за това, какво да правим, след като то разрушеше стражите, охраняващи залата и се освободеше. Тогава старият Марсдън се появи залитащ и в заключение си направи труда да спомене, че заклинанието действа само един час.

— Какво правят другите руни? — попитах — Има ли книга или нещо друго?

Той погледна към Приткин.

— Ник дали ще знае нещо? Аз не знам отделните способности, само основните легенди.

Приткин го игнорира.

— Колко от тях имаш? — попита ме. Въпросът беше тих, но слепоочието му пулсираше.

Поколебах се, но ако исках да разбера какво правеха тези неща, трябваше да дам някаква информация.

— Три.

— Мили Боже! — Мак изгърва своя оцветяващ инструмент. Малкото торнадо, изваяно на десния му бицепс, започна да се върти дори още по-ентузиазирано.

— Опиши ги. — Приткин изглеждаше доста ентузиазиран, но не беше шашнат като приятеля си.

— Вече го направих.

— Символите! — каза нетърпеливо — Кои са руните?

Мак се намеси.

— Ако ги нарисуваш, мога да...

Прекъснах го, мръщейки се. Те може би ме мислеха за тъпа блондинка, но хайде моля ви се. Аз бях ясновидец — наистина ли си мислеха, че не знам кои са руните ми?

— Хагалаз, Джера и Дагаз.

— Участвам в това! — Мак скоочи, влезе в съседната стая и го чух да вдига телефона. През главата ми премина, че може би вика подкрепление, но се съмнявах. Те все още не знаеха къде са оръжията и никой не би предположил, че мъкна наоколо боклуци като тези в чантата си. Мислейки за това обаче, не бях толкова въодушевена от идеята.

— Откъде ги взе? — попита Приткин.

Не можах да измисля причина да не му отговоря.

— От същото място, откъдето и Греите. Сенатът.

— Те не са ти ги предали просто така.

— Не точно — реших да сменя темата — Хм, не би ли искал, случайно, да ме научиш как да върна дамите в тяхната кутия? — Чудех се как да разбере заклинанието, необходимо да уловя Мира на тяхно място. Щеше да бъде много удобно, ако Приткин просто ми го дадеше.

— Кажете ми за руните! — По дяволите, той бе толкова целенасочен!

— Кажете ми за Греите и ще си помисля.

— Те са длъжни да работят за теб година и един ден след освобождаването им или докато не ти спасят живота. След това ще бъдат свободни отново да тероризират човечеството.

Погледнах го гневно.

— Не това те питах. И не ги освободих нарочно, както знаеш!

— Не би трябвало да си способна да го направиш, изобщо! Това е много сложно заклинание. Как го научи?

Реших да не му споделям, че всичко, което бях направила бе да повдигна кълбото. Приткин вече ме смяташе за достатъчно опасна, не беше нужно да потвърждавам впечатлението му. И може би това не беше от значение. Кутията може би е била дефектна — кой знае от колко време са били вътре. Разбира се, ако тя не работи правилно, не бих могла да я използвам и върху Мира. Чудех се дали няма начин да я тествам.

— Е? — Той очевидно не бе от търпеливите.

— Знаеш ли заклинанието за връщането им обратно или не?

— Да.

Това беше, това бе всичко, което изтръгнах.

— Тогава, може би можем да постигнем споразумение. Ти ще ми дадеш заклинанието и може би ще ти кажа къде са оръжията.

— Ще ми кажеш, така или иначе — противопостави ми се той — Няма да се доближиш до твоите вампири без мен, така че няма да получиш шанс да използваш оръжията. И дори и моята помощ може би няма да е достатъчна. Нуждаем се от всяко преимущество.

Мак се върна, преди да успее да измисля остроумен отговор.

— Ник бе много любопитен, защо се интересувам, но мисля, че го залъгах. — Той се консултира с една карирана бележка в ръката си. — Той каза, че две са били закупени на търг при Донован през 1872-ра. Кръгът наддавал от името на анонимен участник в търга, който платил много пари. Повече никой не чул нищо за тях. — Той ме погледна. — Наистина искам да знам къде ги намери.

— Тя не ги е намерила, тя ги е откраднала. От Сената — каза Приткин.

Мак подсвирна.

— Тази история искам да я чуя.

— Може би по-късно — казах, надявайки се, че ще забрави.

— Добре, но ще ти напомня! — Той се консултира с бележките си отново — Това е основано основно на слухове, но Ник е известен с познанията си върху руните, така че това, вероятно, е максималното, което можем да научим. Хагалаз причинява масивна градушка, която поражда всичко наоколо, с изключение на заклинателя и който той предпочете да защити. — Предполагам, че това означава всеки, който е в обхвата на щитовете му, макар че Ник не е сигурен. Заклинанието действа и на обратно, то укротява дори и най-яроствната буря.

Ободрих се. Това можеше да се окаже полезно. Мак прочете няколко реда тихо и се прокашля. Погледна към мен.

— Ъъ, Джера е... Е, казват, че била, а именно...

— Камъкът на плодородието — казах, надявайки се да продължи нататък — Поддържа за известно време изобилие и добра реколта.

— Да, точно така. Предполага се, че заклинанието... ъъ, подпомага, до известна степен, някои вярват, че...

Приткин грабна листчето и зачете точките, които, като че ли, създаваха толкова големи затруднения на Мак.

— Известна е като помощно средство на мъжката потентност, нещо като магическа версия на Виагра — обобщава, отправяйки към Мак смразяващ поглед. — Това ли е? Никакви други функции?

Мак изглеждаше смутен.

— Ник не знаеше. Единственият източник, който е имал, е било описанието от търга, а всеизвестно е, че то е написано, за да разкрие, че това е възможно най-добрата оферта. Тя може да има и други функции, но ако е така, те не са включени. Но тя е била създадена във времена, когато престолът се е наследявал по семейна линия. Подсигуряването на наследник е било толкова важно, ако не и по-важно, от всяко едно оръжие. А силата да отнемеш плодовитостта на твоите противници би било страхотно предимство, хвърлящо в смут владенията им и причиняващо гражданска война след смъртта на всеки крал, което би ти дало възможност да овладееш хаоса.

Приткин се намръщи.

— Може би, но няма да ни е от голяма полза. И последната? Дагаз?

— Пробив — прошепнах. — Ново начало. — Всъщност бих могла да използвам една от тези.

Мак кимна.

— Традиционно, да, това е смисълът. Но как се тълкува в случай на бойни руни... — Той сви рамене — Ник не знае.

— В такъв случай, какво е неговото най-добро предположение? — Приткин попита, преди аз да успея.

— Няма такава. — Мак вдигна ръце срещу нашите изражения. — Не стреляйте по вестносеца! Тя не е купена заедно с останалите — всъщност, никой не е чувал някога да е обявявана за продажба. Така че няма много информация за нея.

Почувствах се разочарована. Една руна, която е безполезна за мен, беше достатъчно зле, не се нуждаех от още една.

— Какво казват другите източници?

Мак поклати глава.

— Ник каза, че е проверил два пъти, но той има ум като компютър, любима. Съмнявам се да е пропуснал каквото и да е, не и нещо свързано с неговото любимо хоби. Руната се споменава в няколко стари източника, но те не казват нищо относно това, какво прави.

— Има само един начин да разберем — каза Приткин. Повдигнах вежда. — Призови я.

— Проспа ли разказа за бясното чудовище, или какво?

— Тогава аз ще я призова, ако се страхуваш — каза Приткин, подсмивайки се подигравателно. — Къде е?

Въздъгнах и си помислих, че всичко свърши. Всъщност, трябваше да разбера какво прави това нещо и ако Приткин искаше да рискува врата си, за да го открие, коя бях аз, че да го спирам? От друга страна, той беше прав: без негова помощ, може би никога нямаше да стигна до Тони на първо място, и дори ако го направех, какво щеше да стане, ако руната беше подобна на Джера? Трябваше да разбера, преди да я използвам върху дебелия мъж и всичко да свърши като само леко го раздразнех. Потръпнах от ужас, като си го представих и Мак ме стрелна с питащ поглед.

— Ти каза, че руните трябва да се презареждат след всяка употреба — напомних му. — Ако я призовем, няма да можем да я използваме отново до месец.

Приткин отговори, преди приятелят му да успее.

— Може би. Въпреки че, ако не е била използвана от векове, е вероятно да се е изградил кумулативен заряд, който може да продължи в течение на много призовавания.

— Не знам дали е била използвана напоследък или не.

— Или кумулативният ефект може просто да направи заклинанието особено силно — изтъкна Мак.

Приткин изглеждаше ядосан на приятеля си, но мислех, че човекът имаше право.

— Едно нещо е сигурно — каза той сопнато — не можем да планираме как да я използваме, ако не знаем какво точно прави, каквато е, е безполезна за нас. Заклинанието ѝ не би направило кой знае колко.

Исках да споря с него, но не можах.

— Къде е? — настоя той.

Въздъгнах.

— Обещай ми, че ще ме научиш на заклинанието за затварянето на Греите и ще ти кажа.

Той дори не се поколеба.

— Дадено.

Свих се.

— В тази торба, ето там.

ШЕСТА ГЛАВА

Мислех, че двамата мага ще счупят нещо, опитвайки се да достигнат торбата. Мак победи своя приятел, но само защото беше по-близо и разкопчаните панталони на Приткин се опитаха да се смъкнат по пътя. Наблюдавах го разочарована как се закопчава и си ударих мислен шамар. Както вървяха нещата, щях да имам нужда от терапия.

Мак започна да подрежда предметите върху хладилника, един по един. Движенията му бяха благоговейни и внимателни, сякаш боравеше с нитроглицерин. Двете Нулеви бомби блестяха в нежно сребърно под светлините от тавана. Зад тях беше невзрачно изглеждащата кутия, в която бяха затворени Греите от незнайно колко века. И накрая, Мак извади от кадифена торбичка и внимателно постави пред останалите неща, един по един, руническите камъни.

Отне му няколко опита да намери гласа си.

— Съвършена колекция! — каза задъхано. Тотемът на вълк, татуиран на гърба му, спря да вие и надзърна иззад раменете му, за да види за какво беше цялата връва.

— Това ли е всичко? — попита Приткин — Всички неща на Сената ли взе?

— Разбира се, че не! Знам, че имаше война... Бях там, когато започна, помниш ли?

— Какво друго имат? — разпитваше ме Приткин, докато Мак стоеше и точеше лиги, пред нещата върху хладилника.

— Не е твоя работа!

Реших да го оставя да си мисли, че съм била достатъчно смела, че да осъществя крайно опасно нахлуване в Сената — звучеше по-добре от истината. Всъщност, бях се завърнала от пътуване в бъдещето с Мирча, за да се натъкна на Консула да ни чака. Тя посегна към мен, аз инстинктивно се дръпнах назад и благодарение на моите нестабилни нови способности се върнах три дни назад в миналото. Бях се преместила във времето, но не и в пространството, така че все още се намирах във вътрешното светилище на вампирската част на

МАГИЯ. Тъй като тяхното хранилище за магически предмети бе, буквално точно пред лицето ми, реших да си помогна с няколко неща, преди да се измъкна. Бързах, защото техните стражи, почти сигурно ги бяха алармирали, че съм там. Спрях само колкото да сграбча предметите от единия от рафтовете и едва забелязах останалите. Но тъй като шкафът за съхранение на вампирските ценни находки, бе по-висок от мен, бих се обзаложила, че не ги оставяха беззащитни.

— Ще се нуждаем от помощ във Феерия — изтъкна Приткин, правейки очевиден опит да обуздае темперамента си. — Ако си откраднала тези неща, би могла да вземеш още.

— Не възнамерявам да вземам останалите оръжия! Те са във война! — Може и да бях ядосана на Мирча, но да ги оставя на милостта на Распутин и неговите съюзници, не влизаше в плановете ми. Да не говорим, че и моят стар приятел Рейф беше с него. Там имаше достатъчно лоши вампири, но не бяха начернени с катран с една и съща четка, без значение какво му харесваше да мисли на Приткин.

— Във всеки случай, не мога да се върна там, без да използвам силите си, а аз се опитвам да избегна това.

— Защо? — той изглеждаше искрено озадачен. — Това е най-доброто оръжие, което имаш.

— Също е и най-ужасното. Както изтъкна, не знам какво правя. И ако объркам нещата, може да бъдат убити много хора.

— Затова ли не искаше да ни преместиш от Данте? — настояваше той. Когато кимнах, през лицето му премина израз, който едновременно разкриваше обърканост и гняв.

— Това няма смисъл. Ти ни отведе в деветнадесети век, когато по-рано се опитваше да се измъкнеш от мен!

— Не съм го направила!

— Аз бях там, ако си спомняш — отвърна ми ядосано — Твоят любовник едва не ме уби!

Освен, ако не се брой едно във-от-тялото преживяване, Мирча и аз не бяхме любовници. И благодарение на проклятието, не можех да рискувам това някога да се случи. Както и да е, нямах намерение да обяснявам това на Приткин. Не беше негова работа, а и ми беше омръзнало от чувството, че постоянно бях на съд и той беше съдия, защитник и, може би, палач.

— Не ме интересува дали вярваш или не — казах, толкова спокойно, колкото можех да се контролирам. — Но нямах нищо общо с това. Силата просто избухна... Не знам защо. Единственото нещо, което направих беше да ни измъкна от там, толкова бързо, колкото бе възможно.

— Пития контролира силата, не обратното — каза Приткин, наричайки ме лъжец.

— Вярвай, каквото си искаш — казах, внезапно отегчена. Спорът с него ми омръзна бързо, защото изглежда никога не решаваше нищо. — Ако това, което каза по-рано, че се нуждаем от всяко предимство, което бихме могли да си осигурим, е вярно, то тогава имам работа за Мак.

Мак ме погледна бегло, все още изглеждайки зашеметен.

— Какво?

— Моят страж — казах, дърпайки надолу задната част на блузата ми, за да му покажа горната част на пентаграма — Приткин каза, че Кръгът го е деактивирал. Можеш ли да го оправиш?

— Не казах „деактивирал“, това не би било възможно — поправи ме Приткин, докато Мак се приближаваше към мен, за да хвърли един поглед. — От такова разстояние Кръгът може само да го блокира, което те почти със сигурност са направили, защото се опасяват, че ще го използваш срещу тях. Иначе те нямаше да прекъснат връзката — всеки път, когато той се възпламени, им показва точното ти местоположение, а те отчаяно искат да те намерят. — Приткин внезапно се придвижи напред, докато не нахлу в личното ми пространство. — Обяснението ти за въздействието на силата няма смисъл — каза той със суров глас — Не и ако наистина си Пития.

Предполагам, че се опитваше да ме сплаши, но това определено не проработи. Спря на около педя от мен, с неговите разголени гърди право пред погледа ми. Мускулите му леко се очертаваха под кожата и определено бяха твърди и гладки, а прекалената жегга караше поточета пот да пробягват по очарователен начин през всички тези косъмчета. Единственият мъж, който някога бях докосвала, беше обезкосмен или почти, и имах налудничавото желание, да прокарам ръце през тези руси, влажни косъмчета, за да разбера какво бих могла да създам с пръстите си.

Не знаех, защо магът, който не харесвах ни най-малко, ми въздействаше по този начин, но се чувствах като някой, който е бил на строга диета седмици наред и току-що е зърнал мелба. Ръцете ми бяха влажни, а дишането — учестено дотолкова, че се запъхтах много бързо. Откъснах очи от тялото му, преди да изгубя контрол, но това не ми помогна особено, тъй като погледът ми се спусна по-ниско, за да разбере какво беше прикрито от тези вбесяващи дънки. Преглътнах и се заборих да се взема в ръце, преди да се отдам на изгарящото желание да разкъсам джинсите му.

Почти съумях да се накарам да отстъпя, дори това да означаваше той да си помисли, че ме е уплашил. Това би било, в крайна сметка, по-добре от истината. Но след това направих грешката да го погледна в очите. Най-накрая разбрах защо винаги ми е изглеждал малко особен: неговите пясъчни мигли и вежди бяха толкова близки до цвета на кожата му, че от разстояние изглеждаше сякаш ги няма. От толкова близо, можех да видя, че миглите му бяха всъщност дълги и гъсти и обграждаха ясни зелени очи — необичайно зелени, без дори и намек на някакъв друг цвят.

Въпреки строгите заповеди за противното, ръцете ми бяха върху него, проследявайки мускулите на гърдите му. Неговите зеници се разшириха дотам, че очите му станаха почти черни и шокиран израз премина през лицето му, вероятно по-шокиран, отколкото, ако го бях зашлевила. Но не се отдръпна. Имаше едно странно изтръпване в ръцете ми там, където се притискаха срещу гърдите му и кожата му беше по-гореща, отколкото би трябвало да бъде, дори и с отвратителния климатик на магазина. Или, може би, това бях аз. Не ме интересуваше: много малко мисли бяха останали в главата ми, с изключение на това, как да смъкна този проклет цип надолу.

Преди да мога да осъществя този план, Приткин сграбчи китките ми. Не бях сигурна какво точно иска да направи, да ме отблъсне или да ме придърпа по-близо до себе си и съдейки по израза на лицето му, не мисля, че и той беше сигурен. Но нито един от нас нямаше възможност да го разбере.

Внезапно почувствах, сякаш някой ме заля с бензин и метна клечка кибрит.

Това, което избухна в мен не беше болка — беше агония и изглежда пронизваше всяка една клетка от тялото ми едновременно.

Изпищях и отскочих назад, удряйки Мак и събаряйки и двама ни на пода. Приткин ни последва, защото все още държеше китките ми и смътно чух Мак да изкрещява нещо към него, но не можех да се съсредоточа достатъчно, за да разбера какво. Извих гърба си и се загърчих като риба на сухо, само дето това, което исках не беше въздух, а да се освободя от адската болка. Добих реална представа, какво чувстваш, ако изгаряш жив. Огънят проправяше своя път през гръбнака ми, раздирайки го, всеки нерв завършваше, експлодирайки в нажежена до бяло агония. Забравих къде се намирам, забравих проблемите си, които изведнъж вече изглеждаха незначителни, дори и глупави, на фона на изтезанията, които понасях. Мислех, че вече щях да забравя и името си след още няколко секунди, когато така внезапно, както беше дошла, болката изчезна.

Осъзнах се на линолеума на пода на ателието на Мак, опитвайки се отново да се науча как се диша. Вдигнах поглед, за да видя Мак да държи здраво китките на Приткин. Той, очевидно, го отдръпваше от мен, и ми се искаше да го разцелувам за това, ако не треперех толкова силно, че ми беше трудно дори да седна. След като беше разрешил неотложния проблем, той пусна ръцете на Приткин и се обърна към мен.

— Добре ли си? Каси, чуваш ли ме? — Кимнах, неспособна да направя друго в момента. — Добре. — Изглеждаше откачил, а неговото обикновено спокойно Кво-става-човече отношение напълно изчезна. — Стой, където си и веднага се връщам. Каквото и да става, не докосвай нищо!

Мак изчезна през вратата, която отвеждаше извън ателието и чух течаща вода. Болката се беше оттеглила, но споменът за начина, по който беше прогорила пътя си през тялото ми, остави послеобраз от ослепителна светлина, която нараняваше ретината ми. Нервните ми окончания пулсираха с ярки припомняния и въпреки че вече няха вече гърчове, лек тремор като че ли се беше появил трайно. Ужасно се страхувах да се движа, защото се безпокоях, че може случайно да го задействам отново.

Смътно осъзнах, че задъханото дишане, което чувах, не беше само моето и извъртях очи настрани, без да помръдвам главата си. Съзрях Приткин, лежащ по гръб, втрещен в тавана с изцъклени подбелени очи. Лицето му беше зачервено, мускулите — опънати, а

дишането повърхностно като моето. Хрумна ми, че може би не съм била единствената засегната. Мак се върна с влажна кърпа и я постави на челото ми. Бях на път да му кажа, че се нуждая от малко повече от това — като доза кодеин или бутилка уиски — но дребният жест изглежда помогна. Наблюдавах една нощна пеперуда да обикаля халогенните светлини и се опитвах да си възвърна контрола на движенията. Самата идея да седна звучеше безумно, така че докато Мак се грижеше за Приткин, лежах долу и мислех. Дори в сравнение с някои забележителни преживявания в миналото, бях имала нещо, което можех да квалифицирам като най-лудия ден в живота си. Така че, може би беше разбираемо, че щеше да ми отнеме толкова дълго време да измисля нещо.

През целия ден се бях държала странно около мъже. Обикновено, забелязвах привлекателни момчета колкото и останалите жени, но бях имала години, за да се науча как да се люблювам отдалеч и след това да отмина. Да живееш в бягство означаваше, че с всеки мъж, с който се забърквах, получаваше като допълнителен бонус смъртна заплаха. Тъй като не исках някой да пострада, се опитвах да спазвам дистанция, а практиката, както казват, те прави перфектен.

Открих, че ми е трудно да се концентрирам около Казанова и Чавез, но пък какво толкова. Те и двамата бяха зашеметяващи красавци, да не говорим, че и обладани от инкубуси. Приех, че съм реагирала, както се очаква от всяка една хетеросексуална жена около тях и бях благодарна, че не бях завлякла единия или и двамата към най-близкия килер. Но Приткин беше друго нещо.

Не само, че го намирах за напълно непоносим от момента, в който се срещнахме, но, освен това, никога не го бях мислила за особено привлекателен до днес. Добре, бях склонна да призная, че тялото му беше доста хубаво и лицето му не беше чак толкова лошо, когато не носеше обичайната си подигравателна усмивка. Косата му беше жалка, изглеждаше сякаш е била оформена с Weed Eater, но никой не е съвършен. Но Приткин определено не беше мой тип. Никога не съм харесвала руси мъже, особено смъртоносни такива, на които, вероятно, името ми беше в челните позиции на списъка с целите им. Но изведнъж сериозно бях хлътнала по него.

Рязко седнах, чувствайки гадене, и едва успях да хвана кърпата, преди да падне в скута ми. Ами ако Мирча си играеше с проклятието,

опитвайки се да ме принуди да завърша ритуала? Знаех, че може да го направи, тъй като вече го беше променял веднъж, за да приема Томас на негово място. Може би можеше да го измени така, че да възникнат повече от приятелски взаимоотношения — много повече, ако сега беше готов на всичко, за да продължи. Покрих очите си с ръце и един друг вид болка ме прониза. Идеята, че Мирча може и да не го е грижа кой ще завърши церемонията, стига да стана Пития накрая, ми подейства като студен юмрук в гърдите. След няколко минути се надигнах от пода, използвайки масата за татуировки за опора. Изненадващо, тялото ми не възрази.

— Може ли Мирча да промени проклятието? — попитах. Бях горда от факта, че успях да запазя гласа си спокоен.

Приткин също се беше изправил на краката си и като допълнителен бонус, беше облякъл ризата си отново. Той ме погледна, а след това бързо се извърна.

— Малко вероятно.

— Някой ще бъде ли така добър да ми каже какво, по дяволите, се случи току-що? — попита Мак.

— Тогава защо изведнъж силно желая всеки мъж, който ми се изпречи?

Приткин се взираше в стената зад хладилника и след като осъзнах, че се съсредоточавам в предницата на джинсите му, реших да направя същото.

— Болката беше един вид защита на проклятието срещу забранен партньор — каза ми той. — Това не би те привлякло към никого. Почувствах внезапна вълна на облекчение, достатъчно силно, че да ми омекнат коленете. Хванах се за масата с две ръце и се помъчих да не се захия като идиот. След няколко секунди, успях да го преодоля. Може би, Мирча не ме беше манипулирал — не и точно сега — но очевидно, все още имаше проблем.

— И така, какво става?

— Аз... не съм сигурен. — Приткин пое накъсан дъх и затвори очи. След момент зачервените му бузи леко побледняха. — Обърка ли се нещо по време на ритуала?

— Какъв ритуал? — Мак се опитваше да влезе в час, но не се справяше особено добре. Чувствах се по този начин цял ден.

— Ритуалът по прехвърлянето — разясних — който се изисква, за да се превърнеш в Пития. Не знам как се нарича? Агнес го започна, но тя каза, че трябва да, ъ-ъ. — Разтакавах се от уважение към старомодната чувствителност на Мак.

— Но Мирча се погрижи за това — каза Приткин.

— Не точно. — Можех да разбера объркването му. Като изключим антракта на представлението, последния път, когато ни видях заедно с Мирча, бяхме голи и запотени. Добре, технически бях увита в одеяло, но схващате какво искам да кажа. — Бяхме прекъснати. Распутин нападна, помниш ли?

— Съвсем ясно. — Приткин сбърчи чело, сякаш се опитваше да осмисли трудно понятие. — Казваш, че все още си девствена?! — попита без заобикалки. Гласът му прозвуча толкова недоверчиво, както и ако някой му беше казал, че космически кораб е кацнал върху моравата пред Белия Дом. Подобно нещо е възможно, но много малко вероятно.

Спрях да зяпам стената, за да го изгледам свирепо.

— Не че това е твоя работа, но да!

Той поклати глава, отказвайки да повярва.

— Никога не бих предположил!

Бях готова да започна сериозно да се дразня, когато установих, че се възхищавам на начина, по който влажната коса се къдреше в основата на врата му. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— Имаш ли теория или не?

— Най-вероятното обяснение е, че Ритуалът на Пития се опитва да се изпълни докрай от само себе си.

За момент се взирах в него безизразно. Той не забеляза това, тъй като бе твърде зает да брои тухлите в стената.

— Нека да изясним това — казах накрая, като звучах леко сподавено въпреки огромните ми усилия. — Тъй като Мирча не е тук, недовършеният ритуал ме кара да съм привлечена от други мъже, за да се завърши. Но проклятието не харесва това и се проявява като изтезава мен и всеки, който се намира близо до мен. Така ли? И по-важното, ще продължи ли да се случва?

— Какво проклятие? Под проклятие ли си? — попита Мак.

— Нейният вампир господар я е поставил под duthracht. Това е несъвместимо с Ритуала на Пития, който все още не е завършен — каза

Приткин накратко.

— О, по дяволите! — Мак седна на табуретката. Изглеждаше шокиран.

— Отговори ми! — Ако дръзнях в този момент да докосна Приткин, щях да го докарам на косъм от смъртта.

— Не знам достатъчно за ритуалите, за да кажа със сигурност дали има изход точно сега — каза неотзивчиво. — Церемонията се провежда под юрисдикцията на Пития и има няколко документа, пазени на място, свързано с длъжността.

— А някакви свидетели? — надявах се, че не звучи толкова обезумяла, колкото се чувствах. — Ритуалът е бил изпълнен за Агнес веднъж, нали?

— Това е било преди повече от осемдесет години. Дори ако има някакви свидетели, които са все още живи, те няма да бъдат от голяма полза. По-голямата част от ритуала се извършва уединено. Единствените хора, които са запознати с цялата процедура, са Пития и посоченият от нея наследник.

— Мира. — Супер, отново бях там, откъдето бях започнала. — Какво ще кажеш за проклятието тогава?

— Вече правиш, каквото може да се направи, като стоиш далеч от Мирча. Това поне ще забави процеса. Няма друго средство за защита, освен заклинанието да се премахне.

— Тогава как да го премахна?

— Не можеш!

— Не ми ги пробутвай тия! Трябва да има начин!

— Ако има, то аз не го знам — каза ми той, звучаейки уморено. — Ако можех, щях да ти кажа. Докато ритуалът не завърши, ще продължи да те привлича към мъжете, но проклятието ще се противопоставя на всеки друг, освен Мирча. И вероятно ще става все по-зле с течение на времето. Duthracht е доста злобен, когато противодейства.

— Но... но какво стана с Чавез? — попитах отчаяно — Той ме докосна и нищо не се случи. Не паднах да се гърча върху ледената пързалка!

— Била си на ледената пързалка? Защо? — Приткин отново изглеждаше вбесен. Не би могло да ми пука по-малко.

— За да донеса това — посочих съм торбата. — Не исках да ги вземам в Данте.

— Така че ги остави без надзор на публично място, където всеки може да ги вземе?!

— Бяха в заключено шкафче — казах начумерено. — И може ли да се върнем на темата? Почувствах нещо да се заражда, когато Казанова ме докосна. Беше нищо в сравнение с това, което се случи току-що, но почувствах... не знам. Сякаш нещата можеха бързо да се влошат. Само че той пусна ръката ми преди това да се случи. Но Чавез не ми въздейства изобщо, и това беше по-късно. Така че, ако си прав и реакцията се засилва, не трябваше ли да е по-лошо?

Приткин погледна неловко.

— Не знам.

— Единствената причина, за която мога да се сетя, е, че — размишляваше Мак — проклятието определя размера на заплахата чрез отчитане на нивото на интерес на потенциалния партньор и реагира по съответния начин. Казанова, вероятно, до известна степен е бил привлечен от теб, докато този Чавез — не. Затова Казанова е бил идентифициран от проклятието като грешния партньор и като потенциален проблем, и предупреден да спре. Но Чавез, въпреки че също е бил грешният партньор за връзката, не се е интересувал от теб и по тази причина не е бил възприет като заплаха.

Мак изглеждаше доволен от себе си, докато аз и Приткин се взирахме един в друг с нарастваща паника. Като че ли, по взаимно съгласие никой от нас не изтъкна очевидната връзка. Не исках да се занимавам с това. Никога.

— Разбира се — Мак продължи разсеяно — когато има взаимно привличане, реакцията е по-силна, тъй като предупреждението е в двете посоки... — провлече той сконфузено.

— Добре. — Поставих ръка на главата си, която започваше да тупти заедно с пулса ми. При това положение, можех да стана най-младият човек, някога, умрял от пристъп, причинен от стрес. — Как да се справя с това нещо? — попитах Мак, тъй като Приткин беше зает да се опитва да не изглежда ужасен.

Мак почеса наболата си брада.

— Обикновено трябва да има вратичка, вградена в тези неща и особено в duthracht. Той има склонност да причинява хаос, и не мога да си представя, че някой ще го постави и няма да си остави аварийен

изход. Но само двама души е възможно да знаят каква е предпазната мярка.

— Мирча и този, който е направил заклинанието.

Той кимна.

— И магът без съмнение е някой отхвърлен, който е под закрилата на вампирите. Той няма да рискува да загуби това, за да ти помогне, дори ако успеем да разберем кой от стотиците измамни магове — и това са само тези в страната — е използвал Мирча. Разбира се, няма много с такъв вид умения извън Черния Кръг. Но това не ни помага особено. Да кажем, че бихме могли да ги ограничим до няколко дузини, но все още ще трябва да открием него или нея и ако това беше лесно, щеше да е направено много отдавна.

— Има ли средство, което може да забави това нещо, да направи реакцията по-малко... екстремна? — попитах Мак, но Приткин беше този, който отговори.

— След като преминем във Феерия, то може би няма да представлява проблем. Подобно на останалата част от нашите магии, проклятието не би трябвало да действа там. — Той очевидно, все още се възхищаваше на празната стена — Аз, ъ-ъ, мисля, че ще бъде по-спокойно, ако изчакаш отвън. Мак може да погледне стража ти, когато приключи с мен.

Не възразих. Грабнах друга кола, прибрах оръжията си в торбата и напуснах, вземайки ги със себе си. Това беше тест за това колко бе шокиран Приткин, но той не възрази.

Седнах на разнебитена табуретка до тезгяха и премислих отново събитията. Много малко можех да направя, освен да страня от привлекателни мъже, докато отида във Феерия. Надявах се Приткин да е прав и ефектът да е по-слаб там, може би достатъчно, за да ми спечели време да намеря Мира. Не бе велик план, но беше най-доброто, което можех да направя. Отпих от напитката си и се огледах наоколо за нещо, каквото и да е, което да отклони мислите ми от образа на почти голия Приткин, който в момента получаваше меч, изваян върху стегната му, златиста кожа.

Стоях отвън повече от час, прелиствайки двойка огромни черни класьора, пълни с модели на татуировки. Имаше всичко от вуду знаци до Индонезийски племенни рисунки, но повечето бяха традиционни магически символи и индиански тотемни. Прецених, доста бързо, от

описанията под снимките, че всички проекти на Мак са свързани с някаква свръхестествена полза. Не видях между тях меча, който правеше на Приткин, но той, може би, беше специална поръчка.

Двата тома бяха разделени на категории и нива. Първо, избираш какво точно искаш да прави татуировки. Някои бяха за защита, предпазващи от порязвания и ожулвания, загуба на кръв, изгаряния, наранявания на главата, отрова, измръзване и други. Дължината на списъка ме накара да се зачудя защо някой би искал да бъде маг воин. Също така ме накара да се чудя, защо досега Приткин не си е направил никакви татуировки. Имаше няколко, които ускоряваха оздравяването, но въпреки че го бях виждала да се лекува почти толкова бързо, колкото вампир, той нямаше такива. Освен ако не бяха на място, което не се вижда. Отклоних съзнанието си от този образ и бързо прелистих още няколко страници.

Също имаше и много офанзивни магии, с елементи като по-добро зрение и повишен слух и цял списък от гадни неща, които да направиш на враговете си. Не се спрях задълго на тази секция, защото не исках да разбирам, какво могат да ми замислят маговете воини на Кръга. Също разбрах, че не всеки може да получи всяка татуировка. Какви и колко можете да имате, зависи от вашето ниво на магически способности. Изображенията отчасти извличаха своята сила от околната среда, така че работеха с ограничена сила подобно на талисманите, но те също се подхранваха и от вродените магически способности на човека. Звучеше като автомобил хибрид, който използва електричество, за да намали разхода на гориво. Имаше дълга, сложна диаграма на гърба на класьорите, за да определиш набора, от който можеш да избираш. Не разбрах напълно как става, защото никога не съм била тествана за подобни неща. Децата с магически способности, обикновено проявяваха заложбите си рано, така че можеха да бъдат свързани с подходящия страж, но разбира се, Тони вече е знаел какво планира за мен.

Открих, че има предел, който дори един мощен маг, може да поддържа. Някой с татуировка на снежен леопард, помагаща му да се движи безшумно и на паяк, за да плете по-лесно илюзии, примерно, трябва да има определен брой точки от неговия базов набор от магическа енергия, за да повиши тези две способности. Освен ако не е много силен, вероятно няма да е в състояние да поддържа други

съществени подобрения. Всичко беше прекалено сложно, дори и с диаграмата, така че накрая изгубих интерес. Нищо от това не ми помогна да измисля как да премина през каквото и Кръгът да беше поставил, за да блокира моя страж.

Накрая Приткин се появи, като изглеждаше блед и малко болен, а аз заех мястото му на масата за татуировки. Нямах нищо против, че Мак ще провери проблемната ми защита. Той и Приткин се нуждаеха от мен жива, докато се оправяха с Мира, така че Мак имаше личен интерес да оправи стража ми, ако можеше. Малко се тревожех за реакцията на проклятието, но очевидно не бях от типа на Мак. Не почувствах никакъв пристъп заради дяволското нещо, дори когато съблякох блузата си. Не носех сутиен, но придържах дрехата пред мен и ръцете на Мак бяха безпристрастни като на лекар.

— Може ли да ти задам един въпрос? — Той докосваше гърба ми с нещо, което приличаше на странен пухкав инструмент за почистване на лула. Не почувствах болка, но усетих гъдел по аурата ми.

Сдържах импулса си да помръдна.

— Разбира се.

— Защо правиш това? Ти изглеждаш... хм, не ми се струваш особено отмъстителна.

Погледнах го през рамото си.

— За какво се предполага да съм отмъстителна?

Той сви рамене.

— Джон каза, че смяташ да убиеш този вампир — Антонио. Предполагам, че го заслужава, но...

— Не ти изглеждам като побъркан убиец?

Той се засмя.

— Нещо такова. Ако нямаш нещо против въпроса ми, какво ти е направил? Обмислях го, докато той сменяше инструментите. Лесният отговор бе „всичко“, но не исках да започвам дълъг разговор на тази тема, която дори и в най-добрите ми дни ме докарваше до депресия. Но да я избягвам изцяло, вероятно, и без това не бе разумно. Не се нуждаех от Приткин да ми подсказе, че Мира ме интересува много повече от Тони в момента. Реших да му дам част от истината. Не беше като да нямам достатъчно основателни оплаквания срещу дебелия мъж.

— Отмъщението не е основната ми цел. Предполагам, така да се каже, че искам да си върна малко лично имущество.

Подскочих, когато искра от волтова дъга изведнъж премина по кожата ми. Новият инструмент на Мак караше аурата ми да пращи, сякаш беше заредена със статично електричество. Седях много спокойно, за да избегна нов шок.

— Откраднал ли е нещо от теб?

Потиснах една въздишка. Очевидно Мак нямаше да се задоволи с кратката версия.

— Преди двадесет години Тони решил, че иска способен гадател в двора си, някой, на когото да може да се довери. Но прецизните гадатели са малцина и се срещат рядко, и никой почтен няма да се съгласи да работи за член на вампирската мафия. Накрая решил, че това от което се нуждае, е да намери гадател, който да отгледа от дете, за да бъде лоялен. И за щастие, един от човешките му слуги имал малка дъщеря, която изглеждала идеална за ролята. Но независимо, че баща ми от години бил на заплата при Тони, той отказал предложението да ме отведе в двора.

— Баща ти е бил измамник? — попита Мак. Изглеждаше изненадан.

— Не знам какъв е бил. Разказвали са ми, че е можел да говори с духове, така че предполагам, че е имал и ясновидски способности. Дали е бил магьосник или не... — Свих рамене. В най-скоро време се надявах да го попитам — за това и за много други неща. — Всичко, което знам, е, че той е бил един от любимците на Тони. Докато не му казал „не“, това е.

— Несъмнено, той е можел да предположи каква ще бъде вероятната реакция на вампира.

— Предполагам, че е имал намерение да избяга заедно с мен и майка ми, тъй като да откажеш на Тони не е твърде здравословно, но никога не е получил шанс. А Тони смята, че измяната, както той със сигурност е приел това, заслужава повече от обикновено убийство. Така че платил на магьосник да изработи магически капан, който използвал, за да затвори духа на баща ми, след като заредил колата на родителите ми с експлозив, за да я взриви. Използва го като преспание и до днес.

Ръцете на Мак застинаха върху гърба ми. Обърнах се назад и го видях вторачен в мен безизразно.

— Не говориш сериозно... нали?

Извъртях се обратно.

— Дам. От това, което научих, то е голямо колкото топка за голф, така че може да бъде навсякъде. Тони притежава три къщи, повече от дузина фирми и това са само тези, за които аз знам. Не считам, че да претърся всичките тях ще е от полза, по-скоро бих го накарала да ми каже къде се намира.

Всъщност допусках, че го носи със себе си. Би било в стила на Тони да не оставя трофеите си, дори когато бяга, за да спаси живота си.

Мак просто си стоеше там, с ръце върху раменете ми. Той гледаше изумено по някаква причина.

— Не си ли се изкушавала някога? — Попита накрая.

— Изкушена да направя какво?

— Ти си Пития. Можеш да се върнеш назад, да промениш случилото се. — Той се измести, така че да срещне очите ми. — Ти можеш да спасиш семейството си, Каси.

Въздъгнах. Несъмнено бих могла.

— Не познаваш Тони. Освен това, мислех, че задачата ми е да помагам да се предпази Времевата линия, а не да се намесвам в нея заради себе си. Може да завърши като променя нещо жизненоважно и евентуално да направя нещата дори още по-лоши.

С моя късмет вероятно точно това щеше да се случи.

Погледът му се втренчи остро.

— Но, технически, би могла да го направиш.

— Да, бих могла да спра родителите си да се качат в колата, която Тони е заредил с експлозив, но ако го направя, животът ми би бил напълно различен, заедно с живота на кой знае още колко много други хора. И, доколкото познавам Тони, той със сигурност ще замисли и друг план за убийството им. — Усмихнах се мрачно. — Този тип е невероятно упорит.

Мак ме наблюдаваше изпитателно, което ме накара да се почувствам неловко.

— Повечето хора ще възприемат силата като страхотна възможност да се облагодетелстват — каза накрая. — Тя може да ти донесе почти всичко, което можеш да си пожелаеш. Богатство, власт.

Хвърлих му гневен поглед.

— Единственото нещо, което искам, е порядъчен, прост живот. Без да има някой, който се опитва да ме убие, да ме манипулира или да ме предаде. — И когато оплескам нещо по време на работата си, да не трябва да получавам по някой труп. — Някак си, не мисля, че работата ми като Пития, ще ми помогне за това! — Бях уморена от Инквизицията и исках да се облека. — Свърши ли?

— А, да. — Мак прибра инструментите си в малък несесер и учтиво погледна настрани, докато се обличах. — Коя новина искаш да чуеш първо — добрата или лошата?

— Добрата. — Защо да не опитам нещо различно за разнообразие?

— Мисля, че мога да го оправя.

Премигнах към него изненадано. Бях очаквала да чуя, че нищо не може да се направи и ще трябва да отида във Феерия, без каквато и да е защита.

— Наистина? Това е страхотно!

— Знаеш ли нещо за това как работи стражът ти?

Поклатих глава.

— Не много. Майка ми някак си ми го е прехвърлила, но аз дори не го помня. Била съм едва четиригодишна, когато е умряла. В продължение на години си мислех, че е обикновен страж, който Тони ми е поставил като допълнителна защита.

Мак изглеждаше почти обиден.

— Обикновен страж! Не, гарантирам ти, че никога няма да видиш друг подобен на този. Той е на стотици години и е безценен, едно от истинските съкровища на Кръга.

— Това е просто татуировка, Мак, не е произведение на изкуството.

— В действителност е и двете. — Той протегна дясната си ръка и посочи към малък кафяво-оранжев ястреб близо до свивката на лакътя му. — Гледай.

Той промърмори нещо, след това хвана кожата на гънката на ръката си и издърпа. Секунда по-късно малка метална птица блещукаше в дланта му с криле, разтворени в полет, както на птицата на ръката му. Отне ми момент да осъзная, че това е птицата от ръката му, или по-точно птицата, която беше там преди. Сега на ръката му

имаше само празно петно с формата на птица. Взех малкия метален предмет. Перцата и детайлите бяха изчезнали. Той изглеждаше и на допир бе като от чисто злато. За момент заподозрях, че е фокус или някаква измама, но след като ми позволи да го разгледам, Мак го върна обратно на мястото му и аз наблюдавах как отново се слива с кожата му.

— Какво е това?

— Червеноопашат ястреб. Той увеличава наблюдателността. Не помага на зрението, но ако искаш да забележиш повече подробности от околната обстановка и да запазиш наученото, не можеш да го направиш по-добре.

Нещо ме притесняваше.

— В класьорите отвън пише, че има лимит на броя на татуировките, които някой може да поддържа, даже и за най-силните магове, тъй като всяка от тях използва част от магията, за да се запази и още повече, когато се използва.

Оглеждах го, почти смаяна от броя на мърдащите изображения по цялото му тяло.

— Как може да носиш толкова много?

Той се ухили.

— Аз не съм супер магьосник, Каси, ако това е, което искаш да попиташ. Има два вида татуировки. Едните, които гравирам направо върху аурата, се хранят отчасти от магията на мага, така че, разбира се, има ограничение за това колко от тях някой може да поддържа. Но други, като моя ястреб или твоя пентаграм, черпят енергия от външни източници, така че няма ограничение за тях. С изключение, разбира се, да си способен да си ги позволиш. Процесът на омагьосване за дори и най-малката може да отнеме месеци — побиват ме тръпки, като си помисля какво се е случило с твоя страж.

— По този начин ти си реклама на това, което предлагаш. — Колкото до мен, по-скоро щях да накарам хората да прелистват класьорите отвън, отколкото да се превърна в ходещ билборд.

— В моя случай, това не е избор. За другите хора това са подобрения — да компенсират някоя част от магията си, която не е толкова силна, колкото биха искали или да добавят енергия в някоя често използвана зона. Но за мен те са необходимост, освен ако не искам напълно да се оттегля от нашия свят. — Видя объркването ми и

се усмихна леко. — Преди няколко години имах сблъсък със заклинание, което изяждаше щитовете ми и увреждаше аурата ми. Физическите наранявания, които получих в тази битка се излекуваха, но тези в метафизическата ми кожа бяха постоянни. Ето защо не разбрах, че си под проклетие, докато не ми каза. С моята толкова повредена аура, трябва да се концентрирам, за да разчета другите хора.

Гледах го втренчено, ужасена от това, което толкова небрежно ми бе разкрил. Не беше само случилото се на Мак, което ме побъркваше, а да знам, че изобщо съществува заклинание, което би могло да причини такова нещо. Колкото повече научавах за маговете, толкова поплашещи бяха.

— Но със стражите си добре, нали? — Задържах вниманието си върху лицето му, така че да не се фокусирам над собствената си аура, за да се уверя, че е цяла и невредима. При тези обстоятелства щеше да бъде проява на лош вкус.

Изглежда Мак разбра накъде се бяха насочили мислите ми. Той размаха ръка във въздуха и червени и оранжеви пламъци изведнъж блеснаха между нас като светъл огън в студена нощ.

— Моите стражи компенсират до известна степен, Каси, но аурата ми никога няма да е отново като това безкрайно, съвършено одеяло на защита. Повечето хора не могат да преминат през моята защита, но маговете воители не са повечето хора. Рано или късно някой от тъмните ще намери пролука в моята изкуствена броня, местата, където стражите не се застъпват напълно. Бях отстранен от активна служба, веднага щом всеки разбра какво се е случило и казаха, че не мога да водя битки отново. — Видя изражението ми и се ухили. — Това не е толкова лошо. Изложен съм на много по-малко опасности тези дни!

Той звучеше небрежно, но имаше нещо в очите му, което ми подсказваше, че не е бил напълно искрен. Не знаех какво се случваше обикновено на старите магове воители, но беше очевидно, че Мак, най-малкото, не беше съгласен просто да се оттегли. Копнееше за прилива на адреналин от битката, може би дори за опасността.

Реших да сменя темата.

— Значи моят страж е извличал силата си от Кръга, докато не са го изключили.

Той кимна с глава.

— Правилно, този, който му е дал силата, също е създал канал между вас. Предполагам, че Джон е прав и Съветът има притеснения, че ще измислиш някакъв начин да обърнеш тяхната собствена магия срещу тях, така че те са прекъснали връзката.

— Или смятат, че ще бъде по-лесно да ме убият по този начин.

Изглежда Мак се почувства неловко.

— Може би. Но това означава, че с твоя страж всичко е наред, с изключение на това, че майка ти не е имала опит с прехвърлянето, така че е леко деформиран. Мога да го оправя, но изглежда не това е проблемът. Причината да не работи е същата, каквато е, когато един часовник спре. Той се нуждае от нов източник на енергия.

— Какъв нов източник? — Започвах да се досещам каква беше лошата новина.

— Единственият, достатъчно голям, за да поддържа нещо като това, освен Кръгът. — Той се усмихна внимателно, сякаш разбираше моята дилема. — Силата на твоята длъжност... енергията, която те прави Пития.

— Не! В никакъв случай! — Посочих към завесата на вратата — Направи ми някой страж от класьорите отпред. — Имаше няколко доста плашещи в списъка, със сигурност бихме могли да намерим нещо, което да работи.

Но Мак поклати глава.

— Невъзможно е да разбере колко силна е вродената ти магия. Твоята аура е смесена с енергията на Пития и не мога да ги разделя. Няма как да знам дали би могла да поддържаш един от най-мощните защитни стражи със собствената си магия. Ако не — всеки татус, който ти сложа ще извлича сила от резерва, който си наследила като Пития, точно това, което искаш да избегнеш.

— Тогава ми сложи някоя по-малка, по-простичка!

Мак ме наблюдаваше навъсено.

— Възнамеряваш да отидеш във Феерия, място, на което повечето магове не биха дръзнали да припарят за нищо на света. Никой от по-малките стражи няма да е достатъчно добър там. И нито един от стражите, които мога да ти сложа, не би те предпазил толкова добре, колкото този. Майсторска изработка като тази е рядкост в наши дни.

— Може би съм по-силна, отколкото си мислиш. — Аз бях ясновидец, със сигурност бих успяла да поддържам някакъв мизерен страж.

Мак само сви рамене, което накара татуировката гущер да побегне и да се скрие отново, този път под змийските люспи. Змията не хареса това и силно удари по-малкия страж с края на опашката си. Гущерът изскочи от пътя ѝ, след това пробяга по бузата на Мак до върха на главата му. Той остана там, надзъртайки иззад гъстата вежда и наблюдавайки змията с враждебни черни очи.

Помъчих се отново да съсредоточа вниманието си към това, което Мак казваше.

— Магията е като мускул, Каси, метафизичен, но въпреки това — мускул. Колкото повече работиш с него и го тренираш, толкова по-силен става. Каквато и магия да имаш, тя е необработен талант. И само с нея няма да стигнеш много далеч.

— Тони не би ми позволил да бъда обучена.

— Той ти е направил много по-лоша услуга, отколкото предполагаш. Мощен, необучен потребител на магия е мишена, нищо повече. Силата може да бъда източена, ако не знаеш как да се защитиш. Тъмният Кръг не би имал угризения да открадне магия от всеки, от когото може. В момента битката ти с тъмен маг би приличала на бебе да опитва да играе Канадска борба с культурист, освен ако не използваш силата си на Пития. Нуждаеш се и от обучение, разбира се, поне в областта на отбраната — каза сериозно — и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

— О, чудесно! Ще го включа в програмата си — казах горчиво. Всеки добавяше нова задача в дневния ми ред, когато това, от което се нуждаех, бе помощ да приключа с няколко от по-старите. — Точно сега имам няколко други проблема. — Обърнах се, усещайки Приткин да стои на входната врата, още преди да го видя. — Като как ще влезем във Феерия?

— Ще влезем — каза мрачно и забелязах, че е препасал арсенала си. Той имаше дълго кожено палто, което служеше за леко прикритие, наметнато през ръката му. — Проблемът ще бъде да излезем.

— Сега ли отиваме?

— Не. — Опитах се да не изглеждам облекчена при неговия отговор. — Тази вечер.

— Тази вечер? — Последвах го към външната стая. — Но тогава вампирите ще са будни.

Не знаех дали Мирча бе в неговата безопасна стая в момента — вампирите първо ниво не са обвързани с цикъла на слънцето и могат да бъдат активни по всяко време на денонощието. Но повечето все още спят при дневна светлина, тъй като нощта е много по-естествена за техните енергийни нива. Ако Мирча беше буден, той вероятно бе в застой. Но довечера нямаше да бъде.

— Няма да опитваме да проникнем в района на вампирите — напомни ми Приткин. — А и порталът е охраняван от магове.

— Не виждам как ще ни помогне това — заявих, тъй като не ми се нравеше повече идеята да навлезем сред куп магове воители, отколкото да си имаме работа с вампири. В действителност, тя беше вероятно още по-малко разумна — най-малкото Сенатът не ме искаше мъртва. Вероятно.

— Някои мои приятели са на пост тази вечер — поясни Мак — Мисля, че ще мога да ти помогна да се промъкнеш покрай тях.

— Трябва да уредя някои неща — добави Приткин, намаятайки палтото си. Не му завиждах, като се има предвид, че навън сигурно беше повече от тридесет градуса, но предполагам, че нямаше много голям избор. Полицията вероятно щеше да възрази да се разхожда наоколо, изглеждащ като статист от „Взвод“, а да ходи насам-натам невъоръжен точно сега, щеше да бъде много по-нездравословно от топлинен удар.

— Предлагам да останеш тук, далеч от чужди погледи — каза той, отбягвайки очите ми — Почини си, ако можеш. Може би няма да имаш друга възможност в скоро време. И Мак да преработи стража ти — добави, докато се отправяше към вратата. — Ще имаш нужда от него.

Изскочи навън, сякаш всички хрътки на Ада бяха по петите му. Мак се обърна към мен и повдигна рамене.

— Това е твое решение, но бих те посъветвал да го обмислиш, любима. Феерия е страшно място, дори когато не е на прага на войната. Точно сега, не мога да си представя някой човек, който ще иска да отиде в близост до него.

— Ще помисля за това — обещах. Вероятно щях да го разпитвам още, но вниманието ми бе привлечено от Били, реец се през стената.

Плезеше ми се, така че предположих, че има новини. — Изморена съм — казах на Мак. Не беше лъжа, да делиш стая с Греите, не беше точно най-спокойното нещо, но главно желях малко уединение.

— Ползвай леглото отзад — каза Мак. — Отмених ангажиментите си за днес, след като Джон се появи, така че няма да има нужда да се връщам там. Поспи поне малко, Каси.

Той имаше добри намерения, така че се въздържах да извъртя очи към него. Да, разбира се! Имаше само около сто причини, поради които да имам проблеми със заспиването.

Били ме последва отзад и аз се строполих на леглото, след като преместих настрана тефтер пълен със скици, купища книги за магии и използвани опаковки от чипс.

— Какво става?

Били свали почти прозрачната си шапка и си помаха с нея.

— Имам нужда от енергия — каза без предисловие.

— О, здравей и на теб, също.

— Ей, имах тежък ден, ясно?

— А аз нямам ли? Какво се случи в Данте? Всичко наред ли е?

— Да, ако под „всичко наред“ имаш предвид, че Кръгът е затворил мястото, докато го претърсват за някаква си фалшива пророчица и незаконно пребиваващи чужденци, които са ѝ помогнали да се измъкне.

— Те претърсват? Но това е вампирски имот! — Причината да пратя при Казанова останалите неща от торбата беше, че съществуваше дългогодишен договор между маговете и вампирите. Той съдържаше строги забрани срещу това всеки от тях да навлиза в собствеността на другия без разрешение. — Дали са полудели?

— Не знам. Някои от тях със сигурност се държаха като такива. Във всеки случай Казанова крещеше като луд, когато си тръгнах и изпрати няколко доклада до МАГИЯ, за да се оплаче. Но това са трудни времена, Каси. Тони е собственик на мястото, а той е известен като съюзник на Распутин, с когото момчетата от Кръга и от Сената си обявиха война преди седмица. Не знам какви са правилата по време на война, а всъщност не мисля, че и Казанова знае. Точно сега, той играе на сигурно. За да не заподозре някой, че ти е помогнал, той се преструва, че си се появила и си започнала да рушиш мястото, защото

си ядосана на Тони. Маговете използват извинението, че искат да се уверят, че не си все още в казиното и започнаха да претърсват.

— Чудесно. Значи сега съм някакъв побъркан, който обикаля и чупи наоколо.

— Не, сега си някакъв побъркан, който обикаля и убива хора наоколо.

— Какво?

— Да. Няколко мага се появиха току-що и казаха, че си убиец. Не узнах детайлите, но струва ми се, че ставаше въпрос за двамата мага, които бяха убити.

Почувствах се зле.

— Кажете ми, че Греите не са...

— Не са. Те изтърбушиха мястото, но изглежда маговете са били убити от хората на Миранда. Няколко от по-силните гаргойли изостанаха, за да спечелят време на другите да се измъкнат и маговете започнаха да ги избиват. Тогава останалите обезумяха и voilà. Двама мъртви мага.

— Но гаргойлите са действали при самоотбрана!

— Би могло да се измъкнат, като предявят такива претенции, но на първо място те изобщо не би трябвало да са тук. Казанова измъкна останалите от хората на Миранда и ги скри някъде, а сега обвинява Тони, че е довел незаконна работна ръка зад гърба му. Той се справя доста добре със спасяването на задника си, но оставя твоя да виси във въздуха.

Отстъпих към леглото, чувствайки се вцепенена. Това не беше истина. Трябва да беше някакъв кошмар, в който съм попаднала и ще се събудя всеки момент.

— Ако Кръгът знае, че гаргойлите са убили техните хора, защо обвиняват мен?

— Не знам. — Били погледна озадачено. — Видях телата — целите бяха покрити със следи от зъби и нокти. Предполагам, че това е дало извинение на Кръга, да те заклеят като опасен луд.

— По дяволите!

— Да, това обобщава всичко. Та, както казах — изтощен съм. Мразя да се мъча.

— Откога?

— Много смешно, Каси. Изразходвах половината ден, за да получиш информация от най-високо качество и...

Бях прекалено уморена, за да премина през обичайната ни програма.

— Хубаво. Може да изтеглиш енергия, но после се връщаш в Данте. Трябва да предадеш съобщение на Казанова.

— Той, може би, няма да е способен да ме чуе — възрази Били — Някои демони не могат, поне не и в човешко тяло.

— Тогава ще трябва да си изобретателен. — Като се има предвид как реагира Казанова на присъствието на Били по-рано, можех да се обзаложа, че ще го чуе просто перфектно. Но дори и да не го чуеше, не смятах да оставя Били да се измъкне от това. Казанова трябваше да отнесе капаните, които му бях пратила, някъде на безопасно място. Иначе с тези магове, обикалящи из цялото място, със сигурност щяха да ги намерят и се съмнявам, че щеше да успее да ги излъже и да се измъкне от това. Дори и да го направеше, то щеше да е, като обвини мен за всичко и по този начин да даде на Кръга повод да забие още един пирон в ковчега ми. Да не споменавам страхотното оръжие, на което разчитах и беше в тези кутии. Въздъхнах. Изглежда е трябвало да ги задържа, въпреки всичко.

Били тръгна, след вземането на, струва ми се, прекомерно много енергия и се настаних за толкова необходимата ми дрямка. Това, което получих в замяна бе дезориентацията, която предхождаше момента на скок във времето. Опитах се да извикам, за да предупредя Мак, че се готвя да предприема малко пътуване, но мракът протегна ръка и ме сграбчи.

СЕДМА ГЛАВА

Коленете ми опознаха още един твърд под, този път мраморен, и главата ми удари нещо с доловим звук. Едно зелено петно се разлиля пред лицето ми и аз бавно го фокусирах. Оказа се, ваза от порфир, която беше по-висока от мен, с дяволски изглеждащи Gorgon-head ръкохватки. Първо просто се проснах под нея, взирайки се в грозните лица, докато главата и коленете ми се съревноваваха за титлата на най-наранен анатомичен район. Но мраморът беше студен срещу голите ми крака, а и не смятах, че да лежиш близо до входа беше разумно. Седнах, използвайки пиедесталите на вазата за упора, и за пръв път огледах наоколо.

Бях в ниша край голяма, кръгла стая. Тъмно зеленият мраморен под беше гравирен със златисти линии, които се оформяха с цветовете на дъгата точно под един огромен полилей. Три други полилея осветяваха стръмно стълбище, техните кристалчета къпеха тълпата долу със светлина. Хората ме подминаваха в пъстра река от полумрак, сатенени и плавни сенки. Мъже във фракове съпровождаха дами окъпани в бижута. Фин брокат привличаше вниманието с блестящи копринени отблясъци. Ветрила се вееха, подгъви танцуваха в калейдоскоп от цветове и движения, които не помагаша на пулсиращата ми глава.

Повечето от модните кройки приличаха на тези, които бях виждала в театъра, но имаше и някои по-екзотично облечени гости, включително и Африкански началник, който носеше достатъчно злато, че да купи малка държава и чучело в тога.

Приличаше на парти с костюми, но аз знаех, че не беше. Вдигнах краката си и се вмъкнах колкото се може повече в тъмната ниша. Не ставаше за скривалище, имайки предвид същността на обитателите на стаята. За момент, просто наблюдавах със страхопочитание. Никога не съм виждала толкова вампири на едно място.

Тогава забелязах по-странна гледка. Една прозрачна форма, достатъчно неясна, че да е почти невидима, която се плъзгаше по

стената. Смесваше се толкова добре със сенките хвърлени от светлините на полилея, че за момент се усъмних в инстинктите си. После прелетя през една картина, толкова стара и тъмна, че предметът беше неразпознаваем, и го видях по-ясно — една безформена колона от пастелна иридесценция. Първо помислих, че е дух, но единствените видими черти на издатината, за които мислех, че се оформят в глава, бяха две огромни сребърни очи. Каквото и да беше това нещо, никога не е било човек.

Бях толкова заинтригувана, че за момент, почти забравих предсказанието си. В него се съдържаше голяма сума относно кабриолета на Пития, което не разбирах, но познавах духовете. Бях срещала стари такива, които са се мотаели с векове наоколо и нови, които, в някои случаи, дори не знаеха, че са мъртви, такива, които бяха приятелски настроени, такива, които всяваха ужас и неща, които изобщо не бяха духове. Но това не се вписваше в нито една от тези категории. С шок осъзнах, че не знаех какво беше това нещо.

Насочи се към тълпата в посока на балната зала точно срещу стълбите. Не виждах много от интериора, който беше осветен за вампирски очи, а не за такива като моите, и получих само впечатление за смях, оцветени от здрача лица и богати материи. Но наситеният, преситен аромат на смесен парфюм и кръв, който се изплъзваше от вратата ме убеди, че не искам да се приближавам.

Едно младо момче, вероятно в късна тийнейджърска възраст, спря на няколко ярда от мен. Той изглеждаше далеч не на място сред формално облечената тълпа, носейки само панталони със стафидов цвят от копринена материя, които висяха ниско на бедрата му. Гърдите и стъпалата им бяха голи и дългата му коса беше разпусната срещу раменете му. Беше вълниста докато се спускаше надолу по гърба му като тъмна коприна срещу бледата му кожа.

Наистина исках да помръдна, да се измъкна от мястото, на което сърдечния ми удар беше доловим за цялата стая, но той стоеше на пътя ми. А последното нещо, което исках, е да отговарям на въпроси относно правото ми да бъда тук, докато дори не знаех къде беше това „тук“. Тогава един от гостите се приближи, вампир с бледо руса коса, който носеше нещо, което приличаше на войнишка униформа — червена със златисти нишки и високи лъскави черни ботуши. Той спря

точно пред младия мъж, очите му се впуснаха върху него в очевидно преценяване.

Момчето потръпна, гърбът му се обтегна, задните му части се стегнаха. Той склони глава, карайки светлината и сенките да преминат през високите му скули и цепнатата му брадичка. Лицето му се изпълни със здравословен блясък, оприличавайки го на херувимите, които висяха от стенописа отгоре, всичко, освен розовите им лица загубено в мрака. Вампирът свали една от белите си ръкавици, които бяха част от униформата му. Ръката му се свлече надолу по едната страна на момчето, пръстите си играеха върху ребрата му докато не стигнаха до тънката, копринена кожа на костта на бедрото му. Гърдите на младежа започнаха да се надигат и спадат по-бързо, но освен шумното дишане, той не издаде друг звук. Очите ми се фокусираха върху голите стъпала на момчето, които бяха точно в линията на зрението ми докато се опитвах да потъна в земята. Те бяха изумително бели срещу тъмно зеления под и изглеждаха изненадващо уязвими до тежките обувки на вампира.

Младежът настръхна, когато русата глава се наведе към него, вероятно от първото пробождане на вампирските зъби, но една ръка се плъзна по треперещия му гръб, придържайки го стабилно. Той изстена, когато вратът му беше захванан и видима тръпка мина през него. Но след секунди, той уви ръката си около врата на вампира и започна да издава ниски гърлени звуци с откровено, силно желание.

Вампирът се отдръпна след минута, устата му толкова червена, колкото униформата му. Момчето му се усмихна и вампирът разроши косата си ефективно. Той хвърли късата си мантия около рамената на мъжа и те заедно влязоха в балната зала.

Със спазъм в стомаха, осъзнах защо не видях нито един сервитьор с поднос пълен с питиета, или защо не бях чула наздравица с чаши. Когато сърцето спре, кръвното налягане в тялото спада до нулата, вените колабират и кръвта започва да се съсирва. Не само, че под тази си форма е по-апетитна, но е и по-трудна за изсмукване. Дори бебетата вампири се учат бързо — само храната е нужна за преживяване. Закуските на това парти се разхождаха сами наоколо. А в късите си панталонки и потник, приличах много повече на пиетие, отколкото на гост.

Почти сякаш беше чул мислите ми, един вампир погледна в моя посока. Имаше сива козя брадичка, която съвпаднаше със сребърния брукат на дрехите му. Те бяха декорирани с нещо, което приличаше на вълча козина и той носеше голяма кожа, увита около раменете му. Имаше нещо вълчо в начина, по който спря, с единия крак на последното стъпало на стълбите, носът му се вирна сякаш надушваше плячка. Неговите тъмно черни очи намериха моите и поглед изпълнен с буен интерес премина през предишното му нечетливо изражение.

Скочих на крака и се смесих с носещата се тълпа, паниката ме обладаваше. Единствените врати бяха тези на балната зала и аз литнах натам, сякаш животът ми зависеше от тях, което може и да беше вярно. Някак, минах пред него, вероятно защото той беше прекалено учтив да си проправи път, сръгвайки с лакът събратята си гости. Но един поглед през рамо, когато влязох в мрака, ми показа, че не беше далеч. Очакване запали тези безизразни очи и аз усетих как стомахът ми натежава. Някои вампири обичаха храната си сплашена и борееща се. Беше просто късметът ми, че бях открила такъв вампир при първия си опит.

Огледах набързо балната зала, но нямаше видими изходи. Разбира се, стълбите трябваше да ме предупредят за това — вероятно бяхме под земята. Опитах се да се фокусирам, но беше трудно с мощта, която пълзеше по кожата ми като облак от насекоми. Нито едно от насекомите не беше насочено към мен; беше прилив от съществата, които ме заобикаляха. Осъзнах с раздрусващ шок, че не виждах просто стая пълна с вампири; беше стая препълнена с вампири-повелители — имаше хиляди. Събиране, помислих си вцепенено — това трябваше да е. Всеки Сенат организираше събрание два пъти в годината, където вампири повелители обсъждаха политика. Никога не съм присъствала на такава среща, но Тони прекарваше дни в приготвяне за тях, променяйки мнението си за дрехи и ескорти, толкова често, колкото един тийнейджър и ходенето му по балове.

Всичките му придружаващи лица бяха създадени, за да впечатляват и то с добра причина. Събирането, което продължаваше една седмица, беше единственият път, в който той и други повелители от по-ниско ниво можеха да втриват лакти с важните клечки — членове на Сената и да посещават други членове с почетни звания от

други сенати по света. Подмазваха се, правеха сделки и се определяха съюзите за следващите две години.

Тони винаги отиваше въоръжен до зъби, обиколен от бодигардове, след като не беше изключено забавата да излезе извън контрол. Насочих се към оркестъра по инстинкт — златните им инструменти бяха най-яркото нещо в стаята — и се надявах, че няма да съм причината за свикването на ново Събрание. Разбира се, беше лоша идея. Нямахме служебни врати, коридори или изходи където и да погледнеш, само голяма ниша заобиколена от винено червени завеси. Погледнах назад към преследвача си, който беше на ръка разстояние и целия въздух напусна дробовете ми.

Това, което мислех за вълк въобще не беше вълк, осъзнах с ужас. Лапите, които бяха драпирани върху гърдите му бяха съвсем нормални, въпреки че бяха огромни. Но главата, която висеше на половината път върху гърба му беше с розова кожа и отблясък от светли кафяви коси. Не можах да видя добре главата му, а само частици от нея под ръката му, когато се протегна към мен, но това беше повече от достатъчно. Очите ми ми казаха това, което умът ми не искаше да приеме. Той беше одрал върколак наполовина при трансформацията, така че сивата козина се смесваше с човешката кожа около раменете му.

Опитах се да се отдръпна, но се почувствах твърде замаяна, че да се концентрирам. Ухапах здраво вътрешността на бузата си, за да се съдържа от това да го подмина, и се опитах да се покатеря на сцената на оркестъра. Надявах се да намеря скрит изход, но мъжът, който свиреше на кларинет ме избута достатъчно силно, че да се просна. Паднах пред лъскави черни ботуши, които блестяха в мрачната светлина. Една ръка грабна косата ми, използвайки я като дръжка, за да ме вдигне.

Взрях се в едни черни очи, които танцуваха с тъмен пламък и забравих за болката в скалпа си. — Вонис на магия — каза вампирът, гласът му с акцент, който не можах да разпозная. — Не смятам, че англичаните са достатъчно смели, че да ни снабдяват с толкова рядка способност. Очите ми се свлякоха към безчерепната глава, която се блъскаше лекичко от едната му страна. Сега беше на по-малко от крачка разстояние и гърлото ми се затвори с ужас. Можех да го видя безупречно — издадените черти, сивата коса, празните орбити — и увисналото неживо нещо ме уплаши повече от вампира, който го носеше. Ако се докоснеше до мен, имаше възможност да Видя част от

живота на съществото — а познавайки дарбата си, определено щеше да се случи.

Отдръпнах се от нещото колкото се можех повече, без да ми се иска да знам какво е да те одерат жив, и вампирът премести хватката от косата ми към лакътя. Палецът му погали кожата при свивката на ръката ми, леко, нежно, но за мен беше като течен метал, който се лееше от неговата ръка право в моите вени. Болката беше твърде слабо описание за шока, който ехтеше в мен, носейки сълзи в очите ми и заслепявайки ме за всичко останало извън собственото ми тяло. Той продължи движението надолу по китката ми, деликатна милувка, но проля линейка кръв по ръката ми сякаш докосването беше от нож.

— Те обикновено се свиват от страх при идеята да се хранят от хората, които използват магия, прекалено уплашени са от отплатата на магьосниците — каза той презрително. — Трябва да си припомня да благодаря на домакина ни. — Паниката изпълни системата ми с адреналин, но нямаше къде да отида. Отдръпнах се назад, дори да знаех, че е загубено усилие, и той се усмихна. — Не, позволи ни да проверим дали си толкова вкусна, колкото ухаеш.

Една топла ръка се спусна на рамото ми и неговата усмивка се изпари.

— Тази е запазена, Дмитрий.

Не ми се налагаше да се обръщам, за да знам кой беше изговорил тези думи. Богатите тонове бяха непогрешни, както и удоволствието, което танцуваше надолу по кожата ми, минавайки покрай болката, намалявайки я до леко туптене.

Проблясък на глад мина през лицето на Дмитрий.

— Тогава е трябвало да я държиш при теб, Басараб. Знаеш правилата. Една мантия във винен цвят падна около мен, толкова тъмно червена, че почти черна.

— Вероятно не си ме чул — Мирча каза спокойно. — След като сме толкова близо до този ужасен оркестър, не ме учудва.

— Не я подушвам върху теб — каза Дмитрий подозрително.

— Домакинът ни поиска да ме види малко след като пристигнах. Не мисля, че щеше да оцени довеждането на допълнителен чифт уши. — Приветливостта беше изчезнала от гласа на Мирча.

Дмитрий изглежда не чуваше предупреждението. Очите му се фиксираха върху обезумелия пулс на врата ми и той се подсмихна,

показвайки удължени кучешки зъби. — Тя няма да оживее, за да проговори за онова, което е чула. — Хватката му се затегна, пръстите му притискаха кожата ми достатъчно, че да я насинят. Раната на ръката ми се разшири, проливайки още кръв върху кожата ми.

— Решението зависи от мен. — Гласът на Мирча беше мек, но смъртно студен. Ръката му обиколи китката ми, придърпвайки ме обратно към тялото му. Другата му ръка хвана китката на Дмитрий. С бледо лице, вампирът преглътна, ръката му агонизираше в хватката на Мирча. Мощта извираше на искри между тях, измивайки въздуха около нас в изгаряща мъгла, която сякаш щеше да прояде кожата ми, ако останех там достатъчно дълго.

Стоях в извивката на ръката на Мирча, цялата ми сила съсредоточена да държи коленете ми изправени. Мощта на Мирча пробуждаше, карайки топъл извор на енергия да затанцува из тялото ми. Но Дмитрий явно не намираше тази сензация за приятна. Той трепна видимо, но инатливо продължаваше на своя глава, хватката му толкова силна, че вцепени ръката ми. Двата вампира се взираха един в друг за минута, после Дмитрий рязко пое крачка назад, отдръпвайки ръката си, задъхан със смъртоносни очи.

Мирча хвана ранената ми ръка, изправяйки я, оголвайки кървавата ми кожа. Той килна главата си, очите му фиксирани върху другия вампир и езикът му проблесна навън, плъзгайки се по ръката ми с решени, предизвикателни милувки. Гледах как лижеше кръвта от мен замаяно, неспособна да отместя поглед от гледката на тази внушителна глава наведена над китката ми, хипнотизирана от горещата влажност на езика му върху мен. Мирча вдигна главата си след момент и се взрях в ръката си невярващо. Там, където трябваше да има рани, имаше само бледа, неопетнена кожа. Очите на Мирча не се откъснаха от Дмитрий.

— Ако смяташ да задълбочиш спора, аз съм на твоите услуги.

Устните на Дмитрий се отвориха за момент, но очите му се стрелнаха встрани.

— Не бих обидил домакина ни като наруша гостоприемството му — като той твърдоглаво. Той отстъпи назад, яростта във всяка част на тялото му — Но нарушението на правилата ще запомня, Мирча!

Веднага щом се отдалечи, червената неяснота около нас изчезна като мъгла в слънчева светлина. Адреналинът, който ме държеше на

крака рязко изчезна, оставяйки ме студена и трепереща, и ако не беше ръката на Мирча, щях да падна отново. Гостите наблизно, които бяха наблюдавали с очевидно любопитство, ни обърнаха гръб, без да скриват разочарованието си.

Мирча бавно ме избута назад в сенките по стената. Наблизно, група вампири, една величествена брюнетка и един русокос мъж, се хранеха от млада жена. Жената вампир се беше настанила на един стол до стената, тялото на момичето подпряно в скута ѝ, докато тя пиеше от артерията ѝ. Главата на младата жена бе килната назад, малки кървави кичурчета коса се спускаха по раменете ѝ и бяха в контраст с дълбокото розово на роклята ѝ. Вампирът беше коленичил пред тях, неговата дълга, сапфирена роба се разпростираше около него като водопад. Както и се предполагаше, той тръгна да търси друга мишена.

Той спусна презрамките на оцветената в тъмно лилав цвят, копринена туника, която носеше момичето и ги остави да се плъзнат бавно по ръцете му. Дрехата се плъзна надолу по тялото ѝ, и покри бедрата ѝ. Тя изстена, дали от болка или за да му даде кураж, не можех да кажа. Той погали страните и стомаха ѝ за момент, после премести връхчето на пръста си върху кръглите сини вени на гърдата ѝ. Ръката ѝ се вдигна докато не докосна рамото му в плах жест на прегръдка.

Той стисна едната ѝ гърда нежно, а палеца му галеше едното ѝ зърно. Момичето трепереше видимо при докосването му, но тя се наведе към него, когато устата последва ръката му. Тя започна да се гърчи момент по-късно, когато остриите му вампирски зъби се забиха дълбоко в бялата ѝ кожа.

Устата на жената вампир дърпаше момичето назад, извивайки тялото ѝ в перфектна куповидна форма, после вампирът я придърпваше към себе си с ръце, уста зъби. Всяко движение бавно прилиташе в следващото, построявайки хипнотизиращ ритъм. Младото ѝ тяло скоро се тресеше безпомощно под двойното смучене. Дъхът ѝ започна да секва, докато се разхождаше между сензациите, докато не започна несвързано да се моли за още.

Преглътнах. Европейските вампири очевидно не следваха приложения метод на Сената за извличането на кръвни молекули през кожата или въздуха. Може би заради ерата, или може би следваха различни правила. Вампирите на Тони се бяха хранили на публично място достатъчно пъти, че да смятам, че вече не ми прави впечатление,

но техните действия бяха далеч по-основни, без сензациите. Ако можех да избирам, щях да избира тяхната жестока бруталност. Предпочитам да знам, че смъртта приближава, да виждам врагът такъв, какъвто беше, вместо да го посрещам като свой любовник.

Вампирът беше пъхнал ръката си под плата и секунда по-късно, момичето стенеше от удоволствие. Но той не гледаше нея; очите му бяха заключени върху брюнетката, те разменяха толкова горещ погледи, колкото да изгориш. Храненето беше интимно действие за вампирите и те никога не споделяха тяло просто така. Момичето очевидно присъстваше, но за нея изобщо не им пукаше. Бедрата ѝ се вдигнаха нагоре, придружени от достатъчно силен стон, че да спечели погледите на няколко случайни минувачи.

Шокът ме заля, извличайки ме от шемета, и отместих поглед. Зачудих се дали момичето осъзнаваше, че беше просто тръбопровод за страстта им. Зачудих се дали би посрещнала смъртта с усмивка или пък пресушаването на закуските се приемаше за лош вкус. Най-много се чудех дали по този начин ме виждаше Мирча. Просто един тръбопровод — в моя случай, за мощ.

Топлите устни откриха врата ми.

— Единствените хора присъстващи тук са или за забавление, или за храна — измърмори той с дрезгав шепот в мрака. — Ти за какво си?

Дъхът, който погали тила и раменете ми беше достатъчен, че да ускори пулса ми, да накара мускулите в тялото ми да се затегнат. Той видиша аромата ми дълбоко и аз се напрегнах, разкъсвана между страх и желание. На проклятието не му пукаше, че това не беше Мирча, когото познавах, че това беше вампир-повелител, който нямаше защо да ме защитава. Не разбираше, че го вълнуваше само това да задоволи любопитството си за това, което се беше случило в театъра. Не му пукаше, че може да е гладен.

— Тук съм да те предупредя. Ти си в опасност. — Прозвуча неубедително дори за моите уши, но имаше толкова много неща, които не можех да му кажа, че това бе почти единственото нещо, което ми оставаше като възможност.

— Да, зная. Дмитрий наблюдава. И той не освобождава жертвата си лесно. Трябва да сме убедителни, нали?

Видях проблясък на горещина в очите му, преди ръката му да се плъзне зад главата ми и топлата му уста се стовари върху моята.

Очаквах страст, а не прилива на поразително облекчение, който ме изпълни и се превърна в странна и хрисима радост. Беше сякаш бях задържала дъха си прекалено дълго и най-накрая си позволих да дишам. Ръцете ми се увиха рефлексивно, където лежаха върху гърдите му и за един дълъг момент останах неподвижна, оставяйки се да бъде целувана. После ръката му се премести от рамото му и продължи да се свлича надолу по тялото му до топлото, гладко и подпухнало бедро. Не исках да прилича на милувка, но се случи. Една широка длан обви талията ми, един топъл език се плъзна между устните ми и проклятието се пробуди.

То беше разликата между запалена клечка кибрит и голям огън на открито. Вдишах накъсана глътка въздух и го промуших навътре в тялото си. Огън се просмукваше в целувката, събран между телата ни и се разливаше по кожата ни, препращайки дъжд от искри по мен. Беше по-хубаво, отколкото си мислех: силно и твърдо, горещо и яростно. Ръцете ми сякаш съществуваха само за да се заравят в тази гъста, тъмна коса, а устата ми само, за да вкухва този сладък език.

Мощни ръце ме повдигнаха и той ме опря в стената; после се поглъщахме един друг с тръпнещ, отчаян глад. Ръката му се затегна върху талията ми, краката му се отместиха, за да направят място за моите, докосвайки горната част на бедрото ми до топлата, мускулна плът на неговото бедро. Копнеех да го усетя у себе си, и точно като момичето, внезапно не ми пукаше за хората наоколо, или за обезпокояващите звукове, които издавах. Исках го до болка, която заплашваше да ме унищожи.

Целувката най-накрая прекъсна заради липсата на въздух от моя страна и аз притиснах бузата си срещу гърдите на Мирча, задъхвайки се. Ароматът на бор, на който винаги ухаеше, ме погълна — беше сякаш можех да видя гората, зелена и дълбока, разполагаща се под нощното небе. Вдишах срещу горещината на тялото му и се почувствах слаба. Единственото нещо, което ме държеше беше силата му, която ме притискаше срещу стената, притискайки го срещу мен.

Мирча се отдръпна след момент, треперейки, и някак си намери краката ми.

— Изглежда имаш неописуем брой таланти, малка вещице.

Каквото и да можех да възпроизведа в отговор, заседна в гърлото ми, когато забелязах какво носеше. Дрехите му от театъра изглеждаха

малко старовремски, но това беше черешката на тортата. Ръцете ми бяха потънали във винено сако достатъчно широко, че да прилича на мантия. Беше направено от богата, тежка вълна с копринена нишка, украсено с дебел сектор от златна бродерия. Падаше малко под коленете му, докосвайки върха на тъмно кафяви ботуши. Горната одежда се отваряше, за да разкрие малка, кафява вътрешна роба, толкова мека, че трябваше да е направена от кашмир. Беше широка, но достатъчно лека, че да обвие около тялото му, откроявайки остро изразените мускули на гърдите му, дългите крака, прибраните бедра, и голямата тежест на чатала му. Помислих, че е традиционална аристократична румънска рокля, достатъчно странна, че да му отива. Но се съмнявах, че я е избрал заради модата. Мирча предпочиташе обикновените дрехи, които изпъкваха с великолепни кройки. Тази вечер той правеше изявление, костюма му бе далеч по-силен фактор за потеклото му от вехторията, която беше носил на театъра. Драконите на жилетката му бяха почти невидими — почти предположих, че вампирско зрение ги е избрало безпроблемно — фина добавка към семейния му символ. Преди те шептяха да припомнят ранга му, сегашния му костюм го крещеше. Зачудих се за кой беше съобщението и защо му се налагаше да изглежда като варварски шев наоколо. Впечатлението беше още по-голямо заради сабята, която висеше от позлатения му колан на талията му. Златните рубини, които блестяха притъпено в слабата светлина, тежки и очевидно стари, като нещо извън съкровището на кръстоносец. Както сигурно и беше. Никога не бях виждала Мирча да носи оръжие — когато си вампир-повелител, това е малко излишно — и се разтревожих.

— Въръжен си.

— Разбира се, с такава компания. — Той се премести зад мен, закривайки тялото ми към стаята, и една ръка се плъзна около талията ми, придърпвайки ме плътно към него. Докато целуваше рамото ми, копринена коса, по-дълга от моята, падна напред върху гърлото ми. Той вдигна ръката ми, уви я около врата си и връхчетата на вампирските му зъби прободоха кожата ми.

Той беше точно върху артерията на ръката ми, но не се хранеше — защото щях да усетя как енергията ми се изпарява, дори и ако не беше пробол кожата. Но вероятно изглеждаше убедително. Освен това,

позата позволяваше да шепти в ухото ми и гласът му прозвуча тихо и опасно.

— Това, което ме притеснява, е, че ти, която твърдиш, че си просто човек, си нещо повече. Ти или си много глупава... или повече отколкото изглеждаш. Какъв неотложен бизнес те води насам тази вечер?

Проклятието се наслаждаваше на коприната от дъха на Мирча срещу бузата ми. Обсипваше тялото ми със сладост до високо ниво, от което едва дишах, камо ли да говоря. А и какво щях да му кажа? Имаше проблем, иначе не можех да съм тук, но нямах представа какъв беше. А и в тази компания, беше абсурдно да мисля, че можех да направя нещо. Наистина започвах да се съмнявах, че силата ми знаеше какво върши.

— Ти провали играта ми — прошепна Мирча. — Не можах да спра да мисля за теб. Всичко, което виждах беше това прелестно тяло, което се разгръщаше за мен. В ложата ми... в каляската ми... в леглото ми.

Той ме извърна, така че да съм лице в лице с него, и устата му покри моята отново, заплениявайки и двамата ни. Целувката беше груба и сладка едновременно, заплашвайки да ме завладее с удоволствие.

Мирча най-накрая прекъсна целувката, с блестящи очи и розови бузи.

— Защо искам да те докосна толкова безнадеждно? — Гласът му стана груб. — Какво си ми сторила?

Помислих, че това трябваше да е шансът ми.

— Тук съм, за да помогна — казах му, треперейки. — Ти си в опасност.

Пръстите му галеха извивката на лицето ми, бавно, нежно, сякаш докосваше нещо съвсем по-интимно. Облизах устните си и очите на Мирча се спуснаха на устата ми.

— Виждам.

— Мирча! Сериозно говоря!

— Значи вече сме на изходното ниво — име. Боже, презирам формалността. — Докато говореше проклятието се заувива в мен с настойчива, невъзможна болка. Усетих силата на раменете му под ръцете си и мъжествената му ерекция срещу бедрото ми. Отне ми невероятно голяма сума контрол да не позволя на тялото си да се извие

в дъга срещу него, тихичко молейки се да бъде взето. — След като знаеш моето, мислиш ли, че мога да имам твоето име?

Почти му казах. Ето колко далеч бях отишла. Някакъв малък остатък причина проговори в последната минута, предупреждавайки ме, и аз прехапах езика си, за да прогоня думите. Болката ме върна към здравия разум и разговора.

Огледах се, но всичко, което можех да видя, освен оркестъра беше проблясващ мрак прогонван от огъня на свещите. Високият таван чезнеше в сенките, единствените ярки точки бяха няколко проблясъка, където светлината падаше върху смъртните. Наблизо, двата вампира се бяха нахранили, и изненадващо младата жена беше все още жива. Вампирът ѝ даваше да пие нещо от някаква манерка и тя започна да преглъща без колебание. Точно сега вероятно щеше да се хвърли с главата напред от покрива, ако той я помолеше.

Някъде тук беше проблемът, за който бях изпратена да реша и трябваше да се концентрирам, ако се надявах да го намеря.

— Може жената — тази, която беше с теб на театъра — да е мишената. — Казах на Мирча. — Тя тук ли е? — Щеше да е по-добре да ги имам на едно място, въпреки че не знаех какво щях да направя, ако друг повелител ги нападнеше.

Една от онези черни вежди се вдигна в познат жест.

— Защо ми е да ти казвам? Зная какво си. Опитвам се да зачеркна предразсъдъците за тези неща, особено когато чародейката е млада, красива и разумно се е облякла с толкова малко дрехи. — Той проследи гръбначния ми стълб с един от пръстите си. — Носиш все по-малко дрехи, когато се срещаме — аплодирам тази тенденция. — Думите му бяха меки, но очите му сезираха настойчиво в лицето ми. — Но каквото и да се опитва да прави Августа от време на време, нейната смърт няма ли да бъде прекалена.

— Тогава ми помогни да я предотвратя!

— Ама ти си тук да я предотвратиш? Помогна на човек, който ни подметна отрова...

— Някой друг ти я е подметнал! Той се опитваше да я вземе!

— ... и дори няма да ми даде името ти. А ти продължаваш да искаш доверието ми.

— Ако мислиш, че съм ти враг, защо ми помогна? Защо не остави Дмитрий да стори най-лошото?

Устата на Мирча се изви в хищническа усмивка.

— Да покажеш сила е често полезно на тези събития и не ми пука за него. Вкусовете на Дмитрий са добре познати и аз мисля, че са... неприятни. Да го лиша от награда не беше трудно. — Ръката му се спусна надолу по гърба ми, и гръбнака ми се разтопи. — А сега, малка вещице, ще ми кажеш какво правиш тук, и ще обясниш някои много интересни събития в театъра преди две нощи.

Втрених се в него, умът ми празен. Да му кажа истината беше невъзможно, ако имах някаква надежда да не намесвам напредналото време повече, отколкото вече беше замесено, но той щеше да подуши лъжата, преди да довърша с думите си. Имаше само един вариант, който можеше да проработи.

— Заведи ме при Августа и ще си помисля. — Когато той се поколеба, се накарах да се засмея. — Великият Мирча се страхува от невъоръжено момиче!

Устните му се извиха нагоре в лек смях. След момент, изражението му се превърна в истинска усмивка, такава, която го накара да изглежда с години по-млад. Той вдигна ръката ми и целуна дланта ми.

— Права си, разбира се. Какво е животът без капка опасност? — Той пое ръката ми в своята. — Ела, да видим какво може да направи от теб Августа.

Въпреки претъпканата бална зала, не беше трудно да се намери Августа. Тя и още една жена вампир, дребна брюнетка, бяха обсебили място на другия край на помещението и бяха освободили част от пода. Тълпата, събрала се около тях, се смееше и подвикваше насърчително, макар че не можех да видя атракцията. Двете вампирки изглежда просто стояха в центъра на кръга.

Пътят ни бе препречен от вампир в тога.

— Твоята Августа става доста популярна — отбеляза той.

Мирча изглеждаше обиден.

— Тя не е моята Августа — промърмори Мирча и вампирът се засмя. Първоначално той изглеждаше обикновен, с развяваща се кестенява коса, която изглеждаше така, сякаш е бил при бръснаря на Приткин и изпръхнал от вятъра тен. Но смехът напълно промени облика му, прибавяйки въодушевление в очите му с цвят на уиски и очарование на изражението му. Когато се смееше, той беше красив.

— Не това казва тя.

— Вие, Консуле, трябва да знаете по-добре от всеки друг, че някои жени са склонни към преувеличаване... и пристъпи на раздражителност.

— Някои от по-страстните — съгласи се той. — Макар че, те напълно си заслужават усилията. Като говорим за страстни, опърничави жени, как е твоят Консул?

— Тя е добре. Изненадан съм, че не попитахте по-рано.

— Твоите новини наистина пропъдиха всичко останало от ума ми.

— Така ли да й кажа?

Това породило друго кикотене.

— Само ако искаш да предизвикаш война, приятелю.

Вампирът ми хвърли един бегъл поглед, което предположих се дължеше на статуса ми на закуска за партито. Но очите му внезапно се плъзнаха към мен.

— И това кой е? Да не си започнал да колекционираш изящни блондинки, Мирча?

Консултът ми се усмихна, но усмивката не докосна очите му. Хватката на Мирча се усили съвсем леко.

— Не е ли разрешено да си водим гости, Консуле?

— Гости, да. Когато те са един от нас или човек.

Той наклони брадичката ми с пръст. Нещо се промени зад очите му, убиец надничаше иззад добродушната маска.

— Много хубава. И много могъща. Ще отговаряш за нейните действия, разбира се.

Мирча се поклони леко и Консултът ни напусна, за да домакинства в помещението, бърбрейки и разговаряйки — обратно към очарованието на мига.

Обуздах треперенето си.

— Като че ли, тук не харесват магически същества — казах тихичко.

— Те са способни да усложнят нещата. По-различни от нужните предпазни мерки трябва да се вземат за нашите хора.

— В такъв случай, съм изненадана, че ми позволи да остана.

— Хвана го в добро настроение. Неотдавна аз и Августа отстранихме един проблем вместо него.

— Нямам намерение да причинявам никакви неприятности — уверих го пламенно.

Мирча просто ме погледна, иронично изкривил устните си.

— Не съм сигурен! — Защо ли бих се съмнявал? Може би, защото първият път, когато се срещнахме, бях почти отровен, а вторият — се оказах много близо до дуел ли? — Усмивката му се разшири — За щастие, нямам нищо против неприятностите. Ако, както каза Консултът, наградата си заслужава.

Не знаех какво да кажа, така че наблюдавахме жените известно време. Все още не можех да разбера какво правеха, може би защото бяха с гръб към нас. Брюнетката беше в бледо синьо, леденият цвят бе украсен с твърде много дантели, но Августа носеше великолепна бледожълта, сатенена рокля с голи рамене, с шлейф покрит със златен и кремав брокат. Може и да не я харесвах, но нямаше съмнение, че тя знае как да се облича. Широките поли препречиха гледката ми за момент, тогава нещо се втурна през средата между тях, идвайки право към мен.

— О, не! Той е свободен! — Гласът на Августа прокълтя над стаята, треперещ от смях. Голо същество, с диви очи драскаше с ръце и колене по краищата на кръга, оставяйки следа от капчици зад себе си. Те бяха черни и изглеждаха мазни на фона на тъмно зеления мрамор. Точно преди да стигне до мен, нещо накара главата му рязко да отскочи назад, изхвърляйки го потрепващо на една страна.

Августа държеше каишка в ръката си, докато се придвижваше към него, единият край на която беше на примка около врата му. Той легна по гръб, треперещ от страх, тъй като тя вече стоеше над него.

— Стани! — каза нетърпеливо, дръпвайки рязко каишката.

Това го принуди да повдигне брадичката си и аз успях да зърна лицето му през плетеницата от мазна, черна коса. Устата му се гърчеше от болка, след това се сковаваше от ярост, което изкривяваше чертите му до неузнаваемост. Но разпознах тези изпъкнали, черни очи. Бях ги виждала в повече от няколко кошмара.

— Джак — прошепнах и той се втренчи в мен слепешката.

— Какъв е проблемът? — обади се брюнетката — Мислех, че ти харесва да си играеш с жени!

— Мисля, че предпочита безпомощните — каза Августа, прокарвайки дългите си нокти надолу по гърдите му, достатъчно

силно, за да оставят червени резки сред редките косъмчета. — Значи те наричат Изкормвача, нали? — изтананика тя — По времето, когато приключо с теб, наистина ще си достоен за името си.

Човекът се сви на кълбо в безнадежден опит да се предпази от тези нокти като кинжали и аз ахнах, когато видях гърба му. Така беше нарязан, че малкото останала кожа, висеше на ленти. Мирча също забеляза.

— Ако скоро не му позволиш да почине, Августа, той ще умре и ще ти развали забавлението — каза благо.

Тя се засмя.

— О, аз не мисля така — каза с лукав поглед.

Мирча се намръщи и коленичи до мъжа. Вдигна очи само след минута.

— Направила си този луд един от нас? — попита невярващо.

Августа сви рамене.

— Ще се отърва от него, когато свърша или може би ти, ако ти харесва, за всичките проблеми, които ти е създал. Но ще трябва да почакаш. — Тя небрежно погали отстрани лицето на Джак, един почти нежен жест и той нададе отчаян, сподавен рев. Осъзнах с отвращение, че тя прокара един от дългите си нокти през дясната му очна ябълка. — Това ми харесва. Той пици толкова хубаво.

Мирча се отърси от ръката на Джак, който беше сграбчил крачола на панталона му с тиха молба и Августа издърпа своя пленник обратно в центъра на празното място. Предположих, че за да го покаже по-добре. Мирча ми хвърли поглед, докато се мъчех да не показвам емоции.

— Откъде знаеш кой е той? Августа го представи едва тази вечер.

— Чух мълвата. — Успях да кажа, след като преглътнах трудно — Как го намери?

— Той ни откри. Ние търсехме някой друг.

Джак изкрещя, когато брюнетката заби петата си в слабините му. Потреперих, преди да мога да се удържа.

— Ще се отегчи от него доста бързо, след като го пречупи — заяви Мирча.

Аз не коментирах. Щяха да разберат съвсем скоро, че е трудно да се пречупи едно вече пречупено съзнание.

Вниманието ми бе отклонено от Джак от гледката на две призрачни фигури. Те се придвижваха измежду събраните наблюдатели към самия кръг, невидими за тълпата. Едната беше интересно създание от миналото, все още безлично петно, другата беше Мира.

Замръзнах. На ръба на кръга застана главният трън в задника ми в цялата си духовна слава. Беше лесно да я разпозная, тъй като единствения друг път, когато бяхме срещали, тя отново беше в духовната си форма. Трудно можех да повярвам на очите си, особено след като тя изглеждаше дори по-здрава, отколкото преди да я намушкам. Нейната руса коса, която висеше на рехави немити кичури, предишния път, когато се срещнахме, беше сресана и лъскава. Лицето ѝ бе бледо, но тя изглеждаше сякаш е качила няколкото така необходими килограма. Как, по дяволите, се беше възстановила толкова бързо?

— Какво правиш тук? — запитах аз.

Мирча помисли, че говоря на него.

— Ти пожела да видиш Августа. Тя е там — от плът и кръв.

— За да оправя грешка, разбира се. — Гласът на Мира беше тънък и мелодичен като на дете. Той обаче не си подхождаше с изражението ѝ. Ако погледът можеше да убива, аз вече нямаше да съм на пътя ѝ. — Не е ли това, което сме обучени да правим?

Тя стоеше непосредствено до брюнетката, без да се приближава. Не бях сигурна дали беше, защото Августа също бе там, или защото тялото на брюнетката и предоставяше защита от ножовете ми. Освободих ръката си от плаща на Мирча, за всеки случай, но той хвана китката ми.

— Това, което носиш, са хубави дрънкулки, но не бих те съветвал да пращаш нищо смъртоносно към Августа. Можеш да видиш какво прави на тези, които са достатъчно глупави, за да я атакуват.

Игнорирах го.

— Какво не е наред?

— О, но аз забравих — добави Мира сладко — ти не си тренирана, нали? Колко жалко!

Този монотонен глас вече, наистина, започваше да ми лази по нервите.

— Това не е игра, Мира.

— Не — съгласи се тя. — Това е състезание с много високи залози. Най-високите може да се каже.

— Какво имаш предвид?

Мирча проследи посоката на погледа ми, но разбира се, не видя нищо.

— На кого говориш?

— Имам предвид, че ти не си подходяща да бъдеш Пития. — Тя ме наблюдаваше с очи, толкова бледо сини, че бяха почти бели. Допусках, че не са толкова светли, когато е в тялото си, но в този момент бяха зловещи.

— Агнес беше възрастна и опасно нестабилна, когато ти прехвърли силата. Ако нейният избор беше минал по обичайния ред, щяха да ѝ се изсмеят. Но тя прескочи всички, нали? Тя действа зад гърба на всички и прецака система, която е установена от хиляди години. Аз съм тук, за да оправя това.

— Като ме убиеш?

— Нищо толкова грубо. Нека ти дам един малък урок, твоят първи и последен, всичко в едно — каза тя любезно. — Всяко същество, което пътува във времето е определено от миналото си. Махни това минало или го промени и ще промениш това същество. — Тя се усмихна, но имаше киселина в усмивката ѝ. — Или пък ще го премахнеш напълно.

— Знам това. — Това, което не разбирах, бе защо тя беше тук, в този момент. Ако Августа току-що бе превърнала Джак, то изглежда, че бях се върнала в 1880-та. Ако Мира искаше да промени моето минало, тя беше малко подранила. — Каква ти е целта?

— Какво става? — настоя Мирча, гледайки напред-назад между мен и вампирите, сякаш осъзнаваше, че изпуска нещо.

— Каква ми е целта? — изимитира ме Мира. — Боже, толкова си глупава! Познавам посветени от една година, които схващат по-бързо!

Тя бегло погледна Мирча и аз се напрегнах. Наистина не ми харесваше изражението ѝ.

— Ако искаш да убиеш мен, защо атакуваш него?

— Все още не разбираш причината и следствието, нали? — Гласът ѝ звучеше искрено удивен. — Позволи ми да ти обясня подробно. Мирча те закриля през по-голямата част от живота ти. Защо

мислиш, че Антонио никога не е губил самообладание и не те е убил досега? Защо те прие с отворени обятия и бе добре дошла отново при завръщането ти след бягството? Ако Мирча бъде премахнат и закрилата му ще бъде премахната. А това означава, че ще умреш, много преди да се превърнеш в проблем за мен. Призрачното създание зад Мира потрепна леко, сякаш харесваше тази информация не повече от мен. То премести тези огромни очи от мен към нея и цветът му се преля от сребрист към тъмно лилав. Неравни очертания се оформиха по ръба на прозрачното очертание и без допълнително предупреждение то се промени. Върху бледото, почти безлично лице се появи уста, изпълнена с множество смъртоносни зъби, а очите се напълниха с тъмно червено като стара кръв. Взирах се в него шокирано, но Мира изглежда не забелязваше. Или може би мислеше, че гримаснича към нея.

— А да не би и Агнес да се превърна в проблем за теб? — настоях аз. Допусках, че Мира е била жената в театъра, която е отровила виното на Мирча. Как се беше възстановила толкова бързо, не знаех, но ако сега бе тук, то тогава е могла да бъде и там. И нямаше да е така, ако имаше много други съперници. Не можех да знам дали отровата, която е използвала, е била същия вид като тази, която е убила Агнес, но сходството в метода беше интересно. — Затова ли я уби?

Мира се засмя, сякаш бях казала нещо наистина забавно.

— Това е против правилата, нали знаеш? — попита тя. След това влезе в тялото на брюнетката и изчезна.

Мирча стисна горната част на ръцете ми.

— Луда ли си?

— Брюнетката — ахнах. Не успях да кажа нищо друго, защото вампирката, която Мира обсеби, изведнъж се блъсна в Мирча. Той я сграбчи за гърлото, преди да успее да мигна, задържайки я далече от себе си. Тя се извиваше и се бореше, но обсегът ѝ не беше достатъчен и не можеше да го достигне. Не че щеше да има голяма разлика, ако можеше. Очевидно, за Мира вампирът си е вампир. Тя не разбираше, че брюнетката беше дете в сравнение с Мирча и че той може да я победи толкова лесно. Но тя беше схватлива. След по-малко от минута, Мира изхвърча от жената, изчезвайки сред тълпата.

Брюнетката се срина, като ридаеше, стискаше здраво краката на Мирча и молеше за прошка почти несвързано.

— Тя беше обсебена — не знаеше какво прави — казах му.

Той вдигна истеричната вампирка на крака и ме погледна над главата ѝ, а лицето му потъмня от гняв.

— Вампирите не могат да бъдат обсебвани!

Помислих си за Казанова, но реших да не дискутирам.

— Не и от повечето същества — съгласих се, погледът ми беше вперен в тълпата, която бе нараснала при изявата на насилие.

Вече бях завладявала вампир господар първо ниво. Разликата бе, че го бях направила случайно, без да осъзнавам този аспект на силата си и се бях изплашила почти до смърт. Това не накара и него да се почувства много добре. Но Мира очевидно можеше да го прави това умишлено, а тук имаше цяла стая, пълна с вампири, от които да избира.

— Какво е съществото там? — Мирча блъсна хлипащата вампирка към Августа — нейният господар, предположих — и започна да разглежда тълпата, като бързите му тъмни очи я обхождаха, несъмнено запаметявайки лицата. Много жалко, че подобно нещо нямаше да помогне. Нямах възможност да отговоря, защото жена, която сякаш идваше направо от Версай, в кремава рокля с кринолин и прическа, висока 60 сантиметра, залитна от тълпата. Тя не се отпрати по най-краткия път към Мирча, както очаквах, а се олюля като пиана около кръга, втурвайки се към Джак, който се бе свил настрана, опитващ се да изчезне в сенките. Те паднаха в разбъркана купчина — голи мръсни крака, преплетени с бродиран сатен, докато Августа не сграбчи каишката му и не го издърпа надалеч. Вампирката не се изправи, а остана в средата на пода с мятаци се крайници, въртяща се глава и подбелени очи. Изглежда сякаш се бореше за надмощие, опитвайки да изхвърли Мира. Ако успееше, това наистина щеше да помогне. Моите ножове можеха да пронизат плът толкова лесно, колкото и дух, но не можех да рискувам да напада, когато Мира беше в тялото на някой друг. Нейните кукли може би не заслужаваха преждевременна смърт, да не говорим как щеше да се отрази това на линията на времевата линия.

Няколко вампира се приближиха към жената, изглеждащи загрижени и аз сграбчих ръката на Мирча.

— Върни ги назад! Мога да спра това, ако имам чиста позиция за изстрел.

— Не! Не може просто да убиеш приемницата...

— Нямам намерение да нараня приемника — казах, докато жената пицеше и възстановяваше дишането си. — Щом Духът осъзнае, че не може да я контролира, ще излезе. Веднага след това...

Спрях, но твърде късно. Обикновено, Мира не би могла да чуе коментар, прошепнат от няколко метра, но в тялото на вампир, тя също имаше и слуха на вампир. Главата на жената се повдигна и тя ми се усмихна, което беше нещо средно между усмивка и гримаса, след това припадна. Една от жените, които се опитваха да ѝ помогнат, изведнъж се спусна обратно в тълпата, без съмнение с пътник на борда. Дявол да го вземе!

Разглеждах тълпата за новия приемник, но когато накрая я забелязах, тя беше припаднала в ръцете на млад вампир. Мира си играеше на криеница.

— Наблюдавай жените — казах на Мирча, надявайки се Мира да ме чуе. Тя обсебваше само женски тела досега, вероятно, защото не харесваше да завладява мъжки повече от мен. А тези най-близко около Мирча бяха само жени. Ако Мира ме подслушваше и се прехвърлеше в мъж, най-малкото, щях да получа предупреждение от половин секунда преди да нападне отново. Върнах се към сканирането на тълпата от вампири, които мърмореха помежду си, без да дават признаци, че ще се разпръснат. Фактически, прииждаха все повече, с всяка изминала минута, от цялата бална зала, като хората усещаха къде в момента може да се намери забавление. И колкото повече се тълпяха около нас, толкова по-трудно бе да предскажа къде щеше да удари Мира следващия път.

Страхът пропълзя по гръбнака ми. Всичко, което можех да видя бе кръг от лица, жадно чакащи да видят някой да кърви, нещо да умира. Мъж вампир облечен в яркозелен бурнус падна на пода. Той беше на крака след миг, гледайки наоколо с ръмжене — със зъби много бели на фона на тъмната му кожа. Тогава видях движение към центъра на кръга и улових поглед, изпълнен с омраза на лицето на Августа, нейните сини очи се бяха присвили до ледени цепки. Младият мъж бе за отвличане на вниманието. Сграбчих ръката на Мирча и посочих.

— Не той! Тя е в Августа!

Шепот премина през тълпата — всеки разбираше, че нещо не е наред, но никой не искаше да се намеси. Това беше Европа, а Мирча,

както и Августа бяха членове на Северноамериканския Сенат. Ако искаха да се избият един друг, това си беше тяхна работа. Никой не би си мръднал и пръста да попречи или да помогне.

— Не можеш да я убиеш — казах му бързо. — Просто... обезвреди я или нещо подобно. — Това беше достатъчно, за да накара Мира да излезе и да застане лице в лице с мен.

Августа сграбчи огромен, железен свещник, с размерите на закачалка за дрехи, който осветяваше наоколо. Тя го вдигна толкова леко, сякаш беше направен от хартия и аз осъзнах един недостатък на плана си. Ако тя беше член на Сената, би трябвало да е господар първо ниво.

Точно като Мирча.

Августа се нахвърли върху нас, размахвайки горящия свещник и Мирча ме избута от пътя. Тя се стрелна покрай нас, но се завъртя за миг и се върна отново обратно, замахвайки със свещника, сякаш е много дълъг меч. Искри летяха навсякъде и целият ад се изсипа над тълпата. Вампирите ужасно се страхуват от огън и по начина, по който го размяташе наоколо, можеше да улучи някого. Те се втурнаха лудешки към вратата.

Августа замахна отново, Мирча избегна атаката, а от тълпата се появи тъмна фигура, която се хвърли към него с протегнатата ръка. Мирча не го беше видял, но го усети, когато колът го удари отстрани. Аз изпищях, а Дмитри се огледа наоколо за момент, хилейки се самодоволно; след което усмивката замръзна на лицето му. Видях как от гърдите му стърчеше острие, което бе забито точно в сърцето му, а дръжката беше в ръката на Мирча. Дмитри погледна невярващо и рухна, а тялото му бе обхванато от силни спазми.

Мирча падна на едно коляно, с ръка, поставена отстрани и аз бях вече наясно, че нещата бяха зле. Острието на Мирча беше метално — това означаваше, че евентуално Дмитри можеше да се излекува. Но колът, който Мирча издърпа, беше дървен. Когато видях това, светът около мен посивя. Опитах се да се убедя, че дори ударът да беше засегнал сърцето му, това само по себе си не би убило господар първо ниво. Но това не беше особено успокояващо, при положение че Августа бе наоколо, за да довърши започнатото.

Тя беше спряла атаката си, а върху лицето ѝ се изписа изненада, когато Мирча падна. Но се съвзе почти веднага, втурвайки се да

измъкне кървавото острие от гърдите на Дмитри. Тя ме погледна и се засмя.

— Ти дори не направи нещата по-предизвикателни, нали?

След това тя се обърна към Мирча и аз не се поколебах изобщо. Убийството на Августа едва ли щеше да промени драматично времето, но убийството на Мирча — да. Никога не съм била толкова изплашена, колкото сега, когато наблюдавах кръвта, бликаща от раната на Мирча и когато нямах сили да я спра. Нямах да наблюдавам обаче как му отсичат главата.

Моите ножове изскочиха от гривната и полетяха към Августа. С бързината, която притежаваха вампирите, тя успя да вдигне навреме свещника и да го използва като щит, но по време на движението бутна едната свещ. Тя падна върху рамото ѝ, преди да се приземи върху пода и една искра подхвана корсажа на роклята ѝ. Появи се малко пламъче, по-малко от това на клечка кибрит. Някой човек щеше да го изгаси между пръстите си, без да се двоуми, но Августа започна да пици и се замая наоколо, подобно на давеца се жертва, която потъваше надолу за последен път.

Внезапно страхът от огъня се оказа достатъчен, за да се преодолее контрола на Мира, защото Августа забрави всичко относно атаката. Мирча се опита да стигне до нея и да я хване, така че да може да изгаси пламъка с носната си кърпичка, но тя не го послуша. Августа се подхлъзна на пътеката от кръв, оставена от Джак и падна върху елегантния си гръб, а аз трябваше да отскоча настрана, за да се предпазя от това да не се стовари върху мен.

— Августа! Стой мирна! — изрева Мирча, но Августа не слушаше. Вместо да потуши огъня, нейното търкаляне наоколо позволи допълнителен достъп на кислород и едно езиче от пламък се плъзна към една от дългите къдрици, които обграждаха лицето ѝ. Нейните викове наподобиха повече писъци и тя смъкна модерната перука и я запрати надалеч. Това обясни защо главата ѝ не бе обхваната от пламъци — половината от златната прическа беше изкуствена, вероятно направена от човешка коса.

Мира изпълзя от нея, изоставяйки кораба, тъй като вече не можеше да го контролира. Махнах с ръка и започнах да викам истерично към ножовете ми, които се бяха прицелили в ужасената Августа.

— Не — не нея! Хванете Мира!

Те или не ме чува, или се забавляваха прекалено много, за да се подчинят. Съществото призрак обаче бе по-целенасочено. То се гмурна в Мира, толкова невидимо, подобно на полъх на вятъра, при което тя залитна назад, хващайки се за гърдите и пищейки. След една секунда осъзнах, че тя е била подложена на духовния еквивалент на задушаване. Призрактът се появи от гърба ѝ, толкова изпълнен с откраднатата енергия, че беше ослепително сребрист, а да гледаш в него бе все едно че си вперил поглед в прожектор.

Премигнах, след което погледнах отново, той се беше изпарил. Мира падна на колене, почти прозрачна, енергията, която щеше да ѝ позволи да остане тук с часове, вече я нямаше. Тя ми хвърли яростен син поглед.

— Няма значение. Не можеш да го пазиш през цялото време.

Тя изчезна точно, когато Августа скочи на крака и залитна към Мирча, пищейки и драскайки, сякаш го обвиняваше за опасността. Хвърлих му пелерината и той я уви около нея, за да потуши пламъците и тогава усетих подръпването на силата.

— Кажете ми, малка вещице — каза той задъхано, задържайки борещия се вампир с доста усилия. — Какво става, когато се опитваш да причиниш неприятности?

Заля ме вълна на замаяност и гадене и аз усетих как пропадам. Първо ударих главата си в кушетката на Мак, където Били Джо редеше пасианс, разхвърляйки картите навсякъде.

— Провалих се — казах слабо и припаднах.

ОСМА ГЛАВА

Следващият половин час прекарах в банята над тоалетната. Щом силата изчезна, бях много изтощена и главоболието ми беше толкова силно, че ми се гадеше. С моя късмет, Мак реши да ме провери веднага, след като се върнах и ме намери позеленяла и трепереща. Той отиде да приготви нещо за ядене, явно защото бе решил, че проблемът ми е ниска кръвна захар. Само ако Били се помръднеше, за да мога да се опъна на кушетката, без да лежа върху някоя част от тялото му.

— Видя ли Казанова? — промълвих аз.

Бях си присвоила една от бирите на Мак, за да облекча сухото си гърло и насмалко да повърна отново, когато алкохола стигна до стомаха ми. Бързо оставих бирата настрани.

— Да, но Чавез е неофициално изчезнал. Може би ще си остане скрит, докато маговете не напуснат Данте, знам ли? Само че Казанова каза, че ще заключи нещата, щом се появи там.

Аз кимнах. Това беше най-доброто, на което можех да се надявам. Ако Чавез бе достатъчно умен да избегне инвазията на работното си място, предметите, които носеше, би трябвало да са в безопасност.

— Ще го направиш ли? — попита ме Били, като междуременно разбъркваше тестето карти.

Той никога не вдигаше неща, освен ако не беше принуден или ако не се фукаше, но на мен ми беше прекалено зле, за да се впечатля.

— Да направя какво?

Легнах върху леглото, опитвайки се да убедя стомаха си, че не е останало нищо за повръщане. Не можех да разбера какво ми има. Бях пътувала във времето и преди, но никога не се бях чувствала така при завръщането си.

— Да поправиш щита.

Мигнах уморено към него. Почти бях забравила. Моят пентаграм щеше да ми е от голяма полза с Дмитрий, а и се беше доказал като

способен да пътува във времето заедно с мен. За жалост, не можех да рискувам да го поправя.

— Да. И също ще дължа услуга на силата.

— По-скоро тя ти дължи на теб, ако питаш мен. Ти ходеше по нейните задачи. Не че ти се искаше да пътуваш нанякъде.

— Но не знам дали тя се вглежда в подобни неща.

Били дръпна от една въображаема цигара, правейки кръгче от дим, което почти стигна до тавана, преди да изчезне. Веднъж го попитах защо може да пуши призрачни цигари, но не и да пие призрачен алкохол, което щеше да ми спести няколко срамни случки, както и неговото мрънкане. Отвърна ми, че каквото е с теб, докосва тялото ти или е на няколко крачки, когато умреш, се материализира заедно с теб след това. Това беше част от енергията ти, разбира се, затова Били всъщност пушеше себе си, но явно и това бе удовлетворяващо до някаква степен. Колко жалко, че е нямал бутилка уиски, скрита някъде, когато е получил грубия си урок по плуване.

— Защо говорим за тази сила като за човек? — попита прозорливо. — Звучиш сякаш тя има лист хартия, на който си записва всяка услуга, за да може някой ден да настоява да си платиш. Ами ако не е истина? Може би това е сила на природата, подобно на гравитацията. Само че вместо да държи всичко залепено за земята, тя решава проблемите чрез линията на времето, като изпраща човек да я поправи.

Поклатих глава. Теорията му беше изненадващо логична, но някаква част от мен знаеше, че с каквото и да си имах работа, то имаше съзнание, а не беше безсмислена сила. То знаеше, че не харесвам да съм в неговия поправящ екип. Но просто не го интересуваше.

— Не мисля така.

— Добре, дай да видя, че наистина разбирам това. — Били бе изтеглил ръка от карти, състояща се от две черни аса, чифт черни осмици и поп спатия.

В покера това се нарича „Ръката на мъртвеца“, защото, според легендата, тези карти е държал Дивия Бил Хичкок, когато е бил прострелян в гърба. Хичкок е починал през 1876, почти две десетилетия след моя дилър, но Били знаеше много за покера и се държеше надменно относно това.

— Ще откажеш да поправиш щита, въпреки че те преследват повече хора, отколкото мога да преброя и ще влезеш във Феерия, където нарушителите биват убивани в момента, в който бъдат забелязани. И това само, за да не дължиш на една вероятно несъществуваща сила услуга, която е възможно, тя дори да не поиска.

Бях прекалено уморена, за да го погледна.

— Не знам.

— Е, доволен съм, че поне си го обмислила.

— Защо ми натякваш това?

— Защото, гълъбче, в случай че си забравила, сключихме сделка. Аз си спазих моята част и очаквам от теб да спазиш своята, което не можеш да направиш, ако си мъртва. Окей, да, не харесваш да се разпореждат с теб. На кой му харесва? Но, познай, да си мъртъв е много по-лошо. Позволи на Мак да възстанови проклетия щит. Ако не ти потрябва, хубаво, не дължиш никому нищо. Но ако ти потрябва, то ще е там, и когато пушекът се разчисти, ти също ще бъдеш там.

— Ъхъ — сприхаво казах, отказвайки се от идеята да получа каквото и да е съм, докато Били е наоколо. — И какво, ако той заблести и когато ситуацията не е на живот и смърт. Аз нямам контрол върху това какво ще възприеме силата като заплаха. Ако тя захранва щита, тя ще командва, а вече се е опитвала да ме измами.

Замълчах, защото Били не бе там, когато бях нападнала Приткин и не исках да ми досажда с това. За щастие, той или не забеляза или реши да не се занимава.

— Добре, поемаш риска, залагайки на това, че силата няма да те измами. Но това е по-добрия вариант, отколкото да заложил живота си на това, че няма да се нуждаеш от щита и да откриеш, че си сгрешила. Приеми го от някой, който знае, Кас — никога не залагай ако не можеш да си позволиш да изгубиш.

Бяхме прекъснати от Мак, завръщащ се, натоварен с четирите групи бързи храни — сол, масло, захар и кофеин под формата на картопки, бургери и двойни подсладени кафета. Принудих се да ям, тъй като това беше най-бързият начин за възвръщане на енергия, въпреки че ми се гадеше. Насред яденето казах на Мак, че съм решила да реактивирам щита. Били ми вдигна палци и аз изгримасничих към него. Единственото по-дразнещо нещо от Били, когато е сгрешил, бе Били, когато е прав. Щях да слушам за този случай още дълго време.

Когато Приткин се върна, тъкмо бях приключила да се обличам след настройките на Мак. Щитът си остана деформиран, защото естетиката можеше да почака. Мак каза, че е преценил, че трансферът на силата е протекъл добре, но аз бях скептична. Не бях почувствала нищо — нито дори една искрица или болка. Разбира се, нормално не чувствах нищо, освен ако нямаше заплаха, но щеше да ми се понрави някакъв знак, че щитът работи отново. Обаче изглеждаше, че няма да получа такъв. Предположих, че ще трябва да изчакам, докато някой се опиташе да ме убие, за да разбера дали Мак е толкова вещ, колкото твърдеше. Както животът ми протичаше напоследък, това не би трябвало да отнеме много време.

— Трябва да тръгваме — рече Приткин без предисловие.

Той хвърли нещо над главата ми и то се захвана за ухото ми. Аз го дръпнах и видях, че беше някакъв вид талисман, всъщност, няколко талисмана, нанизани на здрава червена връв. Малката кожена кесия съдържаха или върбинка или чорап — миришат почти еднакво, но не бях сигурна за значението на другите.

— Дървен кръст от офика — разпозна го Били — украсен с кехлибар и корал — и за трите се знае, че предпазват от атаки на Феи. Пентаграмът вероятно е железен — добави той, присвивайки очи към него, въпреки че това въобще не можеше да помогне на зрението му. — Изглежда, че е сериозен за тази луда експедиция. Започвам да си мисля, че е откачен колкото теб.

Приткин бе извадил друг подобен гердан от издутата раница на гърба си. С нея би приличал на Дядо Коледа, само че ме съмнява, че добрият старец някога е изглеждал толкова мрачен. Той го хвърли на Мак и се намръщи.

— Кръгът приближава.

— Както се очакваше. — Мак каза безразлично. Той стана и се изтупа от няколко трохи. Бяхме си говорили за щитове преди Приткин да се появи, главно, защото Мак искаше да ме разсее да се фокусирам върху това, което правеше на звездата ми. Той ми се ухили и протегна десния си крак. — Ето нещо, за което нямах време да ти кажа — каза той, сочейки малка квадратна нетатуирана област на кожата под коляното си.

— Не разбирам.

Мак просто се ухили повече и извади прегънато парче хартия от джоба си. Разгъна го на кушетката, а аз установих, че е карта на Лас Вегас и околностите му. Тя беше стара и пожълтяла, с изключение на светлочервени области намазани на различни места. Напомни ми на карта за метро с изключението, разбира се, че Вегас си няма такава.

— Там — рече Приткин, посочвайки зона близо до каньона на МАГИЯ.

Мак кимна.

— Няма проблем. — Той повдигна едната си вежда към мен. — Някога да си гледала „Вълшебникът от Оз“.

— Ами, да. Защо?

— Вероятно би предпочела да се хванеш за нещо — беше единственият отговор, който получих, преди нещо, което приличаше на земетресение, да удари студиото. Сграбчих кушетката, която беше закрепена за земята, докато Приткин се завъртя около масата и се хвана за нея с две ръце. Само Мак изглеждаше необезпокоен, игнорирайки въртящата се, накланяща се и подскачаща стая, за да проследи с пръст линия на картата от града до пустинята. Няколко секунди след като приключи сградата нададе последно глухо потръпване и остана на място. Няколко парчета хартия започнаха да падат на пода отнякъде, където са били захвърлени близо до тавана, но иначе сякаш нищо не се бе случило.

— Какво беше това?

— Виж сама.

Мак махна с ръка пред входа на студиото и след като си възвърнах силата в краката, влязох в предната стая. Вместо асфалтната улица и оживения ресторант за хамбургери, които съставляваха гледката през прозореца отпред, се виждаше само малка част от пустинята без дори и един кактус, който да наруши монотонността.

— Мисля, че ѝ трябва нещо за подкрепа — каза Мак, докато минаваше през завесата.

— Има тези проклети ножове.

— Не може да се разчита на тях — бяха притежание на един тъмен маг и тяхната лоялност е под въпрос. Служат ѝ сега, защото е изгодно за целта им, но после? — Мак поклати глава — Това не ми харесва. Да не споменавам, че дори не знаем, дали ще работят там.

— Ти реактивира щита й, това би трябвало да е достатъчно — отвърна Приткин, измъквайки чантата си от задната стая и започна да я разтоварва на тезгяха — Тя вече е достатъчно повече от силна.

Мак не каза нищо, но тихо се пресегна над лявото си рамо и грабна нещо, което беше прикрито от нежните полюляващи се листа. Той сложи пръст на устните си и бегло погледна Приткин, който редеше колекцията си от оръжия на тезгяха. Ако си мислеше, че ще носим всички това, искрено се надявах, че си бе донесъл количка.

Мак се протегна за ръката ми, аз погледнах надолу и видях блестящ златен талисман във формата на котка, който увисна на лакътя ми. В момента, в който се докосна до голата кожа, той се превърна в черна пантера с тесни оранжеви очи. Разпознах ги като тези, които по-рано злобно се вглеждаха в мен и сега не изглеждаха по-щастливи. Котето не изглеждаше доволно, че е изгубило щедрия камуфлаж на Мак, и след бърз оглед наоколо, то изтича по ръката ми и изчезна под блузата ми. Чувствах я почти като истинска котка, с топла козина и малки нокти, които боцкаха кожата ми. Беше странно и ме гъделичкаше и на мен въобще не ми хареса.

— Какво по...

— Хайде, Каси, трябва да си довършиш обяда — каза Мак, избутвайки ме през завесата.

— Какво по дяволите става? — изсъсках аз веднага щом се озовахме отзад. Мак ми шътна и направи странен жест във въздуха.

— Тих щит — обясни той. — Джон има по-добър слух и без подобрения, отколкото повечето имат с тях.

— Мак, ако не обясниш какво...

— Току-що ти дадох другия щит, който искаше. Шибя ще се погрижи за теб. Тя е най-добрата.

Госпожа Най-добра лазеше около стомаха ми, от време на време спирайки, за да ме оближе и това ме побъркваше.

— Мак! Махни това нещо от мен!

Той се изкикоти.

— Не мога. Този вид могат да се прехвърлят само веднъж дневно. Съжалявам.

Не изглеждаше така, сякаш съжаляваше и нямаше начин да знам дали казва истината. Казано честно, се съмнявах.

— Мак!

— Тя може да ти потрябва, Каси — каза той по-сериозно. — Ти ми даде да реактивирам твоя щит, но както Джон каза: Твоята сила може да не работи във Феерия, а дори и да работи, може да е непостоянна. Ако енергията не преминава, за да го зарежда, щитът ти няма да функционира. Шиба ще се включи, за да ти осигури някаква защита, дори ако главният щит се провали — мисли за нея като за леко темпераментна подкрепа. Няма много щитове, които работят във Феерия, но този ще го направи. Купих го от феята, която го омагьоса. А и не бих бил голям джентълмен, ако те пусна да ходиш беззащитна, нали?

— Но аз не отивам сама.

Шиба вече се беше покатерила по гърба ми и правеше нещо с ноктите си, което беше още по-малко от приятно. Аз се пресегнах, за да я спра и една малка лапа ме удари заради неудобството, което причиних. За щастие, в следващата минута тя се сви на малка топла топка в основата на гръбнака ми и заспа. Ако се концентрирах, можех да я чуя да мърка доволно.

— Предполагам, че всички ще минем покрай пазителите. Но няма да е толкова просто, колкото просто да се разхождаме през нощта.

— Ти каза, че ги познаваш.

— Да, но те също ме познават. Бях партньорът на Джон, преди да се оттегля. Сега той е търсен човек, след тази проява, която вие двамата демонстрирахте тази сутрин, така че моята внезапна поява там и говоренето с тях ще изглежда странно. Идеята е, че аз ще им отвлека вниманието, а вие двамата ще изтичате през портала, докато пазителите са заети с мен. Но не е сигурно, че ще проработи. Дори и да стане така, ти и Джон ще сте сами, след като пазителите ме хванат.

Аз се свих не само, защото мързеливо помръдващата опашка на Шиба ме гъделичкаше, а и заради равнодушието на Мак относно неподчинението към Кръга.

— Какво ще стане, когато те хванат?

Той сви рамене.

— Вероятно нищо. Няма да е удар през пръстите, а Боб е твой чичо, ще се върна на улиците. Но знам един-два номера. С малко късмет би трябвало да мога да ги убедя, че Джон ме е държал чрез принудително заклинание, което ме е заставило да му помагам.

— А ако нямаш късмет?

Мак се изхили и ме потупа по рамото.

— Затова тръгваме тази вечер. Старите ми приятели може да не се радват да ме видят, но също не е и вероятно да ме убият. Спасявал съм ги от огъня един или два пъти, те са ми длъжници.

— Но Кръгът...

— Остави на мен да се тревожа за тях — каза той, когато Приткин подаде глава подозрително през завесата.

— Какво става?

Видях го да гримасничи малко преди Мак да разгради щита около нас с дискретен жест.

— Приключваме с претоварването на артериите ни — каза Мак радостно. — Бих ти предложил да се присъединиш, но знам, че днес вече веднъж наруши правилата си.

Той ми намигна.

— Никога не давай на Джон да се разпорежда с храната, Каси. Той ще те отрови с жито и сок от сливи.

— По-добре е от тези неща, на които ти казваш храна — рече Приткин, но изчезна, като че ли доволен.

Хапнах още малко от моя бургер, но маслото беше започнало да се втвърдява, а и без това бях си изгубила апетита. Бях се уморила от това други хора да страдат заради мен и попадането в ръцете на Кръга спадаше в тази категория. Може би хората дължаха на Мак няколко услуги, но дали щеше да е достатъчно? Ами ако го измъчваха, за да разберат какво знае за мен? Не бих подценила това, независимо дали той беше стар войник или не. Почувствах се отново зле, което беше следствие от храната, която бях яла, нервите и тревогата. Мак май нямаше такъв проблем и дори довърши моя бургер.

Върнах се отпред и видях, че Приткин е много ядосан. Доста от оръжията липсваха, но той не изглеждаше по-нервен от обикновено. Осъзнах защо, като го видях да прикрепя едни много необикновени талисмани на закопчалката на една гривна.

— Желязо — обясни той, докато закрепваше гривната около китката си. — Източва енергията на феите, минава през техните защиты, подобно на начина, по който действа среброто на върколаците.

— Не те питах за вида на бижутото — казах аз, въпреки че вече бях разбрала какво бе направил. Дори склонен да убива маг не носи гривна талисман с малки картечници, пушки и нещо висящо, което

подозрително изглеждаше като гранатомет. Последното беше особено крещящо, след като той го беше извадил в естествена големина от чантата си по-рано.

— Аз ги смалих — каза той нетърпеливо. — Това е единственият начин да се пренесе толкова тежест на каквото и да е разстояние.

— Мислех, че каза, че нашите неща не работят тук.

— Казах, че магията ни може да не функционира както трябва, ако въобще функционира. Това — Приткин прикрепи колта към колана си — не е магия. И е зареден с железни куршуми. Като стана дума, ето...

Даде ми дълго палто, което беше почти същото като неговото.

— Сложи го.

Аз го взех от неговата протегнатата ръка и за малко да се свлека на пода. Струваше ми се, че е облицовано с олово. След минута осъзнах, че това беше горе-долу истината. Добавената тежест идваше от кутии и кутии с куршуми от всеки възможен калибър, които бяха натъпкани в многото джобове на палтото.

— Сигурно се шегуваш — казах аз, пускайки нещото на пода.

То се приземи с доловим глух звук.

— Няма да мога да тичам с това! Съмнявам се, че мога и да ходя с него.

— Няма да тичаш. — Приткин го вдига и го набута обратно в ръцете ми. — Никога няма да надбягаме феи на тяхна територия, затова няма и да се опитваме. Ако се натъкнем на тях и са враждебни...

— А те ще бъдат — добави Мак, появявайки се иззад завесата. Той имаше малка раница, в която сложи съдържанието на моето палто и, с намигване, няколко бири.

— Тогава ще си отстояваме позицията и ще се бием — довърши Приткин. — Бягането е загуба на време и би било в тяхна полза, ако се разделим. Без значение колко зловеца изглежда една битка, не се паникьосвай.

— Разбира се, че няма. Ще си отстоявам позицията, докато те ме победят. — Борех се в горещата кожа и се чувствах доста несигурна.

Приткин си провери пушката и за първи път след нашия инцидент срещна очите ми.

— Ако си с мен, няма да умреш — каза той.

Звучеше толкова убедено, че за половин секунда, му повярвах. Преглътнах и отвърнах очи.

— Защо не можеш да смалиш и моите неща?

— Защото не съм напълно сигурен, че обръщащото заклинание ще работи във Феерия, затова нося смалени оръжия за подкрепление, както и оръжия с нормални размери. Твоите амуниции са за тях.

Бях заета да преминавам през различни настроения, които варираха от ядосана до ужасена, така че чак, като стъпихме навън, си спомних нашето диво пътуване. Дори и да беше чудновато, то всъщност се класираше доста долу в листа със странните неща, които ми се бяха случили напоследък.

— Как се озовахме тук? — попитах Мак.

— По един пряк път — каза той, дърпайки шапка с широка периферия над плешивата си глава. Той се обърна и почука празното петно, което украсяваше коляното му. Аз зяпнах поради странната гледка на студио за татуировки, седящо сам-самичко по средата на пустинята, точно преди да видя нещо още по-странно, а именно — как то се сгъна само и изчезна напълно от поглед. Мак изсумтя и си провери крака, където се беше появила миниатюрна версия на фасадата на студиото, допълнена от ярък неонов знак магически татуировки. Тя се вмести перфектно в голото място, което бях видяла по-рано.

Малкият надпис на татуировката мигаше точно като истинския. След секунда осъзнах, че той е истински.

— Прекарахме целия следобед в един от твоите щитове? — попитах аз скептично.

— Точно така — каза Мак. — Студиото ми отива, където и аз.

— Какво правиш? Избираш празен участък и тогава, бам! Ново място за търговия на дребно?

Той се ухили.

— Нещо такова.

— Ами районирането? Ами пешеходците, които наминават и изведнъж има сграда? Ами ченгетата?

— Какво за тях? Нормалните не могат да я видят, Каси, не повече, отколкото могат да видят някоя от татуировките.

Той приятелски хвана ръката ми.

— Трябва да разбереш, че така наречената магия, която си виждала през целия си живот, е само върха на айсберга. Тези нещастни копелета, които вампирите използват, за да им изграждат защитата и така нататък, са от най-лошо качество. Ако имаха някакъв истински талант, каквито и проблеми да предизвикваха, те биха били пренебрегнати или биха ги скъсали от бой и върнали на работа. Или ако е нещо наистина отвратително, те биха избягали и биха се присъединили към Тъмните — само че дори те не биха приели издънки. Тези магове, които свършват, работейки за вампирите, владеят достатъчно магия, за да се квалифицират като заплаха — за себе си и всички останали. Не биха могли да направят сложно заклинание, дори животът им да зависеше от това. Стой с нас и ще видиш истинска магия.

Приткин спря и извади нещо от джоба си.

— Добра идея — изкоментира той, и секунда преди да го направи, вече знаех какво ще се случи. Не беше видение, просто моя тип късмет. Идиотът щеше да хвърли мистериозната руна.

Аз залегнах и се опитах да смъкна Мак заедно с мен, но краката ми се оплетоха в подгъва на тежкото палто и трябваше да го пусна, за да омекотя падането си. Порязах дланите си на твърдата като камък земя, а болката и последвалото боричкане да се освободя от палтото отвлече вниманието ми за няколко секунди. Имаше проблясване на светлина и пукот, като от много голяма тапа за шампанско. Когато погледнах нагоре отново, Приткин и Мак бяха изчезнали.

Въпреки че виждах на добро разстояние във всяка посока, нямаше нито парче дреха, нито отпечатък от крак, които да покажат, че са били там. Опитах се да ги намеря чрез моите сетива, но нямаше необичайни вибрации. Това беше почти толкова странно, колкото изчезването — голям магически обект току-що се беше задействал, но нямаше дори метафизическа вълна на мили разстояние. Единственото нещо, което можех да доловя, бе лекото жужене на щитове на МАГИЯ от северозапад. Нищо не разбирах. Ако руната бе убила Приткин и Мак — дори и да бе разградила телата им — би трябвало да мога да видя техните духове. А, засега, не можех. След като извървах един голям кръг около мястото, където маговете изчезнаха и не можах да измисля нищо, се съсредоточих върху моето положение. То не беше добро.

Бях на мили разстояние от Вегас, без храна, вода или транспорт. По-зле, единственият близък източник на тези неща беше МАГИЯ, където пребиваваха половината хора, които ме преследваха. Да нахлуя вътре, дори за мен, би било безразсъдно, дори и Били да е там да помогне. Но той, както и маговете, в момента липсваше. Започна да ме тревожи мисълта, че може би руната може да унищожава дори и призраците и затова не можех да видя духовете на Приткин и Мак. Бързо отхвърлих тази мисъл, щом започнах да треперя. Били беше досадник, но беше с мен през някои доста луди моменти. Беше ми трудно да мисля за това какво значеше да си наистина сам, без нито един човек, който можех да нарека съюзник — дори и мъртъв такъв.

Единствената добра новина бе, че носех достатъчно амуниции, за да поведе малка война. За жалост, трябваше да прогонвам враговете си, като ги замерям с тях, защото няхах оръжие. Приткин не бе предложил да ми даде, а моят Смит енд Уесън беше в чантата ми, която Мак бе натъпкал в раницата си — раницата, която носеше.

Наблюдавах прекрасния пустинен залез с надигаща се паника, когато забелязах нещо малко и тъмно в небето. Беше нещо малко, подчертано от лъчите на залязващото слънце, но се уголемяваше бързо. Почти няхах време да се сетя, че Мак бе прав и това наистина ми напомняше на „Вълшебникът от Оз“, преди да стане толкова огромно, че закрие, каквото оставаше от слънцето. Залегнах, свивайки се в дебелото палто, докато в главата ми се появи образ как аз лежа под къщата на Дороти с моите мъртви крака нагоре. Жалко, че бях загубила обувките от Данте, биха били перфектни за случая.

Моят вътрешен монолог започна да шумоли, когато нещо огромно удари земята наблизо с разтрисащо костите тупване. Градушка от камъни и пръст заваля върху мен и аз загубих разсъдък си. Той истерично настояваше, че да бъда смазана до смърт не би било честно — бях само малка раздразнителна ясновидка, а не зла вещица — когато калната буря най-после отмина.

Надзърнах от вътрешността на палтото, но нямаше маймуни или жълти тухлени пътища наоколо. Но имаше къща. На изпълнените ми с прах очи им отне няколко секунди, за да разпознаят, че структурата, седяща толкова нелепо на пустинния пясък, не бе мошеническа фермерска къща от Канзас, а модерно студио за татуировки с неговия неонов знак, който мигаше радостно като усмивката на Мак.

Лежах в калта, трепереща, когато вратата се отвори, а Приткин и Мак излязоха от нея. Изглеждаха доста отблъскващо, но тогава Мак ме забеляза, нададе крясък и забърза, за да ме вдигне и завърти в кръг заради облицованото с олово палто.

— Каси! Добре ли си? Толкова ни...

— Къде по дяволите отидохте вие двамата?

Аз ридаех и бях полуистерична, но толкова облекчена, че се почувствах слаба и едновременно адски ядосана. Ударих го в гърдите и, въпреки че се съмнявам да го е заболяло много, неговият орел разярено раздра и закълва моята ръка. Аз изкрещях и се откъснах, озовавайки се отново в пръстта. Току-що бях атакувана от нарисувана птица, която не бе, нито някога щеше да бъде истинска. Въпреки следобедния урок по модерни щитове, това не изглеждаше възможно, но беше трудно да се оспори доказателство, което болеше толкова много. Тогава Шибата се събуди и нещата отидоха от лошо към по-лошо.

Усетих как неканената топка козина се разпъна по долната част на гърба ми и когато Мак се изви, за да ме изправи, тя се спусна по талията ми и надолу по ръката ми. Аз гледах изненадано яркочервената линия, която внезапно се появи на предмишницата му. Въпреки размера на лапата ѝ, разрезът, който остави, беше дълъг десет сантиметра и достатъчно дълбок за шевове. Още по-зле, няхах си идея как да отзова Шибата. Приткин ме издърпа от приятеля си и ме остави залитаща, отпусайки хватката, точно преди Шибата да може да остави ноктите си върху него. Устните му бяха изтънели от гняв.

— Спрете, и двамата! Преди наистина да активирате щитовете и да се разкъсате!

Погледнах надолу към ръката си, върху която сега имаше болезнен пет сантиметров разрез и поех достатъчно въздух, за да кажа:

— Истински?

Колко лоши можеха да станат? Не знам какво друго може да съм казала, но зърнах Били над рамото на Приткин и временно забравих всичко останало. Посочих го с треперещ пръст.

— Къде беше? Почти се стъмни и МАГИЯ е точно там!

— Успокой се, Кас — всичко е ок. Всичко е наред, но трябва Да се успокоиш или новият ти домашен любимец ще нанесе сериозни поражения.

— Щитът ми не се активира.

Аз се вгледах в Мак, който беше зает да изцерява раната си. Щастливец — аз щях да си нося моята известно време. И въпреки че Мак беше този, който кървеше, Приткин гледаше намръщено към мен. Това беше толкова нечестно, че ми спираше дъха, имайки предвид, че всичко това беше по негова, проклета, вина.

— Не е задължително това да означава нещо — каза Мак. — Той е малко по-усъвършенстван е от тези. Създаден е да усеща намеренията, и не мисля, че ти искаше да нараниш някой.

Той бе успял да спре кръвотечението, но груб червен белег бе останал, маркирайки кожата му, оставяйки пролука в листата там, където те се докосваха, но не се пресичаха.

— Съжалявам, Каси, не трябваше да те сграбчвам така. Но когато ти изчезна, ние не знаехме какво се е случило.

Значи те също си бяха помислили, че съм мъртва. Признанието на Мак, че поне той се бе разтревожил, ме успокои — това и фактът, че не бях попаднала на засадата сама.

— Аз си бях точно тук — казах му, трепереща. — Вие двамата бяхте тези, които изчезнаха. Къде отидохте?

— Ти разбра, че сме изчезнали? — попита Приткин начумерено.

Той хвърли бегъл поглед към Мак.

— Значи ние сме грешали.

— Не задължително. — Мак ме погледна пронизително. — Може би времевите размествания не й влияят, както на останалите. Може би затова тя не дойде на разходката, въпреки че беше толкова близо до теб, колкото аз бях.

— Отишли сте някъде във времето? — Какво, може ли още някой да го прави?

— Смятаме, че това нещо — Мак посочи към руната, която Приткин все още държеше в юмрука си — е поправяща руна.

— Какво?

— Тя връща използващия я около двамайсет минути назад във времето. Така, че ако си хванат натясно, използваш я и имаш шанс да си поправиш грешката.

Хвърлих на Приткин един по-малко от приятелски поглед.

— Нещо, което би ни било много полезно там, където отиваме.

— Сигурен съм, че ще е — изкоментира той, скривайки я от поглед под палтото си.

Щях да му напомня, че руната е моя, само че той почти със сигурност щеше да отговори, че първо аз съм я откраднала. Погледнах към Били и леко кимнах към мага. Той се понесе нагам, докато аз започнах спор, за да отвлека вниманието на Приткин.

— Е, сега е безполезна, поне за месец.

— Не можехме да рискуваме да я използваме, без първо да знаем какво прави — настоя Приткин, веждите му се събраха по обичайния начин. — Ако не е била използвана толкова дълго, колкото мислим, би трябвало да е възможно отново да я използваме скоро.

— Но не знаеш това — гневно изтъкнах. — Може да зареждаш презареждащи се батерии за колкото си искаш време, но те издържат само един заряд. Може би и руната работи по същия начин.

— Позволи ми да си мисля, че знам малко повече за магически артефакти от теб — отговори Приткин с презрение, докато Били пъхаше невестествено изглеждащата си ръка в джоба му. Няколко секунди по-късно, руната полетя, като че ли левитираше. Дойде към мен и аз тайничко я прибрах. — Доста съм сигурен, че ще работи — добави магът. — Сега ако си спряла с истериите, би трябвало да тръгваме.

Аз не казах нищо, но взех раницата от Мак и извадих оръжието си. Беше напълно заредено, но аз проверих за всеки случай. Устните на Приткин изтъняха още повече, докато гледаше; в скоро време нямаше да му останат никакви. Очевидно не харесваше идеята да нося оръжие, може би се страхуваше, че ще го гръмна в гърба, но се въздържа от коментар. Пое през пустинята и аз го последвах. Мак и Били Джо се завлачиха след нас, когато магът отново пое мобилния си бизнес. Нищо не се каза половин час, докато мъждивото очертание на МАГИЯ не се разпростря пред нас. Комплексът бе направен да изглежда като работещо ранчо, в случай че някои нормални с малко талант се скитаха наоколо и успеяха да видят през периметричните щитове. Но беше построен в каньон с високи стени, далеч от всякакви туристически учреждения, така че това не беше вероятно. Да не споменавам, че имаше всякакви видове метафизически „Стойте далеч“ надписи навсякъде, започвайки от миля надалеч, които караха нормалните да се чувстват много неудобно.

Светлината от звездите бе превърнала участъка в нещо като повърхността на Луната — само мистериозни тъмни кратери и

безкраен сребърен пясък. Самата МАГИЯ бе тиха и тъмна, всички външни светлини бяха изключени и не се виждаше никакво движение около сградите. Изглежда, каквото и да ставаше тази вечер, то беше под земята.

Аз се свлякох върху относително лишена от камъни пясъчна част, докато Мак и Приткин обсъждаха как да се доближим. Ходенето беше ужасно. Бях се промъквала през растящия мрак, удрайки си пръста на крака на всяка четвърта стъпка и два пъти падайки върху лицето си. Палтото продължаваше да се оплита около краката ми и ме накара да се чувствам сякаш нося друг човек на гърба си. Напоследък бях прекалено заета за редовни посещения във фитнеса и то си пролича. Бягането за спасяване на живота ми очевидно не беше достатъчна тренировка.

— Той там ли е? — попита Били, реейки се на около метър от пясъка. Загърнах палтото около мен, благодарна за дебелината му сега, когато пустинята бе започнала да се охлажда.

— Не знам.

— Искаш ли да проверя?

— Не.

Ако Мирча беше там, не исках да знам това. С малко късмет, щяхме да избягаме във Феерия преди той да разбере, че съм била достатъчно луда, за да намина.

— Твоят призрак тук ли е? — Приткин прекъсна, за да попита.

Изненада ме, като за първи път бе предпазлив, може би идеята да нахлуем в МАГИЯ уплаши дори него. Той накара Мак да опише приятелите си пазители на Били, който се съгласи да види дали някой неочаквано не бе променил разписанието на дежурствата. Той изчезна сред пясъка, бързо ставайки невидим в нощта. Междувременно, ние чакахме.

Някога, когато бях дете, четящо приказки, исках да си имам мои собствени приключения. Не че исках да съм някаква сантиментална героиня, гниеца в някоя кула, чакайки спасение. Не, исках да съм рицарят, втурващ се в бой срещу надделяващи врагове или смелото селско момиче, което го взимат като чирак на велик магьосник. Като пораснах, открих по трудния начин, че приключенията рядко са това, което се описва в книгите. Половината време си ужасена извън

всякакви предели, а през останалото ти е скучно и стъпалата те болят. Започвах да вярвам, че може би не бях от приключенския тип.

Били се върна с новини след половин час. Пазителите пасвали на описанията, които Мак му бе дал и, за наше щастие, имало голяма врява във вампирската част.

— Като цирк е, Кас, всички са там. Останалото място е на практика безлюдно!

— Е? — Приткин изглеждаше нетърпелив. — Какво казва?

— Всичко е наред, правилните хора са на дежурство.

Забелязах, че Били изглеждаше прекалено доволен заради нещо. Може би беше просто облекчение, че работата ни вероятно щеше да бъде по-лесна отколкото бяхме предположили, но се съмнявах. Знаех му израженията почти толкова добре, колкото и моите, а той практически беше възторжен.

— Хайде, признай си.

Били се ухили и завъртя шапката си около показалеца. По някаква причина в момента пръстът му беше по-малко реален от шапката, затова изглеждаше сякаш шапката сама танцуваше шеметно.

— Прекалено перфектно е — изпя той, а усмивката за малко да раздели лицето му. — Като стана дума за добра поличба!

— За какво говориш?

— Нещо не е наред ли? — настоя Приткин.

Били и аз го игнорирахме.

— Знам, че рожденият ти ден ще започне след няколко часа, Кас, но ще си получиш подаръка по-рано.

— Били! Просто ми кажи.

Той се изсмя с наслада, така че за малко и щеше да е крякане.

— Това копеле Томас е. Бил е хванат в ранното вчерашно утро. Мисля, че се опитват да решат кой ще е най-болезнения начин да го екзекутират. Затова всички са се събрали във вампирската област, искат да гледат шоуто.

Били хвърли шапката си във въздуха ликуващо.

— И аз не бих имал нищо против да надзърна, ако имахме време.

Единствената причина, поради която не паднах, бе, че вече бях седнала на земята. Томас щеше да бъде екзекутиран и може би вече го измъчваха? Седнах, мигайки към Били, докато мозъкът ми се опитваше да го осмисли, а каквото и да се бе изписало на лицето ми, на него не

му бе харесало. Усмивката му помръкна и той започна враждебно да клати главата си.

— Не. Няма начин да го направиш! Той заслужава това, Кас, знаеш, че е така. Той те предаде, мамка му, заради него почти не умря! Веднъж съдбата да махне проблем от главата ни гратис. Да се усмихнем, да благодарим и да стоим надалеч!

Почувствах лицето си сковано. Смътно се чудех дали това е заради нощния полъх или ужаса. Заложих на ужаса.

— Не мога.

— Напротив, можеш. — От вълнението си Били трепна като пламък от свещ. — Лесно е. Влизаме в хубавите тихи коридори на МАГИЯ, проправяме си път до портала и преминаваме. Това е всичко. Нищо особено.

— Нещо особено е. — Станах, леко залитайки и Приткин хвана ръката ми. Както обикновено, не беше нежен, но този път това беше плюс. Едва опазвах равновесие дори с желязната му хватка. — Много особено нещо.

— За какво говориш? Какво става? — Приткин говореше, но почти не го чувах. Можех само да чуя повишения в агония глас на Томас, можех само да го видя завързан като животно, чакащ Джак.

Ако си затворех очите, виждах различна сцена. Беше Томас в кухнята на нашия апартамент в Атланта, мръщейки се от учудване пред печката. Тя не бе сготвила сладките, които той беше планирал като закуска за мен, вероятно защото не знаеше как да включи нещото. Носеше една от моите престилки, тази, върху която пише „НЕ ГОТВИ ДОБРЕ С ДРУГИ“, върху долнището на пижамата с усмихнати личица, която му бях купила, за да не спи, както майка му го е родила. Имахме отделни спални, но просто мисълта за Том, спящ долу по коридора, чисто гол, ме бе държала будна нощи наред. Бях му обяснила как печката работи и бяхме изяли цялата тава сладки, преди да отида на работа, в резултат на което имах захарно безпокойство през по-голямата част от деня.

Това беше първият път, когато си позволих да се надявам, че той може да стане постоянна фигура в моя живот. Той вече беше моят най-добър приятел за шест от най-щастливите месеци, които някога съм имала. Въпреки всичко бях започнала малко или повече да създавам нормално съществуване. Харесваше ми слънчевият ми апартамент,

великолепно предвидимата ми работа в туристическата агенция и прелестният ми съквартирант. Томас беше сбъдната мечта — красив, деликатен, силен, но все пак достатъчно уязвим, за да ме накара да искам да се грижа за него. Трябваше да си спомня старата фраза за нещото, което изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина, но бях твърде заета да се наслаждавам на подаръка, който съдбата бе пуснала в скута ми. Последвалото доказа, че подаръкът бе повече проклетие, а нормалният живот само мираж. Всички тези розови сънища се бяха стоварили около главата ми, оставяйки белези, които дори не бяха започнали да заздравяват. Потресена осъзнах, че инцидентът със сладките бе само няколко седмици преди това. Това ми се струваше невъзможно, би трябвало да е преди десетилетие.

Приткин ме разтърсваше, но почти не забелязах. Отворих очите си, но видях само бледото лице и лудото изражение на Джак. Любимият палач на Консула обичаше работата си и беше много, много добър в нея. Вероятно имаше много инструкции право от Августа. Бях го виждала в действие на една много паметна случка и нямаше начин да оставя Томас в ръцете му. Без значение какво е направил, без значение колко ядосана му бях. Нямаше никакъв проклет начин.

Явно все пак можеше да съм рицарят на белия кон. Само че никога в моите най-диви мечти не съм планирала шансът да е такъв. Имаше нещо като героично предизвикателство и също имаше самоубийство, а аз нямах съмнения в коя категория пасваше това. Ако смъртта на Томас щеше да се превърне в публично шоу, повечето от МАГИЯ щяха да са там: вампири, магове, върколаци, може би дори няколко феи. А някак си ние не само трябваше да минем покрай тях и да го измъкнем под носа на Консула, но също така се налагаше да си проправим път и до портала след това. Беше по-лошо от кошмар. Беше лудост.

— Имаме проблем — казах на Приткин, преглъщайки абсурдното желание да се изкикотя на това омаловажаване.

Очите му се стесниха до бледи цепки.

— Какъв проблем?

След като изкара думите през стиснати зъби, изглеждаше сякаш вече бе разбрал, че ще намрази това. Това беше добре, пестеше време.

— Били казва, че коридорите са почти празни, защото всички са във вампирската част. Ще ексекутират някой довечера и е привлякло

доста публика.

— Ще екзекутират кого? — Ледено зелените очи на Приткин се възряха в моите и аз се усмихнах вяло, припомняйки си последната среща между него и Томас. Да кажеш, че те не са приятели, беше лека грешка. Хората обикновено не се опитват да обезглавят приятелите си.

— Ами, е, всъщност... — аз въздъхнах. — Томас е.

Не можах да не трепна леко, но Приткин почти не реагира, освен че изглеждаше леко успокоен.

— Хубаво. Тогава това би трябвало да е по-просто, отколкото очаквах. — Той забеляза изражението ми и се начумери отново.

— Защо това представлява проблем?

Аз преглътнах. Бих предпочела да имах малко повече време, за да му кажа, например една или две години, но не можех да си позволя да протакам. Всяка изминала секунда бе опасна за Томас. Джак обичаше да си играе с жертвите, преди да ги довърши и никой не би бил доволен от кратко шоу. Но бе тъмно от малко повече от час. Джак можеше да направи много поражения за това време.

Погледнах към Приткин и се усмихнах. Не проработи и се предадох.

— Защото ние, хъм, трябва да го спасим.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Приткин изглеждаше така, сякаш се опитваше да определи дали напълно съм се побъркала, или само временно съм оглупяла.

— Помниш ли какво съдържа това място? — попита с диво тих глас, посочвайки тъмните контури на МАГИЯ. — Дори да разполагахме с всички воители магьосници в корпуса, пак нямаше да успеем!

Били насилствено кимаше зад главата на Приткин.

— Послушай магьосника, Кас. Той е прав.

Дори не се опитах да убедя Били да направи нещо за Томас. Той никога не го е харесвал, дори преди предателството, което заради нашето споразумение той виждаше като нападение както към мен, така и към себе си. Погледнах Мак, но изражението му не беше много окуражително. Той приличаше на сравнително симпатичен мъж, но беше също и приятел на Приткин, няма да споменавам, че любовта между магьосник и вампир никога не изчезваше. Те се подкрепяха, но не рискуваха живота си един за друг.

Въздъгнах.

— Ако нито един от вас не желае да помогне, чакайте тук. Ще успея и без вас. — Томас нямаше да умре тази вечер.

— Той се опита да те убие! — Приткин очевидно беше решил да спори с мен.

— Всъщност се опита да убие теб. Смятал е, че по този начин ми помага; не е толкова прозорлив понякога.

Приткин се приближи, но внезапно Мак се намеси, поставяйки ръка върху гърдите на приятеля си.

— Да я изведеш, хвърляйки я през рамо няма да помогне, Джон — каза той тихо. — Не знам какво значи този вампир за нея, но ако го оставим да умре, мисля, че ще целунем помощта на Пития за сбогом.

— Тя все още не е Пития. — Каза Приткин, зъбите му бяха толкова стиснати, че не можех да си обясня как говореше. — Тя е глупаво хлапе, което...

Тръгнах надолу по склона, чудейки се дали наистина не съм откачила, но след няколко секунди Приткин се изправи пред мен, изпречвайки се на пътя ми.

— Защо го правиш? — попита той като изглеждаше объркан. — Каж ми, че не си влюбена в него — че не си на път да рискуваш животите ни заради някакви вампирски съблазняващи техники!

Спрях. Не бях сигурна как да нарека смесицата от емоции, която Томас предизвикваше у мен, но не мислех, че беше любов.

— Той ми беше приятел — казах, опитвайки се да обясня така, че да може да ме разбере, но беше трудно, след като не знаех дали самата аз разбирам. — Предаде ме, но по своя объркан начин на виждане на нещата е смятал, че ми помага. Той рискува живота ми, но също така го спаси. Предполагам, че сме едно на едно.

— Но ти не му дължиш нищо.

— Не става въпрос за това. — Наистина не беше. Опитвах се да помогна на Томас, но, внезапно осъзнах, исках и нещо друго. — Става въпрос за изложение. Някой, който е важен за мен е публично унижен, измъчван и убит. И все още никой — магьосници, Сената, дори никой индивидуален член на свръхестественото общество — не се сети да поиска разрешението ми!

— Твоето разрешение? — Приткин изглеждаше смаян. — И защо точно ще се нуждаят от него?

Погледнах го и поклатих глава. Майната му. Ако трябваше да се справям с всичките части на офиса, беше време да вирна глава. — Защото съм Пития — казах тихо и се трансформирах.

Предположих, че Сената ще използва собствената си зала за това и бях права. Обикновено къртящото пространство вече не беше празно. Огромната махагонова плоча, позната още като масата на Сената, беше все още там, макар да имаше друго предназначение. Столовете, които по принцип заемаха мястото от едната страна, бяха преместени, подредени в полукръг пред масата. За тях имаше много редици съставени от пейки, на които седяха превръщачи, магьосници и вампири. Единствените, които не виждах бяха Феите, но те толкова много приличаха на магьосниците, че не можех да ги различавам. След случката в Данте, малко се съмнявах в това.

Приземих се точно там, където планирах, точно до Томас. Не се стремях към изтънченост, въпреки че нямаше начин да успея, дори и да исках; Трябваше да го докосна, за да се материализираме. Джак отстъпи назад няколко крачки, когато се телепортирах и за моя изненада не направи опит да ме хване.

Очите ми автоматично сканираха редиците, търсейки едно лице. Открих го лесно, седеше в края на предната редица, в най-близката до мен позиция. Стилният черен костюм на Мирча беше перфектен по кройка и му прилягаше чудесно, а бледосивата риза с яка, която носеше под него беше копринена. Платинените копчета за ръкавели, които блестяха едва-едва на светлината бяха единствените му дрънкулки. Изглеждаше толкова елегантно и под контрол както винаги, но аурата му се менеше постоянно. Тя се изостри, когато той ме видя, но не предприе никакво движение. Зад него, много от очевидците преобърнаха столовете си от бързане да се изправят на крака. Консултът се изправи с една вдигната ръка, предположих, че това бе някакъв сигнал, с който да ги въздържи. Всяка област на групата в МАГИЯТА беше свещена, точно както реколтата на чужда почва принадлежи на нейния собственик. Превръщачите и магьосниците трябваше да се държат добре на вампирска територия, в противен случай нарушаваха закона, който ги защитаваше.

Усетих как Шиба се събужда и докосва лявото ми рамо с лапата си. Тя беше готова да се противопостави — жалко, че тя беше само една, а те — стотици.

— Касандра, трябва да се върнеш при нас. — Консултът, както винаги, изглеждаше напълно спокоен. Единственото движение беше в облеклото ѝ, което се състоеше в кожа покрита от много извиващи се змии. Този път бяха малки, нито една змия не беше по-дълга от човешки пръст, и се плъзгаха по нея като блещукаща втора кожа. — Тревожим се за теб. Внезапно нещо профуча край мен, странна сензация, от която кожата ми настръхна. Не ме заболя, но не знаех какво беше, а имайки предвид обстоятелствата това не беше добре. Реших да не се размотавам и да разбера какво е.

— Обзалагам се. Иска ми се да можех да остана и да си полафя с вас, но може би следващия път. — Грабнах рамото на Томас по-силно и се опитах да се телепортирам, но не се получи. Не усетих лекото надигане на силата си, въпреки че беше светла и силна преди малко.

— Не можеш да се телепортираш, Касандра. — Каза Консултът с обикновено равния си тон. Тя имаше приятен глас, добре модулиран и леко дрезгав. Един мъж вероятно би решил, че е секси.

Аз обаче реагирах по съвсем различен начин. Томас се раздвижи и аз погледнах надолу към него.

— Това е капан. — Каза той тихо. — Казаха, че ще дойдеш за мен. Не можах да повярвам — нямаше причина. Защо се върна? — Мъчителното възклицание изглежда източи силите му и той изпадна в безсъзнание. Взрях се в Консула, а тя отвърна на погледа ми спокойно, без видим намек на съжаление на красивото ѝ лице.

Томас беше жив, но раните му бяха лоши — много лоши. Той беше излегнат върху тъмното дърво като някаква чудата форма на изкуството — нещо, което Пикасо е можел да нарисува, ако му беше навик да представя кошмарите си върху корабни платна. Това можеше и да е капан, но беше очевидно, че ако не се бях появила Сената щеше да позволи на Джак да го убие. Вероятно така и така планираха да го сторят сега, след като беше показал намерението си.

Притворих очи към Консула, но тя не каза нищо. Бях свидетел на това как убива два древни вампира с нищо повече от поглед, а те дори се намираха на по-голямо разстояние от нея, отколкото аз сега. Но не усетих жиленето на пустинен пясък срещу лицето си, нямаше предупреждаващ прилив на мощ. Внезапно ме осени факта, че в стая пълна с мистични същества, не усещах абсолютно никаква мощ.

— Аз съм под въздействието на нулева бомба, нали?

Консултът се усмихна. Изражението ѝ не беше приятно. — Пропуснала си няколко.

Вземайки предвид всичко останало, няхах желание да се извиня за това че взех магията им. — Е, мамка му. Ще пробвам да съм по-внимателна следващия път.

— Нямаме време за вербална борба. — Възрастен магьосник ни прекъсна, вирайки се в мен. — Ефектът няма да издържи вечно, а знаеш, че не можем да си позволим още една...

Един от членовете на Сената, брюнетка в облачна фуста, го вдигна за гърлото, притъпявайки гласа му, като го издигна във въздуха. Тя подпитващо погледна Консула, но лидерът на Сената поклати глава отрицателно. Вредата беше нанесена. Всичко, което трябваше да направя беше да се размотавам достатъчно дълго, за да разваля

магията. После силата ми щеше да спаси мен и Томас. За съжаление, не знаех колко време може да отнеме.

— Виж, всичко, което искам, е Томас. — Казах й. — Щяхте да го убиете, затова предполагам, че няма да ви липсва.

Опитът ми да започна диалог се провали.

— Искаше ми се това да не е необходимо, Касандра — каза Консултът тихо. Тя погледна вампирите около себе си, някои от най-мощните на планетата. — Хванете я — нареди им протичко.

Не се опитах да избягам. Нямах смисъл. Почти щеше да е забавно, ако обстоятелствата бяха други. Какво си мислеше, че щях да направя, че да изисквам половин дузина повелители от първо ниво, за да бъда спряна? Без мощта ми и моите действащи повереници, и най-младият вампир можеше да ме превърне във вечеря без никакъв проблем.

След това осъзнах, че не се тревожеше само заради мен.

— Спрете! — Мирча спря една част от масата, и въпреки че лицето му беше зашеметяващо, юмруците му бяха стиснати от двете страни. А това не беше добър знак за някого, който се контролираше толкова добре. Останалите вампири изглежда се съгласиха. Те не гледаха мен — всички очи бяха върху него.

— Мирча. — Консултът застана зад него и постави гладка, бронзова ръка върху рамото му. Изглежда беше успокояващ жест, но той се отдръпна. Кръгът от вампири си пое колективна глътка въздух, а южняшката красавица всъщност въздъхна. Ръката на Консула моментално се уви около врата му, но сякаш той изобщо не забележи. — Предлагам ти да си предпазлива — каза ми тя. Видях, че въпреки хватката й, Мирча направи малък прогрес напред, няколко инча. — Какво си мислиш, че ще спечелиш, позволявайки всичко това да продължи?

— Какво да позволя да продължи? — Очите ми се местеха от нея към Мирча, объркано, само за да видя как спокойната му фасада се изплъзва. Не ми беше необходимо да ми споменава, че нещо не беше наред. Лицето му беше преbledняло като кокал, но очите му горяха като две запалени свещи.

— Това продължи достатъчно дълго — съгласи се Консултът. — Освободи го и мирно ще обсъдим нещата. Иначе...

— Иначе какво? — Може и да не разбирах какво става, но разпознавах заплахата, която чуех такава.

— Ще го пусна. — Каза тя тихо. — После ще видим дали можеш да се справиш с резултатите от реванша си. Ние го правим от достатъчно дълго време.

— Тъмните ѝ очи проблеснаха и аз внезапно разбрах как е управлявала империя, когато е била тийнейджърка. — Той ми е нужен, Касандра! Във война сме. Не мога да го гледам такъв, не и сега.

— Каси. — Мирча някак успя да вдигне дясната си ръка, въпреки факта, че член от Сената, почти толкова възрастен, колкото Консула, се бе увесил на нея. Ивици на сензация се излъчваха от ръката му като дим от огън. Първо помислих, че просто отпуска мощ, но после една ивица се докосна до мен и разбрах. Беше като едно от старите ми видения, онова, в което видях проблясъци от бъдещето. Те изчезнаха след моите превъплъщения в Пития и аз се чудех дали не са изчезнали за добро. Наполовина се надявах на това. Били са част от мен от толкова дълго, но никога не ми показваха нищо хубаво. И това не беше изключение.

Фрагмент на видение се обви около ръката ми, въпреки опита ми да го избегна. Беше толкова топло, че очаквах да видя как струйки пара се отделят от кожата ми. Това, което видях обаче беше по-лошо — мозайка от картини, всяка една по-жестока от предишната — Мирча, целият облян в кръв, борец се за живота си в бой със сабя, толкова бързо, че едва можех да наблюдавам; Мира, която изглеждаше победоносно, излизаща от сенките, за да хвърли нещо по него; една експлозия, която по-скоро почувствах, отекваща от земята и разкъсваща въздуха; а след това, на мястото, където бяха двамата елегантни бойци, имаше пропито количество плът и кости проблясващи гладко и с червен цвят на слабата светлина, толкова примесени, че беше невъзможно да кажа къде започваше едното тяло и къде свършваше другото.

Изкрещях и се отдръпнах, карайки сцената пред мен да се размъти. Отстъпих назад, прекалено отчаяна да се измъкна от картините, за да се тревожа за достойнство. Огледах се наоколо ужасена, но повечето вампири все още бяха фокусирани върху Мирча. Някои ми хвърлиха по един поглед, но никой не изглеждаше така, сякаш е видял нещо необикновено, още по-малко окървавената смърт

на един от техните старши членове. Но нямаше място за съмнение в главата ми към онова, на което станах свидетел. Някъде, по някакъв начин, Мира беше успяла.

Някой сякаш беше стоварил кофа от ледени кубчета в стомаха ми.

Виденията ми винаги се сбъдваха — винаги. Бях се опитвала да ги променя преди, особено когато бях по-млада. Безброй пъти бях ходила при Тони, за да съобщя за бъдещи бедствия, вярвайки му като казваше, че ще направи всичко по силите си, за да ги предотврати. Но, разбира се, всичко, което правеше беше да разбере как да припечели от тях. Но накрая всичко се случваше точно както го предвиждах. Същото важеше и за виденията, които получавам сега, когато се опитвам да предупредя някой приятел за предстоящото му убийство. Не знаех дали той получаваше съобщението ми, или не, но това нямаше значение. Защото при всички случаи, той умираше.

Но всичко това беше преди да се превърна в Пития, или поне в нейната наследничка. От тогава можех да променям нещата, нали? И, ако Мира беше спечелила, защо Мирча беше все още тук?

Накрая се фокусирах върху Консула. Трябваша ми отговори, а Мирча не беше в състояние да ми ги даде.

— Какво става? Това номер ли е? — Дори, когато го казах, знаех, че не беше. Имала съм достатъчно видения, за да разбере реалността, когато я усещам.

Очите на Консула се стесниха до разрез.

— Играеш ли си с мен? — попита тя, толкова тихо, че едва я чух.

Погледнах надолу към Томас и си поех глътка въздух. Не аз играех игрички тук.

— Искам Томас. — Казах, по-несигурно, отколкото исках. — Вие, очевидно, също искате нещо. Кажете ми какво е и може да заключим сделка.

— Ти не знаеш?

— Най-накрая видях емоция върху това прекрасно лице. Изненадах се.

Томас издаде нисък звук и аз не се сдържах.

— Просто ми кажи! — Видението беше разклатило нервите ми и не исках просто да си лафя, докато Томас умираше.

Консултът си пое дъх, от който не се нуждаеше, и кимна.

— Много добре. Премахни проклятието, което упражняваш върху Лорд Мирча и ще ти дам предателя.

Опулих се срещу нея.

— Какво? — Някъде по линията бях изпуснала нещо. — Единственото проклятие наоколо е това, което той приложи върху мен! То ми докарва само неприятности.

— Неприятности? — Мирча рязко се изхили безрадостно. — Какво знаеш ти за неприятностите? — Той се измъкна от хватката и се стовари на пода. Два вампира се гмурнаха след него под масата, но не видях колко много се приближиха. Всичко, което разбрах бе, че не беше достатъчно близо. Внезапно се сблъсках с твърд гръден кош. — Виж моите — прошепна той, преди да прикове устните ми в опустошаваща целувка.

Ударът от емоциите му ясно се усети по връзката на проклятието, удряйки ме като ритник в стомаха. Същата енергия, която се образуваше между нас, когато и да се срещнем и която минаваше през Мирча, само се беше увеличила. Това не беше неясна страст. Ненаситното желание беше улегнало, таейки се, чакайки подходящото гориво, а сега се беше възпламенило в огромен пламък. Беше все едно да се гмурнеш в река от лава. За момент го усетих във вените му, удоволствие толкова остро, колкото болката, преди да се прелее в мен като гореща вълна от желание. Усетих как затъвам, пропадайки в огъня, губейки ума си, и отивайки на място, където имаше всепоглъщаща сензация. Огън. Порочен огън. Целувката беше напориста и брутална, сякаш щеше да ме изяде жива. В нея нямаше нищо нежно, нищо романтично. И беше точно това, което исках. Ръцете ми убедително се заключиха около раменете му, ноктите ми се забиха в сакото му. Устата му беше безмилостна върху моята, яростна и настойчива, и една силна ръка се плъзна по тила ми да ме държи неподвижно. Един от вампирските му зъби ме прободде и аз усетих собствената си кръв. Той възпроизведе задушаващ се звук и се отдръпна назад, очите му дивни, лицето му красиво и неопитомено.

Езикът му проблесна навън, за да вкуси кръвта ми; после очите му се затвориха и той трепна. Разтворих яката му и главата му се наклони, почти слепешката, към тавана, давайки ми по-добър достъп. Ръцете ми разкъсаха ризата му, късайки копчетата, докато езика и устните ми се плъзгаха по кожата на врата му. Дланите ми проследиха

контурите на гърдите му и пропътуваха по ребрата му, вгълбявайки се във факта, че дъхът му се беше ускорил под докосването ми. Целувах пътеката от опъната кожа и мускули до зърното му, и когато захапах, той отпусна нещо, което много приличаше на писък. Знаех как се чувства — енергията между нас съвпаднаше с пулса ми и аз се чувствах така, сякаш всеки момент мога да избухна.

Мирча ме избута срещу пясъчника на стаята, но останах там повече от физическия контакт на огнените му очи, отколкото от тяло притиснато срещу моето. Увих единия си крак около неговия и придвижих ръка до тила му, откривайки себе си за него. Ръцете му се спуснаха под кръста ми и ме вдигнаха, а аз изстенах, когато възбудата му се притисна срещу мен. Той беше огромен и твърд, и чувството беше уникално, но аз исках още. Изглежда той също искаше, защото прошепваше името ми през свирепи, настойчиви целувки, прокарвайки ръката си през косата и лицето ми, после изпсува на румънски и напълно забрави за величието си. Аз бях по същия начин, изричайки нечленоразделни желаниа, когато можех да си поема дъх. Усетих, че съм възседнала единия му крак, бедрото ми силно притиснато срещу ерекцията му. Дори и с дрехите ни — сензациите бяха невероятни: комбинация от невиджано удоволствие и порочен глад. Но после той отстъпи назад, рязко поставяйки разстоянието помежду ни. Изражението му беше отчаяно и той изглеждаше почти болен, сякаш измъчен от същата нужда, която тормозеше мен. Когато се опитах да го докосна, той отново се отдръпна, като че ли докосването ми беше болезнено. Проклятието внезапно показа и на двама ни какво всъщност беше болката, избухвайки в нажежен до бяло огън. Изключително силна болка ме облада, откъсвайки писък след писък от гърлото ми, които стържеха вокалните ми струни. Кръвта изгаряше под кожата ми докато не си помислих, че ще умра от неосъществена нужда. Горещи сълзи се стекоха по бузите ми и по ръцете на Мирча, когато той обгърна лицето ми, опитвайки се да ме успокои. Но нищо не помогна; болката беше буквално непоносима.

Коленете ми отказаха, когато писъците спряха да разкъсват гърлото ми и Мирча ме хвана, когато залитнах към него.

— Мирча! Моля те... — Не знаех за какво се молех, исках само да накара болката да спре. Прекосих малкото разстояние между нас и го целунах отчаяно. Имах няколко секунди да се насладя на познатата

топлина на устата му и ясният аромат на плътта му, преди да се отдръпне от мен.

— Каси, не! — Прозвуча твърдо, сякаш се противеше. Той постави ръцете си върху моите, държейки ме далеч от себе си, но те трепереха, и той преглътна звучно. Бореше се с проклятието, осъзнах накрая, но не можех да му помогна. Ръцете му се преместиха върху главата ми, поемайки я, галейки косата ми. Болката и удоволствието бяха опустошителни. Тялото ми беше разрушено от редуващите се вълни на агония и екстаз, а пулсът ми бучеше в ушите ми толкова силно, че едва чувах.

Точно когато си мислех, че ще прескоча от пропастта в лудостта, енергията се избухна и се трансформира в нещо различно — проблясващ, ослепителен блясък, като вода под слънце в пустиня. Блясъкът се разпръсна върху нас като огромна океанска вълна и болката внезапно си беше отишла. На нейното място се появи изумително усещане на спокойствие, последвано от прилив на чиста радост. Видях удивлението в очите на Мирча, когато блясъкът се разпръсна и върху него.

Рязко осъзнах, че повече сълзи се стичаха по лицето ми. Те не бяха заради спомена от болка, а от това колко хубаво, колко безопасно се чувствах близо до него. Бяха всички мечти слети в една — дом, семейство, любов, приемане — и толкова ободрителна, че ме заслепи за всичко останало. За момент забравих за Томас и Мира, за Тони и целият ми списък с проблеми. Те вече не ме интересуваха.

Поклатих глава, когато ситуацията ми се изясни. Аз не бях просто привързана към Мирча. Това не беше привличане, привличането не унищожаваше способността ми да дишам, не ме караше да изпитвам болка, не ме караше да се чувствам безпомощна и отчаяна от мисълта да съм далеч от него. Прилепих се към него, знаейки, че няма начин да има основателна причина за това той да отговаря на моите чувства, освен ако не беше под влиянието на магия, но не ми пукаше. Нямаше значение, ако отвърщаше на любовта ми. Нуждаех се от него като дрога, трябваше да е до мен, за да се чувствам жива и цяла. Още малко от това и ще направя всичко, абсолютно всичко, за да не се разделяме никога.

Усетих емоция на отговор в силата на хватката му и най-накрая разбрах. Изглежда страстта беше само един от трюковете в репертоара

на проклятието и не беше най-унищожителния. Дори не наполовина толкова унищожителен колкото болката.

— Кога направи заклинанието? — попита Консултът.

Погледнах я безизразно, напълно забравила за присъствието ѝ. Мислите ми бяха гъсти и мудни, въздухът около мен беше тежък, и трябваше да се напрегна, за да разбера въпроса. Обмислих възможностите си, а те бяха жалки. „Не зная“ изглежда не минаваше, но посочвайки очевидния факт, че Консултът беше сгрешил също нямаше да помогне. Нямах идея какъв отговор ще я задоволи, или колко време трябваше да спечеля. А това Мирча да ръга нещо в реброто ми не помагаше.

Погледнах надолу, за да видя, че дразнещия предмет беше бебешко розов висок ток, който трябва да е крил във вътрешния джоб на сакото си. Токът изглеждаше странно крехък, с деликатния сатенен материал, който беше започнал да се люци на места и няколко потъмни пайети, които минаваха за връзки. Приличаше на антика, като изключим дизайна. Не мисля, че са произвеждали три инчови високи обувки в хубавите стари дни. След минута, мозъкът ми се събра на едно място. Куцах в кухнята на Данте онази сутрин, защото бях загубила едната си обувка. Обувката беше яркочервена, не розова и люпеща се, и крещеше на ново, иначе беше близначка на тази тук. За щастие, тялото на Мирча не ме излагаше на показ, защото се съмнявах да съм задържала лицето си под контрол. Театърът. Загубих тази обувка преди повече от хиляда години в лондонския театър.

— Касандра? — Консултът не звучеше доволна от забавянето ми, което беше иронично, имайки предвид навика ѝ да чезне в неподходящите моменти. Не отговорих, припомняйки си искрата, която мислех, че съм си въобразила, в онова време. В онази ера, Мирча не беше под влиянието на заклинание, но аз бях. Магията трябва да го е разпознала, както и нужния елемент, за да се довърши и е направила връзката сама. Изводът ме удари като боен чук.

— От колко време? — повтори Консултът с глас, който не беше свикнал да повтаря по два пъти.

— Не съм сигурна — казах накрая. Гласът ми беше дрезгав, но не можех да прочистя гърлото си. — Вероятно... — Най-накрая успях да преглътна — ... е станало през 1880.

Някой изпсува, но не видях кой. Това беше всичко, което можех да направя, за да задържа дори част от вниманието си върху Консула. Жегата от тялото на Мирча и ужасът от това, което му бях причинила предизвикваха хаос в емоциите ми. Страстта и вината се бореха за надмощие, но страхът също се показваше. Стомахът ми се сви.

Консултът не изглаждаше доволен.

— Проклятието изчезна, след като замина, неспособно да се изпълни без теб. — Измърмори тя. — И когато вие двамата се срещнахте отново, ти беше дете — прекалено малка, за проявата на заклинанието. Но когато се срещнахте като възрастни, то се активира и силите му започнаха да растат.

Успях да кимна. Мира галеше ръката ми, за да не прекъсва контакта между нас, милвайки костите в китката ми, плъзгайки се надолу да масажира дланта ми с палеца си. Но сега той започна да прокарва ръцете си нагоре и надолу по ръката ми като че ли да създаде повече контакт. И където и да докосваше, след себе си оставяше нещо, което приличаше на течено удоволствие. То се пропиваше в кожата ми, замайвайки ме, сякаш допира му беше опияняващ, а може би беше. Не знаех как работеше заклинанието, знаех само, че го правеше много добре.

Всичко, което исках, е да остана тук завинаги, проклятието да обикаля около нас като заслепителен водопад. Знаех, че не беше реално, че беше просто заклинание, на което е трябвало много време за активация, но беше много трудно за мен това да има значение. Кога в живота си ще се чувствам така отново? Имах двадесет и четири години на реалност и никога не бях идвала толкова близо. Толкова хубава измама нищо ли не струваше? Отговорът на тялото ми кълтеше с да. Само един тих гласец прошепваше, че не това беше въпросът, нали? Не че струваше нещо, а струваше всичко, защото това беше всичко, което изискваше заклинанието.

И това, което не можеше да има.

— Човекът, който отключва заклинанието го контролира — казваше Консултът. — Но ти го остави незавършено повече от век.

— Не беше нарочно!

Тя вдигна една перфектна вежда и повтори неофициалният вампирски код.

— Ние обсъждаме последствията, не намеренията. — Вампирите са свръхпрактични за тези неща. Резултатите от дадено действие са далеч по-важни от това дали някаква вреда е възнамерявана. А резултатът от моето действие беше катастрофален.

— Ами оригиналното заклинание — онова, което Мирча направи върху мен? — попитах отчаяно. — Ако го премахне, може би... ефектите ще са по-слаби.

— И ще ни осигури време, за да намерим магьосник, който да вдигне дубликата.

— Това вече е било опитвано, Касандра. — Консултът ме информира търпеливо. — Проклятието се доказва като изключително издръжливо.

— Няма да се развали? — Опитах се да помисля върху това, но Мирча правеше нещата невъзможни. Опитах се да се махна от прегръдката му, достатъчно дълго, че да прочистя главата си, но той възпроизведе нечленоразделен звук на протест и ме придърпа по-близо.

— Няма. — Консултът отговори кротко.

Хвърлих ѝ изгарящ поглед, като не се интересувах за момент колко глупаво постъпвах. Ако искаше да задържи Мирча, не правеше нищо по въпроса. Според Казанова, заклинанието ще придобие по-големи сили с мен и Мирча близо един до друг, а ние не можехме да се приближим повече, отколкото бяхме за момента. Скоро нито един от нас ще има други ядове. И това означаваше, че няма кой да спре Мира. Започвах да осъзнавам колко лесно се сбъдваше видението ми.

За момент, размишлявах върху възможността да обясня ситуацията на Консула, но се съмнявах, че ще ми повярва. Не съм се доказала с нищо пред нея, а вампирите не бяха познати с качеството си да приемат нещата под силата на вярата в хората. Преместих се леко, така че да се скрия от острия ѝ поглед за секунди и срещнах очите на Мирча. Беше донесъл обувката, което значеше, че по някакъв начин, е разбрал какво се е случило.

Само се надявах да остане достатъчно разумен да разбере какво исках да му кажа.

— Мира — измънках. Магьосниците не можеха да чуят, а без магия не можеха да използват свръхслух. Но вампирите можеха да чуят всеки разговор без никакъв проблем.

Мирча ме зяпаше дълго и аз почти го виждах как нарежда парчетата от пъзела. Какво беше разбрал не можех да кажа, но не беше с мен, когато с Мира се срещнахме. Той знаеше, че тя се опита да ме убие и че се измъкна с това. И ме беше чувал да я наричам по име в Лондон, приемайки, че си спомня толкова маловажен детайл след толкова много време. Откровено се съмнявах. Вероятно щеше да предположи, че е намислила някакви трикове, но не и че той беше нейната нова мишена. А аз нямах никакъв начин да му кажа.

Не че имаше какво да направи, дори и да знаеше. Мирча може би щеше да е способен да се защити в настоящето, ако бъдеше предупреден, но Мира можеше да го атакува в миналото. Фактът, че той все още беше тук, означаваше, че тя не беше успяла, но ако аз не останех достатъчно здравомислеща, че да я спра, това нямаше да продължи дълго. Историята можеше да се пренапише от само себе си, без Мирча. И с Мира като Пития. След време, което ми се стори като година, Мирча кимна.

— Две минути — каза той тихо. Взрях се в него объркано, докато не разбрах какво имаше предвид. Казваше ми кога нулевата бомба ще загуби ефект. Щеше да ме пусне.

Погледнах го невярващо.

— Ами ти? — измънках.

Той поклати глава. Не знаех дали това означава, че не можеше да ми каже с това ограничено комуникиране, или не искаше да знам. Осъзнах, че стискам ръцете му достатъчно силно, че да му оставя синини, ако беше човек. Но когато го пуснах, спазъм от болка премина по лицето му. Аз също я почувствах, физическата болка от по-малкия контакт и трябваше да се насиля, за да не го подновя.

— Трябва да тръгваш. — Отбеляза тихо.

Преглътнах. Второто проклетие беше ново за мен, но му беше нужно век, за да въздейства на Мирча. Ако аз се чувствах така, а заклинанието имаше само ден, за да ми подейства, какво ли преживяваше той? Дори и Консулт да имаше право, и магията да е изчезнала, след като съм се върнала в своето време, заклинанието все още е било там, бавно узрявайки с десетилетията. И съдейки по реакцията на Мирча, когато се е събудило, беше действало от отмъщение.

Мисълта да върна Мирча в онзи ад беше мъчителна, но какъв друг избор имах? Трябваше да се оправя с Мира, или и двамата щяхме да умрем, а не можех да го взема със себе си и да рискувам със силата на заклинанието. Погледнах нагоре към него, позволявайки на разкаянието да се изпише на лицето ми.

— Зная.

Той затвори очите си и ръцете му се стегнаха около мен за момент. Придърпах го към себе си, целунах го и болката внезапно намаля. Проклятието беше доволно, докато се докосвахме и аз знаех защо. Можех почти да усетя как връзката между нас се засилваше, енергията струеше щастливо от всички места, където се докосвахме. Сега беше спокойно, но какво щеше да стане, когато си тръгнеш? Усетих агонията, в която се намираше той, когато пристигнах и се съмнявах, че тази кратка среща щеше да насити желанието за дълго. Всъщност, можеше да стане по-лошо, като това да предложиш да умираш от глад човек хапка хляб.

Мирча бавно разтвори ръцете си и се отдръпна. Очаквах това, но болката едва не ме повали на колене. Останах на краката си по някакъв начин, но само наполовина задуших звука на агония. Диви тръпки от шок ме разтресоха диво и ръцете ми станаха леденостудени. Прегърбих раменете си срещу пламъка на копнежа, който ме облада и обвих ръцете си около себе си, за да ги възпра от това отново да го притиснат към мен. Казанова беше накарал връзката да изглежда като бавна прогресия, която се разраства за дълъг период от време. Но нашата не беше такава. Може би защото не беше направена скоро, поне от една страна, или защото случайно е била удвоена. Всичко, което знаех, беше, че е порочна.

Мирча стоеше достатъчно близо и се създаваше впечатлението, че все още ме прегръща. Болката прочисти мислите в главата ми, като аромата на солта, позволявайки ми да разбера защо. Въпреки че той можеше да изгаря от желание да ме освободи, Консултът със сигурност не желаше. Бях отказала да се превърна в нейна марионетка, бях откраднала ценна стока от нея и бях омагьосала главния ѝ посредник. Фактът, че поне последното беше неумишлено, нямаше значение за нея. Чудех се какво ли бе планирала за мен, ако магьосниците ѝ не можеха да развалят магията. Имайки предвид действията на Мирча, можех да предположа. Малко магии преживяваха смъртта на

шишенцето. И ако не станех домашната й Пития, тя нямаше изгода от това да ме държи жива.

Срещнах погледа на Мирча.

— Ще намеря начин да разваля заклинанието — казах му. Не си направих труда да шептя този път. — Обещавам.

Той се усмихна леко, но очите му бяха безкрайно тъжни.

— Съжалявам, *dulceata*.

Консулт каза нещо, но аз не я чух. За един момент в стаята беше достатъчно тихо, че да се чуе как пада карфица на земята; в следващия — ревящ студен вятър изпълни помещението, разрошвайки косата ми на кичури, които удряха лицето ми. Вятърът спря за малко, събирайки сила близо до високия таван на стаята, преди да избухне в най-страшната ледена буря, която някога съм виждала.

Жестокият, брутален вятър игнорира мен и малкото пространство около мен и за малко си помислих, че стражът ми най-накрая е решил да се задейства, но потокът от златиста светлина не се появи и нямаше отличителна форма на пентаграм. Нещо друго ме защитаваше и за момента не ми пукаше какво беше — интересуваше ме времето, за което го правеше. Навсякъде извън малкия остров на спокойствието, хаосът цареше.

Мирча отстъпи назад и аз се задъхах от болката, когато проклятието разбра, че нещо не е наред. Щях да го сграбча отново, въпреки обстоятелствата, но не можех да го видя във виелицата.

— Мирча! — извиках, но гласът ми се загуби в оглушителния вятър.

Без да зная какво друго да направя, скочих напред и се хвърлих към Томас. За щастие, спокойният остров се премести с мен. Не го покри изцяло, а раните му бяха твърде далеч от мен, за да се протегна върху него, но леденото ухапване върху краката му беше най-малката ми грижа. Напрегнах се да отключа белезниците му, но не ги виждах, не виждах нищо от силния, ревящ бял свят. После нещо тропна върху масата точно до мен и аз разбрах от какво беше странният, силен шум наоколо. Вятърът носеше със себе си зърна от градушка с размерите на топки за боулинг и докато те бяха затворени между четирите стени на помещението, принадлежащо на Сената, нямаше къде да изляят яростта си, освен да рикошират върху всяка възможна повърхност. Беше сякаш да си хванат в игра на пинбол в ада. Ако не развържех

Томас скоро, ледените зърна щяха да смачкат краката му, а нямаше начин сама да го завлека, където и да е. Трябваше да ни измъкна и да намеря Мира, въпреки че няхах идея как ще се справя с нея в текущото си състояние. Всичко, което исках бе да се свия на малко кълбо и да чакам Мирча да ме открие — и ако останех, знаех, че и той щеше да го направи. Каквато и сила да му беше помогнала да се отдръпне, проклятието беше по-силно. Нямаше да мине много време, преди да бъдем заедно.

Нещо удари левият крак на Томас, раздрусвайки цялото му тяло. Протегнах се, но не можах да достигна крайниците му, без да оставя главата му незащитена и не можех да вдигна краката му нагоре, защото бяха завързани. Опитах да се телепортирам и макар да усетих нещо този път, като леко дръпване, все още не можех да го направя. Побързай — помислих си отчаяно.

Накрая разбрах как да сваля белезниците от ръцете на Томас и тъкмо ги отворих, когато стаята стана много по-претъпкана. По средата имаше тату студио, толкова близо до главната маса, че почти върху нас. Лицето на Мак, наполовина затъмнено от снега, въпреки да бе само на няколко ярда разстояние, се появи на главния прозорец под трепкащия магически мастилен знак. Секунда по-късно, една ръка, покрита с гънеци се шарки, се протегна от главната врата и сграбчи крака на Томас, счупвайки белезниците на десния му глезен с лекота.

Веднага щом Мак изтегли Томас през вратата, аз се втурнах покрай масата след тях. Студиото беше кацнало върху невероятната редица от стъпала, водещи към подиума, върху който седеше масата, следователно беше наклонено към мен. Ако направех още няколко крачки, кинетичната ми енергия щеше да направи останалото.

Тъкмо успях да хвана ръката, която Приткин беше протегнал за мен, когато някой сграбчи глезена ми. Защитата ми — проклета да е — не отговори, но Шиба внезапно го направи. Тя бе игнорирала Мирча или заради нулевия ефект, или защото не гледаше на него като на заплаха. Но който и да ме беше хванал, беше друго нещо. Усетих я да се стича надолу по тялото ми, после се появи шума от ръмжаща велика котка и изненаданото изскимтяване на някой важен лидер на Сената. Шиба се придвижи и секунда по-късно Консулт пусна крака ми.

— Хайде! — Приткин ме издърпа и аз почти прелетях останалата част от пътя покрай гладката повърхност на масата.

Строполихме се на прага на вратата на студиото и внезапно отново можех да виждам. Нито Мак, нито Томас бяха пред мен, но нямах време да се тревожа за това. При възкликването на Приткин, което гласеше — „Готови сме!“ — цялата сграда започна да трепери.

През следващата минута тичахме върху камъни, в откачен зигзаг маршрут по средата на основите на сградата на МАГИЯ. Прекарвахме си чудесно, въпреки да бях толкова заета да се държа за Приткин, който беше приложил смъртоносна хватка върху щанда, че беше трудно да се каже. Обаче видях тъмни неясни очертания, които се приближаваха по новия изваян тунел и в следващата минута, Кит Марлоу се строполи в ужасно наклонената стая.

Той изглеждаше мрачен и непреклонен и около него се носеше полъха на опасност, за който не си спомнях от нашата кратка среща в детството. Разбира се, онази нощ той се наслаждаваше на най-голямото гостоприемство на Тони и не кървеше от половин дузина рани.

— Ох, разкарай се! — Чух Приткин да мърмори. Той ме свали от гърба си, притисна ръцете ми около ръбовете на катедрата и извика: „Дръж се!“ — достатъчно силно, че да спуга тъпанчетата ми. После ме пусна и прелетя през стаята към Марлоу.

Те се сграбчиха, но без магията всичко се свеждаше до старовремски мръсен бой и чисти мускули, а двамата бяха почти равнопоставени. Марлоу крещеше нещо в моя посока, но не можех да го чуя над врявата от тунелните ни усилия. А и бях твърде погълната от вълните на болка, които ме заливаха заради проклятието, за да ми пука.

Колкото повече се отдалечавах от Мирча, толкова по-лошо ставаше, дотолкова, че едва забелязвах това, което се случваше около мен. Сълзи ме заслепяваха, спазми присвиваха стомаха ми и ставаше все по-трудно да дишам. Спомних си за думите на Казанова, че хората под проклятието, предпочитат самоубийство, отколкото да понасят болката от раздялата и най-накрая разбрах защо.

Марлоу беше хванал Приткин около главата и двамата се срутиха върху катедрата, почти карайки ме да загубя вече слабата си хватка. После Приткин заби нож в гърдите на вампира и двамата се отдръпнаха един от друг. Но магьосникът, който изглеждаше замаян от липсата на въздух, не се възползва от предимството си и по някаква

причина, Марлоу също не го направи. Той зловещо издърпваше ножа, когато, без предупреждение, студиото потрепна и спря.

Коленете ми се удариха болезнено в едната страна на катедрата и аз едва се задържах да не падна върху нея. Но не можеше да ми пука по-малко. Проклятието внезапно утихна така, както прекъсваше стереото, когато някой го изключеше. Поех си въздух и усетих, че отново мога да дишам дълбоко. Главата ми се въртеше от притока на кислород и от облекчение. Но почти веднага, усетих нещо друго: глад.

Беше във величината на отсъствието му, така че можех да определя истинската сила на връзката. Искаше ми се да се засмея и да заплача едновременно. Облекчението след болката донесе край и на пристрастяващото, поглъщащо всичко останало удоволствие. И копнежът веднага се задейства.

Залитах около катедрата, чувствайки се странно куха и празна отвътре. После погледнах през главния прозорец и замръзнах шокирана. Това, което видях, беше достатъчно, за да забравя дори и за проклятието. Пред нас нямаше друг пясъчен коридор или дори празно пространство от пустинята. Вместо това видях огромна ливада, покрита с висока трева, която се накланяше вляво от нежния бриз. От височината на слънцето предположих, че бе обед, въпреки че дифузната светлина затрудняваше предположението ми. В далечината лежеше гребен от заострени сини планини, покрити със сняг, но бризът, който навлизаше през вратата на студиото, беше топъл и ухаеше на диви цветя. Беше красиво.

Мак предпазливо проточи врат зад завесата, после нададе вик на чиста радост.

— Така! А те казаха, че не е възможно! Мамка му!

Забелязах, че неговите защити бяха спрели да се движат, замръзнали като нормални татуировки. Мак, този откачен кучи син, беше докарал тату студиото право през портала и сега то се намираще във Феерия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Оставих Мак и Приткин да се оправят с Марлоу и изтичах отзад. Томас беше вързан за меката масичка, на която Мак правеше татуировки. Не изглеждаше така, сякаш му е удобно, но поне не беше метнат през стаята. Не можах да направя нищо повече от това просто да зяпам раните му, но сега стиснах устните си, за да не изръся нещо изключително грубо за Джак. После обаче реших да се предам и да го кажа. Томас изпъшка и се опита да седне, но връвта, с която беше вързан не му позволи. Това не бе толкова зле, иначе нещо лошо щеше да се случи. Джак го отвори от зърната до ниската част на корема като пример за аутопсия или като животно, което бе на път да изкорми. Взрях се в развалината, която някога бе перфектно тяло и която изстиваше. Наистина ми се искаше Аугуста да го беше довършила.

Преглътнах и погледнах встрани, защото щях или рискувах да повърна, и защото трябваше да намеря нещо, което да използвам като бинт. Вампирите притежаваха изумителни възстановителни сили — раните на Томас бяха потресаващи и сигурно щеше да се нуждае от време, за да ги излекува. Но за възстановяването му много щеше да помогне, ако краищата на раните му някак си се съединят временно, а за това щеше да ми е нужна много материя. Тръгнах към леглото, което имаше подходящ чаршаф и едно одеяло, което можеше да свърши работа, когато попаднах на нещо друго. Приземих се на коленете си до един тъмнокож мъж, който носеше червена риза. Зяпнах го изненадана — как се бяхме сдобили с още един пътник, без да забележа? После той обърна главата си и аз забелязах, че е бил тук през цялото време — просто не в обичайната си форма.

— Трябва да ти кажа — каза Били като седна и подпря главата си с две ръце. — Не съм се чувствал по-зле откакто влязох в спор с онези две руски копелета. — Изпъшка и се облегна назад.

Предпазливо се протегнах и го докоснах с пръста си. Той беше толкова солиден колкото мен. Вдигнах китката му и усетих пулса му. Той биеше силно под пръстите ми. Пуснах ръката му и се отдръпнах на

няколко крачки разстояние, само за да открия друго невъзможно нещо. Почувствах нещо твърдо в гърба си и погледнах назад, за да видя оранжево-кафява ръка на пода. Тя бе свързана с друга ръка с този познат цвят, която водеше до голия труп, който мозъкът ми най-накрая идентифицира като Приткин. Само че, въпреки цвета, той вече не беше от човешка плът.

Не беше нужно да проверявам пулса му, защото той очевидно дишаше, неговите странно оцветени, но иначе перфектни гърди се движеха нормално. Или поне нормално като за човек. След като той трябваше да е голяма купчина от човешка плът, съживена от магия, не бе нормално за него. Един поглед, за който се кълна, че беше неволен, ме информира, че той също бе анатомично себе си, което определено преди не е бил, и че каквото и да е предизвикало промяната е било опасно. В следващата секунда очите му — този път истински — се отвориха, за да ме погледнат напълно объркано. Те бяха кафяви, забелязах неуместно, и той нямаше никакви вежди или мигли. Всъщност, изглежда нямаше никакви косъмчета, или коса.

Вгледах се обратно в Били. Той беше блед и се нуждаеше от бръсненето, което бе отлагал век и половина, но иначе изглеждаше добре. Той очевидно си беше върнал тялото, което беше нелепо, защото то беше станало храна за рибите преди векове.

— Какво по дяволите? — усетих, че подът се движи и се огледах наоколо с обезумял поглед. Само че ние, осъзнах след минута, не отивахме никъде. Макар че стаята определено трепереше и аз отделих секунда да помисля дали във Феерия имаше земетресения, когато Били седна с ококорени очи и видна паника. Той усети гръдния си кош, после изпищя и започна да се удря по главата, стомаха и краката, сякаш тялото му беше непознато и ужасяващо насекомо, което го бе налязло.

Той скочи и започна да танцува из стаята, сваляйки дрехите си и пиццейки. Неговата фигура и въртящата се стая разстроиха голема, който бе заменил объркването със страх. Очите му се разшириха и устните му се разтвориха, за да възпроизведат вик, много по-силен от този на Били. Престъпих напред, отбягвайки и двамата и грабнах чаршафа. След като го разкъсах на ленти, вързах раните на Томас, толкова добре, колкото можех, докато голема и Били тичаха наоколо,

блъсвайки се в предмети и един в друг, и успявайки само да продължават да се движат.

Освободих Томас преди някой от тях да се блъсне в него и го завлякох под масата. Пропълзях след него и положих ръце на ушите си, за които чувствах, че щяха да започнат да кървят всеки момент. Макар че аз бях тази, която оставяше някой друг да се справи с кризата на промяната. Стана очевидно, че отказването не беше опция, когато половината покрив беше рязко изтръгнат. За секунда, само част от синьото небе и няколко жълти пеперудки се показаха, давайки впечатлението, че малките насекоми бяха отговорни за щетата. После една глава с размерите на малка кола надникна вътре. Беше зелена, покрита с блестящи люспи с цветовете на дъгата, със зурла достатъчно голяма, че да погълне човек. Не излизаше пушек от ноздрите ѝ, но това не беше нужно, за да разбере какво беше. Малките очи на нещото имаха червени зеници, които се разшириха, когато ме видяха така както очите на една котка биха се разширили, когато тя случайно попадне на нов вид мишка.

Съществуването се вряза през дуката на покрива, главата му окачена на невъзможно дълъг врат и челюстите му се удрящи се една в друга, показвайки остри, тъмно жълти зъби. Замръзнах при неговия топъл, парлив дъх в лицето ми, толкова близо, че накара очите ми да се навлажнят. После големът наистина загуби контрол, тичайки гол наоколо и крещейки точно пред нивото на погледа на дракона, карайки оранжевите му очи да се фокусират върху него, вместо върху мен. Той се гмурна през завесата и драконът го последва, вратът му се разля край мен в река от цветове, а ноктите му се опитваха да изкопаят дупка в покрива, която да е достатъчно голяма, че да побере тялото му.

Пропълзях изпод масата и подхванах Били Джо, който беше разкъсал ризата си и раздираше гърдите си с нокти, оставяйки червени следи. — Били! — грабнах китката му, имайки намерението да го завлека под масата със себе си, но той бе твърде бърз. Изтича до края на стаята, до малката врата край леглото, която аз никога не бях виждала отворена. Имах чувството, че бе само декоративна, но Били не разбираше това. Той започна да чука по нея и да дърпа бравата, която накрая успя да изтръгне. Взрях се в него объркано. Никога не го бях виждала такъв и не бях сигурна, че имаше нещо, което да кажа, за да го успокоя. После ме удари проблясъкът, че в човешко тяло, Били беше

поне шест фута висок. Нямах начин да го покоря без оръжие, а единствените оръжия, които имах — пистолетът и гривната ми — щяха най-много да го убият в тази негова нова форма.

Последваха много писъци, псувни и няколко експлозии от предната част на магазина, после имаше прилив на вятър и звук сякаш от старта на двигателите на сто хеликоптера. Погледнах нагоре, за да видя, че драконът се издига във въздуха с черни, подобни на кожа, крила, виейки и драскайки лицето си. Половината му зурла липсваше, загубена в димяща дупка, и имаше разрези в огромните крила, които раздираха въздуха като малък ураган. Секунда по-късно съществото беше изчезнало, реейки се високо над спокойни зелени полета към далечните хълмове покрити с дървета.

Били падна рязко срещу вратата, пръстите му върху опустошената дървесина, ръцете му кървясали. Той ридаше с големи, разрушителни викове, но поне вече не беше маниак. Бях на път да опитам да му влея малко разум, когато Приткин изтича през завесата, последван от Мак и Марлоу. Вампирът не беше, забелязах с надигащ се гняв, под някакъв вид въздържание. И първото нещо, което направи бе да се отправи към Томас.

— Приткин, спри го! — пресякох стаята, тичайки, докато магът просто стоеше там, наблюдавайки с неверие солидната форма на Били. Гмурнах се под масата и грабнах китката на Марлоу, преди да успее да положи Томас на светлината. — Махни се от него!

Той изглеждаше изненадан. Защо едно човешко момиче би си помислило, че може да възпре един вампир повелител да направи онова, което иска като го хване за ръката, беше нелепо. Отдръпнах се назад, вдигайки китката си с гривната върху нея и се надявах, че ще е достатъчна, за да изпълни трика. Никога не успях да разбера дали е така, след като нищо не се случи. Разтресох ръката си и погледнах инертното сребро. Какво не беше наред с него?

— Магията ни няма да помогне тук — ми каза любезно Марлоу. — Няма да нараня Томас, Каси. Вярваш или не, искам да помогна.

Да бе, затова си се беше настанил да наблюдава как го бичуват. Марлоу имаше репутация, която бе започнала от епохата на Елизабет, когато е бил един от шпионите на кралицата, и се беше прочула с безчестие. Ако дори част от историите, които се разказват за него са верни не исках да е близо до Томас. — Махай се — отговорех, чудейки

се какво ще направя, ако откаже. Но вместо да спори, той грациозно се изправи изпод масата. Проверих раните на Томас, но изглежда не се бяха влошили. Очите му бяха отворени наполовина и той дори успя да вдигне ръката си.

— Мога да го чуя — каза той мрачно с изражение на чисто блаженство по лицето си. После очите му се затвориха и главата му се отпусна, свързвайки се грубо с керемидения под.

Сърцето ми едва не спря и аз обезумяло проверих пулса му, който разбира се не открих. Изглежда сякаш беше припаднал или беше в транс, но не можех да бъда сигурна. Тони веднъж беше включен в таен и крайно незаконен феодал с друг повелител. Един от вампирите ни загуби едната си ръка и бе наполовина изкормен. Когато ни го върнаха осъзнах, че е мъртъв, но Еуджин каза, че се намирал в ликуващ транс. Беше неподвижен няколко седмици, докато една вечер внезапно не седна в леглото, питайки дали е спечелил. Надявах се Томас да е в транс, но не можех да направя много за него дори и да не беше. Вампирите или се лекуваха, или не — нямаше много медицински или магьоснически лекарства, които можеха да им действат. Трябваше да го държа в безопасност, за да получи възможността да се излекува.

Погледнах Приткин.

— Защо Марлоу не е вързан или нещо подобно?

— Защото може да ни е нужен. — Беше суровият отговор.

— Знаеш ли кой е той? — попитах.

— Зная по-добре от теб. — Той отмести очите си от Били, който сега пък танцуваше рок напред-назад, гледайки безизразно към стената, и ме дари с пълната концентрация на погледа си. Не беше ядосан — поне това бях очаквала и нямаше да се притесня, ако беше така. Но беше различно. Той бе някак си различен, очите му толкова интензивни, че приличаха на лазери. Беше силата на хищника, когато собственият му живот е застрашен — смъртоносен, сериозен и напълно фокусиран.

— Нека ти обясня ситуацията — каза той и дори думите му прозвучаха по-бързи и по-остри от преди, сякаш всяка секунда беше от значение. — Пристигнахме във Феерия, но не по необичайния начин, който бях планирал. Повечето магия, която притежаваме няма да подейства и разполагаме с ограничено количество оръжия. Един от

екипа е смъртоносно болен, а други двама са напълно откачили. Става дори по-лошо, онзи дракон беше пазач на портала, а и като се провалихме да се защитим, си тръгна, за да доведе подкрепление. Ако Фей още не знаят, че сме тук, скоро ще разберат. А ние не можем да се върнем през портала заради очевидни причини.

— Дали Сенатът ще ни последва? — попитах, несигурна дали искам отговор.

Приткин се изхили. Но не звучеше развеселен.

— О, не, поне не и докато не получат пропуски. Да дойдат във Феерия без тях е все едно да рискуват живота си. Както направихме ние.

— Той има предвид, че сме заедно в това — добави Марлоу. — Аз също съм без пропуск, а Фей са прочути с това, че не слушат извинения. Ако ме хванат, могат да ме убият. — Той ми се усмихна. — Затова няма да бъда хванат и ще положа усилия да видя, че вие също няма да бъдете хванати.

Мак въздъхна.

— Факт е, че заедно сме в по-голяма безопасност. Точно сега никой няма да оживее и ден във Феерия, ако е сам.

Марлоу вдигна рамене.

— Така е. И като пръв другарски жест, мога ли да предложа да напуснем този район възможно най-бързо? Имаме много малко време за губене.

Приткин беше вдигнал Били за китките и сега до удари, силно.

— Той е добре. Ако Фей ни открият или ще ни убият веднага, или ще получат откуп да ни върнат обратно в Кръга или Сената. — След като го удари за втори път, Били се опита да му го върне, но Приткин блокира ръката му, после я усуква по жесток начин на гърба му, преди да го избута в моя посока.

— Контролирай слугата си — каза той кратко. — Аз ще се справя с моите. После тръгваме.

Прекарах следващите пет минути в проверката на Марлоу върху защитата ми, докато се опитвах да вдъхна увереност на напълно лудият Били Джо.

— Защо си толкова разстроен? — Попитах, когато беше достатъчно успокоен, че да слуша. — Имаш си тяло — докоснах го меко по ръката и той трепна, голямо бебе си беше. — Не е ли това,

което си искал винаги? — Изглежда винаги му е било готино, докато ме съсипва.

Били все още изглеждаше изненадан, въпреки че същия цвят започна да се връща по бузите му. Без предупреждение, той се наведе и силно ме целуна по устните. Отдръпнах се и го зашлевих, но шокът ми влоши нещата повече, отколкото възнамерявах, и той просто се засмя. Лешниковите му очи светеха заради непролените сълзи, когато той внимателно докосна парещата си буза, но изражението му беше оптимистично.

— Вярно е, наистина е вярно — каза той радостно. После очите му се ококориха и той рязко започна да рови с раницата на Мак. Извади една от бирите, притискайки я сякаш беше намерил съкровище направено от чисто злато. Не беше отворена, затова той започна да я дращи, опитвайки се да махне капачката с голи ръце.

— Ти не разбираш, Кас — каза той неспокойно. — Да, обладавал съм тялото ти от време на време, но нищо не е наистина истинско,хващаш ли? Сякаш има лек пласт върху нещо и винаги когато го пипна, вкусвам това. — Той наддаде вик на раздразнение и се опита да счупи бутилката на масата, но тя беше мека и стъклото отскочи.

Той извика от безсилие и се опита да разбие бутилката в масата, но тя беше облицована и стъклото отскочи.

Очевидно беше, че той не можеше да се контролира, тъй като бе изпил вече няколко питиета.

— Дай ми това — казах аз нетърпеливо и той ми я подаде, но очите му не изпуснаха от поглед кафявата бутилка. Аз я отворих на металната страна на койката и той я грабна от ръката ми, изпивайки половината ѝ съдържание на един дъх.

— О, боже мой — каза той почтително, падайки на колене. — Исусе.

Тъкмо щях да му кажа да спре с мелодрамата, когато Мак ни прекъсна със съобщението.

— Няма нищо нередно в твоя страж, така че следователно е проклятието. Те обикновено усложняват нещата, колкото по-могъщо е заклинанието, толкова повече смущения се появяват. А dutracht е най-силното сред тях.

— Но преди стражът ми работеше, а заклинанието е създадено, когато съм била на 11 — възразих аз.

— Може би именно това е причината всичко да е било наред, била си прекалено млада, за да се активира проклятието. Този индивидуален страж е изработен така, че да съответства на аурата ти, така както ръкавицата покрива ръката, но се нуждае от стабилно поле, за да действа правилно. Активното проклятие се възприема като сериозна заплаха и твоите естествени защити са подложени на непрекъснато напрежение, опитвайки се да отстранят нашественика. Но когато правят това, те възпрепятстват твоите допълнителни защити да си вършат работата. Започна да се зазорява.

— Ето защо Приткин откачи, когато се сблъска с Миранда. Той знаеше, че ако тя не премахне проклятието, ще е невъзможно да си направи тази татуировка.

Веднага съжалих, че бях споменала нещо, тъй като Мак разказа цялата история и изглежда, че намираше идеята как малкия, женски гаргойл е накарал Приткин да изпадне в истерия, за забавна. Най-накрая успях да привлека отново вниманието му, но той не ми каза нищо, което исках да чуя.

— Това е все едно да се опиташ да сложиш ръкавица на малко, извиващо се дете, Каси — ето защо обикновено децата носят ръкавици с един пръст. Иначе това отнема прекалено много усилия.

Мак звучеше така, сякаш е напълно наясно с това и аз се зачудих дали няма семейство. Може би щеше да има хора, които биха жалили за него, ако Приткин го убиеше.

— Можеш ли да го оправиш?

— Съжалявам, Каси. Отърви се от проклятието и ще направя така, че стражът да проработи за отрицателно време. В противен случай...

— Прецакана съм.

— Да, така изглежда.

И като капак на това как се бе стекъл денят ми, Били реши точно в този момент да разлее бира по целия под пред краката ми. Отдръпнах се точно навреме.

— Били! Какво става с теб?

Той изстена и седна.

— Стомашни колики — каза задъхано. Въздъгнах и отидох да му донеса чаша с вода.

— Седни — предупредих го аз. — Имаш съвсем новичък стомах. Никой не дава на бебетата бира, така че предполагам, че и ти няма да пиеш повече. — Взех бутилката и той изстена по-силно.

— Имай сърце, Каси!

Вдигнах бутилката и я разклатих, така че течността вътре се разля по стените ѝ.

— Дигни си задника и ми помогни с Томас и може би ще ти я върна.

— Има заведение в града, където трябва да отидем — каза Марлоу меко.

— Как знаеш къде отиваме? — попитах аз подозрително.

— Защото нямаме избор.

Били гледаше вампира така, сякаш той току-що беше казал, че е спечелил от лотарията.

— Бира, хубави момичета — от сой — прекрасна музика, доколкото си спомням.

Били подскочи така, сякаш бе изстрелян от оръдие.

— Къде е този беден нещастник, тогава? Ще трябва да скрием това момче някъде на сигурно, за да може да си почине и излекува — добави лицемерно.

— Какъв град? — попитах Марлоу.

— Местното селище и замъка са населени от Тъмните феи, някои от тях са правили услуги на моите шпиони в миналото. Първоначално това придоби форма на интелигентно сътрудничество — те шпионираха Светлите феи, а моите контакти сред Светлите шпионираха тях. Но понякога те помагаша на агентите, изпаднали в беда — срещу заплащане, разбира се.

— Ти шпионираш феите? — попитах изненадано.

Марлоу се усмихна.

— Аз шпионирам всеки. Това ми е работата.

— Обсъждайте това по-късно — каза Приткин, подавайки глава през завесата. Големът стоеше до него, достатъчно спокоен, но се сепна, когато завесата го бръсна по ръката. — Ако Тъмните феи ни намерят, преди да стигнем до някакво разбирателство...

— Схванах — измърмори Марлоу.

Той и Били изкараха Томас изпод масата и направиха импровизирана носилка от килима. Аз не повярвах на Марлоу, когато

той се закле, че слънцето на феите не уврежда вампирите, но Мак го подкрепи. Тъй като Томас не избухна в пламъци, когато слънчевите лъчи се промъкнаха през разрушения покрив и попаднаха върху него, трябваше да предположа, че бяха прави.

Били взе единия край на носилката, а Марлоу — другия. Неговата помощ ме направи достатъчно подозрителна, че да вървя покрай тях, за да се уверя, че няма да нарани Томас, когато никой не гледа. Предпочитах друг помощник, но нямаше голям избор. Съмнявах се, че мога да нося дори половината от теглото на Томас на каквато и да е дистанция, особено с 50 паунда амуниция. Мак беше гръбнакът и ръцете му трябваше да са свободни за оръжията. А Приткин, който беше начело на нашата пъстра група, се беше съсредоточил в това да не допуска отново неговият слуга да откачи.

Бедният голем трепереше, оглеждайки се наоколо с широко отворени очи, подскачайки при всеки повей на вятъра, чуруликаща птичка или от пеенето на Били „аз съм скитник и рядко съм трезвен“, докато Приткин не го заплаши, че отново ще го превърне в призрак, ако не спре. Изглеждаше така, сякаш големът никога преди не беше виждал подобни неща — което предполагах, че беше така или поне не през човешки очи — и не беше сигурен кое беше заплаха и кое не. Не знаех доколко разчиташе на сетивата си, но съдейки по неговия писък, когато се сблъска с облак от носени по въздуха глухарчета, не мислех, че са същите 5, които хората използвахме. Най-накрая стигнахме до дърветата, но дори и аз можех да следвам пътеката от смачкана трева, която оставаше като диря след другите. Всеки, който имаше някакви следотърсачески способности, нямаше дори да се изпоти, за да ни проследи. Взрях се в тъмните дървета отпред и се надявах някой да има план.

Следващият час беше кошмар, влачейки се през гората, която беше крайно зловеща. Дори вековните дървета, които обграждаха фермата на Тони, изглеждаха като фиданки в сравнение с тези. Минахме покрай два огромни дъба, стволът на всеки от които беше достатъчно широк, че ако имаха хралупи, през тях щеше да мине цяла кола. Разбира се, това щеше да изисква първо да се изгради рампа, защото стволите започваха над главата ми и се поддържаха от масивна коренова система, по-висока от повечето къщи. Те се

извисяваха като стражи на портата на замък, техните мъхнати ръце се протягаха сякаш за поздрав — или за предупреждение.

Заплетените три корена изглеждаха така, сякаш свършваха в една точка, оформяйки груба пътека към незнайно какво. Нещо ме забърса по рамото, докато си проправяхме път през морето от калини и заплетени храсталаци. Например аз си помислих, че съм видяла чвореста ръка с подути стави и неестествено дълги пръсти, които се протягаха за мен. Подскочих, преди да осъзная, че това не беше нищо по-заплашително от един дълъг клон, а мъхът по него усетих влажен и лепкав по кожата ми. Още по-зле беше начинът, по който миришеше това място. Ливадата беше гореща и свежа, обсипана с цветя, но тук не се усещаше никакъв приятен аромат на зелено. Гората беше усойна и влажна, но отдолу имаше нещо по-лошо — кисело и леко загнило. Мислех за това, докато се мъкнехме напред и най-накрая се сетих. Беше така, сякаш бях в компанията на тежко болен в терминален стадий. Без значение колко добра бе хигиената, винаги оставаше един слаб аромат, който се пропиваше в тях и не миришеше като нищо друго. Гората вонеше на смърт — но не на бързия край на преследвано животно, разкъсано от други, а на дългата продължителна болест на някой, към когото смъртта се прокрадваше от много дълго време. Определено предпочитам ливадата.

Притиснах се по-плътно до Томас, който за щастие все още бе разсеян и който се опитваше да не изглежда като призрак, както се чувствах аз. Но имаше нещо неестествено в тези дървета. Това беше мрачната светлина, която се бе превърнала в постоянен здрач, и вековете, които те притискаха като тежест и която се увеличаваше, колкото повече се отдалечавахме от ливадата. Дори и не се опитвах да позная колко стари бяха някои от дърветата, но всеки път, когато си помислих, че не могат да станат по-големи, това се случваше. А умореният ми мозък продължаваше да вижда лица по кората — стари, с остри черти, с гъбовидни коси, лихеновидни бради и сенчести очи.

Марлоу на няколко пъти се опита да подхване разговор, но аз го игнорирах, докато накрая не се отказа. Имаше други неща, за които да мисля, като как щях да намеря Мира и какво щях да правя с нея, когато това се случеше. И сега, когато бях тук, разбирах защо тя се беше скрила във Феерия. Това беше изцяло ново поле за игра, за което не знаех нищо. Когато се приближах достатъчно, щеше да е трудно да

избегна капана, ако не можех да разчитам на силата си, а и нямах никаква идея колко съюзници имаше. След като видяхме какво се случи със стражите на Мак, вече не бях толкова сигурна в оръжията на Сената, както преди. Какво щеше да стане, ако те не работеха в този луд, изцяло нов свят?

Моето настроение не се подобри и от обикновените ми мисли, като колко тежко беше проклетото палто, колко много се нуждаех от баня и колко отчаяно исках да видя Мирча. Тази страст не беше намалала и въпреки че бе поносима, не беше никак забавно. Чувствах се като пушач, който пушеше по 3 кутии на ден, в края на 12-часов полет. Само че за мен нямаше никакво облекчение наоколо.

Най-накрая спряхме за кратка почивка. Вятърът прошумоляваше във върховете на дърветата, но долу на земята въздухът не стигаше. Били, който през целия път проклинаше тежестта на Томас, мрънкаше, че сме вървели цял ден, но това беше преди час или повече. Аз се отървах от коженото устройство за мъчения, в което ме беше наврял Приткин и това малко помогна, но никакъв бриз не докосна до мокрите ми дрехи.

Бях се привела напред, задъхана и изтощена, пот се стичаше по лицето ми и капеше върху покритата с листа земя, когато го видях: моето първо доказателство, че тази гора наистина беше омагьосана. То представляваше коренът на дърво, покрит с червен лишей подобно на люспеста ръка, простирайки се от пътеката до мястото точно под носа ми. Отскочих назад, надавайки изненадан вик, след което се втренчих в него така, сякаш бе попило от листата всяка една капчица от потта ми.

— К-какво е това?

Отдръпнах крака си, когато коренът се приближи, разравяйки листата подобно на прасе, търсещо жълъди. То не можеше да ме види, но знаеше, че съм там.

— Шпионин. — Смиреният глас на Марлоу дойде отнякъде над главата ми. — Знаех, че няма да можем да ги избегнем, но се надявах да не ги срещаме малко по-дълго време.

— За кого работи?

— За Тъмните феи — отговори Приткин, приближавайки се — това е тяхната гора.

— Много е вероятно — съгласи се Марлоу. — Но би трябвало да стигна до нашите съюзници преди...

— Никъде няма да ходиш — прекъсна го Приткин. — Дай ми символът и аз ще го направя.

— Ще отидеш къде? — попитах аз, но никой не ме слушаше.

— Те не те познават — възрази Марлоу. — Дори и да те препоръчам, може да се окажеш в опасност.

Приткин се усмихна кисело.

— Ще поема риска.

Мак прочисти гърлото си.

— Може би ще е най-добре да отида аз — предложи той. — Ще си имате достатъчно грижи около него — той кимна към голема, който прокарваше ръце по ствола на близкото дърво с истинско удивление, изписано на лицето му — а той не ме познава. Ако нещо отново го разстрои, не знам дали ще мога да го контролирам.

— Той ще дойде с мен.

— Няма да е много полезен в битка точно сега — каза Мак със съмнение.

— Той няма да се бие. — Приткин ме погледна. — Предполагам, че искаш да останеш тук и да се грижиш за него? — Той не назова Томас, но и двамата знаехме кого има предвид. Погледнах Марлоу, преди да отговоря. Той нагласи превръзката около къдриците си, сякаш му причиняваше болка и се ухили, когато улови погледа ми.

— Бурята не се отрази добре на главата ми — обясни той, потрепвайки леко, когато ръката му докосна чувствително място. — Първо Распутин разби черепа ми, а сега и това. Може да си помислиш, че някой би помогнал на друга част от анатомията ми, но о, не.

Не се усмихнах в отговор. Марлоу може би наистина изпитваше болка или се опитваше да ме убеди, че е така. Ако беше второто, си губеше времето. Бях виждала достатъчно ранени вампири, за да знам: ако бяха в съзнание и се движеха, то те бяха смъртоносни. Нямах особено много, което да можех да направя за Томас, но поне щях да се уверя, че Марлоу няма да му отреже главата. Погледнах отново към Приткин и кимнах.

— Тогава ще трябва да ми отстъпиш твоя слуга.

Били се бе строполил на потна купчина в момента, в който бяхме спрели и сега дърпаше един от черните си ботуши и кълнеше.

Предполагах, че и краката му бяха по бебешки нежни, както и новия му стомах.

— Сигурен ли си? Той не е особено голям воин.

— Той ще ми потрябва само в случай че нещо се обърка. За да се върне и да ви предупреди.

— Ще може да се справи с това. — Аз сръчках Били. — Ставай.

Той изпсува, разбира се, но явно бирата надделя над мазолите и той се съгласи да тръгне.

Марлоу надраска кратка бележка върху къс хартия, която Мак беше открил в багажа ни. Изглеждаше някак си грешно да се използва този тип хартия и химикал, за да се напише писмо до феите, но явно никой друг не забеляза.

— Не съм сигурен, че моите контакти са все още там — каза Марлоу, държейки готовата бележка. — Времето не тече по същия начин тук. Понякога на моите шпиони им отнемаше месеци, за да разберат, че са пристигнали в един и същи ден или пък че са минали десетилетия. Никога не сме могли да определим точен модел.

— Ще опитам — каза Приткин, тършувайки из съблеченото ми палто за амуниции. Той измъкна три големи кутии. Дори не попитах за какво си мислеше, че му трябват толкова много куршуми. Не исках и да знам.

Той замени коженото си палто с тъмно наметало с качулка от багажа на Мак и след малка схватка успя да накара големът да приеме да бъде облечен в палтото му. Не беше добра дегизировка като се има предвид, че големът беше все още оранжев, плешив, висок седем фута и босоног, но все пак беше добра алтернатива.

— Не трябва ли да остане тук? — попитах съмнително.

Приткин не ми отговори, но Марлоу ми се усмихна леко.

— Ако магът не занесе дар, никога няма да получи аудиенция. Етикетът на феите.

— Дар? — отне ми няколко секунди, за да го осъзная. — Имаш предвид... Но това е робство!

— Той всъщност не е жив, Каси — протестира Мак.

Погледнах към детински изглеждащото създание, бавно мигащо към Приткин, докато беше закопчаван в дългото палто. Явно намираше копчетата за очарователни и не спираше да ги докосва с оранжевия си, но много човешки изглеждащ пръст.

— Изглежда ми жив — казах.

— Ще ви го върна по-късно — само трябва да ме вкара вътре! — каза Приткин сърдито. — Или би предпочела вместо това да предложиш своя слуга?

Били ми отпрати панически поглед и аз въздъгнах.

— Разбира се, че не.

— Тогава се въздържай от даване на съвети, относно неща, които не разбираш — категорично ми бе наредено, преди триото да изчезне в листака.

В следващите няколко часа, редица от неща сякаш се бяха наговорили, за да изпият нервите ми. Едно от най-досадните бяха блуждаещите корени, които ме преследваха като късогледни кученца. Бях изморена до мозъка на костите си, но бих ли могла да седна дори за пет минутки? По дяволите, не. Трябваше да си играя на избягай-от-местната-флора, докато бъдеш шпиониран от фауната.

Малко след като Приткин замина, изглеждаше сякаш всяка птица в гората — орли рибари, обикновени орли, сови, дори и няколко лешояда — се бяха събрали в дърветата около нас, заедно с няколко малки бозайника. Не създаваха никакъв шум, с изключение на пърхането на криле, когато тези, които бяха дошли по-рано, правеха място на новодошлите. След няколко минути, теглото им започна да огъва някои от клоните, които използваха за седянка, но нито един от тях не рухна. Гледаха зловещо, като зрители, събрани за някакво представление. Докато не правихме нищо интересно, предположих, че шоуто ще започне по-късно, мисъл, която далече не оправи настроението ми.

Нито пък напрежението заради това, че не можеха да направят нищо за Томас, който си лежеше неподвижно върху одеялото. Не само, че не можех да му помогна да се излекува — ако, всъщност, това бе нещото, което правеше — но и не можех да се доближа до него, защото се страхувах от това да не доведе моите покрити с кора фенове. Те абсорбираха потта — кой знае какво още ядат.

Най-дразнещият фактор от всички, въпреки това, беше, че Мароу изведнъж поднови интересът си към разговора. Изчака, докато Приткин беше извън зоната на слуха, след което се обърна към мен, усмихвайки се жизнерадостно.

— Нека поговорим, Каси. Сигурен съм, че мога да прогоня страховете ти.

Прескочих корен, който се опитваше да се увие около глезена ми.

— Защо ли се съмнявам в това?

— Защото никога не си имала възможност да чуеш нашата страна от историята — каза той, дарявайки ме с топла и разбираща усмивка, която ме накара да настръхна. — Трябваше да проведем този разговор по-рано, но когато се завърна от мисията си с Мирча, ти не успя да ни предоставиш удобна възможност.

— Старая се да не водя разговори с хора, които са ме заплашили да ме убият.

Мароу ме изгледа изненадано.

— Нямам представа какво имаш предвид. Със сигурност не те искам мъртва, както и никой друг от Сената. Точно обратното, всъщност.

— Същото ли каза и на Агнес?

Веждите на Марлоу се събраха в леко смръщване.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

Извадих малкия талисман, който ми даде Приткин. Така и не си го поиска, така че го скатах в джоба си. Сега го оставих да се клатушка пред очите на Марлоу, точно като махало.

— Разпознаваш ли го?

Той го пое и го огледа добре.

— Разбира се.

Вгледах се в него. Не би било шокиращо, ако Марлоу беше един от най-големите майстори в убийствата — това пасваше на репутацията му — но не бях очаквала да си го признае. Дали си е мислил, че ще бъда поласкана заради това, че премахна Агнес и изчисти пътят ми към успеха?

— Това е медальон на Св. Себастиан. — Той го взе от отпуснатите ми пръсти. Мак се приближи, но не каза нищо. Може би той също си мислеше, че ще чуем изповед. Ако действително беше така, той беше разочарован. — Не съм виждал такъв от години. Разбира се, не е имало нужда от тях.

— Каква нужда? — Мак имаше изражение, което ми напомняше на Приткин в най-голямата си мнителност.

— Чумата, магьоснико — каза Марлоу нетърпеливо. — Себастиан е бил светецът, за който хората са вярвали, че цери болести.

Това беше доста популярно на Континента по мое време, въпреки че повечето от тях, бяха измислени през 14-ти век, по времето на Черната смърт.

Наведох се, за да видя по-отблизо.

— И какво е това, талисман за добър късмет?

Мароу се усмихна.

— Нещо такова. Хората са искали да вярват, че правят нещо, за да защитят себе си и семействата си.

— Каква ирония — казах. Мак кимна, но Марлоу изглеждаше объркан. — Това е било използвано по-рано, за да убие някого — обясних.

Марлоу повдигна вежди. Това бе първото му изражение, което виждах, което да не изглеждаше измислено.

— Пития е била убита?

Мак каза една от лошите думи на Приткин.

— И как ще разбереш дали не си го направил ти? — попитах разгорещено. Марлоу вдигна рамене.

— За кой друг може да става въпрос? — Той преобърна нещото в ръцете си, намръщвайки се. — Някой го е разрязал.

— Ние го направихме — каза Мак, измъквайки го от ръцете си. — Имаше арсеник в него! — Той каза последното сякаш очакваше да изненада вампира, но Марлоу не изглеждаше развълнуван.

— Е, разбира се, че е имало. — Заради изражението ми, обясни. — Жаба на прах, арсеник — често цял куп субстанции са били напъхвани в тези неща, преди да ги запечатат. Смята се, че предпазват от болести и се добавят към стойността на медальона, и цената му, разбира се.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да има отрова вътре? — погледнах към Мак. — Сигурен ли си, че е била убита?

— Каси... — каза той предупредително. Той определено не желаше да обсъжда това пред Марлоу, но аз не виждах нищо лошо. Ако Марлоу е организирал смъртта на Пития, той вече знаеше; ако не, може би щеше да успее да открие някои улики.

— Медальон като този е бил открит до тялото ѝ — казах на Марлоу. — Има ли някакъв начин да е използван за убийството ѝ.

Той погледна замислено.

— Всичко, което влиза в контакт с кожата, може да бъде опасно. Кралица Елизабет почти беше убита от отрова, втрита в дръжката на седлото ѝ. А аз веднъж убих католик като намокрих молитвената му огърлица в разтвор от арсеник — добави безгрижно.

Той успя да ме изплаши, но поне изглеждаше, че съм дошла при верния човек.

— Този метод отнема ли дълго време преди да убие някого?

— Около час.

— Но не и шест месеца.

Марлоу поклати глава.

— Дори и някой да е потопил колието ѝ в слаб разтвор, а тя да има навика да си играе с медальона, няма да проработи. Арсеникът причинява подуване и зачервяване на кожата с течение на времето — би трябвало да забележи. Ето защо постепенното отравяне се извършва чрез храната. Няма вкус и мирис, а в малки дози симптомите са същите като хранително натравяне.

— Храната ѝ беше специално приготвяна и внимателно тествана — каза Мак. — И лейди Фемон беше изключително... внимателна за отрови. Можеш почти да кажеш, че тя беше, е, не точно параноик, но...

— Не е същото, което аз чух — прекъсна жизнерадостно Марлоу. Изглеждаше, че обичаше говорилнята. — Казват, че е станала прекалено суеверна с възрастта и че е купувала всякакви видове съмнителни лекарства. Нож, който би трябвало да позеленее, когато премине през опасна храна, антична венецианска чаша, която се предполага, че трябва да избухне, ако чашата се напълни с отровна течност, бокал с безоар на дъното.

— Може би е видяла нещо. — Агнес също е бил пророк, при това могъщ.

Потреперих. Колко ли ужасно би било, ако видиш собствената си смърт и да не можеш да направиш нищо?

— Може би. — Марлоу отново ми се усмихна и на мен не ми хареса. — Но ако е така, изглежда, че ѝ е направила мъничко добро. Което по-скоро доказва гледната точка, която се опитвам да представя. Маговете не могат да те опазят повече, отколкото са успели праотците ти. Ние ще бъдем много по-ефективни, уверявам ви.

Мак стрелна вампира с враждебния поглед.

— Не го слушай, Каси. Ако не искаш да говориш, недей. Той не може да принуди, докато аз съм тук.

— Не бих бил много сигурен в това, магьоснико. Знам за репутацията ти, но по-голямата част от магията ти е безполезна в настоящето, а силата ми е непроменена. Не съм мечтал да принуждавам Касандра да прави нещо против волята си. Просто си мисля, че тя трябва да знае кой е новият и съюзник и какво иска той.

— Ще стоиш извън нашите работи — каза Мак, а тонът му беше зловец.

— Ах, но не е само твоя работа, нали? — попита Марлоу. — Тя има право да знае с кого се е забъркала. — Той се обърна към мен, гледайки невинно. — Или вече знаеш, че Приткин е главният убиец на Кръга?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мак преглътна съдържанието на бутилката, от която отпиваше и след което само потвърди.

— Това не е така нито тук, нито там! — каза задъхано, докато възстановяваше дишането си.

Марлоу дори не го погледна, той беше втренчил поглед в мен.

— Да разбирам ли, че това е нещо ново за теб? — попита. — Каж ми. Каси, не можеш да вярваш на нищо, което някой от тях ти казва. Всичко е боклук... — започна отново Мак, но аз го отрязах веднага.

— Прекалено изморена съм, за да започна да обсъждам това, Мак — казах аз, а умората в гласа ми беше истинска.

Единственото, което исках, е да намеря парче мек мъх, не много влажен и в който да нямаше много дървесни части, които да се мърдат, и да поспя около дванадесет часа. Бях физически и психически близо до изтощението, а и емоционалното ми състояние също не беше много по-добре. Но Марлоу беше прав: трябваше да знам това. После щях да решавам дали е вярно или не.

Марлоу нямаше нужда от втора покана.

— Чудехме се защо на един ловец на демони му е била възложена ролята на свръзка на Кръга с нас. Има много налични експерти по вампирите и много от тях са по-... дипломатични... от Джон Приткин. Моментът на избора също беше малко подозрителен, тъй като Кръгът махна старата си свръзка и назначи Приткин на негово място само часове преди ти да се появиш на сцената. Сякаш бяха разбрали, че ще идваш и искаха и той да присъства.

— Очаквах, че той ще ме обърка с демон и ще ме убие — казах аз. Това не беше нищо ново, Мирча вече беше достигнал до този извод. И тактиката им почти проработи. Приткин не знаеше много за вампирите, но беше експерт по демоните. И някои от силите ми, и по-специално тази на обсебването, го накараха да се съмнява, и то доста.

— Вече съм чувал тази теория, но ми се струва странно, Кръгът просто да допусне, че ще направиш нещо, което да алармира достатъчно Приткин, за да те атакува. Ако нещата бяха вървели по начина, по който планирахме, или по-точно, ако ти не беше избягала и Томас не ни беше предал, това щеше да е една доста тиха вечер.

Чувайки оценката му за първата ми среща със Сената, се преместих нервно, защото беше всичко останало, но не и спокойно още от самото начало, но не го прекъснах.

— Имах усещането, че има още нещо — продължи той — така че тайно започнах разследване.

— Ти не знаеш нищо — изръмжа яростно Мак.

Марлоу повдигна вежда и му хвърли същия поглед, който цар би посветил на селянин, който е изцапал пода на замъка му с кал.

— Тъкмо обратното, знам много. Например, знам, че Приткин има поне хиляда убийства зад гърба си, а може би и повече. Знам, че той е човекът, към когото Кръгът се обръща, когато иска да е напълно сигурен, че някой ще приключи напълно мъртъв. Знам, че има славата да използва не много традиционни тактики, за да унищожи плячката си — продължи той, повдигайки вежди, без да спира да ме гледа — като остави една следа да му помогне да намери друга...

Мак изруга.

— Не го слушай, Каси.

Той спря, за да махне един корен, който се опитваше да се увие около глезена ми. На края корена се отдръпна дискретно обратно в гората, но не се съмнявах, че ще се върне. Почувствах голямо желание да имам една брадва.

— Възможно е да не ни познаваш, но вампирите със сигурност ги познаваш. Лъжат повече, отколкото дишат. Джон е добър човек.

Марлоу се изсмя презрително.

— Това го кажи на жертвите им!

Марлоу ме погледна, сякаш за да прецени реакцията ми от новините му, но аз имах този блед вид на човек, който е бил подложен на голямо напрежение за много кратко време. Не можех да се притеснявам прекалено за това, че Приткин искаше да ме види мъртва. Не че беше нещо ново; от известно време живеях с тази възможност.

Започнах да ровя отново в раницата Мак да видя дали щях да намеря някакви сухи чорапи. Имах един чифт в моя багаж, но Мак

едва ли ги беше взел. Да си вземеш бира, оръжия, и един тон боеприпаси, но не и чисти дрехи, ти дава възможност да получиш представа за това с какъв вид хора се движиш.

Марлоу изглеждаше малко разочарован, че новините му не предизвикаха очакваната реакция, но така или иначе продължи.

— Доверила си се на грижите на Приткин, но практически не знаеш нищо за него! Очевидно е, че Кръгът го е изпратил да те убие.

— Това е идеален пример за това, какво правят вампирите, Каси! — извика Мак. — Навързват поредица от полуистини, които ги правят да изглеждат като ангели, а останалата част ни заливат с лайна!

— Той се нуждае от твоята помощ, за да намери друга вещица — каза Марлоу много сериозно, игнорирайки Мак. — Но веднага след като я намери, си мъртва. Освен ако не ни оставиш да ти помогнем. Сенатът просто иска...

— ... да контролира всяко твое движение! — Прекъсна го Мак. — Каси, кълна ти се, Джон беше съкрушен, когато разбра намеренията на Кръга. Силата ги е подлудила! Дори и да постигнат това, което искат и ти и Мира свършите мъртви, не могат да бъдат сигурни, че посветената, която са избрали, ще се превърне в Пития. Има стотици, може би хиляди, неизвестни и неопитни ясновидци в цял свят. Ами ако силата отиде в един от тях? Ами ако Черният кръг го намери пръв?

Усмигнах се леко.

— По-добре познатото зло, нали?

Мак изглеждаше някак си ужасен от начина, по който бе изигран, но това беше, защото той бе изнесъл тази вдъхновяваща реч, за да ме благоразположи и да му повярвам.

Погледнах Марлоу.

— За това Мак е прав. Приткин също го обявиха извън закона, защото ме защити и почти умря по пътя. Изглежда малко екстремно за някой, който просто иска да ми устрои клопка.

— Приткин е известен с прилагането на тези тактики — каза Марлоу, пренебрегвайки критиката. Гледаше ме втренчено, с очи, излъчващи искреност. — Каси, нямаме никакво желание да те манипулираме. Нашата цел е да ти предложим алтернатива на подчинението на магьосниците. Това е съдбата на Пития от поколения насам, но няма защо да бъде твоята. Можем...

Вдигнах ръка, защото от една страна не исках да го слушам, а от друга не исках Мак, чието лице беше опасно зачервено, да се раздразни още повече.

— Спести си го Марлоу. Аз вече знам истината. И нямам намерение да се оставя да бъда доминирана от някого.

— Знаеш каквото ти казаха — отговори той набързо. — И ще се нуждаеш от съюзници, Каси. Нито един велик лидер не е управлявал изцяло сам. Елизабет е останала в историята като велика кралица, и е била такава, но едно от най-големите ѝ умения е било да намира квалифицирани хора, които да я съветват. Ако е била велика, то е отчасти, защото хората около нея бяха велики. Не можеш да останеш изолирана. Няма да си в състояние да работиш така. В дългосрочен план...

— Точно сега не ме интересува дългосрочния план, Марлоу. — Истината беше, че се опитвах да преживея ден след ден.

— Когато му дойде времето, ще разбереш, че ти трябва съюзници и Сенатът ще бъде там. За разлика от магьосниците, ние искаме да работим с теб, не да контролираме всяко едно от решенията ти.

— Аха. И за това ли Мирча ми е направил заклинание?

Имаше много неща, които не ми бяха ясни, но това беше кристалночисто. Проклятието не беше там, за да съветва, а за да контролира. От изражението на Марлоу, разбрах, че и той го знаеше.

— Ще намерим начин да го разрушим — обеща той. — А междувременно, Сенатът ти предлага неговата защита.

Аз завъртях очи, а Мак изсумтя.

— Да — каза той презрително — просто замени „затвор“ със „защита“ и...

— Може да вземеш предвид — продължи Марлоу плавно — че въпреки малката грешка на лорд Мирча, Сенатът те е защитавал и преди. Докато фактите водят само до едно заключение: маговете искат на трона на Пития да седне техен кандидат и няма да се спрат пред нищо, за да го видят там — а това включва и твоята смърт.

— Друга лъжа! — Мак скочи на крака.

Той изглеждаше достатъчно ядосан, че да стисне Марлоу за гърлото, но така и не получи своя шанс. Чух шумолящ звук и по-бързо, отколкото можех да мигна, корените, които ми досаждаха през целия

ден, се увиха здраво около Мак. Той се опита да каже нещо, но не разбрах какво. След няколко секунди се виждаха само гневните му очи, които се подаваха от намотаните подобно на въже корени, като някои от тях бяха по-големи от ръката ми. Очевидно борбата беше безполезна, въпреки че той се опитваше.

Марлоу се намираще в подобно затруднено положение, но той беше притихнал, без да дава никакъв отпор. Забелязах, че въпреки това Марлоу беше по-силният от двамата, защото той бе овързан по-хлабаво от Мак, като корените стигаха само до гърдите му. Може би, колкото по-малко се съпротивляваш, толкова по-хлабаво се увиваха те. Последвах примера му, като се надявах, че те ще продължат да ме игнорират. И тогава осъзнах, че те не бяха единственият проблем.

— Ние не сме шпиони — каза Марлоу високо, очевидно на разредения въздух.

— Вие сте в нашата страна без разрешение — беше отговорът; — поради това вие сте такива, каквито кажем ние.

— Кой сте вие? — настоя заповедническият глас.

Същество, подобно на кукла, се появи иззад Марлоу, за да изникне точно пред лицето ми. То беше високо около две стъпки, с огромна огненочервена коса и светли зелени крила по дължина на гръбнака му. Отне ми минута, за да я фокусирам — нея — подобна на феята, която бях видяла преди седмица в Данте. Тогава тя бе висока само осем инча, но не можеше да бъде объркана. Тя беше първият представител на Феите, който виждах, и картината се бе запечатала в съзнанието ми.

— Не й казвай името си — каза Марлоу напрегнато.

Феята му се намръщи и един корен с възел върху себе си се намести между устните му. Беше хубаво, че вампирите нямаха нужда да дишат, защото надойдоха още корени, които се увиха около лицето му толкова нагъсто, че останаха да се виждат само отделни кафяви къдрици. Устата му беше толкова плътно затъкната, че явно нямаше да получа друга помощ от него.

— Аз съм Пития — казах, като реших, че титлата е по-малко опасна от името ми. Доколкото знаех, то можеше да бъде използвано при заклинания. — Ние сме се срещали и преди, в Данте, ако...

— Ще бъда наградена богато за това — каза тя пренебрегвайки опита ми да се позова на нашето кратко познанство. — Хванете ги.

Множество рунтави неща се появиха иззад дърветата, носейки тояги и щитове в ръцете си. Не знаех защо си даваха труд да носят оръжия — смрадта, която се носеше от тях на вълни беше достатъчна да обезглави някого.

Двойка странно изглеждащи неща се приближиха към мен. Приличаха на две ужасяващи изкоренени дървета, които сякаш бяха тръгнали на разходка. По-близкото наподобяваше повече или по-малко на човек, ако хората бяха обикновено високи по 4 стъпки и поне толкова широки. Но косата му беше с цвета на лишеите върху корените, блестящо яркочервено, с изключение на праха, който я покриваше, а очите му бяха със същия прогнил жълт цвят като зъбите му. Кожата му беше чвореста и осеяна с кухини, подобно на стара кора, а цветът ѝ беше точно като този на глинестата, почва в гората. Той беше облечен само с една препаска от дъбови листа, която почти беше скрита от неговото огромно шкембе.

Партньорът му беше с около стъпка по-висок, но не беше толкова широк. Мръсно сива коса се спускаше до краката му, с вида и консистенцията на испански мъх. Жилести мускули изпъкваха по невероятно дългите му ръце, покрити със зеленикавосива кожа. Тялото му наподобяваше повече на скалист дървесен ствол, отколкото на човешко същество с възлести удължения навсякъде подобно на закърнели клони. Вместо облекло имаше дълги ленти от мръсносив мъх и няколко листа от папрат, които сякаш поникваха директно от плътта му.

Покрих носа си с ръка и си пожелах да не ми се налага и на мен да дишам.

— Какво са те?

— Тъмни феи — опита се да каже Марлоу. — Гиганти и дъбови мъже. Корените се отдръпнаха толкова бързо, колкото и бяха дошли, оголвайки раменете му. Аз осъзнах защо, когато един висок 10 стъпки гигант се насочи към него и го удари в слепоочието с една тояга с размера на малко дърво. Марлоу въздъхна.

— Винаги в главата — промърмори той, след което очите му се обърнаха и той припадна.

Отстъпих назад, вдигайки ръце, за да видят колко съм безобидна. За съжаление това беше истината. Раницата с пистолета в нея беше прекалено далеч, за да я достигна, а аз няхах друго оръжие. По-

ниският се засмя и каза нещо на странен език, който не можех да разбера. Съдейки по изражението му, може би, така беше по-добре. Отстъпих назад, когато те започнаха да се приближават, опитвайки се да не ги изпускам от поглед и същевременно да внимавам за осеяната с корени пътека. Това не проработи и накрая се оказах просната сред разпръснатите листа. В момента, в който се оказах на земята, корените се увиха около кръста ми, хващайки ме в капан. В следващия момент по-високото нещо вече беше върху мен, дъхът му беше като пресен тор и ме блъсна в лицето.

— Каси!

Аз чух гласът на Мак и погледнах нагоре навреме, за да видя как той се измъква от разхлабените корени и се спуска към мен. Сякаш всичко се забави по начина, по който можеш да видиш какво ще се случи, но не можеш да го спреш. Корените се спуснаха след него и преди да успея да поема достатъчно въздух, за да изкрещя, един от тях го прониза подобно на оживяло копие. Всичко, което можех да направя, е да лежа там и да го гледам как се сгърчи от болка, дървен клон остър като нож изникна от плътта на бедрото му. Той потрепери и тежко се свлече надолу, падайки на колене, когато най-последно успях да изкрещя.

Усетих груби пръсти върху краката си; след това намериха закопчалката на шортите ми и отвориха ципа, за да ги свалят. Едва забелязах това, гледайки с ужас как Мак се гърчи на земята, опитвайки се да измъкне дървената маса, която беше пронизала бедрото му. Той успя да измъкне тънкото копие с треперещи ръце, игнорирайки струята кръв, която изцапа дрехите му, но веднага се появи друга рана на врата му, карайки го да се задави в кръв.

— Не! Оставете го — убивате го!

Корените или не разбраха или не им пукаше. Създанието върху мен дръпна рязко шортите ми, за да ги разтвори, оголвайки горната част на бедрата ми, след което с едно внезапно движение ги свали на половината на краката ми. Изритях го, но това беше сякаш да удариш дърво вместо жива плът и не мисля, че даже забеляза. Огледах се диво наоколо за помощ, но отпуснатото тяло на Томас беше заровено меко казано в един чувал. И въпреки че Марлоу беше дошъл в съзнание, го държаха трима гиганти, докато друг се опитваше да му сложи торба на главата.

Мак беше успял да разхлаби корените и се бореше с една ръка да махне един от тях от около врата си другата му ръка беше поставена върху огромната рана на крака му, която вече беше напоила земята под него, сякаш беше засегната артерия. Но поне другите корени се бяха отдръпнали. Ако не се бореше, той не представляваше интерес за тях. Можех само да се надявам, че той ще стои мирен и може би, щеше да се престори на умрял преди наистина да беше.

В прилив на адреналин осъзнах, че съм сама и че никоя от обичайните ми защити нямаше да проработи тук. Гривната ми беше нищо повече от една декорация, а стражът ми не работеше тук. Шеба беше изчезнала след атаката на Консула, а проклятието мълчеше. Или неговата сила не действаше във Феерия или тези същества бяха прекалено чужди за него, за да ги разпознае като заплаха. Амулетът ми можеше и да ми помогне, но той беше под ризата ми и не можех да го достигна с ръцете си, опънати над главата ми.

Коженото създание разкъса останалата част от шортите ми и ги махна настрана, докато дебелото същество започна да ме мачка. Горницето ми беше от еластична материя, която не се късаше толкова лесно и тромавите му пръсти не успяваха да се справят с него. Той спря, за да оближе лицето ми, сякаш ме вкусваше и вадичка от слюнка се стече върху бузата ми. Тя бавно се спусна по врата ми, студена и лепкава, като изобщо не приличаше на телесна течност, каквато трябваше да бъде. Опитах се да изкрещя, но устата ми се изпълни с мръсна, отвратителна на вкус коса вместо въздух.

За кратко не виждах какво се случваше, хваната в капан от задушавачата маса на главата му, но усетих дърпането на плата и ме заля шокът от въздуха, когато панталоните ми бяха разкъсани. Опитах се да се пренеса, като в момента не се притеснявах от последствията, но въпреки че усетих дълбокото, лениво подръпване на силата ми, това не беше достатъчно. Не можех да я задържа и времевата линия остана да се рее извън досега ми.

Обърнах, колкото беше възможно, лицето си към пътеката, отчаяно търсейки някакъв въздух и тогава го видях. Едно от оръжията беше останало наблизко, макар и не точно в обсега ми. Руната трябва да беше паднала от панталоните ми, когато те бяха захвърлени в храстите, а тя беше малка и никой не я беше забелязал. Тя лежеше мъчително близо до главата ми, бледа отломка от кост, наполовина заровена във

влажните листа. Но въпреки че беше само на няколко инча, нямаше начин как да я взема.

Докато се борех да открия как да преодоля тези няколко инча, два тънки, но здрави, корена се увиха около глезените ми и започнаха да се оплитат нагоре. Когато стигнаха колената ми, започнаха да дърпат навън. Живите вериги се увиха до бедрата ми, впивайки се в кожата ми, като брутално принуждаваха краката ми да се разтворят така, че за минута си помислих, че се опитват да ме разкъсат на две. Най-накрая спряха, когато хълбоците ми нямаше накъде повече да се разтворят. Опитах да се боря, но единственото, което постигнах, бе съвсем лека промяна, а растящата ми паника не ми позволяваше да мисля. Една пръчка накара няколко светли листа да се понесат във въздуха и да паднат върху лицето ми, шепот на милувка, докато съществата отгоре ми започнаха да се карат кой да ме изнасили пръв.

Борбата беше кратка. Коженото същество вдигна спътника си и го захвърли срещу едно дърво, клоните на което го хванаха в дървесна прегръдка, подобно на клетка. След което се обърна и пафна върху мен. Две груби, възлести ръце сграбчиха болезнено рамената ми и аз потънах в едни безизразни сиви очи, които нямаха нищо човешко в тях. Той се изви върху тялото ми, неговата твърда, груба кожа ме издираше, с изключение на местата, които бяха покрити от горнището ми.

Игнорирах болката, която ми причиняваха неговите движения и сграбчих клечката, единственото ми оръжие, в устата. Очите ми се съсредоточиха върху каишката, която излизаше от върха на костния диск и едва показваща се от окапалите листа. Знаех, че имам само един шанс и трябваше да се концентрирам. Опитах се да прокарам края на пръчката през малката примка и започнах да придърпвам руната към мен. Ако успеех да докосне кожата ми или моята аура, може би, това щеше да е достатъчно. Тогава чух едно шляпване и нещо гладко и студено докосна стомаха ми. Замръзнах.

Усещах го като нещо старо, което е било оставено да гние за много дълъг период от време, гъбесто, влажно и подпухнало. Но то се мърдаше лениво, помръдвайки по долната част на корема ми. Не можех да видя нищо друго, освен раменете на моя нападател и малката част от пътеката, но мозъкът ми извикваше картини на огромен бял червей или на гол охлюв с размера на юмрук. Когато неговата

мразовита влага се плъзна алчно между краката ми, се заклевам, че сърцето ми спря.

Бях толкова парализирана от ужас, че просто лежах там, докато това нечовешко нещо се извисяваше срещу мен, подобно на гнил плод, който се пръсваше. Неговата клисава студенина предизвикваше тръпки по цялото ми тяло, изсмукваше топлината от мен, вцепенявайки ме, сякаш ледени висулки се допираха до чувствителни места. По време на тази предизвикваща тръпки промяна, разбрах, че тази ужасна, пихтиеста подвижност беше то, което променяше формата си, опитвайки се да стане съответстващо на моето тяло. Но единственото, което успя да направи, нямаше никакво сходство с човешката зрялост. Внезапно то стана по-солидно, неговата лигава консистенция се втвърди в тлъста, вкочанена форма, неподдаваща се на натиск, подобно на дървена пръчка. Ако нещото навлезеше в мен, знаех, че няма да оцелея, че то щеше да погълне топлината ми и да я замени със своя влажен студ. Зеленият мъж, за него си припомни някаква част от мозъка ми: старите келти бяха принасяли в жертва на земята един от своите, за да може тя да израсте от неговата плът изобилна и плодородна. Само че явно тази гора предпочиташе зелена жена.

Когато пародията на орган започна да се завира, действие, което беше толкова мъжко, толкова човешко, най-накрая се освободих от парализата си. Аз изкрещях и отметнах рязко главата си с яростно движение. Не го бях планирала, почти бях забравила какво бях направила, но движението предизвика опирането на нещо твърдо и малко в бузата ми. Обърканите ми очи идентифицираха предмета като руническия камък и сърцето ми започна отново да бие. Не бях сигурна как да го хвърля и изобщо не бях убедена, че ще проработи. Но въпреки това изкрещях името в главата си, защото устата ми отказваше да работи.

Не знаех дали това е правилният начин, но номерът мина. Или нещо подобно. Без никакво предупреждение аз се върнах назад във времето не с дващест минути, а може би с две. Дъбовите хора идваха към мен и Мак скочи, за да ги пресрещне, толкова фокусиран върху това да ме спаси, че не видя корените, които се изпънаха като копия, насочвайки се към него. Този път не се поколебах, а изкрещях към него да се пази и побягнах по пътеката към неговата захвърлена раница.

Ридаех поради факта, че можех отново да дишам свободно, а ръцете ми трепереха толкова силно, че не бях сигурна, че ще мога да отворя раницата. Най-близкото същество стигна до мен, когато разкопчавах токата. Той сграбчи предницата на ризата ми и я дръпна и може би този път той беше по-устойчив върху краката си, защото платът се съдра. Амулетът ми се показва, избутвайки огърлицата на Били, за да си намери място между гърдите ми и моят нападател изпищя и отскочи назад. Той хвана ръката си, с която докосна талисмана, така, сякаш беше изгорена, а върху кожата му се появи черен белег с формата на кръст. Пъхнах ръката си в наполовина отворената раница и най-накрая сграбчих пистолета. Не съм най-добрият стрелец на света. В действителност, не ставах. Но обикновено не пропусках, когато мишената ми беше на 3 стъпки. Изобщо не се прицелих, просто започнах да стрелям, а куршумите се разбиваха в подобната на кора кожа на дъбовите хора, сякаш стрелях по истински дървета. Най-високият изпищя и се отдалечи, докато неговият дебел придружител се свлече на земята с ръце върху покритата си с мъх глава. Железните куршуми явно им причиняваха болка, но въпреки че от всяка рана се процеждаше гъста материя и двамата бяха живи и се раздвижиха, когато пълнителят ми свърши. Втренчих се в тях с неверие; какво би спряло едно от тези неща?

Палтото, което Приткин ми беше дал, лежеше наблизко, където го бях захвърлила заедно с раницата, когато спряхме да почиваме. Но нямах време да търся правилните куршуми. Ниската фея осъзна, че съм спряла да стрелям и се протегна да ме сграбчи. Насочих самодивския амулет към челото му, притискайки го в кожата му толкова силно, колкото беше възможно. Плътта около него веднага почерня и започна да пуши, като замириса точно като лагерен огън.

Той се откъсна от мен, притискайки челото си и пищейки. Не знаех дали ще опита отново, защото изведнъж се появи малката фея и веднага беше обезглавен с острието на меча ѝ. Ударът трябва да е бил доста по-силен, отколкото изглеждаше, защото той започна да се носи през гората, докато не бе спрял от един провесил се клон. Той падна и се удари в земята, в безсъзнание или още по-лошо. Не изчаках, за да проверя, защото единствената ми мисъл бе да стигна до Мак.

Огромни ръце се спуснаха към мен в същия момент, когато в гората проехтя писък. Погледнах навреме надолу към пътеката, за да

видя как един корен, голям колкото малко дърво изникна от разровената земя точно под краката на Мак. Времето изглежда спря — дори не можех да чуя ударите на сърцето си — и тогава изведнъж всичко започна да се развива с главоломна скорост. Коренът изникна от земята, пронизвайки Мак точно през средата на гърба му.

— Не — издишах аз, но никой не чу, на никой не му пукаше.

Тялото на Мак се изви дотолкова, че гръбнакът му вече не докосваше тревата, пръстите му се заровиха в сплъстената мръсотия, след което коренът се отдели от тялото му заедно със силна струя кръв. Феята кимна отсечено към стражите и те ме освободиха. Втурнах се по пътеката, но Мак вече се бе отпуснал, когато стигнах до него, невидждащите му очи се взираха без капчица разпознаване.

— Мак — аз поех нежно неоткликващото тяло. — Мак, моля те... Покорна, неговата глава увисна на една страна. Кръвта ми застина, когато осъзнах какво се бе случило. Стражите на Мак се материализираха и паднаха, оставяйки кожата сред неподвижните листа толкова розова и чиста като тази на новородено. Повдигнах една от малките фигури с трепереща ръка. Тя беше малкият гуцер, който беше като замръзнал. До крака ми се намираше змията, дълга, колкото ръката ми, разсукана от нейното обичайно място около врата му. А до наранените му гърди лежеше орелът, с големина, колкото дланта ми.

Гледах ги вкочанена, знаейки какво означава това, че неговите стражи го бяха напуснали, но не желаейки моят мозък да произнесе думата.

Оглушителна врява се надигна от заобикалящите ме зрители, но аз дори не погледнах към крясъците и воя.

Ако преди си мислех, че те бяха много, веднага ми се напомни колко много от тях трябваше да се нахранят, дори малките дървета. Внезапно те бяха навсякъде, появявайки се от гората, изниквайки от земята, промъквайки се от шубрака. Няколко спряха да оближат кръвта на Мак от увеличаващото се петно, което вече се бе разпростряло по пътеката, но повечето се втурнаха към него подобно на огладнели акули. Тази маса отхвърли тялото ми подобно на покрит с кора камшик, докато земята около Мак закипя от активност. Дузина корени се увиха около тялото му, покривайки го като саван. В този момент един чворест, голям екземпляр се блъсна в стомаха ми, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Паднах на колене и когато отново се огледах

наоколо, Мак беше изчезнал. Единственият знак, че нещо се беше случило бяха златните стражи, разхвърляни тук и там из мръсотията.

Феята каза нещо на извисяващия се гигант до нея. Той би могъл да се справи с дузина като нея, но се подчини на командата ѝ без въпроси. Тялото му, носейки се към мен надолу по пътеката, беше последното нещо, което видях, преди светът да притъмнее и аз осъзнах, че съм напъхана в един чувал. Припомних си какво е да бъдеш метната на гърба на някого; след това мозъкът ми отказа да функционира и аз потънах в тъмнината.

Събудих се, плувнала в ледена пот, борейки се за въздух, сърцето ми блъскаше в гърдите. Аз се втренчих в абсолютна тъмнина със задушаваш страх. Бях абсолютно сигурна, че нещо ще ме сграбчи и че всичко ще започне отново. Но минутите минаваха и нищо не се случваше и аз не можех да чуя никакво друго дишане, освен моето измъчено такова. Гърдите ме боляха така, сякаш бях пробягала мили и не исках нищо повече от това да се свия настрани, докато болката изчезне, но не можех да си позволя този лукс. Трябваше да открия къде съм и какво се бе случило. От усещането разбрах, че се намирам върху грубо изработена койка в каменна клетка, гола, покрита само с драскащо вълнено одеяло. Предположих, че няма да мога да измъкна от тази килия. Бях глупава, излъгана и треперейки от спомена за това, което почти се беше случило. Започнах да се изследвам, но освен че бях натъртена, мръсна и трепереща, изглежда, че всичко друго беше наред, въпреки че ударите, които корените ми нанесоха, пулсираха заедно с белега от ноктите на орела върху ръката ми и ме караха да се чувствам така, сякаш ритъмът на сърцето ми пронизваше цялото ми тяло.

Повече от всичко исках баня. Тръгнах пипнешком, докато не открих голяма кофа с вода, която бе оставена до вратата заедно с гъба, парче домашен сапун и кърпа. Подът беше гол, с изключение на малко слама, която се подаваше от разкъсания матрак, а в центъра на леко разхлабените камъни имаше отводнителен канал. Хвърлих одеялото и започнах да търкам кожата си, докато не я протърках на места и не можех да подуша нищо друго, освен острата миризма на сапуна.

Излях остатъка от водата върху главата си, но въпреки всичките ми усилия не се чувствах чиста. Избърсах се, опитвайки се да не мисля за Мак, но това беше невъзможно. Феята би трябвало да е събрала

неговите амулети и да ги е донесла тук, защото те бяха струпани на купчина в края на кушетката, разпознаваеми по тяхната форма, но студени и бездиханни в ръцете ми. Чудех се дали това не е някакъв вид съобщение — напомняне за това колко безсилни бяха най-добрите ни магове тук. Ако беше така, изобщо няхах нужда от него.

Все още се чувствах дезориентирана и още не можех да повярвам какво бях видяла. Но картината бе все още пред очите ми. Можех да чуя последният вик на Мак, да видя как неговите пръсти се вкопчваха в земята, търсейки някакво оръжие, което нямаше, защото той бе дал единственият си фейски амулет на мен.

И аз го загубих.

Опитах се отново да призова силата си, но въпреки че можех да я усетя подобно на гигантска вълна, разбиваща се в морска дига, тя не можеше да ме достигне. Може би имаше начин да се компенсира заглушаващия ефект, но дори и да беше така, аз не можех да го открия. Сега, когато очите ми се бяха адаптирали към, можех да видя слабо осветеното очертание на вратата на килията, толкова мъждиво, че когато премигнах, то изчезна. Тя едва ли щеше да послужи за изход за бягство, а и в голата килия нямаше особено източници на вдъхновение. Освен койката нямаше друга мебелировка и освен тежката, заключена врата и високият решетъчен прозорец нямаше друг изход навън. Увих одеялото около мен в подобие на дреха и дръпнах койката няколко крачки, потрепвайки от звука, който издаде върху голите камъни. Когато се покачих отгоре ѝ, можех да достигна перваза на прозореца, но когато опипах с пръстите си, намерих само прах и нещо, което почувствах като смъртоносен паяк. Не се виждаха нито луна, нито звезди, но по интуиция усетих, че пръчките бяха метални и големи, колкото китката ми.

Седнах отново на леглото и обгърнах ръце около себе си, за да се предпазя от треперенето на мразовития нощен въздух. Къпането и проверяването за изходи за бягство бяха дали на мозъка ми някаква работа за вършене, но сега той отново се опитваше да се върне към ужаса в гората. Колкото повече се опитвах да не мисля за Мак, толкова повече другите картини обсебваха ума ми. Можех да подуша ужасния дъх срещу лицето ми, да видя глада в изражението им и да почувствам как разложената тълпа се промъкваше между краката ми търсейки, мушейки се, завладявайки. Въпреки усилията си така или иначе се

разтреперих, толкова много, че зъбите ми започнаха да тракат. Използвах гнева, за да отблъсна болката, да си поема дълбоко въздух и да започна отново да мисля. Бях сама и беззащитна и мразех това. Страхът беше стар спътник, познат по един начин, но това не беше страх. Това, което изпитвах, не можеше да се опише с думи дълбоки, пронизващи костите тръпки и сигурността, че дори да оцелеех, никога нямаше да се почувствам отново сигурна.

Придърпах одеялото по-плътно около себе си, но това помогна малко. Студът, който се просмукваше в мен, не идваше отвън. Разхождах се нагоре-надолу в границите на килията, опитвайки се да предизвикам циркулация в замръзналите си части.

Това не ме стопли, но прочисти главата ми. Можех по-късно да проучвам грешките си. Можех да скърбя по-късно. Точно сега трябваше да се измъкна от тук. И някак си трябваше да се уверя, че никога повече нямаше да бъда толкова безпомощна, както сега.

Трябваше да се опитам отново да достигна силата си, когато чух познат глас отнякъде наблизо. „Ще те заведа отново вкъщи, Катлийн, през океана голям и бурен“, се пееше мрачно. Гласът беше замъглен и неясен, но никога не можех да го объркам.

— Били! — почти изплаках от облекчение.

Пеенето внезапно спря.

— Каси, скъпа, имам едно и за теб. Мисля, че звучеше в клуба.

*Имаше някога един дух на име Били,
Който се хвана в капана доста глупаво.
Той намери хубава девойка и бързо се опита да я
целуне,
като пропусна нещо.*

— Къде сме? — извиках аз. — Какво става?

Единственият отговор, който получих беше нарастващият звук от „Красавицата на Белфаст“. Повярвайте ми, искаше ми се да удуша Били, въпреки че не бяхме в една и съща стая.

— Ти си пиан!

— Да, така е — съгласи се той — но съм в съзнание, което е повече от това, което мога да кажа за оранжевия си приятел тук. Не

мога да издържи на ликьора, горкият мръсник.

— Били!

— Добре, Кас. Озапти конете и добрият, стар Били ще ти разкаже историята. Ние бяхме хванати от Тъмните феи. Те ме измъкнаха от прекрасния клуб и ме хвърлиха в тази влажна дупка, единствено с него за компания, за да чакам благоволенieto на краля.

Сринах се от облекчение. Поне нямаше да бъдем обезглавени на сутринта или нещо подобно по обед. Това даваше време на останалите от нас да ни намерят, ако все още бяха свободни.

— Къде са другите?

Надявах се, че те са били по-умни от мен или наистина бяхме загазили.

— Приткин и Марлоу се опитаха да убедят капитана на стражата — една противна фея — да ни пуснат, но не знам какво е станало с тях. — Той млъкна за кратко, след което попита с различен тон. — Ей, Кас. Какво си мислиш, че ще стане с мен, ако бъда убит тук. Те нямат духове, забелязала ли си? Помислих си за Мак, за неговото лице с отпечатък на смъртта, с угасващите му очи. Ако имаше някакъв знак от призрак, където и да е около него, не го бях забелязала. Нова вълна от тръпки ме заля. О Боже, какво бяхме направили?

— Какво, ако не мога да се върна? — каза Били. — Какво, ако това е било краят — умирам и този път няма никаква вратичка? Какво, ако...

— Били! — Опитах се да не допускам да се усети истеричната нотка в гласа ми, но не успях изцяло. Преглътнах и опитах отново. — Няма да умреш, Били. Ще се измъкнем — казах го повече като уверение към себе си, отколкото към него, но не мисля, че сработи за никой от нас.

Чух дрънченето на ключове извън килията и огромната врата се отвори на древните си панти. Бях почти заслепена от светлината на фенера, която нахлу в стаята, но премигвайки през пръсти, успях да видя кого носеше пазачът.

— Томас!

Стражът, който беше висок само около 5 стъпки носеше шест и повече футовия вампир, сякаш не тежеше изобщо. Той хвърли товара си върху леглото и се обърна към мен и за пръв път забелязах глиганските бивни, които се подавах от устата му. Огре, тази дума се

промъкна в някаква част от мозъка ми, когато той мушна късия си дебел пръст в гърдите ми и изгрухтя. Неговият глас звучеше като пясък, изливащ се от цистерна и ако се предполагаше, че съдържа някакви думи, то аз не можех да ги разбера.

— Той иска ти да го излекуваш — дойде един глас от вратата. Зад грамадния пазач стоеше слаб брюнет, носещ натруфена зелена рокля, покрита с червена бродерия. Отне ми секунда, за да я фиксирам.

— Франсоаз?

Това беше странно. Всеки път, когато се обърнех, тя беше там. Първият път, когато се срещнахме, беше през 17-и век във Франция, където аз и Томас я бяхме спасили от Инквизицията. След това отново я срещнахме в Данте, заедно с феята, където тя щеше да бъде продадена на Тъмните феи. Аз я освободих, но явно Съдбата я преследваше по петите, така, като и моята, защото тя беше отново тук.

— Какво правиш тук? — попитах я озадачено.

— Ти и господинът ми помогнахте веднъж — отговори тя бързо. — Аз дойдох, какво ще кажеш? Да върна услугата.

— А другите? — попитах бързо. — Дойдох с други хора...

— Oui, je sais. Магът направи сделка с Радела. Тя е капитан на нощната стража, une grande baroudeuse, воин с умения.

— Каква сделка?

— Магът има руна на силата. Радела от дълго време търси такава. Повече от всичко тя иска дете, но това е infeconde, неплодна. Магът каза, че той ще я омагьоса, ако ви помогне.

— Джера. — По дяволите, ако не беше полезна след цялото това време.

— C'est ça — тя погледна огрето, който ни гледаше подозрително. Останах с впечатлението, че той не говореше английски или поне не достатъчно, за да следи разговора. — Те не знаят защо вампирът не се събужда. Казах им, че си велика лечителка и че можеш да го излекуваш.

— Той е в лечителен транс. Това, надявам се, че ще го спаси.

— Това няма значение — усмихна се тя и кимна към огрето. — Искам единствено да ви оставя заедно двамата, близо до портала. Ще се върна скоро, след като стражите се сменят.

— Порталът? Но...

— Ще направя, каквото мога — каза тя, когато огрето се заклатушка покрай нея, очевидно решавайки, че разговорът е продължил достатъчно дълго. — Но трябва да ми обещаеш да ме вземеш с теб. Моля те, от толкова дълго време съм тук...

— Ти си тук от седмица — казах аз, объркана.

Исках да обясня, че не се нуждая от портала. Трябваше да открия Мира, а не да се връщам там, откъдето започнах, или поне не с това проклятие, което имах, и със Сената и Кръга по петите ми. Найлошото от всичко беше, че ако се върнем, Мак щеше да е умрял за нищо. Но огрето, който беше спрял да сложи фенерът на земята, сега затваряше вратата. Франсоаз погледна през рамото му към мен, като изглеждаше паникьосана.

— Добре, обещавам! — казах аз.

Дори седмица тук се усещаше като вечност и никога не бих оставила някой да се сблъска с това, което ми се случи на мен.

Стоях в средата на стаята, чувайки стъпките на огрето, които заглъхваха надолу по коридора, докато той се отдалечаваше. Исках да проверя Томас, но се страхувах. Какво, ако не беше по-добре? Какво, ако той никога не се събудеше от този лечителен транс и аз трябваше да влача един труп.

След няколко минути извиках куража си и се приближих към койката. Томас лежеше по гръб, осветен от светлината на фенера, но не можех да видя гърдите му и стомаха от всичките тези превръзки, които бяха обвити около него. Някой беше свършил по-добра работа от моите жалки усилия — на практика той беше мумия от главата до петите. Превръзките бяха всичко, което той носеше, но аз едва забелязах това, защото видях проблесването на тъмни очи зад притворените клепачи.

— Знам това!

Но колкото и да исках да мисля по друг начин, аз бях виновна за това, което се случи на Мак. Той беше дошъл тук заради мен, беше станал уязвим заради мен и накрая той умря заради мен.

— Наистина ли? — Усетих как ръката на Томас се плъзна около мен. — Тогава ти се промени. — Горещи устни докоснаха косата ми. — Може би, аз виждам нещата по-ясно, защото много дълго съм бил воин.

— Аз изобщо не съм воин.

— Аз си мислех същото. Но когато испанците дойдоха в нашето село, се борих с останалите, за да спася житото, което щеше да ни изхрани през зимата. Тогава загубих много приятели, Каси. Мъжът, който ми беше като баща, беше отведен и понеже той не издаде къде сме скрили реколтата, те нахраниха с него кучетата си. След това отвлякоха жените и изгориха селото до основи.

Той звучеше толкова незаинтересован, че направо се облецих. Томас се усмихна тъжно.

— Скърбях за него и уважих това, за което той се беше борил, като съхраних нашата малка група заедно и свободна.

Той спря и аз знаех защо. Това беше едно от малкото неща, които ми бе разказвал за живота си. Алехандро беше довършил това, което конкистадорите бяха започнали, като беше избил селото на Томас като един вид игра. Никога не бях чувала цялата история, само няколко малки фрагмента, но не исках да го карам да я изживява наново.

Реших да променя темата.

— Луис-Цезар каза, че майка ти е била благородничка. Как така се оказа в селото?

— След завоюването никой вече не беше благородник, никой не беше вече гражданин. Или беше европейец или нищо. Майка ми беше жрица на Инти, богът на слънцето, и беше дала обет за целомъдрие, но един конкистадор я беше взел като трофей след падането на Куско. Тя бе очаквала да я третират с уважение, съобразявайки се с правилата на войната, но той не знаеше нищо за нашите закони, а и да знаеше, едва ли щеше да му пука. Той бе фермерски син от Екстрамадера, на който му се беше усмихнал късметът и изобщо не го интересуваше как е станало това. Тя го мразеше.

— Как е успяла да избяга?

— Никой не е предполагал, че тя може да прескочи стена, висока 10 стъпки, когато е била бременна в 7-я месец и затова не са я следели много зорко. Тя избягала, но нямала пари, а оскверняването ѝ я правело изгнаник за предишните си последователи. Не че това имало някакво значение. Храмът бил разграбен, а земята опустошена от болести и война. Тя избягала от столицата, докато испанците се биели помежду си, но в провинцията нещата не били по-добре. — Томас се усмихна горчиво. — Те забравили, че не може да се яде злато. Повечето от фермерите, които не били умрели, избягали. Гладът бил

навсякъде. Житото ставало все по-скъпоценно, а богатите конкистадори го желяели все по-отчаяно.

— И тогава майка ти намерила селото, което я приютило?

— Тя се скрила в родната си чулпа — крипта, където били оставяни храна и дарове за мумифицираните прародители — и там един от слугите от двореца я намерил. Той от дълго време бил влюбен в нея, но на жриците им било отредено да бъдат съпруги на Инти. Да спиш с някоя от тях било ужасно престъпление. Наказанието било да бъдат приковани към стена голи и да бъдат оставени да умрат от глад.

— Следователно той я обожавал отдалече.

Томас се усмихна.

— От много далеч. Но той започнал да я търси от момента, в който чул, че тя е избягала. Той я убедил да дойде с него в родното му село. То било на почти 50 мили от столицата и толкова малко, че се надявали, че испанците ще го пропуснат. Те живеели там заедно до 8-годишната ми възраст, когато тя умряла от едра шарка заедно с половината село.

— Съжалявам.

Изглежда, нямаше безопасни теми. Прокарах пръст по орела, който несъзнателно бях вдигнала. Доброволно бих се върнала назад и бих избавила майката на Томас от участта ѝ, преди болестта да я беше убила. На дори на собствената си майка не можех да помогна без драстично да променя времевата линия. Въпреки всичките ми сили, не можех да направя кой знае какво.

Томас се наведе да ме целуне нежно. Устните му бяха нежни и топли и преди да се осъзная, аз отвърнах на целувката му. От толкова дълго исках да направя това, че то изглеждаше толкова естествено като дишането. Само като го докоснах, всички спомени от атаката бяха заличени, прочиствайки част от мен с така жадуваната баня, която не можех да получа. Томас задълбочи целувката, докато не я усетих с всяка една част от тялото си, сякаш лъчите на слънцето ме галеха. Той имаше вкус на вино, тъмно и сладко, и прогарящо и аз се чувствах така, сякаш никога нямаше да му се наситя.

Но след момент се дръпнах назад. Не беше лесно — проклятието беше разпознало Томас, а силата на Пития беше съгласна той да довърши ритуала. Тяхната нужда преодолее моята неохота точно в този момент да си мисля за някаква интимност. Исках да изпълня

главата си с мисли и усещания, които не включваха ужас и болка. Исках той да ме докосва с тези дълги, елегантни ръце, исках устата му, гореща и изискваща, върху моята. Томас ме пусна, през лицето ми пробягна изражение, което дори не можех да назова.

— Съжалявам, Каси, знам, че аз не съм този, който искаш.

Какво знаеше Томас за това, което исках. През по-голямата част от времето дори аз не знаех.

— Няма значение какво искам — казах аз, опитвайки се да игнорирам начина, по който ръката му ме милваше от гърдите ми до хълбока още и още по един ленив, чувствен начин. Това накара сърцето ми да се разтупти и започнах да дишам трудно, сякаш някой беше изсмукал целия кислород от стаята. О да, проклятието го харесваше.

— Какво имаш предвид?

Ръката на Томас все още беше върху хълбока ми. Това не беше от голяма полза за ускорения ми пулс. Въпреки факта, че бях отстъпила, ние се намирахме на по-малко от една крачка един от друг. Опитвах се да не поглеждам надолу, но се провалих с гръм и трясък. Одеялото се беше смъкнало наполовина от тялото на Томас. Дългите му крака се криеха в сенките, а между тях беше живото доказателство колко бързо се възстановяваше.

— Не мога — казах аз, опитвайки се точно да си спомня защо.

Моите пръсти прокараха пътечка по челото му до меките му клепачи, които потрепнаха при допира ми, към гордия нос и горещите, пълни устни. Профилът му беше перфектен, обветрен бронз на светлината от лампата, подобно на главата, изрисувана на древна монета, но неговото присъствие беше това, което ме привличаше към него. Обичах неговата доброта, неговата сила и — по онова време си мислех така — неговата честност. Сега просто жадувах за горещо тяло и мека кожа и за лице, което беше познато и загрижено.

— Ти ми спаси живота, Каси, въпреки че веднъж аз изложих на риск твоя. Позволи ми да направя нещо за теб.

Гласът на Томас беше уникален, с нюанс на тъмно и опушено уиски, сякаш златният ликьор бе магически превърнат в звук. Той винаги е бил една от най-привлекателните му черти, отчасти защото, за разлика от внимателно прецизираните маниери и безочливите опити за съблазняване, беше непреднамерен. Беше повече истинският Томас и

толкова привлекателен, че се чудех защо изобщо се мъчи с другото. Но, разбира се, аз знаех защо — защото Луис-Цезар му бе заповядал, след като Мирча беше решил, че той трябва да довърши ритуала. Предполагам, че са се тревожили, че ще разпознае един от хората на Мирча, след като бях прекарала толкова много години при Тони, където той редовно идваше и си отиваше. Но това не беше честно към Томас и за пръв път се зачудих дали той се е противопоставил да бъде използван така.

— Нищо не можеш да направиш — казах аз — освен ако не можеш да говориш с краля да ни пусне или да направиш така, че моята сила да започне да действа тук.

Томас се усмихна.

— Или да вдигна проклятието?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мозъкът ми даде заето.

— Да премина отново през това?

— Казах ти, че проклятието ти е било поставено, за да пази целомъдрието ти, както твоят страж пази живота ти. Но като предпазна мярка срещу това да не се обърка нещо, е била добавена „вратичка“ в договора. Ако преспиш с Мирча или някой от неговите избраници, заклинанието ще се разруши.

Зави ми се свят. Това ли беше? Това ли беше голямата тайна? Изглеждаше абсурдно просто, да не говорим, че се губи целият смисъл.

— Но защо би направил това? Иска да ме контролира!

Томас се усмихна горчиво.

— Без съмнение. Но по такъв нескопосан начин като заклинание? — той поклати глава. — Това би наранило самолюбието му, Каси. Да не говорим, че да контролираш някого толкова могъщ като Пития с такава нескопосана хитрост би било крайно опасно. Защо мислиш, че маговете обучават посветените от толкова млади и промиват мозъците им през цялото детство? Сигурен съм, че биха предпочели да използват заклинание, за да ги държат в правия път, ако това беше възможно. Но е възможно силата на Пития да го преодолее и контролиращият да се превърне в контролиран. Не мога да си представя, че Мирча би рискувал това да стане!

— Но тогава защо ми е поставил проклятието, ако не е възнамерявал никога да го използва?

— За да ти даде шанс да станеш Пития. Някоя краткотрайна афера би провалила всичко, за теб и за него. Проклятието изглежда най-лесният начин да се гарантира, че това няма да се случи. И да ти осигури допълнителна закрила, освен тази на Антонио. Не знаеше ли за това?

— Не знаех дори за проклятието до вчера! — Изправех се рязко, умът ми пренебрежеше към очевидното. Можех да разруша проклятието

като преспя с Томас. Беше толкова просто, че чак абсурдно — ако казваше истината. Но Томас нямаше нужда да прибегва до лъжи, за да вкара жена в леглото си, и неговото обяснение имаше смисъл. Мислех, че е странно, че през цялото време Мирча си е мислел, че се нуждае от магическа помощ, за да манипулира някой толкова млад и непросветен като мен, особено след като вече ми беше завъртял главата. Съществуваха много по-фини начини да упражни контрол и той ги владееше всичките.

Разбира се, дори Томас да беше прав, нямаше начин да се разбере дали картата-за-излизане-от-затвора на Мирча ще проработи при двойно заклинание. А дори и да проработеше, имаше уловка. Много голяма при това. Ако разрушах проклятието, щях да изпълня изискванията на ритуала и позицията на Пития да ми се натресе завинаги. Това би сложило край на всички надежди да прехвърля Силата на някой друг или да се отърва по някакъв начин от Кръга. Наследниците могат да бъдат измествани, както когато се разбра какво представлява Мира, но Пития заемаше поста за цял живот. Ако завършех ритуала, маговете нямаше да имат друг избор, освен да ме убият, ако искаха техният кандидат на престола. Същото се отнасяше и за Приткин, ако той наистина бе благоразположен към Мира. За жалост, положението не изглеждаше по-добро, ако проклятието останеше. Беше почти сигурно, че Сенатът ще ме открие рано или късно. Те разполагаха с твърде много ресурси, включително и шпионската мрежа на Марлоу, за да храня каквито и да е илюзии относно това. И дори ако Томас беше прав и Мирча не можеше да използва заклинанието, за да ме контролира — голямо „ако“, по мое мнение — той също не можеше и да го разруши. Duthracht живееше по неговите си правила, лесно излизаше от контрол и никой не можеше да каже какво ще се случи, ако веригата се завърши. Предполагаше се да бъде под контрола на един от участниците, но какво щеше да се случи, ако — както изглежда беше в случая — никой от нас не беше на мястото на водача? Не знаех какво може да направи проклятие, което контролира себе си, а не исках и да разбирам.

Едно нещо беше безспорно: ако се срещнем отново, Мирча и аз със сигурност щяхме да завършим веригата. Беше неудобно да трябва да призная, но единствената причина все още да не сме го направили — и то пред около хиляда зрители — беше неговият

самоконтрол, не моят. И това да завърша ритуала, щеше да ме върне отново в изходна позиция.

— По дяволите! — И двата варианта бяха неприемливи, но нямаше трети. Нямаше начин да се отърва от проклятието и да избегна изпълнението на ритуала. Или, ако имаше, нямаше как да го открия пъхната в килия във Феерия.

Накъдето и да погледнех се сблъсках с тухлена стена. Мразех да нямам избор или да има някой, или нещо, което да взема решенията за живота ми вместо мен. Било е по този начин откакто се помня. Или Тони, или Сената, или проклетите феи ме изкарваха жертва, отнемайки ми правото на избор. Никога не съм имала силата да отвърна на удара, да управлявам моя собствен живот или просто да запазя себе си или хората, на които държа в безопасност. Дори не можех да се справя с една измамна посветена! И осъзнах, че ако нещата продължаваха да бъдат, каквито бяха, никога нямаше да мога.

— Какво има? — Ръката на Томас нежно галеше кръста ми, опитвайки да ме утеши, да ме успокои.

Беше успокоително, признавам, но не и утешително. Нито на ритуала, нито на проклятието им пукаше дали той беше наранен, или дали аз се колебаех относно идеята да правя секс във влажна, студена тъмница, с вероятно слухтящия Били наоколо. Импулса да се обърна и да приема офертата на Томас, която той ми отправяше откакто го срещнах, бе толкова силен, че трябваше да заровя юмруци в грубото одеяло под мен, за да ги запазя неподвижни.

Насочих мислите си обратно към проблема. Казвах си, че мога да прехвърля силата на някой друг, но кой точно можеше да е това? Не изглеждаше да има никакви други кандидати за работата, за които да съм уверена, че няма да попаднат под контрола на Кръга или на фракцията на Приткин, на никой от които нямах доверие. Водеше се война и дори мисълта, че силата ще премине в ръцете на някой като Мира, ме накара да потръпна.

Томас ме обгърна с ръце, притегляйки ме в страстния пашкул на тялото си. Ръката ми се придвижи по своя собствена воля да помилва топлатата, златиста кожа отстрани на коляното му, точно където извивката на това дълго, силно бедро започваше. Би било толкова лесно да се предам, да задоволя глада, който чувствах толкова дълго време. И нима щеше да има чак толкова голямо значение? Кръгът вече

се опитваше да ме убие. Можех ли да им се доверя, ако ми предложеха сделка? Не би ли било по-добре от тяхна гледна точка да премахнат всяка конкуренция на тяхното начинание, вместо да оставят някой като мен да се мотае наоколо? Ако щях да бъда преследвана, във всеки случай, предпочитях да бъда във възможно най-силната позиция. И това важеше в двойна степен, ако сделката щеше да е с Мира.

— Сигурен ли си напълно в това? — сериозно попитах Томас. — Това би могло да ми помогне да завърша ритуала. Маговете...

Томас опита вътрешната част на китката ми с върха на езика си.

— Сигурен съм.

— Но какво ако...

Той се усмихна криво.

— Каси, ти знаеш какво ме преследва. Наистина ли вярваш, че се притеснявам от Кръга?

Той имаше право. И, колкото и да не исках да го призная, все още изпитвах чувства към него — или, по-точно към човека, за когото го мислех. Наистина се съмнявах, че някой толкова стар, че да помни падането на Империята на Инките, би могъл да има нещо общо със сладкото момче от улицата, което познавах. Не познавах истинския Томас, какъвто е бил, когато Сенатът все още не му е дърпал конците. Но те не бяха тук сега. За първи път и двамата бяхме свободни от тях, дори да беше, само защото бяхме затворници на друго място. И въпреки това, изглежда той все още ме искаше.

— Изборът е твой, Каси. Знаеш какво чувствам.

Погледнах го изпитателно.

— Наистина ли зная? Луис-Цезар ти е наредил да дойдеш при мен. През всичките тези месеци, ти си вършел работа.

Ръцете на Томас замряха.

— И все още ли върша тази работа, Каси? Дали това е една изпипана измама, която да те принуди да приемеш позиция, която не искаш?

— Не. — Вампирите може и да не усещаха по същия начин болката, както хората, но никой не би позволил да бъде рязан по този начин, не и за каквато и да е причина.

Той ме придърпа към себе си, очите му горяха.

— Мислиш, че се опитвам да си върна благоволенieto на Консула, като изпълнявам първоначалната си мисия? Това ли е?

Не отговорих веднага. Томас вече ме бе предавал и въпреки че бях убедена, че бе извършил грешни неща по правилна причина, какво ако не беше така?

Знаех със сигурност, че е добър актьор — повечето от старите вампири бяха. Ако не се бяха родили такива бяха придобили уменията по време на вековете практика. Но нямаше смисъл да ме изиграе. Дори ако Сенатът бе готов да му изчисти името и да го приеме обратно, Томас не искаше това. Неговата основна цел бе да бъде свободен от контрола на господаря си, за да убие Алехандро. Независимо колко много ме искаше обратно, Сенатът нямаше да започне война с друг независим вампир — особено след като вече водеха война. Те не можеха да дадат на Томас това, което той наистина желаше и не ми се вярваше, че той ще ме продаде за по-малко.

— Не — признах аз най-накрая. — Не мисля така.

— Но не ми вярваш.

Това не беше въпрос, така че не му отговорих. Какво бих могла да кажа? Той беше прав.

Томас се засмя тъжно.

— Как бих могъл да те укорявам за това? Веднъж ми се довери и аз те излъгах. Всичко, което кажа сега би било просто думи.

— Все още искам да ги чуя — казах неуверено. Томас бе дал обяснение за предателството си, но не бе казал нищо за нас. Имах нужда да чуя, че не всичко през времето, което бяхме прекарвали заедно е било лъжа.

Той ме целуна леко, точно под вдлъбнатината на гърлото ми.

— През целия си живот познавах само хора, които искаха нещо от мен. Когато бях млад, това беше защита и възможност за отмъщение. След като Алехандро ме превърна, това бяха уменията ми в битките и познаването на земите, които не бе завладял. За Луис-Цезар бях жив трофей, свидетелство за силата му. — Той помилва косата ми, леко, благоговейно. — Само ти се интересуваше от мен като човек, без да искаш нищо в замяна. Те ато, Каси. Те *querre para siempre*.^[1]

Не говоря испански, но схванах идеята. Някога бих дала много, за да чуя тези думи, на който и да е език, но сега чувствата ми бяха твърде объркани, за да ги подреда. Не знаех какво чувствам, а още по-малко какво да кажа.

— Томас, аз...

— Недей. Искам да запомня това, точно както е. Скоро трябва да се върна и не искам да отнеса със себе си лъжи, независимо колко сладко звучат. Сенатът търгува с лъжи. Това... — Той облегна буза на гърдите ми. — Това е истинско.

— Не трябва да се връщаш, Томас! Казах ти, ще намерим начин да те скрием.

Той се засмя, и този път звучеше по-искрено.

— Малката Каси, винаги грижеща се за всички. Аз съм този, който се предполага, че трябва да те спасява, не знаеш ли? Нали това се разказва в приказките? — Изражението му внезапно се помрачи. — Но защо трябва да мислиш по този начин? Аз само те използвах досега!

— Ти ме спаси от главорезите на Тони или това не се брои? — Тони беше изпратил шайка в нощния клуб, в който работех, за да ме отведа. Те не постигнаха целта си отчасти, защото Сенатът беше изпратил Томас да ме пази. Въпреки всичко, аз не бях забравила, че той спаси живота ми. Но очевидно той беше, защото махна с ръка.

— Ти щеше да се справиш. Винаги го правиш. — Изражението му стана напрегнато. — Каси, ако се съмняваш какво чувствам, нека ти покажа! Позволи ми да направя това за теб!

Прокарах пръсти през копrienената му коса. Позицията на Пития може и да беше затвор, но поне имах думата. Не можех да се отърва от работата си, но щях да запазя контрола над останалата част от живота си — нещо, което проклятието нямаше да ми позволи.

— Ще се нараниш — запротестирах, след като Томас започна да диша учестено. Вампир първо ниво може да се излекува почти от всичко, но нямаше начин Томас вече да е излекувал нараняванията си.

Буботене на смях прозвуча в ушите ми.

— Боли много повече да те гледам всеки ден, да бъда обгърнат от аромата ти месеци наред и да не ми е позволено да те докосвам. Живях с теб половин година, а никога не съм виждал тялото ти. Ще запомня това — каза той удивено, ръката му се плъзна надолу по мен.

— Няма да рискувам да те нараня — заявих, опитвайки се да звуча по-силна, отколкото се чувствах.

Томас се засмя отново и ме положи обратно на койката. Той се наведе над мен, косата му оформи шатра около лицата ни, което беше

интимно, вместо да е задушавашо. Само очите му се виждаха ясно, кипящи от смях.

— Мисля, че можем да го направим — прошепна той — ако обещаеш да бъдеш нежна.

Не можах са се въздържа — засмях се и в следващия момент той ме целуваше с такава страст, че ме остави без дъх. Плъзнах ръцете си под гъстата грива на косата му и ги склочих около врата му. Хватката му беше здрава, но внимателна и въпреки че можех да почувствам тежестта му срещу крака си, горещ и твърд и готов, той се въздържаше, чакайки ме да направя първата крачка. Изведнъж, нямаше повече съмнение. Не бе само проклятието, което ме привличаше. Не беше само това, че се нуждаех от начин да се измъкна от настоящата каша. Аз исках него.

— Направи го — казах. — Бързо, докато имаме още време.

— Бързо не е това, което имах предвид — каза Томас начумерено. — Особено за първия път.

— Нямаме време за нищо друго — казах нетърпеливо. За първи път проклятието, силата и аз — всички бяхме съгласни с едно и също нещо, а Томас се дърпаше.

Обгърнах го с ръката си и бях възнаградена с дълбоко потръпване и възхитителното усещане за нежна, гореща плът в дланта ми.

Отчаяно исках да видя как това дебело копие изчезва в мен. Знаех, че ще ме докара до върха, ще прилегне точно по мярка, плъзването ще е влудяващо и това звучеше идеално. Исках да го почувствам да се движи по неговия си начин в мен с нужния натиск, жадувах за огъня.

— Това ще те нарани — запротестира той с дрезгав глас.

Плъзнах езика си по основата на врата му.

— Нека.

Томас трепереше, но упорито не искаше да отстъпи. Реших да изоставя разговорите и да го принудя по друг начин. Целунах го, устните ми жадни срещу неговите, след това се плъзнах надолу, за да залепя здраво зъбите си на мястото между шията и рамото му. Беше точно там, където вампир би захапал, но вместо това аз засмуках част от тази опъната кожа в устата си, маркирайки го. Оставих ръцете ми да се скитат, запаметявайки контурите на мускулите и сухожилията под

горещата, сатенена кожа. След това без предупреждение ги смъкнах малко по-надолу. От гърлото на Томас се чуваше тихо ръмжене, но от усещането на зъбите ми, плъзгащи се по тялото му, той простена. Съдейки по това как твърдостта му се притискаше в бедрото ми, внезапно уголемена, не беше в знак на протест. Присвитите му очи блестяха, когато най-накрая пуснах шията му.

— Не се бориш честно — изпротестира, гласът му мрачен и дълбок. Пое дълбоко дъх, изпусна го и плъзна пръста си в мен. Изпъшках от ненадейното нашествие и се извих затягайки се около него. — Изобщо не е честно — каза дрезгаво.

Заплетох ръце в косата му, когато пъргавият език замени пръста. Той придърпваше плътта с устата си, засмукването увеличава бедрата ми, карайки ме да вляза в ритъм с него. Не можех дори да мисля за съпротива. Той разтвори краката ми широко, за да ме достига полесно, докато единия висна извън кушетката. Не ме беше грижа — гледката как лакомо поглъща тялото ми караше дъха ми да пресеква толкова, колкото и усещането. Светът се стесни до тази сочна уста; това бавно, влажно плъзгане; тези големи, силни ръце. Горещите, загрубели длани поглаждаха отново и отново мускулите на корема ми сякаш не можеха да спрат, после най-накрая се плъзнаха по бедрата ми, бавно масажирайки треперещите мускули. Боже, всяко момиче би се влюбило в тези ръце.

Чувствах устата му като течен пламък, който ме изследваше, намираще места, които изпращаха разтърсващи вълни на екстаз по цялото ми тяло. Изпъшках тихо, поразена от лекото, интимно изследване, от дълбокото, деликатно докосване. Рухнах на матрака и оставих тези влажни докосвания да ме погълнат. Вълна от удоволствие премина по гръбнака ми, сякаш той ме погали отвътре и в един момент ъгълът и натискът бяха перфектни. Изглеждаше сякаш устните му са навсякъде, вкусваха, засмукваха, докосваха, засищаха. Той бързо усъвършенстваше изпълнението си, събирайки следи от тялото ми, забелязваше какво ме кара да крещя и го повтаряше докато фойерверки от удоволствие започнаха да избухват зад очите ми. Всяко движение на устните му се разгаряше по протежение на нервите ми, докато имаше опасност главата ми да избухне.

— Томас! Моля те!

Преди още да го изговоря, той промени позицията си и се надвеси над мен. Спря, борец се за контрол и аз изръмжах към него. Накрая се премести напред, бавно потъвайки в мен. И, Боже, беше хубаво — не, повече от хубаво, ако искрите зад клепачите ми имаха някакво значение. Той ме отвори за танца на усещанията само с ръцете и езика си, но да го чувствам да се движи в тялото ми беше още по-добре, обтегнато, удивително запълване, променящо плътта ми докато се напаснах към него като ръкавица.

Той беше предостатъчно наедрял, но неговата втвърдена плът беше гладка и еластична и се вмъкваше в моята само с много лека болка, когато допираше кожата наранена при нападението.

Но той прехапа устната си, сдържайки цялата тази сила на тънка връзка, дъхът му излизаше на накъсани вдишвания поради мъчителната му предпазливост. Той се плъзна малко напред, стопляйки част от мен, когато аз го исках целия. Но най-накрая той стигна там, притискайки се плътно до мен, сгорещявайки и най-отдалечената ми част от тялото. Очите му бяха затворени, дългите му къдрици галеха страните му, когато той застана неподвижен за един дълъг момент. Остави ме бездиханна. Неговото проникване не болеше, но докато чаках да се раздвижи, да промени положението си, да направи нещо преди тотално да загубя ума си, той го направи. Когато започна отново да се отдръпва, отново агонизиращо бавно, моето търпение свърши. Аз се усухах около него, докато той се оттегляше, тогава внезапно се тласнах към него, карайки го да потъне отново напълно в мен с едно-единствено, извикващо стенание движение.

Томас изглеждаше едновременно изненадан и силно облекчен, дъхът му излизаше със свистене от обзелото го удоволствие. Той схвана замисъла и започна да увеличава скоростта. Хълбоците ми се задвижиха и започнаха да се въртят, когато Томас започна бавно кръгово движение, галещо, доставящо удоволствие и разливащо се едновременно.

Скоро открих, че не мога да контролирам звуците, които издавах. Горях, наранена от чувството, ридаяйки заради него. Бях замаяна и дишането ми се учестяваше все повече, хълбоците ми се повдигаха, а погледът ми се замъгляваше все повече. Разтърсващо усещане се зароди вътре в мен и преди да осъзная какво се случва, оргазмът се разля по тялото ми, което трепереше безпомощно поради стабилния

ритъм на Томас. Прекрасна, жълта светлина внезапно изпълни стаята, цвят толкова чист, толкова богат, че изглеждаше така, сякаш щастиято бе придобило реална форма. За момент си помислих, че това е част от усещанията, които ме бяха обзели, но то продължи да се разраства, поглъщайки светлината от крушката, сякаш малка звезда се зараждаше около нас. Буйни, увиващи се нишки от бяла и златна енергия пращяха и се извиваха навсякъде, наслоявайки се интензивно, докато, подобно на светкавица, не ме заслепиха.

Без предупреждение светът изчезна. Бях захвърлена във водовъртеж от картини и звуци, които се сменяха толкова бързо, че ми беше трудно да ги следя. Не чувствах Томас, не го виждах, дори не можех да го усетя. Вихрушката ме връхлетя с ужасяваща скорост и бях напълно безпомощна да направя нещо друго, освен да я оставя да ме залее.

Тогава, толкова внезапно, колкото бе започнало, всичко свърши. Когато послеобразите избледняха дотолкова, че вече отново можех да виждам, открих, че се намирам сама на един хълм, изправена пред един храм. Зад него беше океанът, който блестеше под яркото жълто слънце. Усетих докосването на устни по врата си и чух в ухото си тътенът на богат мъжки смях в ухото си.

— Одобрявам моето възплъщение — каза един глас.

Знаех, че той идва от мъжа зад мен, но той се отразяваше едновременно от всички посоки, сякаш храмът, морето и небето също говореха.

— Синът на друга от моите жрици — наистина, прекрасно.

Примигнах зашеметена и невярваща, но картината остана същата.

— Твоето какво? — казах най-накрая с дрезгав глас.

— Мъжът, избран за церемонията, става мой приемник за известно време. Неговият съюз с наследника консумира нашия брак и потвърждава нейната служба.

Преглътнах.

— Аз не съм твоя жена!

Смехът отново изригна, богат и заразителен.

— Не се страхувай, Херофил! Това е духовна връзка — ти не можеш да ме понесеш в моята физическа форма.

— Не се страхувам — казах аз и това беше истина. В сравнение с виденията, които обикновено имах, това беше като разходка в парка. — И моето име е Касандра.

— Вече не.

Опитах се да се обърна, но силните ръце ме държаха здраво. Те бяха с цвета на пролетен цветен прашец, блестяща истинско жълто, което блещукаше, сякаш беше покрито със златен прах. Светлината танцуваше по кожата му така, както играеше по водната повърхност, толкова ярка, че нараняваше очите ми. Това щеше да изглежда доста странно върху човешко тяло, но някак си не беше. Внезапно това, което ме заобикаляше придоби повече смисъл.

— Не пропускаш клишетото, нали?

— Твоето съзнание избира как да ме представи — промърмори той. — Ако има клишета, то те са твои.

— Кой си ти? — настоях аз.

— Някой, който е чакал дълги векове някой като теб. Най-накрая нещата започнаха да се случват.

— Какви неща?

— Ще видиш. Имам голяма вяра в теб.

— Тогава ти си луд — казах му аз равно. — Не знам как да използвам тази сила, която имам, а Мира ще ме убие всеки момент.

— Искрено се надявам, че няма. Колкото до другото, силата отива там, където иска. В момента, в който я предадох в ръцете на хората, загубих контрол.

— Но Мира...

— Да, за в момента ще трябва да се справиш с твоя съперник. Ще говорим отново, когато това стане.

— Нали това ти казвам! Не знам как... — никога не довърших изречението. Имаше излив на топлина и порив на вятъра и навсякъде около мен се надигна ужасяваща, древна сила, която тътнеше в земята и изпрати потоци, които запращаха по цялото ми тяло. След това отново бях в килията, примигвайки на приглушената светлина, като не бях сигурна какво се беше случило.

Томас беше се отдръпнал и усещанията, които беше предизвикал, спряха дъха ми и изтриха всички въпроси от главата ми. Той ме придърпа по-близо до гърдите си и аз въздъхнах, когато той се плъзна в мен. Неговата, влажна от потта, коса ме обгърна и неговите зъби се

забиха във врата ми. Напрегнах се от ухапването и чух доволното ръмжене на Томас, когато моите вътрешни мускули се стегнаха около него. Дълги ръце обхванаха хълбоците ми, навлизайки в мен толкова дълбоко, колкото беше възможно. Той освободи гърлото ми, без да се нахрани, като прокара език по раната; след това бедрата му започнаха да се движат по-бързо, по лицето му се изписа нужда и аз изгубих способността си да мисля за много дълго време. Той свърши вътре в мен по страхотен начин, който ме изгори подобно на ледени ухапвания до самия ми център. То погълна студа, изгори и последните следи от него и ме изпълни с гореща отмала, която се разпростря по цялото ми тяло. Сега удоволствието ми бе преодоляно, но беше по-дълбоко, по-постоянно и сладко. Чувствах се така, сякаш съм без кости, с Томас, отпуснат върху мен.

След един дълъг момент, Томас се дръпна, за да погледне в притворените ми очи. Той търсеше моето изражение, но каквото и да търсеше, явно не го намери. Той ме целуна и аз се извих от чувствената топлина на неговата уста, чувствайки се някак си ограбена, когато той прекъсна контакта прекалено скоро.

— Съжалявам — каза той, а палецът му галеше долната му устна. Проследих с пръст една от прекрасните му тъмни вежди.

— Какво не е наред?

Той пое лицето ми в ръцете си и нежно ме целуна по челото.

— Всичко е наред, Каси. Всичко ще бъде наред.

— Какво ще? — Моята приятна възбуденост бързо отшумя.

Томас се поколеба, след което въздъхна.

— Все още усещам проклятието около теб, подобно на облак. — Челюстта му се стегна. — Изглежда, че Мирча не иска да премахне своето заклинание.

Поклатих глава.

— Има усложнения с това заклинание. Мирча също не може да го премахне. — Знаех, че има и такава вероятност, но беше доста разочароващо.

Томас започна да казва нещо друго, но вратата внезапно се отвори и вътре влезе Франсоаз, с ръце на кръста, изглеждайки нетърпелива. Тя хвърли един вързоп с дрехи към мен.

— Време е! Предполагаше се, че трябва да е ритуал, а не маратон! Скочих на крака, треперейки на въздуха, който беше леден

спрямо горещата ми кожа.

— Какво?

— Добре, хайде! Обличай се! Кралят иска аудиенция, а той не обича да чака. Ако го вбесим, никой от нас няма да се измъкне оттук.

— Франсоаз?

Имах много лошо усещане за това. Акцентът изведнъж беше изчезнал и изражението върху лицето ѝ вече не ми напомняше на обичайната нервност на френското момиче.

Тя се усмихна мръсно.

— Франсоаз не е вкъщи сега. Да ѝ предам ли някакво съобщение?

Преди да успея да измисля някакъв отговор на това, тя изгримасничи и сграбчи стената, пръстите ѝ се извиха и побеляха, сякаш се опитваше да прокопае камъка.

— По дяволите! Не сега, момиче! Искаш ли да останеш тук завинаги?

Томас местеше погледа си между нас двете, но единственото, което можах да направя, беше да поклатя глава. Нямах никаква представа какво не беше наред с нея.

— Хм, Франсоаз — казах аз най-накрая, когато тя започна да вибрира, сякаш пръстът ѝ беше заседнал в цепнатината. — Има ли нещо, което... да можем да направим за теб?

Тя внезапно спря, неподвижна, и се втренчи в мен, като нетърпение се изписа върху лицето ѝ.

— Да! Можеш да се облечеш! Колко пъти трябва да го казвам!

Беше ми студено без топлината от тялото на Томас, затова реших да я послушам. Роклята беше прекалено голяма и твърда с цялата тази бродерия, но тъмночервената вълна беше топла. Реших, че най-доброто, което можех да направя, бе да се концентрирам в даден момент само върху един проблем, а умствените проблясъци на Франсоаз дори не бяха близо до началото на списъка.

— Франсоаз, имаш ли приятели тук? Хора, които да могат да ни помогнат?

Тя присви очи.

— Защо?

— Заради Томас... Ако той напусне Феерия, ще бъде убит. Той не може да се върне, но не може и да остане тук, чакайки да бъде

екзекутиран. Познаваш ли някой, който да може да го скрие?

— Каси... — Томас докосна лакътя ми. — Какво правиш?

— Трябва да знам, че си на сигурно място. Какво ще стане, ако кралят заповяда да ни депортират обратно в МАГИЯ? Ако се върнеш, ще те убият.

Консултът ми бе предложила неговия живот, но в замяна на информация, която нямах. Нямах намерение да поставям заклинание върху Мирча и със сигурност нямаше начин как да вдигна моето проклятие.

— А ако се появиш пред краля без мен, той може да те обвини за моето бягство. Няма да застраша живота ти — каза Томас равно.

Можех да споря, но начинът, по който бе стиснал челюсти, ми казваше, че ще е загуба на време. Освен това Франсоаз изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи удар.

— Ти се притесняваш за вампир... точно сега? — Тя поклати глава. — Той няма значение. Само служи на своето предназначение; остави го сам да се погрижи за себе си. Те са ужасно добри в това, както знаеш.

Е добре, хвана ме. Имаше нещо много повече в нея, отколкото Франсоаз признаваше.

— Ще ми кажеш ли веднага коя си ти? Защото аз никога не съм казвала на Франсоаз моето име. Да не споменавам, че обикновено говори на френски.

— Нямаме време за това!

Седнах на койката и я погледнах упорито.

— Няма да отида никъде, докато не разбера коя си ти и какво става. — Достатъчно ме бяха лъгали. Последната седмица ме научи по трудния начин на това, че ми беше писнало.

Тя склочи своите ръце по странно познат ми начин. Някъде бях виждала някой да използва това движение по същия начин, но ми убягваше.

— Бях ти казала веднъж, че ти или си най-добрата сред нас или най-лошата. Искаш ли да се обзаложим на кое се уповавам?

Отне ми няколко секунди да схвана, но дори и тогава не можех да повярвам.

— Агнес? Какво... какво по дяволите правиш там?

— Съществувам — каза тя горчиво. — Нещо като послеживот.

— Но... но аз не знаех, че си способна на обсебване! Маговете казаха...

— Правилно! Сякаш им казваме всичко! — Тя постави отново ръце на хълбоците си по друг доста познат начин. — Колкото по-малко знае Кръгът за нашите способности, толкова по-добре! Наистина ли вярваше, че ти можеш да го правиш, а аз не?

— Но ти нямаш Били Джо — запротестирах аз. Това беше нещо, което ме беше притеснявало и при нея, и при Мира. — Как може да се пренасяш във времето без дух, който да пази тялото ти, докато те няма?

Агнес просто ме гледаше; след това поклати глава.

— Добре, това е оригинален подход, гарантирам ти — промърмори тя. — Ние се връщаме в нашите тела почти в същия момент, в който ги напускаме, Каси. Нашите тела не умират, защото дотолкова, доколкото те разбират, ние не ги напускаме.

— Но... твоето тяло... — Погледнах я, чудейки се как да го кажа. Не изглеждаше да има много варианти. — Агнес, съжалявам, но то е... мъртво.

Тя ме погледна така, сякаш съм си загубила ума.

— Разбира се, че е! Какво иначе си мислиш, че правя тук?

— Нямам идея — казах й честно.

— Е, това определено не беше първият ми избор! — Тя изглеждаше вбесена. — Изглежда, че това е допълнителен живот, моето време да се насладя на промяната. Оставих те, възнамерявайки да се върна в моето тяло, да събера достатъчно сила, за да се превърна в сладко германско момиче. Предполагаше се, че тя трябваше да умре, падайки от скала — просто един инцидент — и аз успях да я обсебя...

— Да я обсебиш? — Не знаех как изглежда изражението на лицето ми, но Агнес започна да се смее.

— Тя щеше да умре, Каси! Като цяло си мисля, че тя щеше да предпочете да сподели живота си с мен, отколкото това!

Почувствах се замаяна.

— Не разбирам!

Томас изведнъж проговори, стряскайки ме.

— Един да служи, един да умре! — промърмори той.

Агнес му хвърли един недружелюбен поглед.

— Не знам, къде си чул това, но го забрави!

— Тогава явно е истина — каза той, очевидно шокиран. — Носят се слухове, но никой не вярва...

— И така ще си остане — каза Агнес категорично.

Беше мой ред да гледам ту единия, ту другия.

— Някой ще ми каже ли какво става?

— Има стара мълга — каза Томас, игнорирайки мръщенето на Агнес — че Пития е награждавана в края на своето служене с друг живот — един вид компенсация, че се е отдала на своето призвание.

Затворих уста, която се опита да зяпне от шока. За момент просто гледах Агнес.

— Вярно ли е? — най-накрая успях да попитам.

— Искате ли да се махнете оттук или не? — настоя тя.

— Просто ми кажи!

Тя въздъхна и отново склучи ръцете си. Не знаех дали това е постоянен навик, или просто се случваше.

— Окей, накратко — да, истина е. Намираме някой, който е обречен да умре млад и склучваме сделка с него. Ние ги обсебваме и се храним от тяхната енергия и в замяна им помагаме да избегнат катастрофата, която ги очаква.

— Това е ужасно!

— Не, практически е! Споделеният живот е по-добър от никакъв.

— Но ако го направите веднъж — каза Томас бавно — защо не продължите да го правите живот след живот, век след век?

— Ето защо мразя вампири — каза Агнес на себе си. — Те са толкова дяволски подозрителни!

— Но можете ли да го правите? — попита Томас.

— Разбира се, че не! — просъска тя. — Помисли! След като свърши времето ни за служба, силата отива в някой друг. Без нея няма как да знаем кой ще умре и затова не можем да изберем друго тяло. Това е еднократна сделка.

Томас се засмя леко.

— Искаш от нас да повярваме, че никой не се е опитвал да измами смъртта? Да живее вечно, взимайки, който си поискат, независимо дали те са обречени или не?

Агнес сви рамене.

— Това е едно от многото задължения на царуващата Пития — да бъде сигурна, че няма да се случи така.

Поклатих глава. Всичко това се случваше прекалено бързо. Мозъкът ми просто не можеше да го поеме.

— Но защо Франсоаз?

— Казах ти — не съм имала избор! Опитах се да се върна в тялото ми, но открих, че съм прахосала твърде много енергия, опитвайки се да ти помогна. Не бях планирала да спра времето — това не е лесно, особено след скок от около 300 години! Открих, че не мога да прескачам през вековете така, както последния път.

— Но аз можех да те взема обратно с мен!

Агнес ми беше помогнала да се справя с Мира. Ако не беше нейната помощ, вероятно вече щях да бъда мъртва. Със сигурност нямаше да мога да ѝ откажа да я върна обратно.

— Ако си спомняш, Каси, ти беше по средата на стая, пълна с изгладнели духове. Те бяха започнали да поглъщат всеки дух наоколо! Не можех да рискувам. Веднага щом започнаха, аз трябваше да се махна оттам възможно най-бързо. Така че аз отидох при единствения човек, който познавах по онова време, който беше близо до смъртта и може би щеше да поиска да склучи сделка.

— Направи ли го?

Франсоаз не беше просто възрастен нормален: тя беше вещица и съдейки от един доста запомняш се трик, който бях видяла, при това могъща такава. А на мен ми изглеждаше така, сякаш се бореше.

Сякаш чула мислите ми, Агнес направи друга гримаса и притисна корема си.

— Зависи от тълкуването.

— Как завърши тук? — попита Томас, преди да успее да получи малко по-точен отговор.

— Планирах да се върна при Каси, преди да е напуснала този век, веднага щом обсебих тялото и бях в състояние да отблъсвам духовете. Но се появиха проклетите тъмни магове.

— Те те отвлякоха, за да те продадат на феите — заразсъждава той. — И ти си тук от кога? Но това е било преди векове!

— Години, всъщност — поправи го Агнес.

— Времето тече по различен начин тук — напомних му аз. Марлоу го беше казал, но аз не бях осъзнала колко голяма е разликата. — Искаш да кажеш, че ти си тук, откакто ние напуснахме Франция?

Агнес кимна и вдигна ръка, за да ме спре, когато се опитах да кажа нещо друго.

— Ако си ни виждала оттогава, не ми казвай, Франсоаз може да чуе, а тя не трябва да бъде повлиявана от това, което ще се случи в бъдещето ѝ.

Нейно бъдеще, помислих си аз замаяно, но мое минало. Тя бе убила един тъмен маг в Данте преди седмица, помагайки ми да избягам. Или, по-точно, щеше да убие един... Главата започна да ме боли.

— Искате ли да се махнете оттук или не? — настоя Агнес.

— Да, но ще говорим по-късно — казах ѝ. Може би дотогава щях да съм пообмислила някои неща и щях да мисля по-трезво.

— Ако е късно — каза тя злокобно, — не забравяй стражите. Имам достатъчно проблеми, за да си ги създавам и заради теб.

Тя сграбчи фенера и във водовъртежа на полите си изчезна внезапно надолу по коридора. Томас и аз се спогледахме, след което се втурнахме след нея, Томас все още обличайки дрехите, които тя беше донесла, и аз, пъхайки стражи във всеки един джоб, който можех да намеря. Завихме в края на коридора и се озовахме пред дълго стълбище, което беше осветено тук-там от слабо горящи факли. В края имаше друга дебела дъбова врата, но тя се отвори лесно при лекото докосване на Франсоаз. Приткин, Били и Марлоу около широк кръг, издълбан в каменната стена, зад която проблясваха множество цветове, които се преливаха в калейдоскоп от светлина.

— Това ли са всички? — попита феята, без да ни хвърли даже един поглед. — Цикълът е почти завършен.

Били изглеждаше нервен.

— Кас, мислиш ли, че ще запазя това тяло, след като се върнем?

— Ще се връщаме ли?

— В момента, в който това нещо стане синьо. Но ще имаме само 30 секунди да преминем в правилната посока. Ще се върнем в Данте, но Сенатът е следващата локация, така че ще трябва да скочим бързо преди цветът да стане червен.

Установих, че мие трудно да се сдържа.

— Защо си тръгваме?

— Защото ти ще трябва да намериш нещо за мен.

Дълбок баритон проехтя от стените. Бавно осъзнах, че това, което бях помислила за драпирана възглавница, бе всъщност най-големия крак, който някога бях виждала. Погледнах нагоре и продължих да правя това за един ужасно дълъг период от време. Лице, голямо, колкото прожектор, ми се усмихна от сенчестото пространство на стената. Таванът изглежда бе висок 30 стъпки, но въпреки това той се бе привел леко, сякаш го притискаше. Направих повторен оглед, след което продължих просто да гледам.

Огромната глава се наведе, за да ме огледа по-добре. Къдрава кафява коса закриваше голяма част от нея, оставяйки открит закръглен нос и сини очи с големината на топка за софтбоул.

— Значи това е новата Пития.

— Трябва да се договорим с краля — обясни Били с нисък глас. — Нашите руни са използваеми до следващия месец. Приткин се опита да активира Хагалаз, но не проработи — само стана малко по-студен и ние се оказахме в локва от лапавица. Нулевите бомби са супер, но само срещу магове, а тук значително ни превъзхождат. Феите не се нуждаят от мамбо джъмбо, за да ни унищожат. Имаме нужда от повече оръжия и някои съюзници, иначе единственото нещо, което можем да направим тук, е да умрем. Марлоу се съгласи да донесе оръжия от склада на Сената, щом се върнем.

— Колко щедро от негова страна. Каква е уловката?

Марлоу за пръв път не направи остроумна забележка. Вместо това просто седеше там и ме гледаше, изглеждайки сащисан. След това бавно падна на едно коляно.

— Сенатът винаги е бил щастлив да помогне на Пития — каза най-накрая той, след няколко опита.

— Тя не е Пития — отбеляза Приткин, обръщайки се най-накрая, за да отбележи моето присъствие. След което замръзна. Устата му се движеше, но никакъв звук не излизаше. Едната му ръка остана вдигната наполовина на извършването на някакво движение, сякаш просто бе забравил да я свали.

— Мадам, как трябва да ви наричаме? — попита Марлоу почтително.

— Не! — Приткин разчупи своя транс и местеше поглед между мен и коленичилиия вампир. Това е трик, трябва да е!

Погледнах към Томас объркано.

— Какво става?

Той се усмихна леко.

— Твоята аура се промени.

Опитах се да я видя сама, но не можах да се концентрирам достатъчно и най-накрая очите ми се кръстосаха.

— Как изглежда?

Марлоу отговори вместо него.

— Сила — прошепна той, очевидно зашеметен.

— Трябва да обявиш царска титла, Каси — каза Томас. — Официално твоето царуване няма да е започнало, докато не направиш това. Лейди Фемоноу е името, с което са наричани всички след първата от линията. Можеш да избереш същата титла или друга.

Приткин се завръщаше към живот и започна да крачи из стаята, като изглеждаше вбесен.

— Херофайл — казах аз бързо, тъй като името от моето видение изникна автоматично. Погледнах нервно Томас. — Добре ли е?

Ръката на Приткин, която се бе протегнала към мен, спря и се отдръпна.

— Къде е големът? — попитах Били, държейки под око мага. Той имаше вид на атеист, току-що посетен от Бог; замръзнал, невярващ, почти сразен.

— Не искаш да знаеш — отговори Били, вторачвайки се в портала, той преглъщаше нервно.

— Какво имаш предвид?

Кралят отговори вместо него. Беше трудно да се повярва, че за миг бях забравила някой толкова огромен.

— Той беше даден на моя стюард като подарък. Той много щедро ми го даде назаем.

— Те го освободиха преди няколко часа — каза Били. — Дадох му още един час, след което тръгнаха след него. Нещо подобно на обучение на техните ловни кучета.

— Какво? — Аз бях ужасена. — Но той може да бъде убит!

— Технически, той не е жив — изтъкна Били — така че не може да умре.

— Може да не е бил жив преди, но сега е!

Огледах се наоколо за подкрепа, но не намерих такава. Марлоу бе застанал до Приткин, изглеждайки притеснен. Били гледаше

водовъртежа от цветове и хапеше устната си и се съмнявах, че съдбата на голема му беше присърце.

— Не може да го оставим!

— Разбира се — промърмори кралят, звук толкова силен, колкото и излязъл от някой, който беше по-нисък. — Може да го спасите, ако искате.

Имах много лошо усещане за това.

— Как мога да направя това?

Кралят се усмихна, разкривайки зъби с големината на бейзболна топка.

— Като сключим сделка.

— Внимавай, Каси — промърмори Били. — Той иска нещо от теб, но не ни каза какво.

— Млъкни, останко! — Избоботи кралят. — Дръж си езика зад зъбите или някой може да го отреже! — След това, подобно на светкавица, неговото настроение се промени и той се усмихна ангелски. — Става въпрос за книга, моя лейди, дребно нещо.

— Следва тяхната дестинация — предупреди феята.

Приткин внезапно се размърда.

— Къде е Мак?

Аз го погледнах безизразно и след това ми просветна. Боже господи, никой не му беше казал.

Феята отговори преди още да бях започнала да мисля отговор.

— Гората искаше жертва, преди да ни пусне да преминем. Тя искаше момичето, но магът се предложи вместо нея.

Обърнах погледа си към нея. Трябва да е видяла Мак да прави доброволно нещо, за да привлече вниманието към себе си. Той беше разбрал — гората нямаше да ме пусне, нямаше да спре да ме атакува, докато не получи своята жертва.

Така че той им я даде.

Томас ме прегърна с безмълвно съчувствие, но аз едва го почувствах.

Нямаше кръв по земята, когато тръгнахме. Земята я беше попила, беше го погълнала. Руните, които бяха в джобовете ми, внезапно станаха тежки като тухли.

Приткин изглеждаше объркан от коментара на феята, но това, което видя на лицето ми, беше достатъчно обяснение. Разбирането се

появи в очите му.

— Вие сте планирали това — каза той със странно мъртвешки глас. — Вие ни изиграхте да спасим това... нещо, така че можете да довършите ритуала. Проклятието прави всеки друг кандидат невъзможен.

— Не съм планирала нищо — казах аз. Искях да му кажа колко ужасно много съжалявам, да кажа нещо хубаво за Мак, но явно мозъкът ми отказваше да работи.

— За книгата — избоботи кралят.

Погледнах нагоре към него объркана.

— Каква книга?

Неговото лице се разкриви леко и аз осъзнах, че той се опитва да изглежда невинен. Изглежда не ползваше това изражение често, съдейки по резултата.

— Кодексът на Мерлин.

— Какво?

Името не значеше нищо за мен, но Приткин извика силно.

Марлоу изглеждаше заинтригуван.

— Но ти можеш да намериш копие във всеки магически магазин.

Кралят издаде звук, сякаш се сблъскаха две скали. Най-накрая осъзнах, че той се смее.

— Не тази. Изгубеното копие. — Той погледна надолу към мен, а очите му бяха гладни. — Донеси ми втория том на Кодекса и ще имаш съществуването. Имаш думата ми.

— Не!

Приткин внезапно се втурна към мен, лицето му беше буреносно, но секунда по-късно той се търкаляше по земята от бруталния удар, който Томас му беше нанесъл. Той удари стената, но се превъртя акробатично на крака и се втурна отново към нас. Очите му бях ледени и обещавах болка за някой.

— Прекъсни ме отново, маг, и ще имам живота ти за вечеря — предупреди кралят. Неговият глас не остави никакво съмнение, че го мислеше. Приткин се спря.

Местех поглед между яростното лице на Приткин и заинтересуваното такова на Марлоу.

— Какво пропускам?

— Кодексът е първият текст, да кажем, ако така ти харесва повече, на които са базирани всички съвременни магии — информира ме Марлоу. — Мерлин го е създал, отчасти от собствената си дейност и отчасти от неговите проучвания по достъпните магически текстове по онова време — много от които днес са загубени за нас. Той се страхувал, че това знание ще бъде изгубено, ако някой не ги събере за бъдещите поколения. Но легендата казва, че имаме само половината от неговата работа, че има оригинален втори том. — Той погледна краля. — Дори и все още да съществува, от каква полза може да бъде то за теб? Човешките магии не действат тук.

— Някои действат — отговори кралят уклончиво. Той се опитваше да изглежда така, сякаш разговорът го интересува слабо, но не успяваше. Неговите огромни очи бяха изпълнени с възбуда, а бузите му на къдравата брада се бяха зачервили. — Мерлин е разделил своите заклинания на две части за по-голяма сигурност. Самите заклинания са в първи том, контразаклинанията — в том две. Повечето контразаклинания са открити чрез опити и грешки през годините, с изключение на странните такива, като твоето проклятие например. Искам...

Моят ум се затвори при магическата дума.

— Казваш ми, че Кодексът съдържа заклинание, с което да се премахне проклятието?

— Казва се, че съдържа контразаклинания на всяко едно от тези на Мерлин. Той е изобретил *dutracht*, така че трябва да е там. — Той ме погледна хитро. — Това достатъчен подтик ли е, пророчице?

Сложих на лицето си безизразна маска и се надявах, че е по-добра от неговата.

— Може би. Но не виждам как мога да ти помогна. Ако книгата е загубена...

— Ти Пития ли си или не? — изрева той, разтърсвайки покрива. — Върни се назад във времето и я намери, преди да изчезне!

Реших да използвам желанието, изписано на огромното му лице, и направих бърз ход.

— Мога да опитам — съгласих се аз. — Но цената, която ми предлагаш, е прекалено ниска. Какво друго ще дадеш?

Приткин изруга и скочи към мен. Неговото лице беше кърваво червено и изглеждаше така, сякаш ще му се пръснат вените. Томас

направи крачка напред, но Марлоу се хвърли като неясно петно и го хвана за гърлото. Видях безпомощност в разярените зелени очи. Щях да говоря по-късно с Приткин, опитвайки се да му обясня всичко, но сега не беше моментът. Кралят изглеждаше така, сякаш обмисляше дали да не прибави Приткин към вечерното си меню, но аз го прекъснах.

— Ние се договаряме, Ваше величество, и нямаме много време. Махнах към портала, който бе започнал да блести в светло, истинско синьо.

— Какво искаш? — попита той бързо.

След години наблюдение на Тони в договарянето, това беше прекалено лесно.

— Трябва да намеря един вампир — казах му. — Казва се Антонио, макар че може да използва и друго име. Казаха ми, че е някъде във Феерия. Освен големът искам местоположението на Антонио и достатъчно помощ от ваша страна, за да го заловя. — И всеки, който е с него, добавих тихо. — И убежище за Томас, тук във вашия двор, за толкова дълго, колкото има нужда.

— Животът на голема и убежището са лесни — каза кралят — но другото... — Той се отдалечи бавно. — Познавам вампира, който търсиш — добави той накрая. — Но да го намериш, ще е трудно и опасно.

— Както и намирането на книгата — изтъкнах аз.

Той се поколеба, но цветът в края на спиралата беше започнал да става пурпурен. Той нямаше време, а аз бях единственият, който можеше да му достави книгата, която той толкова отчаяно желаше.

— Дадено. Донеси ми книгата и ще имаш твоя вампир.

Кимнах и тръгнах напред, за да се сблъскам с Били, който отстъпваше.

— Аз... аз трябва да преосмисля това — бръщолевеше той — Ще хвана следващия автобус.

— Какво не е наред с теб? — попитах аз.

Лицето му беше бяло, а ръцете му описваха обезпокоителни движения във въздуха.

— Какво ако загубя тялото си, когато се върна? Тъкмо го намерих, Кас!

— Преди известно време се тревожеше какво ще стане, ако трябва да останеш.

— А сега се притеснявам за това какво ще се случи, ако тръгна!
— Той изглеждаше ужасен. — Не можеш да разбереш какво може да е там!

— Били! Нямаме време за това! Ти вече си минавал през портал, за да дойдеш тук!

— Да, и виж какво стана! Помисли, Каси!

Нямах ни най-малка представа за какво говори и не ми беше даден шанс да разбере.

— Минавай през портала, останко — каза феята. — Нямаме нужда от твоя вид тук.

Внезапно замазано петно се появи пред нас и се устреми към портала и едва успях да разпозная Франсоаз, преди да изчезне. Кралят изкрещя от ярост.

— Доведете я обратно! — нареди той.

Малката фея извади своя меч. Предвидих какво може да направи това нещо, но Били не успя и дори не се насили да се отдръпне. Мечът проникна в стомаха му, той падна на колене, след което мечът бе издърпан. Успях да видя шокът в неговите очи и след това вече го нямаше. Феята се втурна в портала след него, техните проблясвания бяха толкова близо едно до друго, че почти изглеждаха като едно.

Обърнах се и видях, че Приткин е паднал на колене, а Марлоу беше зад гърба му. Аз тръгнах, за да се намеся, когато той внезапно удари вампира в слепоочието, а с лакътя си го удари в ребрата. Марлоу го пусна и залитна назад, точно във вихрушката. Приткин остана долу за секунда, с ръка на раненото си гърло, опитвайки се да си поеме отново въздух. От неговото задъхване можеше да се съди, че хватът на Марлоу е бил близо до задушаването.

— Каси, трябва да тръгваш — каза нетърпеливо Томас. Той спря, изражението му беше смесица от нежност и болка. — Опитай се да не те убият.

— Да. Ти също.

Предпочитах да имам време да кажа довиждане, но толкова нямаше. Целунах го набързо, затичах се и се гмурнах във водовъртежа от цветове. В последната секунда Приткин се гмурна след мен. Имаше проблясване на светлина, след това друга, след това само чернота.

---

[1] (исп.) Обичам те, Каси. Ще те обичам вечно. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дойдох на себе си, защото някакъв силен шум отекваше в главата ми. Осъзнах три неща едновременно: бях отново в Данте, шумът идваше от огромни тонколони, представляващи огромни глави тики, а Елвис изглеждаше доста неестествено — дори и за мъртъв човек. Премигнах, а Кит Марлоу пъкна питие в ръката ми.

— Опитай се да изглеждаш нормално — промърмори той, когато Елвис отново започна да припява „Jailhouse Rock“.

Огледах се наоколо смаяно, но открих, че е трудно да се концентрирам в нещо друго, освен върху огромния мъж с бели пайети, който се полюшваше по начин, който според мен, трябваше да е омайващ. Куршумът, който го е скалпирал, трябва да е бил голям калибър, а аз не смятах, че перуката, която носеше, беше направена особено добре. Дамите, които мятаха всичко на сцената от ключове до бельо, изглежда също не забелязваха това.

Исках да попитам какво става, но явно устата и мозъка ми нямаха връзка. Седнах, олюлявайки се леко в моя стол. Половината от публиката направи същото, но техните движения бяха несъзнателна имитация на представлението и то не поради неясна представа за случващото се. Какво не беше в ред с мен? Едва бях помислила това, когато си спомних: порталът. За разлика от незабележимия преход в МАГИЯ, този беше като боксов удар. Повярвай на Тони, за да бъдеш измамен. Съдейки по начина, по който усещах главата си, той бе направил подобие на сутерен за сделки, като даже не беше планирал да го използва за себе си. Надявах се това да му е докарало доста силен пристъп на мигрена.

Марлоу махна тънка връв от ухото си, още един от даровете към краля на рока, който не бе успял да стигне до сцената, и го хвърли през рамо.

— Имаме проблем — каза той ненужно.

Повдигнах вежда. Какво друго беше ново? Марлоу използва своята стъклена пръчица, за да мушне голямата, колкото юмрук, глава,

която беше изложена. Фактът, че това грозно нещо стоеше върху красиво гнездо от тъмно зелени палмови листа и оранжеви птици от рая, изобщо не помагаше. Изсъхнало, подобно на стафида око неохотно се отвори и завъртя в негова посока.

— Не може ли да почака? Това е любимата ми песен.

— Имам нужда от още едно — каза ѝ Марлоу кратко. — Същото. Главата затвори окоето си, но устата продължи да се движи.

— Какво... — Аз спрях, за да преглътна, защото усещах езика си двойно по-голям от обикновено, след което опитах отново. — Какво прави?

— Общува с бара — отговори Марлоу, оглеждайки се наоколо скришом.

— Ще припадна — информирах го аз.

Марлоу ми хвърли укорителен поглед.

— Няма да направиш такава глупост. Кръгът ни е обградил. Двама от техните агенти ни видяха, като пристигнахме и сега всеки, който е останал в казиното, е тук. Те са много внимателни относно вътрешните защити и твоите умения да се измъкваш без подкрепление, така че имаме няколко мига, но това е всичко. Трябва да си готова да се движиш.

— Да се движа къде? Ти каза, че сме заобиколени.

— Казанова отиде да организира отвличащи вниманието маневри, но за в момента всичко, което можем да направим, е да седим мирно. И да си поръчаме питие — добави той, докато аз се опитвах храбро да не забеля очите. — Обикновено алкохолът помага в такива случаи.

Кимнах, но неговите думи ми направиха по-малко впечатление, отколкото малката глава в средата на масата. Тя беше свършила да говори с бара и сега си тананикаше музиката, което беше почти като номера с вентрологията. Хрумна ми, че нормалните туристи сигурно си мислеха, че вътре има скрит някакъв вид микрофон, който приемаше техните поръчки, но аз знаех истината. Бях виждала такова нещо и преди.

Ние бяхме в зомби бара на Данте — познат като този на звездите, поради отвратителната украса и първокласните, загинали трагично, артисти. От предишния си опит знаех, че изложените глави са фалшиви, но не и по начина, по който си мислеха туристите. Те бяха

омагьосани копия, изработени така, че да изглеждат като истинските такива, чиито изсъхнали останки бяха окачени между две издялани дървени маски зад бара. Носеше се слух, че тази е принадлежала на един комарджия, който много неразумно не си бил платил дълга. Бях го чула как предупреждава един човек, че да играеш хазарт в това казино, няма да ти донесе печалба, а най-много една „малка глава“.

Жената, която беше хвърлила каишката, приятно закръгленичка блондинка, вдигна реквизита си от пода и хвърли на Марлоу злобен поглед. Тя стоеше до сцената и размахваше финото парче дантела подобно на носна кърпичка, но очите на Елвис бяха прекалено изцъклени, за да забележи това. Лицето му беше с цвета на плесен, а смолисточерната му перука се беше килнала надясно, разкривайки линия от зеленикавобяла плът над лявото му ухо. За щастие той пееше „Обичай ме нежно“, която нямаше нужда от толкова движения. Може би, въпреки всичко перуката щеше да издържи нощта.

Главата спря да си тананика, когато песента свърши и завъртя очите си към мен.

— Чувала ли си за комедианта, който беше на върколашкото парти? — попита тя словоохотливо. Марлоу и аз я игнорирахме. — Направо ги е зашеметил!

Един келнер зомби, облечен в хавайска риза, която беше в разрез със сивата му кожа, и бермудски шорти, които разкриваха сбръчканите му крака, си проправяше път покрай масите към нас. Наблюдавах го как се приближава и осъзнах, че въпреки че не бях обърнала внимание, че мартинито ми е свършило, Марлоу беше поръчал едно за мен. Алкохолът изглежда помагаше на главата ми, но не и на настроението ми, което с всяка секунда ставаше все по-мрачно. Имах добра причина за това: Томас беше прав, проклятието все още беше там.

Това отвратително напрежение се беше върнало. Можех да го почувствам, блестяща нишка, излизаща от мен, минавайки през пустинята и стигаща до МАГИЯ. Опитах се да подсиля щитовете си, но блестящите нишки минаха направо през тях. Но поне този път липсваше унищожителната болка. Може би това, че бях станала Пития, ми носеше някакво предимство или може би заклинанието имаше нужда от време да компенсира новото ниво на силата ми. Във всеки случай бях доволна за отдиха.

— Къде са другите? — попитах аз. Били можеше да ни бъде от истинска полза, уведомявайки ни, когато отрядите на Кръга приближаваха.

— Не съм виждал феята или момичето. Но магът скочи през портала с теб — каза Марлоу, държейки под око шестте фигури, които стояха от двете страни на входа. Те всички носеха дълги кожени шлифери, за които беше прекалено горещо дори и при работещите климатици. Палта, които изглеждаха точно като тези на Приткин. Сега забелязах, че има още няколко, които бяха до малкия страничен изход. — Пратих го в безсъзнание и го заключих в задната стая.

— Това няма да го задържи дълго.

— Каси, ако ние се задържим тук достатъчно дълго, той ще е най-малкият ни проблем.

Келнерът постави мартинито на масата заедно с малка чинийка с маслини. Марлоу взе мартинито, оставяйки ми само един кокосов орех, издълбан така, че да прилича на една от сбръчканите глави. Пина коладата вътре вероятно имаше някакви остатъци от ром, аз въздъхнах и така или иначе я изпих.

— Окей, а какво стана с гатанката — промърмори главата. — Кой е най-добрият път към вампирското сърце? — Тя замълча за няколко секунди. — През ребрата му.

Огромната блондинка, която ставаше все по-шумна в своите опити да привлече вниманието на Краля, най-накрая пропълзя на сцената. Въпреки че беше с обувки с тънки токчета, тя успя да се добере на няколко крачки от него преди дискретно облечената охрана на бара да я хване. Казанова, който седеше до сцената, се измъкна от потенциалната криза, като ѝ изпрати един очарователен латиноамериканец. Без съмнение обсебения от инкубус мъж поведе жената към бара с очарователна усмивка, която ѝ обещавахе, че ще я накара да забрави за всички мъртви рокзвезди. — Ако това е идеята на Казанова за отвличане на вниманието, това е типично за репутацията му.

— Не е.

Марлоу звучеше сигурен.

— Откъде знаеш?

— Защото, освен ако не съм пропуснал нещо, кавалерията пристигна. Проследих погледа му до триото ужасни стари гърци, които

се разхождаха, разнасяйки подаръци. Те не бяха влезли през главния вход, където маговете видимо бяха настръхнали при вида им, а от страничната врата близо до бара. Гардовете, които стояха на тази врата, бяха изчезнали. Един от сервитьорите, страхотен мъж, носещ само шлем и тънки като шорти, беше впил поглед в триото и изля половин бутилка Чивас върху бара, преди да се усети какво прави.

— Трудна публика, а? — попита главата. — Добре, но чували ли сте за онзи, който не успял да си плати на екзорсиста си? Той бил обсебен отново. Ха! Сега, давайте, кажете, че това не е забавно.

— Не е забавно — каза Марлоу, разгъвайки кърпата си.

— Хей, почакай! Знам хиляди подобни истории! Какво ще кажеш за... За щастие тежките памучни гънки на кърпата спряха приказките на главата, преди да я изритам през стаята.

Дейно се приближи до нашата маса с беззъба гримаса.

— Рожден ден! — каза тя, усмихвайки ми се.

Аз я погледнах изненадано: това беше първата английска дума, която чувах да използва и очевидно беше горда от това. Щях да съм много по-щастлива, ако поздравът ѝ не беше последван от плюсването на кофа, пълна с кървави вътрешности, върху масата точно под носа ми. Погледнах Марлоу, изпълнена със страх.

— Моля те, кажи ми, че това не е...

— Не е човек — каза той, сбърчвайки носа си. — Крава, мисля.

Пемфредо плесна на масата вестник, пълен с чипове от казиното, точно до подаръка на сестра ѝ. Никой от тях не беше синият и червеният, които аз използвах: повечето бяха черни и няколко пурпурни 500-доларови, мяркайки се тук и там. Само с един поглед преброих повече от 4000 долара. Затворих очите си от отчаяние — всичко, от което имах нужда, бе сега и човешката полиция да ме погне. За да не остане по-назад, Енио постави огромен разрязан на три кейк до останалите три подаръка. Той беше покрит с нещо лигаво и зеленикаво, което, предположих аз, трябваше да е глазура. Не се осмелих да попитам защо миришеше като песто. Дейно изхвърли останалата пина колада от моя кокосов орех и го напълни с щедро количество кръв и черва. Тя го пхна под носа ми, усмихна ми се и каза:

— Рожден ден!

Опитах се да не повърна.

— Защо правят това? — попитах Марлоу, който изглеждаше почти толкова отвратен, колкото се чувствах и аз. Вампирите не пият животинска кръв. Нямаха никаква полза от нея и повечето я намираха за отвратителна.

— Като предположение? Правят ни жертвоприношение. В древния свят кървавите жертвоприношения са били нещо обикновено. Ако аз бях ти, щях да съм благодарен, че не заколиха някоя девственица на масата. Вероятно не са намерили такава във Вегас.

— Ха-ха. Какво трябва да правя с...

Това беше повече, отколкото можех да понеса. Ако не бях толкова отвратена, щях да забележа по-рано, че зомбито Елвис бе спряло да пее по средата на „All shook up“ и сега се опитваше да слезе от сцената. Марлоу скочи на крака.

— Трябва да се отървем от кофата!

Огледах се наоколо, погледът ми мина по препълнените с групи туристи маси.

— Как?

Елвис избегна шепата хора от охраната, които се втурнаха напред, следвайки го към нашата маса. Очите му вече не бяха безжизнени, а изпълнени с изгарящ глад, вторачени в кървавата кофа. Тогава един от гардовете с повече мускули, отколкото мозък, го сграбчи за рамената и се опита да го обърне обратно. Всичко, което успя, бе да бутне перуката, която разкри горната част от оголения мозък. Предположих, че вуду типовете на Казанова се бяха преработили след наскорошните случки и не се бяха отдали напълно на своята поправка. Вероятно това не беше добро бизнес решение.

Видът на зомбито със сиво лице и отпусната долна челюст, мръщейки се под пулсиращия, кървав мозък разтърси хората по близките маси. Няколко от тях скочиха с писъци и колективно се заблъскаха, събаряйки столовете, опитвайки се да излязат навън. Другите клиенти, които бяха далече, за да видят пълната картина, започнаха да ръкопляскат, мислейки си, че това е част от представлението. Чудех се дали все още мислеха така, след като Елвис се наведе да опита аперитива и започна да се оглежда за основното ястие.

— Каси!

Слабо, като ехо на ехото, чух гласа на Били. Огледах се наоколо, но не го видях никъде в пандемониума.

Марлоу ме задържа назад, но моят еквилибриум не се обърна и загубих равновесие. Сграбчих масата, опитвайки се да се задържа, докато Елвис хващаше дръжката на кофата. Дейно изкрещя и сграбчи своят дар, започвайки ожесточена борба. Навсякъде по плота се разхвърча кръв, който представляваше стъкло, поставено върху хилещата се тики глава. Съсиреци коагулирана кръв пръскаха красивата рокля на Франсоаз и аз инстинктивно взех кърпичката, за да я почистя, но бях спряна от ядосания вампир.

— Забрави това! — Марлоу лекичко ме разтърси. — Трябва да се махнем оттук!

Посочих потока от магове, който се изля през вратата.

— Как?

— Можеш ли да се пренесеш?

Осъзнах изведнъж, че вече нямаше друга причина да не използвам силите си. Дали ми харесваше или не, аз бях Пития. Кимнах, но преди да си представя улицата пред казиното, чух отново гласът на Били и той звучеше отчаяно.

— Били! Ела тук!

— Какво става? — настоя Марлоу.

— Тихо!

Беше ми трудно да чувам и без неговото мрънкане в ухото ми. Били беше казал нещо друго, но го бях пропуснала.

— Били! Не мога да те чуя!

— Не се пренасяй! Заседнал съм тук!

— Той каза, че е заседнал — уведомих Марлоу.

Точно когато блондинката се освободи от своя пазач и се приближи, за да бъде по-близо до своя идол. Един гард я пресрещна и в опитите си да се освободи тя се блъсна в мен. Загубих равновесие и паднах, точно когато една огнена топка, изпратена от един от маговете, прелетя над главата ми, като ме избегна на косъм и подпали жакета на Марлоу, преди да разруши тики-бара. Той свали дрехата по-бързо, отколкото можех да мигна, след което се огледа наоколо ужасено за място, където можеше да я хвърли безопасно. Магическият огън гореше като фосфор, така че възможностите бяха ограничени. Той реши проблема, като я хвърли там, откъдето бе дошла, като тя изпращя

в магическите щитове на маговете. Марлоу не изглеждаше да е наранен, но зъбите му се бяха показали, а очите му бяха яростни.

— Скоро тук ще стане много горещо, Каси. Не мога да измисля по-добър момент, в който да ни махнеш оттук. Призракът може да се присъедини към нас по-късно.

Били трябва да беше чул това, защото започна да бръцолови като луд. Не можах да разбера повечето от това, което казваше, но схванах смисъла.

— Били каза да не се пренасям.

Марлоу изглеждаше скептичен, но явно моето изражение го предупреди да не спори.

— Стой тук. Трябва да направя нещо — каза той внезапно, преди да изчезне сред вихър от цветове.

Останах да лежа под масата, за да избегна паникьосаната тълпа. През прозрачния плот на масата можах да видя, че блондинката най-после бе проправила пътя си към своя идол, а по лицето ѝ бе изписана страст. Можах само да си помисля, че или е пияна, или е тотално сляпа, защото обектът на нейното обожание изглеждаше ужасяващо страшен. Блестящите очи, пулсиращият мозък и лигавецата се уста явно не ѝ правеха впечатление и тя се спусна към него точно, когато Дейно се премести и блъсна кофата надалеч. Силата на движението предизвика изливане на съдържанието на кофата върху жената, измокряйки я от главата до петите, а нещо подобно на парче черен дроб се намести върху бюста ѝ.

Тя изкрещя, което беше възможно най-лошата реакция, защото привлече вниманието на зомбито. То игнорира Дейно, която крещеше на непознат език и размахваше празната кофа над главата си. Вместо това той се впусна към окървавеното момиче.

Казанова се опитваше да евакуира салона и да отклони битката от нормалните хора.

— Докарайте проклетите бокори тук! — чух го да крещи, точно когато трима мъже от охраната се хвърлиха към Елвис.

Той падна на окървавения под на около ярд от мен, заедно с жената под него. Където и да бяха вуду магьосниците, които обикновено контролираха нещата, изглеждаше така, сякаш те нямаше да са достатъчно бързи, за да предотвратят жената да стане

среднощната закуска на зомбито. — Помогнете й! — извиках на Греите.

Енио нямаше нужда от втора покана. За секунда тя се превърна от стара жена в другото си аз, покрита със собствено покривало от кръв. Вероятно то съдържаше останки от всеки враг, който тя някога беше победила и успя да привлече вниманието на зомбито. Тя го изправи на краката му, въпреки че върху него бяха увиснали трима човека от охраната. Той не пусна жената, а я обгърна с ръцете си и започна да се клатушка след новата си жертва.

При ужасения ми поглед Пемфредо отскубна момичето и я бутна към Дейно, преди да скочи върху гърба на зомбито. Той просъска, когато тя започна да дълбае в отворения му череп, изхвърляйки парчета от мозък. Енио стоеше извън обсег, като примамваше клатушкащото се същество на зигзаг между масите, докато сестра й продължаваше импровизираната лоботомия.

Марлоу се появи до лакътя ми, с разрошена коса и обгорени панталони, но иначе не беше ранен. Сграбчих ризата му с двете си ръце.

— Кажи ми, че имаш план!

— Има капак под сцената, само трябва да сме сигурни, че никой от маговете няма да ни види, когато минаваме през него.

Не мислех, че това ще е голям проблем. Зомбитата не бяха добри в бойните техники, но бяха изключително издръжливи. Докато Марлоу говореше, един маг вкара цялата си ръка в стомаха на келнера, но въпреки че юмрукът му излезе от другата страна, това дори не забави зомбито. От друга страна Елвис или се беше уморил или бе загубил концентрация и бе забравил какво правеше, защото беше спрял на няколко маси по-далеч. Енио и Пемфредо го бяха изоставили заради маговете, като бяха оставили Краля на милостта на новопристигналите гардове.

Казанова се хвърли в центъра на тълпата.

— Какво чакате вие двамата? — изпищя той по доста непривлекателен начин. — Тръгвайте!

— Ще проверя изхода и ще се уверя, че там няма изненади — каза Марлоу, промъквайки се през тълпата. Започнах да го следвам, когато по пътя си бях спряна от доста неприятна гледка. Абсолютно побеснелия Приткин беше застанал до димящите останки на бара и

сканираше стаята. Яркочервените панталони на Марлоу явно бяха привлекли погледа му, защото той се бе втренчил в него, а след това и в мен.

О-о.

Казанова проследи посоката на погледа ми и каза нещо малко по-силно. Той ми хвърли панически поглед.

— Мирча ми заповяда да ти помогна, но всичко си има граници! Да заключи мага в офиса, докато се възстанови, е едно, но не мога да го нараня. Не и дори ако ме прободат заради това!

Втренчих се в него.

— За какво говориш?

Не получих отговор, защото няколко мага бяха пробили линията на неживите и се бяха насочили към нас. Той махна към своите охранители, половината от които бяха вампири, да има препречат пътя и тръгна, за да ги последва, но аз го сграбчих за ръката.

— Кога говори с Мирча?

— Обади се преди няколко часа след като беше направила своята малка сензация в МАГИЯ. Попита дали сме говорили и какво сме обсъждали. Казах му. — Той видя изражението и неговото стана още по-раздразнено. — Наистина ли очакваше от мен да излъжа? Може да служи на двама господари, Каси, но се опитвам да го правя добре.

С тази загадъчна забележка, той изчезна, оставяйки ме да се оправям сама с Приткин. Прецених дистанцията до сцената и вече знаех, че няма да успея. Масите, които не бяха изгорели, бяха преобърнати, а някои бяха започнали да се втечняват поради множеството заклинания, като от тях тръгнаха множество реки от разтопено стъкло във всички посоки. Нямах какво друго да направя; въпреки съпротивата на Били, трябваше да се пренеса. Призовах силата си, но не се получи. Нямах представа дали това имаше нещо с портала, който беше разбъркал мозъка ми или с вида на Приткин, който изглеждаше така, сякаш е минал през ада. И в двата случая бях прецакана, ако не успеех да се концентрирам.

Усетих нещо върху рамото си и се обърнах, за да намеря доволната Дейно. Нейните сестри бяха заети с това да се бият с маговете воини и бяха изключително доволни от това, но тя беше застанала до мен като придатък. Тя все още имаше вид на трезвена, полупобъркана фенка, която ме побутваше.

— Рожден ден! — каза тя щастливо, явно доволна, че може да намери някакъв заместител на унищожения си подарък. Поклатих глава отривисто. Човешкото жертвоприношение не беше в списъка ми с желаниа.

— Знаеш ли защо мумиите не си взимат отпуска? — Един приглушен глас ме попита изпод кърпичката на Марлоу. — Страхуват се, че ще си починат и отпуснат.

Момичето, което беше припаднало, беше си върнало достатъчно присъствие на духа, за да почне да се опитва да се измъкне. Дейно наблюдаваше с раздражено изражение как нейният подарък се отдалечаваше, тичайки, и тази моментна загуба на концентрация беше всичко, от което се нуждаеше Приткин, за да ѝ се нахвърли и да я запрати към говорителите. Той можеше веднага да ме нападне, но беше прекалено зает да изпраща огнени топки към извисяващите се глави, за да го направи. Те експлодираха в дъжд от горящи дървени отломъци и летящи механични части, които се пръснаха по цялата сцена, оставяйки по повърхността ѝ грозни резки. Пламъците обхванаха зоната около говорителите и се разгоря огромен огън, който бързо се разпространи към близкото пиано.

Преди да успее да изкрещя посивялата коса на Дейно се показва от горящата маса. Тя изглеждаше изключително вбесена. Секунда покъсно трябваше да стана свидетел на специалния талант на Греите. Дейно не си промени формата или не накара да Приткин да се застреля, както едва ли не очаквах. Тя обърна слепите си очи към него и той замръзна, сякаш се бе блъснал в невидима страна. Изпусна пистолета, който бе измъкнал, вероятно за мен, и застана, оглеждайки празно стаята наоколо. Той не изглеждаше да е ранен; той просто изглеждаше така, сякаш не знаеше къде или дори кой беше. Горната част на пианото рухна с музикален звук зад него, но той само потрепна.

Дейно ритна замръзналата фигура от пътя си и се приближи към мен. Един маг хвърли горяща топка към нея, а тя му я върна обратно с един груб жест. Дейно сграбчи Приткин за раменете и, когато той се обърна, тя го повали. От толкова близо можех да видя, че тези кухинни гънки на кожата, всъщност не са толкова празни, колкото си мислех. В тях имаше тъмна, мътна мъгла, като по никакъв начин не изглеждаха като очи, но по някакъв начин изглеждаха като очи.

— Това трябва да работи много добре в битка — казах аз със страхопочитание.

Трудно е да се направи заклинание, когато не можеш да си го спомниш или дори защо се биеш. Дейно се възгордя.

— Ще го направиш ли да изчезне?

Тя повдигна рамене неопределено, целуна ме по бузата и промърмори „рожден ден“ в ухото ми, преди да се отдалечи, за да се присъедини към сестрите си. Маговете бяха нарязали зомбитата, чиито потрепващи части бяха разхвърляни из цялата земя и пречеха на вампирите. Но имах чувството, че това щеше да се промени.

Имах намерение да последвам примера на Марлоу, но Приткин внезапно се върна на себе си. Преместих погледа си от ледензелените му очи към пистолета, който бе намерил отново.

— Има само един начин да се справиш с мен — изсъска той. — Менталните игри няма да свършат работа.

Реших, че няма да си правя труда да почвам разговор. Изритах го с крак и го принудих да падне на колене. Вероятно при нормални обстоятелства този мой удар нямаше да му причини нищо, но изненадата от него, комбинирана с реките от кръв и слуз на пода, го изпратиха на земята. Той се плъзна към купчината от масите, прекатурвайки се подобно на топка за боулинг, блъскаща се в кеглите. Тежките стъкла от плотовете се прекатуриха навсякъде, някои се претърколиха настрани, но няколко паднаха върху него.

Огнените оранжеви заклинания сега хвърчаха по-често и по-бързо, като последното се разби върху сцената, като подпали висящите от тавана завеси от копринени листа. Това беше последното, което беше нужно на бамбуковата сценова рамка, която се срина. Отървах се да не бъда премазана, само защото успях да се шмугна под последната останала изправена маса. Страхувах се, че стъкленият плот няма да издържи, но никоя от по-големите колони не го удари, а останалите просто паднаха върху него.

Когато погледнах назад, Приткин беше изчезнал. Помислих си, че съм видяла светлозелената рокля на Франсоаз, близо до главния изход, но след това тя се изгуби в черния пушек, който се стелеше над разрушения нощен клуб. Но пък тогава видях друго познато лице.

— Били!

Почти прозрачната фигура на каубоя се появи при централната врата. Той ме видя почти в същия момент и изражение на дълбоко облекчение се разля по лицето му. Той се приближи към мен. Бях готова да го попитам къде е бил, но той се вмъкна под кожата ми, без да каже здравей. Вместо това получих истерично ломотене. След това се обърнах към основната битка и забравих за него.

Казанова хвърли магът, който го душеше, върху двама други, след което ме видя и извика. Не можах да го чуя при цялата тази глъчка, но нямаше и нужда — беше очевидно какъв е проблемът. Греите бяха напуснали сградата. Бързо си припомних някои неща и осъзнах, че Дейно не беше единствената, която ми беше спасила живота. Енио беше задържала маговете при Казанова, Пемфредо ми беше помогнала в кухнята, а Дейно беше направила хеттрик. Те бяха платили своя дълг и сега бях сама. Казанова изкрещя още нещо, докато се опитваше да задържи трима мага наведнъж. Все още не можех да го чуя, но успях да прочета думата лесно по устните му. „Бягай!“

Кимнах. Греите бяха моя отговорност, но можеха да почакаят своя ред. Не бях сигурна дали вече щях да мога да се пренеса или не и не можех да измисля нищо относно Били. Започнах да пълзя, но бях спряна от желязна хватка за крака ми. Приткин беше изпълзял изпод масите с едната си ръка, а с другата ме държеше за крака. По дяволите.

— Каси!

Подскочих при познатия глас и забелязах как къдравата глава на Марлоу се подаде изпод останките на сцената. Не можах да си представя какво още прави тук. Имаше огън навсякъде, а вампирите се възпламеняваха толкова лесно, колкото и запалителните течности. Той ми махна да се дръпна от пътя и аз го направих без въпроси. Погледнах назад навреме, за да видя как Приткин бе повдигнат от земята от невидима ръка хвърлен през прекатурените маси, близо до основната битка. Марлоу ми кимна да се присъединя към него, но нямаше никакъв път натам. Парчета горяща зелена коприна валяха навсякъде по сцената, създавайки минно поле от магически огън. Това за мен беше толкова опасно, колкото и обикновеният огън за маговете. Не можех да рискувам.

Огледах се наоколо бързо, но нямаше други опции. Боят, който се водеше зад мен, изключваше окончателно главния изход, задната стая беше без изход, а страничните изходи бяха изпълнени с пламъци там,

където огнените топки бяха се разбили в бамбуковите завеси, подпалвайки тях, както и половината стена. Без да имам друг избор, направих единственото нещо, което можех и се протегнах отново за силата си.

Този път тя се отзова, бушувайки под върховете на пръстите ми, сякаш някой бе отворил шлюз. Приткин изскочи от купа маси, с протегнати ръце, аз се паникьосах и се пренесох без никаква посока в ума си. Всичко, за което си мислех, бе да намеря Мира. Където и да ме отведеше това, щеше да е по-добре, отколкото да се мотая тук, докато Данте се превръщаше в олицетворение на името си.

Този път нямаше разтърсващо костите приземяване — само обикновеното притъмняване на горящата сцена, докато не изчезна напълно, за да бъде бавно заместена от много тъмна уличка. След около минута очите ми се адаптираха достатъчно, за да различа огромна сграда с един знак, който съобщаваше, че това е Лицейския театър. Не знаех кое време е — улицата беше празна, но можеше да е полунощ до близо до зазоряване.

— Мисля, че си сама — каза Мира зад мен.

Обърнах се, ръцете ми започнаха да треперят несъзнателно при звука на този самодоволен, детински глас. Две ками полетяха точно към нея, но тя стоеше необезпокоявана точно там, по средата на улицата. Секунда по-късно осъзнах защо, когато моите оръжия полетяха към мен. Те не ме нараниха, но ме удариха с достатъчна сила, за да ме съборят на колене и ме изпратиха назад по дължината на тази мръсна уличка. Мира вдигна ръка. Блестяща гривна, много подобна на моята, беше провесена китката ѝ. Само че там, където моята имаше ками, нейната имаше вградени щитове.

— Подарък от някои мои нови приятели. За да вдигнем напрежението.

Изправих се на крака.

— Наистина ли вярваш в това?

Тя се ухили.

— Добра забележка. — След това лицето и се промени, когато ме огледа по-добре. — Е, успяла си да завършиш ритуала. Поздравления. За съжаление царуването ти е обречено да бъде най-краткото в историята.

Аз също я огледах добре. За първи път беше решителна. Имаше смисъл, като се имаше предвид, че последния път беше нападната, докато бе под формата на дух. Реших, че това не правеше очите ѝ да гледат по-малко зловещо.

— Отговори ми на едно нещо — казах уморено. — Защо винаги в Лондон? Защо 1889? Започна да става досадно.

— Събранието ще се проведе в Лондон тази година — отговори Мира, някак си сладко любезно. — Това е заседание на Сената, което се провежда само два пъти годишно.

— Знам това!

— О, разбира се. Все забравям, че си израснала във вампирското царство, нали? Е, тогава най-вероятно знаеш също и това: Сенатът обикновено заседава в Париж, но ще пътуват до Лондон тази година, за да разплатят стари дългове. Отнякъде им е дошла идеята, че престъпленията, съобщени по вестниците като „Работата на Джак Изкормвача“, са в действителност извършени от Дракула. Той избегнал тяхната версия на убежище малко преди да започнат, така че изглежда логично.

— Това какво общо има с мен или с Мирча?

Мира изглеждаше напълно доволна от себе си.

— Всичко. Мирча и вампирът от Северноамериканския Сенат, изпратен, за да му помогне...

— Августа.

— Да. Те доказаха, че престъпленията са дело на човек, хващайки мъжът, който нарича себе си Джак.

— И Джак беше наказан. — Видях го лично, от първа ръка.

— Да, но изглежда Джак убива за забавление в опит да впечатли Дракула, опитвайки се да си спечели място в неговия дом. Така че Сената обвинява Дракула за това, което се е случило.

— И го искат мъртъв.

— Най-после започна да гохващаш! — Мира плесна с ръце одобрително. — Мирча успя да убеди Европейския консул да му даде няколко дни, за да намери и залови брат си, преди да са взели драстични мерки, но не всички са съгласни с това решение. Изглежда, че Дракула си е създал врагове през годините.

Имах ужасното чувство, че съм чувала тази история и преди. И тя не завършваше добре за Дракула. Няколко сенатора с дълга памет го

бяха линчували една мъглива нощ в Лондон. Тази нощ.

— Планират да го убият.

Мира се засмя.

— Те го убиват и това е част от времевата линия, която ти толкова пазиш, Каси. Само че този път, с малко помощ от мен, Мирча ще го намери преди те да са го направили. И нещо ми подсказва, че те няма да се колебаят да отведат вампира ти, ако той застане между тях и отмъщението им.

А той щеше да го направи. Мирча прекара дълги години, организирайки да стана Пития, за да спаси един брат. Не можех да си го представя да стои настрана, докато другия бива убит.

— Достатъчно просто е, Каси — каза Мира пламенно. — Искаш тази позиция? Не е проблем. Просто бъди по-добра от мен.

Тя изчезна в същия момент и аз бях ударена отзад. Отново ударих земята, този път с лицето си. И все пак не беше тази причината да извикам. Проклятието определено все още беше там и не беше променило мнението си за Джон Приткин. Въз основа на болката, която се прехвърляше от моето тяло към неговото, се обзалагам, че проклятието беше объркало гнева със страстта. Магът беше прекалено мъжествен, за да закрещи като малко момиченце, но ме пусна достатъчно бързо. Обърнах се, за да го видя да лежи на тротоара, изглеждайки замаян. Той направи опит да ме последва веднага, но аз не взех много на сериозно този факт. Вероятно просто е чакал да се възстанови. Вероятно е бил достатъчно наблизо, когато се преместих във фургона за пътя. Страхотно.

— Няма да ти позволя да го направиш — прошепна той. — Без значение каква е цената!

В този момент изненадващо, но бях благодарна на проклятието, защото той изглеждаше наистина смъртоносен. Но само, защото той не можеше да ме докосне, не означаваше, че бях в безопасност. Той все още можеше да ме застреля и да не почувства нищо. Реших да се измъкна от там преди това да му хрумне и на него.

Разбих един от прозорците на театъра и се вмъкнах вътре, придобивайки нов респект към крадците. Порязах ръката си, разкъсах роклята си и почти изкълчих рамото си, но се справих преди Приткин да успее да ме последва. За нещастие не го направих тихо.

— Какво си имаме тук? — Гласът на Августа прозвуча в ухото ми, само секунда преди да стъпя на краката си и да се устремя към стената. Слаба ръка със сини вени ме задържа там без усилие. Тя оправи гънките на синята си вълнена пола с няколко първия на китката. Имаше сложен дизайн с черни панделки в около края, което се съчетаваше с ширитите и брошката в предната част на роклята.

— Хубава рокля — изграчих.

— Благодаря. Твоята също. — Те ме огледа. — Това е Фей, но ти... — Тя ме стисна леко и зрението ми започна да се замъглява. — Ти не си.

Не прекарах много време в обмисляне на възможностите. Августа можеше да прекърши врата ми с по-малко усилия, отколкото аз щях да използвам, за да пречупя клонка. Не можех да се бия с нея, но можех да я използвам. Приткин щеше да е много по-малък проблем, ако имах силата на Августа на моя страна.

Не харесвах притежанията; те ме караха да се чудя и да се чувствам леко омърсена. Това не беше изненадващо преди това, без значение как бих могла да ги оправдая, че бяха нарушение. Планувах да ги избягвам в бъдеще, ако беше възможно, но не и с цената на живота си. Единствения въпрос беше, можех ли да го направя?

Бях притежавала тъмен магьосник веднъж, въпреки че бяха избутана от тялото му след няколко минути. И това беше, защото Били Джо ми помогна. Никога преди не съм водила Били по време на смяна, но безразсъдно се надявах, че може да бъде полезен съюзник. Обаче за момента не изглеждаше много полезен. Той все още беше бърбореща останка и дори не успях да привлека вниманието му, а още по-малко да го моля за помощ.

Но ако Мира можеше да го направи, по дяволите, и аз можех.

За щастие, знанието на Августа за пазене беше аматьорско: ако тя можеше да управлява повече от един елемент, никога не съм видяла такива признаци. Щитовете ѝ изглеждаха впечатляващи — извисяващи се плочи от стоманена, закрепени заедно като на боен кораб — но по-внимателно проучване показваше места, толкова слаби от ръждата, че бяха почти прозрачни. Това е, което получаваш, когато не поддържаш щитовете си с кратка дневна медитация. Ако защитата на Августа беше толкова силна, колкото изглеждаше, тя щеше да е в състояние да ме изхвърли, преди да я проверя. Моят огън прогори дупка в нейния

метал с изненадваща лекота. Изведнъж всичко стана по-ярко, по-рязко и по-близо от преди и открих, че се вирам в собствените си уплашени очи. Поставих ръка на устата си, преди Били Джо да успее да ме изнуди, но това изглежда не беше правилно, защото той обезумя. Най-накрая хванах куршума и се ударих през лицето. Опитах се да го направя внимателно, но явно сбърках в пресмятането, защото очите на Били се завъртяха и за секунда си помислих, че ще припадне.

— Аз съм — изсъсках.

Той бавно кимна. След момент, той накара взетите назаем устни да заговорят.

— Имам нужда от пиене — каза той с треперещ глас. — Имам нужда от цяла шибана пивоварна.

— Добре ли си? — Той не изглеждаше добре. Лицето ми беше пастелно бяло, а устата ми трепереше. — Ако ще се разболяваш, кажи ми сега.

Били се засмя и имаше тревожна истерична нотка в смеха му.

— Болен? Да, можеш да кажеш, че съм болен. Дух, човек, дух, човек, хей, всичко е наред.

Погледнах го загрижено.

— Не разбирам...

— Какво има за разбиране? Току-що умрях, това е всичко.

— Били — казах бавно — ти умря преди много време.

— Аз умрях преди много време — повтори Били, подигравателно. — Умрях днес, Кас, в случай че си го пропуснала! Повторение на изпълнението, с любезното съдействие на Феерия! О, Господи.

Лицето му се сбръчка и той падна на пода, треперейки. Прегърнах го, най-накрая осъзнавайки, защо Били беше откачил. Когато беше преминал портала, неговото ново тяло беше изтръгнато. Знаех, че това най-вероятно ще се случи, но не бях мислила за последиците. Той обсебваше хората постоянно, включително и мен, и никога не изглеждаше, че нещо го притеснява, когато си тръгваше. Но предполагам, че беше различно с неговото собствено тяло. Той не беше обсебен; бил е жив. И когато е минал през портала, той всъщност е умрял отново. Прегърнах го по-силно, забравяйки чия сила имах сега, но го пуснах, когато нададе звук на протест.

— Почти не се върнах този път, Кас — каза той тихо. — Това не е автоматично, знаеш.

— Какво не е?

— Да станеш призрак. Никой не поддържа статистика, или ако го правят, не ми казват, но това е доста рядко! И аз почти... се изгубих... не бях тук, не бях там и не можех да видя нищо. Всичко, което чувствах беше дърпане, което се опитваше да ме отбие, и единственото нещо, което ме държеше беше звукът от гласа ти. И след това ти започна да говориш за напускане, и след това разбрах... — Той спря със сподавена въздишка.

— Били... съжалявам. — Изглеждаше наистина неадекватно, но какво казвате на някого, който току-що е умрял за втори път? Дори и възпитанието на Евгения пропадна за малко.

Той ме сграбчи и аз не знаех, че ръцете ми са толкова силни.

— Никога. Не си тръгвай. Отново.

Кимнах, но вътрешно имах кризи съвсем мъничко по-малко напрегнати от тези на Били Джо. Не можех да пусна Августа, освен ако не исках много вбесен вампир повелител да тръгне на лов за мен, но не можех да стана детегледачка на Били за цялата нощ, докато Мира е на свобода. Трябваше да се направи нещо.

Започнах да ставам, придърпвайки Били с мен, когато някой ме сграбчи за косата и опря нож в гърлото ми. Това наистина ме ядоса. Ушите на Августа можеха да доловят шумът от плъхове, бягащи в стените на театъра, фактът, че покрива имаше теч и спорът, че шофьорът на такси пропътува няколко улици с пиян клиент. Тогава как не чух, че някой се промъква към нея?

— Опивай нещо и ще те убия — каза Приткин.

Завъртях очи. Разбира се.

— Какво са те учили в училището за магьосници? — поисках да разбера. — За да убиеш вампир повелител, трябва да я промушиш — с дърво, не с метал — да отсечеш главата ѝ напълно, да превърнеш тялото ѝ в пепел и да я разпръснеш над течаща вода. Да срежеш гърлото ѝ, единствено ще я вбеси.

Приткин ме игнорира.

— Ще трябва да намериш някой друг, от който да се храниш тази вечер. Момичето идва с мен.

— Какво момиче?

Били стоеше с гръб към щанда за билети, със свити колена, с червена рокля, толкова голяма, че почти го поглъщаше.

Той ме погледна и устните му леко се извиха.

— Имаше предвид мен, Кас.

Тогава разбрах.

— Не знам дали проклятието действа, когато съм в тази форма или не — казах на Приткин. — Но ти предлагам да ме пуснеш, преди да разберем по трудния начин.

Той ме пусна толкова бързо, че се препънах.

— Няма да ти позволя на го направиш — каза той, насочвайки пушка към мен.

— Това също няма да ме убие — информирах го, преди да хвана пушката и да я прекърша на две. — Но ще остави гадна дупка. — Приткин се намръщи на строшеното си оръжие и можех почти да видя как преоценя ситуацията. Реших да му помогна. — Виж, сега съм Пития, независимо дали на някой от нас му харесва или не. И за твое сведение, независимо, че аз съм виновна, поне съм нормална. Което е дяволски повече от това, което мога да кажа за скъпоценната ти Мира.

Приткин изглеждаше объркан и трябваше да му призная — изглеждаше истинско.

— За какво говориш?

Не можех да повярвам, че опитваше това.

— Искаше я като Пития. Знаех за бележката през цялото време, за това може да се отървеш от недоверчивия поглед.

— Не бих предпочел да видя, която и да е от вас в тази позиция. Лейди Фемона трябва да полудее, за да има нещо общо с вас!

— Значи Марлоу е бил прав! Ти работиш с Кръга! — Всички тези неща за Данте са били ненужни след това. Поклатих глава срещу него, наполовина с недоверие, наполовина с възхищение. — Знаеш, че трябва да си истински лунатик, за да рискуваш да кървиш до смърт, така че ще ти повярвам.

Приткин прокара ръка през косата си с вид на човек, който се опитва да се склочи ръце около врата ми.

— Не работя за Кръга — каза бавно той, сякаш говореше на четири годишно дете. — И имам само една бележка, както я нарече ти.

Погледнах го подозрително.

— И това ли е?

— Който и да заема позицията, трябва да е интелигентен човек със способности и опит! — отговори диво. — Мира очевидно е луда, но въз основа на това, което видях във Феерия, имам съмнения относно теб!

— И какво по-точно си мислиш, че си видял?

Той се намръщи.

— Направи сделка с краля на Феите да върнеш кодекса.

— И какво? Ти сам го каза: повечето контразаклинания вече са открити.

— Но не всички.

— Какво, значи има някаква тайно заклинание, което не искаш да бъде открито? — Всичко, което получих в отговор беше дълго мълчание. Въздъгнах. — Нека позная. Няма да ми кажеш.

— Не ти е нужно да знаеш. Няма да дадеш тази книга на краля. Ще намерим друг начин да стигнем до твоя вампир.

— Да, защото се справихме толкова добре миналия път. — Нашето кратко посещение направи едно нещо пределно ясно: Никога не бих оцеляла в красивия ад, познат като Феерия, достатъчно дълго, за да намери Тони, без помощ от фея. И имаше само един начин да я получа. Опитах да се разбера с лунатика, като единствената алтернатива беше сила — нещо, което ме плашеше, дори със силата на Августа. — Не мислиш ли, че да се опитваш да ме убиеш, за да ме държиш далеч от книгата, е малко крайно?

Приткин изглеждаше отвратен.

— Ако те исках мъртва, вече щеше да си мъртва — каза той категорично. — Просто исках да поговоря с теб. Тази книга е опасна. Не бива да бъде намерена!

— Тя ще бъде намерена — нямам друг избор. — Очите на Приткин, обикновено бледо, ледено зелени, се превърнаха в почти изумрудени от ярост. — Но ако ми помогнеш — побързах да добавя — ще ти позволя пръв да я погледнеш. Можеш да вземеш това, което смяташ за толкова опасно, да ми дадеш контразаклинанието за проклятието и след това връщаме останалото на краля.

Той ме погледна все едно говорих на марсиански.

— Не осъзнаваш ли какво правиш? Даваш на Фей твоя свят — те ще те държат в него.

— Казах, че ще им дам книгата. Не съм правила никакви обещания за съдържанието.

— И смяташ, че този привидно приемлив аргумент ще мине?

— Да. — Наистина се чудех в какъв свят е живял Приткин, защото със сигурност не е бил свръхестествен. — Всичко, което не е конкретно заявено в договора, подлежи на интерпретация. Ако кралят не иска аз да изкормя книгата, той е трябвало да го каже.

Приткин се вгледа в мен за една дълга минута.

— Една от задачите на маговете воини е да защитят Пития на всяка цена — каза най-накрая той. — Мак ти вярваше, иначе нямаше да умре за теб. Но ти беше доведена от вампир, същество без никакъв морален компас, и си нямала обучение. Защо трябва да се боря за теб? Каква Пития ще си ти?

Това беше големият въпрос, същия, който задавах на себе си. Взех силите, надявайки се да разваля проклятието или поне да ми даде предимство пред Мира. Досега не беше направено нито едно от двете. Истината беше, че не знаех каква Пития бих била. Но знаех едно нещо, без никакви съмнения.

— По-добра от Мира.

— Е, значи имам избор за по-малката злина от две такива? Не правиш голяма услуга на себе си.

— Може би не се опитвам достатъчно упорито — казах истината. Имах нужда от Приткин. Не знаех нищо за магията в по-горното ниво и няхах никаква идея къде да започна да търся книгата. Но не мислех, че ще мога да понеса друг Мак върху съвестта си. — Ако си умен, ще забавиш, докато това приключи. Остави ме да водя собствените си битки. Можеш да извадиш късмет и Мира и аз да се убием взаимно.

— А защо да не убия и двете ви собственоръчно и да се надявам, че следващата ще бъде по-добра?

Очите на Били се разшириха и осъзнах, че докато аз бях в сравнителна безопасност в тялото на Аугуста, той беше уязвим в моето. Пристъпих пред него.

— Няма следваща — казах на Приткин категорично. — Ако имаше друг кандидат, който да свърши добра работа, щях вече да му дам проклетата сила! Но всичко е под контрола на твоя Кръг, на който не вярвам повече, отколкото Черния. Няма да дам сила, която може да

унищожи света, на някого, който може да бъде манипулиран, контролиран и покварен!

Приткин ме изгледа втренчено.

— Очакваш от мен да ти повярвам, че ще дадеш силата, просто така, ако има подходящ заместител, който да я вземе? Ти ни довлече във Феерия, за да се завършиш ритуала. Разбира се, че я искаш.

— Не съм те довякла никъде! Ти дойде доброволно!

— За да открия предателя!

Поех си дълбоко въздух. Августа нямаше нужда, но аз имах.

— Отидох във Феерия, за да хвана Мира, преди тя да е хванала мен. Появата на Томас беше случайност и завършването на ритуала беше опит, за да остане жив.

— Казала си на Мак, че тръгваш след баща си.

— Така е. Тони го държеше, или каквото беше останало от него, и аз го исках обратно. Но главната цел винаги е била Мира. Имах причина да вярвам, че тя е била с Тони. — Изглеждаше сякаш се опитвах да убия с един куршум два заека, но трябваше да знам по-добре. Кога живота ми е бил толкова прост? — Но сега тя е тук, опитваща се да убие Мирча. Ако успее, той няма да е наоколо, за да ме защитава, докато порасна и се съмнявам, че ще успея достатъчно дълго, за да стана трън в задника ти или на когото и да било друг. Ако искаш да се отървеш от мен, сега е големият ти шанс.

— Защо ми казваш, това? Мога да помогна на Мира да те унищожи, заедно с твоя вампир.

— Знам. — И често казано не ме изненада. Бях заложила много на вярата на Мак в приятеля му, вяра, която много лесно можеше да бъде неоправдана. Но залог ли щеше да е, ако не разполагаш с избор? Имах Мира и половината от Европейския Сенат срещу себе си. И единствения, който имах на своя страна, беше много стресиран призрак в твърде уязвимо тяло. Какво щеше да е още един враг?

Приткин ми хвърли още един от неговите патентовани погледи.

— Какво си мислиш, че можеш да се изправиш сама срещу Мира и Сената?

Явно беше дочул малкия ми разговор с Мира. Вдигнах рамене.

— Вероятно нищо. В такъв случаи твоя проблем е решен. — Погледнах надолу към Били. — Ще се справиш ли сам за малко?

Той вдигна рамене.

— Сигурно. По дяволите, ако умра още няколко пъти, може би дори ще свикна с това.

— Идвам с теб — заяви Приткин.

— Ти какво? Избираш по-малката злина от двете, в края на краищата?

— За малко.

Това не е крайното потвърждение, но е достатъчно добро за сега.

— Нает си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Улицата все още бе тъмна, дори и за очите на Августа, но аз открих друг начин да виждам. По целия път имаше хора, скрити в нощта — в жилищни сгради, бягащи по улицата или струпани в кръчмите. Много от тях бяха безформени, тъмно облечени фигури в нощта, но всички имаха сърцебиене и всички тези хиляди живи, биещи органи ме примамваха като песен на сирена. Отвъд потока от хора имаше тъмни петна, само няколко улици по-назад, но кожата ми настръхна от усещането за тяхната сила. Вампири. Отдръпнах се така, че да не виждам отражението на Августа, отразено в тъмното стъкло.

— Има много вампири в околността — казах на Приткин. — Може би няколко дузини.

Успях да кажа изречението без гласа ми да потрепне, но дланите ми започнаха да се потят. Дори и в тялото на Августа, нямаше начин да се бия в неравенство, а с всичките си играчки, Приткин нямаше да се справи много по-добре.

— След колко време ще стигнат до тук? — Той звучеше далеч по-незаинтересуван за моите изтощени нерви.

— Какво значение има? — Преборих се с желанието си да му се разкрещя. — Трябва да открием Мирча и да се скрием — бързо. Това е единственият разумен план.

Приткин излезе през задния вход и тръгна надолу по стълбите. Следвах го по целия път до предната част на сградата, където той спря, погледна нагоре и надолу по заледената улица.

— Развесели ме — каза той.

— В случай че си забравил, Сената не е единственият ни проблем — казах му, достатъчно ниско, надявайки се, че никой от преминаващите вампири няма да забележи. — Не мога да оставя Мира да се измъкне...

— Тогава недей. Разправи се с мошеника. Ще се справя с това.

— Ще се справиш с това? — Отпуснах ръката си върху стълба с фенера, но не го осъзнавах, докато не се опитах да я дръпна, ала

пръстите ми бяха почти напълно преминали през желязото. Извадих ги внимателно и го подпрях на близката сграда, така че да не падна. Да се ядосаш в тяло на вампир, определено не беше добра идея. — Трупове не са добри съюзници! — казах откровено на Приткин. — Някои от тях са членове на Сената. Съмнявам се, че дори ще успееш да ги забавиш. Трябва да се скрием.

— Могат да ни проследят по миризмата и сами. Да се крием не е опция.

— А самоубийството е?

Щях да кажа и още нещо, но някой ме сграбчи отзад. Отново. За половин секунда си помислих, че е вампир, но тогава усетих сърцебиенето зад себе си и подуших вонята на немит мъж и престояла бира. Дръпнах се, но мъжът ме последва. Направих това, което чувствах като лек натиск, едва ли бях изразходвала някаква енергия, но той прелетя до другата страна на улицата и се разби в дебелия прозорец на кръчмата. Можех да видя замръзналия шок върху лицето му, половин дузината стъкла, който пронизаха кожата му, дори и кървавата дъга във въздуха.

Неговият приятел, който не бях забелязала, нададе звук на ярост и се затича към мен, изпъвайки юмрук назад. Наведох се и успях да го укротя, като прокарах ръка около гърлото му, блокирайки притока му на въздух. Беше абсурдно лесно — костите в мускулатурата на врата му бяха крехки като на птиченце, и вместо да ми беше трудно да го държа, предизвикателството беше случайно да не му счупя нещо. Никога не съм мислила за това, колко деликатни са хората, особено мъжете, повечето от които дори се извисяваха над мен. Изведнъж стана прекалено очевидно колко внимателни трябва да са вампирите, за да не оставят диря от тела зад себе си. Мъжът правеше това, което вероятно мислеше за бурен опит да се освободи, но за мен беше като държане на пеперуда за крилете, опитвайки се да не ги скъсам. Само лек натиск е достатъчен, за да спра въздуха му, но внимателно, нежно или трахеята му щеше да се разпадне и това мускулесто същество щеше да се смачка като хартийка в ръцете ми.

Той най-накрая се отпусна и аз го поставих долу, за да проверя пулса му. Намерих го и въздъхнах облекчено.

— Изглежда ще се оправяш достатъчно добре и сама — коментира Приткин.

— Срещу хора! Не хората ни преследват.

— Не, но принципът е същият. Когато те погледнаха, двамата мъже видяха единствено слаба жена, вместо да наблюдават хищника в нея. — Той се усмихна кратко и тъжно. — Често имам същото предимство.

— Не можеш да ги повалиш всички, хищник или не!

— Принципът е същият — повтори той, издърпвайки тежкия уличен фенер, който съборих на земята, а след това го натика обратно в дупката с усилие. Газопроводът под улицата се разкъса и се запали със свистене, изпращайки ярки струи към небето. Отскочих назад, заради инстинктивния ужас на Августа, който премина през мен. Но вампир, който не бях забелязала, се запали и затича крещейки. Приткин се ухили злобно. — Никога не бъди това, което очакват.

Той затича надолу по улицата след разбягалите се вампири, крещейки и общо взето правейки колкото е възможно повече шум, а черните кладенци на силата в зрението ми, започнаха да реагират по същия начин. Вампирите не знаеха какво ставаше, но търсеха битка и Приткин изглежда беше готов да им я предложи. И нарече мен луда.

Изтичах обратно в театъра и намерих Били, треперещ зад щанда за билети. Кимнах в одобрение. Нямахе безопасно място в момента, но по-добре да беше с мен, отколкото с онези манияци навън.

Върнах вниманието си, за да открия Мира. Имаше трима души в сградата и само един беше човек. Можех да чуя силното, стабилно сърцебиене, можех да го почувствам в гърлото си като нещо плътно и сладко. Вампирите не се притесняваха от дреболии, като това дали имат пулс, но можех да ги подуша. И дори от това разстояние носа на Августа, можеше да разчете свежия мирис на бор.

Проследих глада на Августа зад кулисите, опитвайки се да открия точното местоположение на Мира, но мястото беше лабиринт от малки стаи и задънени коридори, с подпори останали на случайни места. Навлязох в гората от рисувани дървета, за да се намеря зад кулисите на сцената. Театърът беше толкова тъмен, че малко неща биха били видими за човешките очи. Различих част от реквизита — ковчеже, няколко знамена и няколко затыпени копия — чакащи за следващото представление. Нямахе знак за активност, но човешкото сърцебиене все още беше на достатъчно добро разстояние.

Най-накрая открих местоположението на мишената си в стаичката зад сцената, надолу по стълбище покрито с прах и стари брони. Хвърлих по едно око на очуканите рицари, докато се приплъзвах между тях, но нито един не потрепна. Първата стая, която достигнах беше обзаведена като трапезария с голяма, лъскава, дървена маса, която практически миришеше на пчелен восък. Беше от дъб, за да си съответства със стените и гредите по тавана. Имаше куп портрети, пръснати наоколо, и голяма каменна камина. Имаше готическо излъчване и щеше да послужи за добър фон на няколко вампира, само че тук нямаше такива.

Все още живите въглени в камината, гарафата и двете използвани чаши на масата ми подсказаха, че не са си тръгнали много отдавна. Надникнах в следващата стая, изпълнена с особена миризма, и открих човек. Но не беше Мира.

Висок, едър мъж с тъмна коса и достатъчно странен със своята червена брада, стоеше в ъгъла с риза, разтворена над неговия блед, космат корем. Държеше свещ в ръката си и аз разпознах миризмата: печена човешка плът. Изглежда се е опитвал да стопи кожата на гърдите и корема си, части, от които вече бяха ярко обгорени, рачешко червени. Няколко, които бяха получили допълнително внимание бяха започнали да образуват мехури. Той плачеше тихо, сълзи се стичаха по бузите му и мокреха брадата му, но той не спираше.

Затичах се и захвърлих свещта надалеч. Тя се търколи по пода и изгасна, а той я проследи с празен поглед. След това се протегна към рафта зад себе си, взе друга и беше на път да я запали, преди да изхвърля и нея. Погледнах го в очите, но нямаше никого въщи. Някой явно му беше внушил нещо, силно. Зашлевих го, но изглежда не помогна. Опитах се да прикова погледа му в моя, но беше трудно да го накарам да се фокусира достатъчно върху нещо. Вампирите трудно влияеха върху хора, който бяха наистина пияни, надрусани или луди, защото умовете им не работеха правилно. Очевидно това се отнасяше и за онези, които бяха попаднали под внушение.

В крайна сметка, привлякох вниманието му, като изхвърлях свещите и кибрита му в кошчето за боклук, отказвайки да го оставя да си ги върне. Той се съвзе достатъчно, за да забележи, че съм там, и заедно с възприемането той потрепна от болка. Щеше да стане много

по-зле, когато мозъкът му се прояснесе, но в момента беше просто неудобно.

— Къде е Мира? — попитах. Той се вгледа в мен, сякаш му беше трудно да си спомни английския. — Виждал ли си момиче, по-ниско от мен, със странни очи...

— Господарят и Лорд Мирча се дуелират — каза той тъжно. Опитах се да повтора въпроса, но той просто се взираше в мен. Имаше само една мисъл в главата му и тя не беше за Мира.

— Къде е този дуел? — Не ми трябваше да търся Мира, ако намерех Мирча — тя щеше да ме открие.

— На сцената.

— Бях там. Празно е.

— Отидоха в стаята на Лорд Дракула за оръжия. — Лицето му се сгърчи от болка, но мислех, че е не толкова заради раните му, отколкото заради мисълта, че господарят му е в опасност. Никога не бях срещала по-малкия неизвестен брат на Мирча, но и не бях ентузиасирана от тази идея. Това, което наистина ме безпокоеше, беше битката. Половината Сенат беше след тях, а те губеха време в дуели?

— Защо се бият?

— Ако моят господар спечели, ще е свободен — брат му се закле. Но ако спечели Лорд Мирча, той ще се върне в плен, вероятно завинаги! — Големият мъж започна да плаче, сякаш сърцето му щеше да се разбие. Въздъхнах. Трябваше да зная. Разбира се, че Дракула не искаше да се върне в затвора или каквото и да е убежище, което Сената е установил за луди вампири. Но докато той и Мирча се биеха, Мира и нейните нови приятели щяха да сложат край на спора като ги убият и двамата.

Обърнах лицето на човека срещу мен.

— Защо се изгаряш сам?

— Лорд Дракула ми заповяда, заради провала ми да държа Лорд Мирча далеч от местонахождението му. Той дойде тук преди час и аз нямаше да му кажа нищо, но тогава всичко, което знаех, се изля от мен.

— Мирча може да бъде много убедителен.

— Моят Господар беше много щедър като не сложи край на живота ми, заради тази некомпетентност.

Очите му заискряха като на истински вярващ. Дори не се опитах да го убедя, че неговия Бог беше чудовище.

— Как е името ти?

— Ейбрахам Стокър, госпожо. Управлявам театъра.

Схванах със закъснение. Добре, това обясняваше доста неща.

— Вече трябва да е късно. Прибери се у дома и потърси медицинска помощ за изгарянията си. Ако някой попита, проверявал си сос тук в кухнята и си се залял с него.

Той кимна, но изглеждаше разкъсан отвътре, така че използвах внушението на Августа. Изразходи ми много енергия и ми трябваше доста усилие да устоя на импулса да го грабна за едно бързо захващане. Да бъдеш в тялото на вампир имаше някой недостатъкци.

Стокър се запъти да се тръгва, но рязко спря на половината път до вратата. Главата му се завъртя към мен, независимо от факта, че тялото му остана обърнато на другата посока. Още един инч и щеше да счупи врата си.

— Кажи ми, ако можеш, какъв вид дух си, за да обладаеш толкова лесно вампир повелител?

— Казах ти да си вървиш! — погледнах го предпазливо. Гласът му прозвуча смешно, ниско и с по-голям контрол.

— А аз му казах да остане. Изглежда, че знаем кой е по-силния тук, нали? Усетих много гадно присвиване в стомаха си.

— Кой си ти?

— Аз съм този, който е толкова разгневен на отвратителните удари и тласъци на света, че съм тъй безотговорен напук на света.

Премигнах.

— Какво?

Той се засмя и беше гърлен, секси звук, какъвто бях напълно сигурна, че мъжът, който се гореше със свещите, не можеше никога да възпроизведе.

— Толкова скоро ли ме забрави? След като се видяхме едва миналата нощ?

— Миналата нощ? — Отне ми секунда, но крушката светна. — Ти си Духът от топката!

— Инкубус, моля ви, госпожо. — Трепнах от изненада. Ето какво е бил. Виждала бях много инкуби, но никога извън гостоприемника. —

Може ли да злоупотребя с нашето запознанство, като попитам защо си тук?

— Първо ти.

Той въздъхна.

— Предпочитам да не използвам това тяло повече от необходимото. То изпитва голяма доза дискомфорт. Довери се на господаря си да провали плановете ми, без дори да знае какви са те.

— Какви планове? — Вратът ме болеше само като го гледах. Преместих се, така че главата на Стокър вече да не е под онзи странен ъгъл.

— Това трябва да обсъдим.

— Виж, наистина нямам време за приказки! — Опитах се да мина покрай него, но огромното тяло блокираше вратата. — Махни се от пътя ми. — Можех да го преместя, разбира се — дори и без да се е хранила скоро, Августа беше по-силна от човек — но не исках да нараня Стокър. Беше преживял достатъчно една нощ.

— Не, не мисля така. Доколкото си спомням, ти направих нещо като услуга по време на последната ни среща. Очаквам да я върнеш.

— Как да я върна? — Не ми харесваше на къде отива този разговор.

— Нуждая се от тяло за вечерта, а това се оказва ненужно. Ще рухне всеки момент. Имам нужда от силно тяло и твоето ще свърши работа.

Отстъпих крачка назад.

— Не можеш да завладееш вампир.

— Не, но можеш да ме видиш дори и без тяло, както доказа на първата ни среща. Много добре. Ще давам инструкции, а ти ще ги следваш и ще оставим бедния ни приятел да отиде в мекото си легло и при заядливата си жена.

— Нямам време да ти помогна. Имам си своя работа за вършене.

Той се усмихна нежно.

— Да. Искаш да помогнеш на Лорд Мирча да залови подлия си брат и още веднъж да спасиш Европа от дяволските му дела, прав ли съм? — Той се засмя на изражението ми отново с този грачещо-разтърсващо-убедителен звук. — Видях те с Мирча на бала. Виждам знака му върху теб.

Той направи пауза, защото и двамата го чухме в един и същи момент — звънтенето на метал в метал някъде наблизо. Само от това имах нужда, Дракула да убие Мирча преди Мира да е имала тази възможност! Изблъсках го, но той хвана ръката ми.

— Кажи ми, прав ли съм? За това ли си тук — да спасиш живота му?

Изблъсках го силно, бе да се интересувам, че горката ръка на Стокър удари стената с чупещо костите тупване.

— Да! Сега се разкарай от пътя ми!

Изтичах покрай него, почти прелитайки през сцената, и достигайки зад кулисите за рекордно време. На сцената две фигури се бяха впуснали в бой с мечове, какъвто не бях виждала никога преди. Сила пукаше и пращеше около тях, по-ярка от искрите, изхвърчащи от мечовете им. Концентрирах се върху Мирча, но, ако е бил ранен, то от това нямаше и следа. Носеше бяла риза, отворена на врата, и на нея нямаше кървави следи, които да мога да видя. Косата му се беше измъкнала от обичайната му прическа и следваше движенията му, увивайки се около слабото му тяло, докато се впускаше в сложни движения със смъртоносна грация. Премигнах и отместих поглед, принуждавайки се да се концентрирам. Когато погледнах отново, за пръв път видях легендарният му брат.

Обикновено, когато видех вампир по гърба ми преминаваше трептене, но този път нямаше нищо. Не знаех дали е, защото бях в тялото на Августа, или защото умът ми беше твърде зает да пищи, за да се фокусира. От вампира се излъчваше много силно чувство за нещо грешно, което не приличаше на нищо, което съм усещала преди. Сякаш опасността в стаята беше прераснала в червена мъгла, все едно имаше кръв във въздуха. Подхождаше на мъртвешки бялото му лице и горящите зелени очи с цвят на горящи смарагди. Не си подхождаше с инстинктите на Августа, които на практика ме умоляваха да бягам.

Двата вампира преминаха през движенията на битката сякаш беше тиха, смъртоносна поезия. Дори със сетивата на Августа ми беше трудно да ги следя, остриетата им удряха толкова бързо. Звукът от сблъскващ се метал отекваше в театъра като картечна стрелба и всеки път, когато премигнах, те се изместваха на няколко ярда от мястото, където стаяха преди малко.

Сграбчих завесите, наблюдавайки със стомах качен в гърлото как Мирча се хвърля на земята, едва избягвайки дивия удар на брат си. Той хвърли собствената си сабя към глезените на нападателя си, но Дракула прескочи, лесно отбягвайки острието. Когато се приземи, Мирча вече беше на крака и започнаха отново.

— „Фу, угасвай, свещице кратка! Този живот е само една нещастна движеща се сянка, актьор бездарен, който се явява, измъчва и излъчва своя час на сцената и след това изчезва.“

Бях толкова погълната от битката, че не бях забелязала пристигането на Стокър, преди да започне да рецитира.

— Какво искаш?

— Казах ти и преди, скъпа лейди — помощта ти.

— Заета съм — отсякох.

Дракула замахна над главата на брат си, мечът му разсече надолу и ако Мирча не беше помръднал дори по-бързо, отколкото Августа можеше да види, всичко щеше да свърши.

— Планът ти е да стоиш и да гледаш, докато се избият един друг?

Острието на Дракула се беше врязало в лявата ръка на Мирча, оплисквайки рамото и гърдите му в червено и не си мислех, че ще е за последно. Според слуховете Мирча беше по-добър от обикновен дуелист, но ми изглеждаше, че по-малкият му брат е по-бързия от двамата. Имаше малка разлика, частица от частицата на секундата, може би заради раната, която Дмитри беше нанесъл предната нощ. Но рано или късно щеше да бъде достатъчно. И ако Мирча загубеше, се съмнявах Влад да му е запланувал затвор.

— Кой би си помислил — промърмори меко инкубусът, копринен шепот в ухото ми, — че старец ще има толкова кръв в себе си?

Сенките им трепкаха по декора, извисявайки се върху задната стена в смъртоносен танц. Нещо прещрака, докато ги наблюдавах. Бях виждала това и преди. Беше същата сцена като във видението ми — онова, което завършваше с ужасната смърт на Мирча. Преглътнах силно и се обърнах към инкубуса.

— Какъв е планът ти?

Той посочи много познато изглеждаща кутия зад завесите. Грабнах я с чувство на дълбоко облекчение. Чудех се какво да правя с Мира откакто оставих кутията си в раница някъде във Феерия. Тя може

да играеше за огромния залог, но не тръпнех от желание за още една смърт в ръцете ми. Дори и нейната.

— Каква е ползата ти от това? — попитах, когато се върнах с капана.

— Същата като твоята. Мисля, че имаме много общо. И двамата обичаме опасни създания.

— Ти си любовник на Дракула? — Изглежда все пак Стокър е имал право за едно нещо. Само той е включил сукуби в романа си. Поздрав към морала на деветнадесети век, предполагам.

— Чаках много години за освобождаването на господаря ми — каза духът — но няма да е от полза за никой от нас, ако след това бъде убит набързо. Сенатът знае, че той е наблизо... Прекарах по-голямата част от нощта да оставям фалшиви следи, но няма да послужат за дълго. Те идват. Господарят ми не вярва, че затворничеството е по-добро от смъртта, но аз мисля по друг начин.

Нещата изведнъж придобиха повече смисъл.

— Затова ми помогна на бала. Искаш Мирча жив, за да може той да залови Дракула.

Духът ми намигна с очите на Стокър.

— Следващата година или следващото десетилетие ще намеря начин да го освободя отново. Докато е жив има надежда.

— Значи искаш да го заловиш, за да го спасиш? Той няма да ти благодари.

— Може би да, може би не. Какво значение има за теб?

Имаше право. И с Дракула, скрит на безопасно място, Мирча нямаше да има причина да размотава този смъртоносен капан. Подадох кутията.

— Добре, кажи ми как да работя с това нещо.

Няколко минути по-късно пълзях зад декорите, с кутията в джоба и обзета от съмнение. Ако инкубусът ме изиграеше, щях доста да загазя; ако ли пък не, все още бях загазила, но поне един от проблемите щеше да е решен. Разбира се, би трябвало да съм наясно, че никога не можеш да оправиш една бъркотия, преди да се е появила друга.

И този път не беше изключение. Мира се появи толкова близо до битката, че можеше да бъде прободена, ако точно в този момент двамата опоненти не се бяха раздалечили, изтегляйки се от сляпата

улица. Дракула направи нещо, което накара Мирча да се спъне — беше толкова бързо, че не успях да го видя — и той се завъртя, за да посрещне новата заплаха. Но преди да успее да я нападне, една сянка скочи от покрива отгоре и щеше да се приземи отгоре му като наковалня, ако рефлексите му не бяха толкова бързи.

— Приткин!

Той ме видя.

— Идват!

— По дяволите!

Огледах се наоколо, но не видях орди от вампири. Но Приткин бе извадил навън целия си арсенал и бе вдигнал щитовете си, нещо, което той не правеше с лека ръка. Най-накрая щях да видя работата на Мак в действие. Мечът, който свистеше и танцуваше около главата на мага, имаше същия дизайн като онзи, който Мак изрисува толкова старателно върху кожата на Приткин. Но този беше по-голям — близо на половината на ръста ми — и солиден, и блестящ като истинско оръжие. А и изглеждаше доста ефективен. Един замах към Дракула го отхвърли на около 10 стъпки и ако не беше отклонил острието, щеше да го разреже на две.

Внезапно Дракула и Мирча започнаха да се бият рамо до рамо, тяхната собствена вражда беше забравена пред лицето на новата заплаха. За щастие двамата братя бяха толкова заети да се справят с мага и неговия орляк от летящи ножове, че даже не ме забелязаха. За нещастие те бяха забравили и за Мира, която се бе оттеглила от битката, а ръцете ѝ бяха склучени, сякаш държеше нещо. Аз стигнах до нея, точно когато прехвърляше сферата в лявата си ръка, а ефектът от това ме блъсна сякаш беше огромно цунами. О, радост. Малката Мира имаше нулева бомба.

Ние се спънахме в гънките на обемните поли на Августа, Мира крещейки, аз проклинайки. Нещото в другата ѝ ръка се оказа друга сфера, черна и с размера на софт топка. Не я разпознах, но ако беше магически предмет, то точно в момента не действаше, така че я игнорирах. Мира прокара ноктите си надолу по бузата ми. Обърнах главата си в последната секунда, избягвайки най-лошото, но въпреки всичко драскотините боляха неопишимо.

— Приятелко — казах ѝ аз, премигвайки, за да изчистя кръвта от очите си, — не искаш да ме ядосваш точно днес.

Очите ѝ се разшириха, след което придоби убийствено изражение.

— Ти!

На Мира определено не ѝ хареса, че притежавам по-силно тяло, защото тя се присегна към гърлото ми, нейните протягащи се ръце се превърнаха в нокти. Опитах се да отблъсна ръцете ѝ с минимални наранявания и за двете ни, но това, което получих в замяна, бе ръмжене и ритник по пиццала.

Аз я зашлевих достатъчно силно и главата ѝ се отметна назад, а очите ѝ за кратко загубиха фокуса си, давайки ми няколко секунди, за да погледна битката. Магическият меч беше изчезнал, а няколко от ножовете на Приткин бяха на земята, като тяхната жизненост бе загубена поради ефекта на нулевата бомба. Вампирите се бяха справили с другите, като просто им бяха позволили да се забият в плътта им толкова дълбоко, че не можеха да се измъкнат отново. И двамата бяха кървава каша, но бяха оцелели. Не бях толкова сигурна за Приткин обаче. Той беше извадил своя пистолет, но стоманените куршуми не можеха да направят кой знае какво срещу господари вампири, дори и да предположихме, че те са свързани. Внезапно Били се появи на сцената, в моето тяло, но с неговата наперена походка. Той погледна нагоре, както и Мира и тя се засмя. Един поглед и разбрах защо — гредите от покрива валяха върху вампирите. Те се изсипваха от покрива, прозорци, врати — Боже, трябваше да има стотици от тях. Гледах ги с изумено страхопочитание, а гласът на Августа в главата ми ми казваше това, което вече знаех. Бяхме прецакани.

Един вампир се срина пред мен, падайки от третия етаж, като дори не можа да се задържи върху краката си. Преди да успея да го огледам добре, Били бръкна в джоба си и хвърли нещо към нас. Видях проблясък на злато, когато малкото нещо описа дъга във въздуха, след което се промени. Орелът на Мак се спусна надолу с красиво пикиране, замъглени сиви пера на фона на тъмния театър, но с тези блестящи очи, ясни, както винаги, и внезапно вампирът вече не беше там. Письък, тъп звук и той се приземи пред мен, като сега липсваше солидно парче от гърлото му. Той беше господар — щеше да оживее — но скоро нямаше да може да участва в никаква битка.

Вампирите атакуваха на рояк, заливайки сцената и Били хвърли останалите стражи във въздуха в блестяща дъга. Вълна от фучащи,

съскащи и виещи зверове се нахвърлиха яростно върху вампирите. Миниатюрно торнадо отнесе повече от половината, понасяйки със себе си дъски, разхвърляйки тела навсякъде, преди да отмине. Змия с размера на анаконда се уви около врата на един вампир, навивайки се до нивото на очите му, като го накара да залита, не виждайки, след което падна от сцената в местото, отредено за оркестъра. Огромен вълк скочи върху друг, ръмжейки и късайки парчета от тялото му, докато един паяк с големината на Фолксваген, омота друг с копринените нишки, на които висеше от дъските на покрива, с огромно задоволство.

Мира отново привлече вниманието ми, опитвайки се да ме прободее. За щастие, Августа вярваше в китовата кост за възпиране на подобни неща. Резултатът беше натъртено мое ребро, докато Мира стоеше с притъпения кол. Изтръгнах го от ръката ѝ.

— Вече съм Пития! Това няма да се промени!

Мира само се засмя.

— Вече убих една Пития — каза тя злобно. — Какво толкова, ако са повече?

— Ти си убила Агнес?

Почти се оставих да ме изненада. Не ме изненадваше толкова това, че тя е способна на това, колкото какво се случваше със запрещението?

— Тогава защо ме преследваш? Дори и да умра, ти няма да станеш Пития!

— Ако си умна, то знаеш, че има различни пътища за всеки проблем. — Тя погледна участниците в битката. — Ще видим какво не може да бъде променено!

Другата топка се заплете в полите ми, но един ритник на Мира я накара да се затъркаля бавно по пода в посока към битката. Най-накрая успях да я хвана, сграбчвайки цяла шепа от косата ѝ, но въпреки че трябваше да я е заболяло, тя се усмихваше, очите ѝ следяха черната сфера, сякаш тя съдържаше тайните на всичките ѝ мечти. Имайки предвид, че мечтите ѝ включваха хаос и смърт и факта, че вероятно бе получила този подарък от добрия ѝ приятел Распутин, реших, че нещата ще станат много зле, ако сферата стигне целта си и прекоси сцената.

Това беше точно като моето видение — Мирча, покрит с кръв, биейки се за живота си, а някой от сенките хвърли оръжие към него.

Знаех какво ще се случи след малко, но с Мира, която се бореше с мен за всеки инч от пътя, нямаше да мога да стигна топката навреме, за да я спра. Захвърлих я настрани и се спуснах след малкото приспособление.

Не бях направила и две крачки преди тя да ме хване и се чувствах така, сякаш се опитвах да се измъкна от разярен октопод — накъдето и да мръднеш, тя се оказваше там първа. Нормално Августа щеше да е способна да се справи с нея с една ръка и да избяга или да я изпрати в безсъзнание. Но първото щеше да ме забави, а колкото до второто — не познавах силата на Августа толкова добре, за да рискувам.

Наполовина вървейки, наполовина лазейки, се придвижвах бавно към сферата, но това отнемаше прекалено много време. С ъгълчето на окото си видях син проблясък и не се подвоумих.

— Тя ще унищожи театъра! — извиках аз, посочвайки Мира.

Мира ме погледна така, сякаш съм луда, но духовете от театъра ме чува прекрасно. Лицето на жената се бе превърнало в озъбена маска, наблюдавайки хаоса върху любимата ѝ сцена и сега имаше кого да обвини за това. Тя хвърли отрязаната глава, която сега изглеждаше много по-малко весела, право към Мира. Когато главата се удари в нея, Мира нададе вик и изпадна в конвулсии. Избутах я от себе си, точно когато жената се присъедини към своя малък партньор. Издигна се вихрушка, която не ми позволяваше да видя нещо повече от опустошителното торнадо в бяло и синьо.

Това не беше игра — явно духовете бяха изчерпали предупрежденията си и бяха преминали към действие. Жив човек би трябвало да е по-силен, отколкото те, но бяха двама срещу един и освен това бяха на земята, в която бяха погребани поколения от техните предшественици. Това беше като комплект мощни батерии за призраците, нещо, за което явно Мира се беше досетила. Тя изпищя, когато те се спуснаха отново към нея, едновременно от страх и ярост, и изчезна.

Хвърлих се към сферата, но един вампир се изпречи на пътя ми. Хвърлих кола на Мира към него, като повече исках да му отвлека вниманието, отколкото нещо друго, защото не ми се удаваше много прицелването. Очевидно обаче, Августа бе доста добра в това.

Изключително блед и немощен Стокър се появи отнякъде, клатушкайки се към сферата толкова бързо, колкото му позволяваха неговите нестабилни крака. Не беше достатъчно бърз. Малката топка бе достигнала битката и се изтърколи между краката на двама от участниците, които сега се биеха срещу кръга от членове на Сената. Бяха притиснати, когато те се извъртяха и се помъчиха да застанат в изгодна позиция, тръгвайки първо в една посока, после в друга. Изражението на отчаян ужас върху лицето на Стокър беше достатъчно, за да ме накара да се спусна като обезумяла след топката.

Пристигнах точно навреме, за да бъда ударена в лицето от торбичка с пясък на въже, която падна от тавана. Тя беше една от четирите, които висяха и които вампирите лесно избягваха, с изключение на един, който не ѝ бе обърнал внимание. Изглежда тежеше около 50 паунда и имаше голяма инерция. В момента, в който я забелязах, нямаше какво друго да направя, освен да поема удара. Тя ме събори и се плъзна зад гърба ми на няколко ярда.

— Дислокатор!

Стокър колабира на сцената, но за нещастие ударът беше в корема. Той изкрещя, но повтаряше една и съща странна дума, още и още.

Изправих се бързо, когато дуелистите спряха за секунда, гледайки надолу към малката сфера в краката им. Всеки замръзна за половин секунда. След което сенаторите изчезнаха, изнасяйки се толкова бързо от театъра, колкото и бяха влезли, Мирча сграбчи Били и скочи директно на дъските на тавана, а Дракула се затича към нас, след като сграбчи Стокър. Приткин обгърна с ръка кръста ми и направи летящ скок от сцената. Приземихме се в ложата на оркестъра и понеже той ни претърколи в последната секунда, пое тежестта на удара.

Ударът го отхвърли настрани, а зъбите ми изтракаха; в следващата секунда вълна от сила се разля над главите ни, идвайки от сцената. Явно бомбата беше намерила с нещо да се свърже, може би, някой от падналите вампири. Ако беше така, не мисля, че щяха да станат отново. Ударът не приличаше на нещо, произведено от нулева бомба. Беше по-тъмно и почти лигаво и в никакъв случай не можеше да се обърка със защитно оръжие. Вдигнах глава и открих, че сме почти нос до нос с Дракула. Той изглеждаше учудващо доволен, че ме вижда; след това се втренчих в дръжката на ножа, който стърчеше от

гърдите ми, точно между трето и четвърто ребро. Болеше, но не и така, както очаквах. Нямаше остра, пронизваща болка и имаше съвсем малко кръв. Това може да беше, защото Августа не се беше хранила от дълго време, или защото копелето беше пропуснало сърцето ѝ за стотна от инча.

Влад се приготвяше да отреже главата ѝ, защо даже не можех да си представя. Може би, защото тя помагаше на Мирча? Може би, защото беше луд? Кой знаеше? Но той вадеше дългия нож, отстрани на тялото си. Този, който бе използвал, за да ме намушка, беше един от ножовете на Приткин — трябва да го беше измъкнал от собствената си плът — но този другият изглеждаше като старо фамилно оръжие, с тежка, инкрустирана дръжка и изящно, полирано острие. Жалко, но нямаше да получи шанс да го използва.

— Били, изглежда си имаш компания! — Моят вик отекна между стените на театъра. — Ела тук.

— Причини ми изключително много неприятности — каза ми Дракула, когато тялото ми се хвърли към нас от сцената. — Ще се насладя на това.

— Съмнявам се — казах аз и се пренесох.

След една много объркваща секунда, аз се озовах почти бягайки от сцената. Били изкрещя в главата ми и аз спрях, балансирайки на самия ръб. Това ми даде перфектна видимост към Дракула, който се запознаваше с представителя на Сената Августа. Той трябваше да я обезглави без много показност, докато имаше възможност за това. А сега, както стояха нещата, тя беше повече от щастлива да демонстрира точно как се беше издигнала до такава висока позиция в Сената. Това, което не ѝ достигаше в бойните умения, тя компенсираше с безпощадност и други практически умения. Тя извади ножа на Приткин от гърдите си, игнорирайки раздирацията, свеж звук, който издаде и го метна към Дракула, докато той все още се наслаждаваше на убийството.

За разлика от него, тя не пропусна.

Видях шока, изписан на лицето му, когато сърцето му беше прободено и чух звънтенето на метала в дърво, когато ножът падна на пода. Тя го беше прободла достатъчно дълбоко, за да няма възможност да се измъкне, подобно на насекомо, забодено с карфица, след което посегна с ръка към най-близката седалка на първия ред, използвайки

неговия наследствен нож, за да го издълбае в прекрасно, нащърбено острие. Металното оръжие нямаше да го убие, въпреки че го възпрепятстваше, но колът щеше. Августа погледна нагоре, сякаш очакваше да се намесе, но аз просто се бях втренчила в нея. Бях спасила един от братята на Мирча; не му дължах втори.

Ръката на Августа проблесна, толкова бърза, че ми беше трудно да я видя. Но собственоръчно изработеният кол само удари пода на театъра, като ударът отекна силно в празното пространство. Дракула просто вече не беше там. Аз не разбрах какво се случи, нито пък Августа, но след това видях Стокър да стиска здраво малка, черна кутия. Той ми се усмихна леко, след което се плъзна настрани и припадна. Инкубусът се появи от гърдите му, гледайки самодоволно, както можеше да гледа само призрак без отличителни черти.

Августа сграбчи кутията, но се поколеба, когато видя как се промени лицето на инкубуса. Тя погледна от него към мен, след което показва отново крайна решителност. Пусна кутията и хукна да бяга.

Огледах се наоколо, но не се виждаха вампири. Беше много странно, че освен кола, изработен от дръжката на стола и няколкото петна от кръв на сцената, театърът изглеждаше така, сякаш нищо не се бе случило. Но все пак нещо липсваше.

— Къде са стражите? — попитах Били.

Той се измъкна от мен бавно, сякаш беше облекчен да напусне тялото ми. Той се огледа наоколо, но нямаше никакви знаци от духовете на театъра. Вероятно те се възстановяваха от изразходваната енергия, изхабена за това, което причиниха на Мира.

— Унищожени — дислокаторът ги е отвял.

— Няма ги? Всичките?

— Нямаха да оцелеят така или иначе, Каси. Те не бяха нападателни стражи. Те са били създадени да защитават, а не като нападателно оръдие. Това, което видя, беше саморазрушение.

Помислих си за орела, който бе направил последния си полет, и в гърлото ми заседна буца.

— Каси! — Гласът на Били беше като шамар. — Не прави това, не и сега! Нямаме защити, а вампирите ще се върнат всеки момент. Трябва да се махаме.

Потърсих наоколо Мира, но без сетивата на Августа, беше безполезно. Не бях повярвала и за секунда, че духовете я бяха убили.

Трябваше много повече от един призрак или даже един и половина, за да се пресуши здрав човек. От друга страна аз не бях толкова щастлива. За кратко си помислих да се опитам да се върна назад във времето, за да я хвана, преди да избяга, но наличието на друга бомба ме накара да се колебая. Видях какво може да направи дислокаторът на виденията ми; не исках да изпитам това отблизо.

Измъкнах се от сцената с много по-малко грация в сравнение с мъртвата Августа и вдигнах черната кутия. Тежеше не повече, отколкото преди. Поразтърсих я, изпълнена със съмнение, но духът само се усмихна. Изглеждаше доста странно с кървавите си очи и зъби.

— Той е вътре, уверявам те.

— Сега какво? — попитах аз, когато неговите черти отново придобиха благосклонно изражение.

— Ще чакам — каза той, с много повече спокойствие, отколкото бих имала аз на негово място. Но ако си безсмъртен, предполагам, че ти се променя мирогледа с течение на годините и няма какво толкова да те изненада. Миглите на Приткин помръднаха.

— Мира я няма — казах му, преди да може да попита.

Той кимна, но не каза нищо.

Погледнах отново към моя неочакван съюзник.

— Видя ли Мирча?

Предполагах, че е оцелял, тъй като иначе щеше да се наруши последователността на виденията, но трябваше да бъде сигурна.

— Предполагам, че се е измъкнал.

Той започна да избледнява и аз хванах ръката му, за да го спра.

— Благодаря ти за помощта. Знам, че не го направи за мен, но както и да е. — Внезапно осъзнах нещо. — Дори не знам името ти. Аз съм Каси Палмър.

Нещото се промени до светло розово.

— Малко хора си правят труда да питат — каза то с доволен глас. — Използвал съм много имена през вековете. То зависи от пола и културата на тялото, което съм обладал. Веднъж бях Айслинг в Ирландия, Сапна в Индия, Аметс във Франция. Наричай ме, както искаш, Каси.

Появи се по-тъмна сянка, почти роза, което, предполагам, беше добре, защото почна отново да цитира Шекспир.

— Кога ще се срещнем отново тримата, в бурята, светлината или дъжда? Когато врявата е налице, битката е загубена или спечелена.

Нещото започна отново да избледнява и този път го пуснах. Приткин се хвана за края на ложата за оркестъра и се изкачи на сцената. Застана на ръба на сцената и ми подаде ръка, но я игнорирах. Нещо ме човъркаше. Беше така, сякаш имах парче от пъзел, но не знаех нито какво представлява, нито къде да го сложа.

— Ранена ли си? — Гласът на Приткин стигна до мен.

— Не.

Най-накрая поех ръката му и се качих на сцената. Почти в момента, в който го направих, истерични викове избухнаха от мястото зад мен. Стокър се беше събудил и без инкубусът, който го защитаваше, неговите рани се проявиха с пълна сила. Изгарянията бяха болезнени, а такива като неговите бяха направо мъчителни. Приткин скочи отново в дупката, но жалостните ридания на мъжа не преставаха.

Щях да го последвам, когато една черна кутия се провеси пред мен и изпълни ползрението ми. Нисък, плътен глас измърка в ухото ми.

— Добър вечер, Проблем.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не отговорих, внезапно зашеметена от безмерната вълна на облекчение, която ме заля, чувайки този глас, който звучеше богат и жив. Контролирах изражението си, очаквайки заклинанието да се обади, но нищо не се случи. Имаше топла вълна от удоволствие, щастието пропълзя по кожата ми само от факта, че бях близо до него, но нищо по-сериозно. Бях забравила — в тази ера ужасното нещо като дамгосването все още бе нещо ново. Не беше имало време да набере достатъчно сила все още. Но щеше. И то голяма сила.

Взех кутията. Тя изглеждаше точно като моята.

— Какво е това?

Тъмни очи срещнаха моите, блестяйки порочно.

— Предлагам ти сделка.

Стокър, обезумял от болка, най-последно изпълзя от ложата на оркестъра и се запъти към централната пътека. Приткин го последва, но дори не можех да си представя защо. Може би, Мирча можеше да изтрие паметта му, въпреки че не смятах, че е необходимо. Когато той щеше да опише години по-късно обърканата версия на това, което се беше случило, всички щяха да я приемат като фантастика.

— Побързай — извиках аз, а Приткин махна с ръка, преди да изчезне през вратите към лоби бара.

Мирча се усмихна и това беше едно от най-добрите му постижения, въпреки факта, че беше покрит с кръв, повечето от която беше негова. — Заинтересувана ли си да продължиш своята свада с тази мъжкарана, която беше по-рано тук?

— Какво?

Погледнах към кутията за момент, неразбираща. Тогава това, което каза, започна да ми просветва. Не. Няма начин. Толкова упорито се опитвах да намеря Мира и сега тя беше в ръцете ми? Или, за да бъда по-точна, завряна под носа ми? Това беше фантастично.

— Аз планирах капана за брат си — каза Мирча. — Но когато видях, че той е почти пленник, реших да го използвам за други цели.

Младата... жена... допусна грешката да отиде на балкона, за да се наслаждава на последствията от своето устройство. Намерих я там.

Той постави кутията на Мира върху сцената и сложи ръка върху тази на Дракула.

— Сенаторите ще се върнат — казах аз, не можейки да отделя очи от малкия черен контейнер, който съдържаше моята съперничка. Поради някаква причина наострих уши.

— Така или иначе ще го убият.

— Ще убият кой? — Мирча беше доста любопитен. — Нямах предвид брат ми. Той загина трагично във взрива.

— Ще го подушат.

— Не и в това. — Мирча звучеше така, сякаш знаеше. А и те нямаше да търсят тази кутия. Те можеха да рискуват да предизвикат война заради Дракула, но заради едно подозрение? Не мислех така.

— Защо плачеш? — попита той, ръката му се озова върху бузата ми. Палецът му избърса една сълза, която не си спомнях кога се появила. Колкото и лек да бе контактът, това събуди заклинанието. Аз задържах дъха си, а очите на Мирча се разшириха.

Дръпнах се назад.

— Моля те... недей.

За разлика от моето време нямаше физическа болка от отдръпването. Но емоционалната цена все още беше там и беше висока.

Мирча почака, но аз не му дадох обяснение. За моя изненада той се примири.

— Освен ако не съм сгребил, ти победи — беше единственият му коментар. — Победата обикновено предизвиква усмивки, а не сълзи.

— За тази победа се плати висока цена.

Прекалено висока.

— Често се случва.

Нещо се размърда в ръката ми и аз подскочих. Погледнах надолу и открих малко, зелено гущерче на предмишницата си, треперещо от страх. То се втренчи в мен с големи черни очи за секунда, след това побърза да се скрие в сгъвката на лакътя ми. Мирча се засмя.

— Откъде дойде това?

Беше един от тези на Мак; разпознах го.

— Трябва да се е било скрило, Кас — промърмори Били. — Предполагам, че се е прилепило към мен, когато хвърлих другите. Изглежда, че въпреки всичко сме успели да спасим нещо.

Опашката му създаваше неприятно чувство, когато то се промъкваше по вътрешната част на ръката ми, но не направих нищо. Това беше нещо, което отдавна бях научила; нещо, колкото и малко да беше, бе по-добре от нищо.

Приткин отвори вратите на театъра с трясък, мъкнейки тялото на Стокър, и аз сграбчих кутията на Мира. Мирча взе тази, която съдържаше брат му и аз не възразих. От това, което знаех, всичко това трябваше да се случи. Може би, Мирча щеше да занесе тайно брат си у дома, оставяйки всеки да повярва, че линчуването е било успешно. Във всеки случай не бих спечелила битката, а Приткин бе прекалено близо, за да се рискува. Той беше казал, че не иска Мира да стане Пития — и след това, което беше направила, предполагах, че го мисли, дори и да не е било така преди. Но все още не му вярвах. Имаше прекалено много въпроси без отговор относно мага Приткин.

Пъхнах Мира в един от джобове на пицната пола на Франсоаз, където тя беше добре скрита. Мирча видя това, но не каза нищо. Той отиде до края на сцената и пое отпуснатото тяло на Стокър, изкарвайки го от ложата на оркестъра, сякаш беше безтегловно.

— Още едно нещо — каза той, след като постави Стокър на дъските. Той измъкна нещо от палтото си и го пусна пред краката ми.

— Обувките ми. — Те блестяха с цялото великолепие на 14,99\$.

— Загуби ги при първата ни среща, в бързината да си тръгнеш. Нещо ми казваше, че може би ще имам шанс да ти ги върна. — Очите му срещнаха моите, а усмивката му опасно се приближаваше до хилене. — Това е прекрасна рокля, но аз лично предпочитам другото ти облекло. Или липсата му.

Дадох му една крива усмивка и взех обувките. С начина си на живот имах нужда от кубинки, а не от токчета. Освен това тази Пепеляшка трябваше да се справи с Кръга, Сената и Тъмните феи. Нямах да заживее щастливо много скоро. Аз му подадох обувките, внимавайки да избегна евентуален контакт.

— Задръж ги.

Той ме погледна насмешливо.

— Какво да правя с нещо подобно?

Вдигнах рамене.

— Никога не знаеш.

Мирча изучава лицето ми за момент, след което помръдна така, сякаш искаше да хване ръката ми. Отдръпнах се и челото му се намръщи.

— Може ли да предположа, че ще се срещнем отново?

Подвоумих се. Щеше да ме срещне и щеше да направи същата грешка, която щеше да ни доведе до това. Но дали щях да го видя в бъдещето си, беше друга история. Ако не разрушах проклятието, никога не бих рискувала, а тази мисъл накара коремът ми да се свие на топка. Бях толкова изкушена да му кажа да не поставя заклинанието, че трябваше да си прехапя бузата, за да замълча. Но колкото и да го мразех, проклетото нещо бе изиграло голяма роля, за да бъда тук, където съм. Беше ме предпазвало от нежелани домогвания в тийнейджърската ми възраст, помогна на Мирча да ме намери преди Тони като възрастна и го убеди да ме пусне в залата на Сената. Ако променях това единствено нещо, какъв ли щеше да е животът ми? Просто не знаех.

Най-накрая реших да се позова на една литературна интерпретация.

— Мисля, че животът ще покаже.

Мирча кимна, вдигна Стокър и се поклони. Той го направи някак си грациозно, въпреки че носеше 250-паундов мъж, метнат през едното му рамо.

— Ще го очаквам с нетърпение, малка вещице.

— Не съм вещица.

Той се усмихна леко.

— Знам.

Той слезе от сцената, без да каже нищо друго. Стиснах зъбите си и го оставих да си тръгне.

— Създаваш си интересни съюзници — изкоментира Приткин, скачайки върху сцената. — Как накара това същество да ти помогне? Обикновено те са изключително самовлюбени.

Помислих си, че има предвид Мирча и да кажеш такава глупост за вампир и то особено господар... Той видя изражението ми и поясни.

— Имах предвид инкубусът, този, който се казваше Мечта.

Мозъкът ми зацикли.

— Какво?

— Не знаеш какво беше той? — попита Приткин скептично. — Често ли ти се случва да приемаш помощ от странни духове?

Били се засмя.

— Не — казах аз, игнорирайки го. — Името — как го нарече?

— То — поправи ме Приткин.

— Но името...

— Подходящо — съгласи се той — инкубус, който се казва Мечта.

Аз завъртях очи, а той се намръщи.

— Това означава името, което ти даде. Всичките те бяха вариации на една и съща дума. Защо питаш?

Аз седнах замръзнала, зашеметена от прозрението, чувайки един богат испански акцент да ми казва, че неговото име е Чавез и какво точно значи името. Легнах по гръб, гледайки и не виждайки тавана. Бях предала трите кутии в добре поддържаните ръце на Чавез във пред студиото за татуировки. Разбира се, щеше да е прекалено много да се надявам, че никоя от тях не е била тази на Дракула.

За кратко се замислих дали инкубусът не си играеше с мен през цялото време или беше просто чист късмет, че той бе моят шофьор. Не че имаше значение — и в двата случая бях прецакана. Нямах шанс тези кутии да са стигнали до Казанова. Което означаваше, че в моето време Дракула отново беше свободен. И вината за това беше моя.

— Най-накрая! — каза някой зад мен.

За момент даже не го забелязах. Бях прибавила Дракула в моя списък с нещата, които трябваше да направя и се опитвах да не мисля колко дълъг бе станал този списък. Но имаше нещо познато в този глас.

— Не мисля, че вампирите някога ще си тръгнат! Да приключваме с това.

Обърнах се бавно, за да открия призрачните контури на млада брюнетка, която се рееше на няколко стъпки над сцената. Спомних си тези големи сини очи и дългата бяла рокля от последния път, когато бях видяла този дух. Тя ме информира, че предпочита да се появява така, когато е в духовната си форма, отколкото да копира обичайния си вид. В резултат на това тя все още изглеждаше на 15.

— Агнес.

Поради някаква причина даже не бях изненадана. Или нервите ми бяха прекалено опънати, за да реагирам, както трябва.

— Как дойде тук?

— Тя се присламчи към пътуването. — Били звучеше огорчен. — Не ми позволи да ти кажа, но беше в огърлицата, когато се върнах отново в тялото ти. Тя трябва да се е крила наоколо и да е прескочила от Франсоаз към теб.

— Защо?

Той сви рамене.

— Не сме говорили много. Въпреки че си мисля, че има нещо повече от това.

— Началото на списъка — съгласи се Агнес. Тя ме погледна. — Освободи я. Това беше команда и казана с тона на човек, който е свикнал да му се подчиняват.

Дори не и опитах да откажа да се подчиня.

— Ти също преследваш Мира.

Агнес кръстоса почти прозрачните си ръце и ми се намръщи.

— Да бъда убита доста ме ядосва. Представи си.

Поклатих глава.

— Чух признанието й, но все още не разбирам как го е направила.

— Тя ми даде подарък на слънцестоеенето малко преди да изчезне. За да ме предпазва, каза тя. — Устните на Агнес се свиха подигравателно.

— Медальонът на Себастиан, знам това. Той съдържаше арсеник — маговете са го намерили и са го отворили. Но все още не разбирам как може да е бил опасен. Отровата е била изолирана вътре.

— Тя беше пробила малка дупчица отгоре, преди да ми го даде. Знаеше моите навици, знаеше, че винаги топах амулет или талисман от някакъв вид в моето питие, преди да го изпия. Това беше навик, завещан ми от моята предшественица, която се закле, че животът ми ще свърши с отрова, ако не съм внимателна. Разбира се — каза Агнес, приближавайки се — тя също ми каза да си купя запаси през 1929-та. Херофил беше смела.

— Херофил?

— Да, наречена така от втората Пития в Делфи. Освен това беше и малко луда.

Да ме нарекат смахната. Защо ли не се изненадвах?

— Но все още не разбирам защо Мира е искала да те убие. Ако силата не може да прехвърли към убиеца на Пития...

— Технически тя не ме уби.

— Тя ти е дала отровен медальон, знаейки какво правиш с него!

— Това ми звучеше като убийство.

— Но не ме е накарала да го използвам — изтъкна Агнес. Тя вдигна ръка, когато започнах да протестирам. — Да, знам. Всеки модерен съд би я осъдил, но силата не се интересува от несъществено доказателство и смислено съмнение. Тя не е вдигнала меч срещу мен, нито ме е ударила по главата с тояга. Тя дори не е отровила виното ми — аз го направих. От нейна гледна точка тя е невинна.

— Сега какво?

Нямах представа какво има предвид Агнес с „да приключим с това“, но звучеше някак си злокобно.

— Казах, че силата смята, че Мира е невинна. Но не и аз — каза тя злокобно. — Малката кучка ме уби. Защо мислиш, че съм тук?

— И какво планираш да направиш?

Сега тя не беше в обсебено тяло и нейните възможности изглеждаха доста ограничени.

— Освободи я и ще разбереш.

Внезапно ми просветна, че Агнес си е оставила някакъв изход. Ако можеше да обсеби Мира, можеше да използва силата ѝ, за да се върне обратно и да промени нещата. Наистина се надявах, че планът не е това, защото нямах никаква идея как щях да ѝ попреча, ако беше така. Имах достатъчно проблеми как да се справя с наследничката ѝ; не се и съмнявах, че Агнес можеше да е доста опасна, ако искаше.

— Не можеш да се намесваш във времевата линия — казах бавно — не и след като си прекарала целия си живот, за да я защитаваш!

— Не ме поучавай за времевата линия! — просъска тя.

— С кого говориш? — настоя Приткин.

Въздъгнах. За момент бях забравила. Агнес беше дух, така че той не можеше да я види или чуе по-добре, отколкото Били.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Опитай.

Той изтри кръвта, течаща от раната над дясната му вежда, предположих, за да не влиза в очите му, но всичко, което направи, бе да

я размаже. Внезапно той започна да изглежда така, сякаш беше нацапан с военна боя. Реших да не споря.

— Окей. Агнес е тук в духовната си форма и възнамерява да отмъсти за собственото си убийство. Сега разбираш ли нещо по-добре?

— Да. — Той моментално падна на едно коляно. — Лейди Фемоно, за мен е чест, както винаги.

Аз му се намръщих. Начин да ми покаже къде ми беше мястото.

Агнес едва го забеляза. Тя ми даде усмивка, но тя не беше от най-милите такива.

— Мира отне живота ми. Както виждам аз нещата, тя ми дължи един.

Най-накрая нещо придоби смисъл.

— Това ли е сделката, която си сключила с Франсоаз? Да те доведе тук, за да можеш да обсебиш тялото на Мира? — Присвих очи. — Или си го направила ти? Тя съгласи ли се изобщо?

— Тя никога нямаше да избяга от Светлите феи, ако не беше моята помощ — отговори Агнес, избягвайки въпроса ми. — Вероятно нямаше дори да оцелее! Моят опит ни запази и двете живи. Мисля, че ми дължи няколко години заради това!

— Това не го решава ти!

— И говорейки за дългове, кой мислиш, че изпрати тези стражи, които те спасиха по-рано? Твоят дух не знаеше как работят. Аз съм тази, която те спаси! Отново. — Тя ме погледна настойчиво. — Така че пусни я!

Стиснах здраво кутията. Можех да усетя лекия пулс в основата на гърлото си.

— А какво ще стане, ако не можеш да я контролираш? Предполага се, че трябва да се върнеш като нормален човек, а не като някой, подобен на нея. Дори Франсоаз понякога правеше нещата трудни за теб. Какво си мислиш, че ще направи ясновидската дарба на Мира?

— Това е мой проблем.

— Не и ако тя избяга от теб! — Хванах кутията и я разклатих пред нея. — Имаш ли представа през какво минах, за да получа това? Мира се опитваше да убие Мирча, за да не е наоколо и да ме пази. И тя почти унищожи цялата времева линия, за да го постигне! Почти ме

уби! И ти ми казваш, че това не е мой проблем? — Крещях, но не ми пукаше.

— Пусни я, Каси! — предупреди ме Агнес.

— Или какво? Ще ми причиниш това, което причини на Франсоаз?

— Не бъди смешна. Не мога да те удържа.

— Но можеш да контролираш Мира? — Поклатих глава. — Не мисля така. Тя е опасна, Агнес. Хванах я тук преди всичко поради чист късмет. Няма начин да я пусна.

Агнес въздъхна.

— Не разбираш...

Тя спря, когато внезапно Приткин изтръгна кутията от ръцете ми.

— Приткин, не!

Опитах се да я хвана, но преди да успея да я докосна, се появи познат проблясък и там стоеше Мира.

Агнес не загуби никакво време. В момента, в който старият й чирак се появи, тя профуча покрай мен и се сблъска директно с щитовете на Мира. Те праснаха и цвъртяха, докато двете се бореха, Мира, за да я задържи навън, Агнес, за да намери път навътре.

— Знаеш ли какво направи? — попитах Приткин вцепенено. — Няма да я задържи. Не и завинаги.

— Няма и нужда — отговори той, наблюдавайки намусено борбата. Преди да успея да попитам какво имаше предвид, Мира изкрещя, а Агнес изчезна, потъвайки в цепнатината, която бе намерила в бронята на момичето. Тънкото тяло потрепна веднъж, силно, и след това погледна спокойно. Внезапно осъзнах, че с изключение на цвета на косата и някои малки разлики в чертите, двете жени биха могли да бъдат близначки. И двете бяха слаби с деликатна костна структура и двете можеха да се определят като малки момичета. Но очите, които гледаха студено и опалово, когато Мира беше зад тях, сега бяха пълни с живот.

— Направих го! — произнесе Агнес, сякаш това беше повод за празнуване. Тя ми се усмихна. Аз не й отвърнах. Всичко това, цялата саможертва бе напразна. Агнес може и да бе могъща, но това не беше нейното тяло. Рано или късно тя щеше да загуби схватката, дори и за кратко. А това щеше да е достатъчно.

— Ти си луда — каза ѝ.

Приткин се отпрати към нея, но Агнес вдигна ръка.

— Нямах право — каза тя простичко. Очите му ме пронизаха и се присвиха.

— Тя не може.

— Тя трябва — каза Агнес успокояващо. — Ти ѝ се закле.

Приткин заобиколи и коленичи до мен. Усетих как нещо студено докосва кожата ми и погледнах надолу, за да видя как той притискаше един от ножовете му към дланта ми.

— Направи го бързо — каза той сурово. — Един разрез, през югулариса.

Втрещих се.

— Какво?

Той затвори ръката ми около дръжката.

— Мира се обвини от собствената си уста. Ти я чу. Според всеки закон — човешки, магически или вампирски — тя заслужава смърт.

Най-накрая всички парчета си дойдоха на местото. Не се интересувах много от картината, която се сглоби.

— Това е истинската причина, поради която ме искаше около теб, нали?

Той не се опита да отрече.

— Заклел съм се да предпазвам Пития и нейния наследник, с цената на живота си, ако е необходимо. Кръгът вярва, че мога да игнорирам това по тяхна заповед, че бих могъл да убия Мира без никакви доказателства за вината ѝ. Но когато давам думата си, аз спазвам. — Устните му се разтеглиха в горчива усмивка. — Ето защо не я давам често.

— Ти не ме взе, за да не позволя на Мира да се пренесе — обвиних го аз. — Ти очакваш да я убия!

Изражението му не се промени. Можеше да обсъждаме всичко — времето, футболен мач. Това беше нереално.

— Ако можех да го направя вместо теб, щях — каза ми той спокойно. — Но Агнес е права. Само Пития може да накаже посветен.

— Не говорим за наказание! Мира няма да бъде изпратена в леглото без десерт. — Погледнах Агнес, надявайки се да намеря подкрепа. — Това е на живот и смърт!

Тя сви слабите рамене на Мира, лицето ѝ беше безизразно. Тя я бе обучавала години наред и би трябвало да са близки, но нямаше никакъв знак на съжаление върху лицето ѝ.

— Ти сама го каза. Не мога да я удържа. Не и за дълго.

— Ако силата е направила от теб това, което си — казах ѝ директно — не я искам.

Сини очи срещнаха моите и внезапно те бяха малко тъжни.

— Но трябва.

Усетих острието на ножа да се забива в ръката ми, където захвата ми се бе изплъзнал от дръжката и болката внезапно ме пробуди. Поклатих глава яростно.

— Не. Ще намерим друг начин.

Агнес ме погледна нежно. Беше изключително странно да видя това изражение на лицето на Мира.

— Няма друг начин. Какво мислеше да правиш? Да я държиш затворена? Да я носиш със себе си? Рано или късно щеше да се освободи. Обучих я прекалено добре, за да се съмнявам в това. — Изражението ѝ стана по-сурово. — А да се справяш с предателите е част от работата ти. Това е правило.

— Това не е мое правило — казах аз инатливо.

— Някой трябва да го прави — промълви Агнес неумолимо. — Някой трябва да поеме отговорността. И независимо дали ти харесва или не, този човек си ти.

Преглътнах трудно. Сълзите, които не бях проляла по-рано, сега се стичаха по лицето ми, но не ми пукаше. Още една смърт и този път не само по моя вина, но и от моята ръка? Планът не беше такъв. Всъщност това беше пълната противоположност на плана. Бих искал да спечеля, но не и така. Беше ми писнало от смърт. Горчив вкус изпълни устата ми.

— Не мога.

Агнес се наведе и една нежна ръка покри лицето ми.

— Все още не си започнала дори да учиш на какво си способна. Но ще стане. — Тя отстъпи от мен, лека, тъжна усмивка се появи на лицето ѝ. — Бих искала да те бях обучила, Каси. — Тя погледна Приткин. — Тя се нуждае от помощ — каза простичко.

Приткин се изправи на крака, лицето му беше бяло.

— Знам.

Агнес кимна и ме погледна. Спазъм премина по лицето ѝ за момент, но тя си възвърна контрола.

— Никога няма да ти преподам повечето от уроците, от които се нуждаеш — продължи тя — но мисля, че имам време за един.

Едва осъзнах, че ножът го няма и го видях в малката ѝ ръка.

— Агнес, не!

Скочих на крака, но беше твърдо късно. Тя не се подвоуми и за секунда. В момента, в който достигнах до нея, тя се бе свлякла на колене, чистата бяла рокля на Мира беше напоена с кръв. Тя се плъзна на пода почти грациозно, тялото ѝ представляваше бледо петно на фона на всички тези живи цветове.

Огледах се наоколо ужасено, но нямаше и знак от духа ѝ. Нито от нейния, нито от този на Мира. Обърнах се към Приткин, който все още беше на колене, гледайки как тече кръвта в уголемяващо се петно. За секунда той изглеждаше като загубен подобно на озадачено дете. След това изражението изчезна толкова бързо, че изобщо не можех да съм сигурна, че го е имало.

— Къде е тя? — попитах аз, а гласът ми трепереше от страх. — Не я виждам! Той погледна нагоре към мен, но сякаш за момент очите му не можеха да ме фокусират. Обърнах поглед отново към рухналото тяло на Мира и зрението ми се замъгли дотолкова, че ми беше трудно да кажа къде свършва кръвта и къде започваше червената тъкан на роклята.

— Приткин!

— Отиде си!

Обърнах се към него, вкочанена и невярваща.

— Какво имаш предвид с това „отиде си“? Отишла е къде? В друг приемник?

— Не.

Той се изправи и се приближи към тялото и с една прошепната дума мястото около него бе погълнато от пурпурни пламъци. Те предизвикаха червеникаво сияние върху старите дъски и проблясъци върху позлатената рамка на сцената, но това не беше нормален огън. Слабата фигура в сърцето на огъня се превърна в пепел за секунди, оставяйки след себе си само овъглените дъски. Приткин се обърна към мен, а очите му бяха изпълнени с болка. Повече погледът му, отколкото думите му, ме накараха да проумея.

— Просто я няма.

Поклатих глава, заслепена.

— Не! Можехме да намерим някакво безопасно място за Мира. Агнес можеше да намери друг приемник. Щях да ѝ помогна. Не трябваше да свършва по този начин!

Той сграбчи ръката ми болезнено.

— Все още ли не разбираш?

— Да разбирам какво? Тя умря за нищо!

Плачех, но паниката замъгляваше зрението ми, правейки светът вихър от цветове. Агнес не можеше да я няма. Вярвах, че преди съм сама, но не разбирах истински нещата, които ми се случваха и бяха срещу мен. Сега разбирах и не смятах, че ще се справя.

— Ще се върна, ще я спася... — започнах аз, при което той ме разтърси толкова силно, че зъбите ми изтракаха.

— Лейди Фемоно умря, изпълнявайки дълга си. Тя бе една от най-великите от нейния вид! Няма да я унижаваш!

— Да я унижа? Аз говоря да я спася!

— Има някои неща, които дори и Пития не може да промени — каза той, а изражението му поомекна. — Мира трябваше да умре и някой трябваше да се увери, че тя няма да използва силата си, за да скочи в друго тяло, преди да бъде отделен духа ѝ. И единственият начин да се направи това...

Най-накрая прозрението дойде.

— ... е бил, някой да отиде с нея — прошепнах аз.

Загледах се в овъглените дъски, невярваща. Всичко се бе случило толкова бързо. Може би напълно обучената Пития не би била обзета от съмнения или мъка, нямаше да премисля своите решения или да се чуди какво право има на силата, която притежаваше. Но аз не бях тренирана и не знаех какво да правя. Паниката бе заседнала в гърлото ми и вкочанила мозъка ми. Бях сама и бях ужасена.

— Предполагам, че ще тръгнеш по следите на Кодекса, независимо какво реша? — попита Приткин.

Отне ми един момент да осъзная какво ми казваше. А дори и тогава не разбрах за какво ставаше въпрос. Защо ме питаше за това точно сега? Хиляди проблеми ме разкъсваха в различни посоки до точка, в която не можех да мисля трезво за нито един от тях. Всичко,

което знаех, бе, че Агнес я няма. И това се стоварваше отгоре ми точно сега.

— Какво? — попитах глупаво.

— Кодексът — каза той търпеливо. — Ти си решена да го намериш, нали?

— Нямам избор — казах аз объркана. — Проклятието няма да изчезне. А аз няма да мога да се справя, ако стане по-зле.

В момента не мислих, че ще се справя така или иначе.

Той кимна.

— Тогава ще ти помогна.

Почувствах как сълзите изсъхват по лицето ми, но не си дадох труд да ги избърша.

— Винаги съм се чудела дали имаш предсмъртно желание. Сега вече знам.

— Обещах на лейди Фемоно, че ще ти помогна.

Отдръпнах се от него, внезапно побесняла.

— Агнес я няма! И не желая друга жертва да тежи на съвестта ми. Тя е достатъчно окървавена вече!

Опитах се да се отдръпна от тези обгорели дъски, но обувките ми се заплетоха в роклята и накрая се озовах на ръце и колене.

— Не те моля за разрешение — информира ме той студено.

Погледнах към него през завесата от заплетена коса.

— Никога няма да стана такава Пития, каквато беше тя — предупредих го аз. — Може би изобщо няма да съм добра.

За пръв път видях какво значи истинската усмивка да се появи на лицето на Приткин.

— Добре, това е окуражаващо. — Той ме изправи на крака. — На никой, който желае мощ, не трябва да му се позволява да я притежава.

— Тогава ще съм велика — казах аз горчиво, — защото никой не би могъл да я иска по-малко, отколкото аз.

Приткин не отговори. Вместо това, за мое удивление, той падна на едно коляно пред мен. Дрехите му бяха разкъсани и кървави, лицето му бе покрито със сажди, но все още имаше нещо впечатляващо в него.

— Не си спомням точните думи и би трябвало да има свидетели...

— Какво съм аз? — попита Били възмутено, когато се вмъкна отново в огърлицата ми.

Приткин го игнорира.

— Но мисля, че се прави нещо подобно: Заклевам се да те защитавам — теб и определените ти наследници от всички злосторници — настоящи и бъдещи, в мир и война, докато съм жив и ти продължаваш да се придържаш към идеалите на твоята служба.

Погледнах надолу към него и внезапно тежестта падна от раменете ми. Колкото и дразнещ, неприятен и само обикновен убиец да беше Приткин, от време на време той беше добър боец. И имах чувството, че в него имаше много повече от това.

— Предполагам, че от сега нататък ще ме наричаш лейди Херофил втора?

— Седма.

Той беше на колене, но аз видях същия онзи арогантен поглед в тези зелени очи.

— И не разчитай на това.

Главната врата се отвори с трясък и през нея се изля поток вампири, жадни да убиват. Сграбчих раменете на Приткин и го дарих с немощна усмивка.

— Мога да живея с това — казах аз и се пренесох.

Издание:

Автор: Карън Ченс

Заглавие: Призована от сенките

Преводач: eli_uz; Roseto; Renesita; F0rang3l; Vania; Zaharka

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Roseto; eli_uz; Renesita; Rosenrot; Zaharka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12509>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.